

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

JENNIFER MILLIKIN

HERE FOR THE CAKE

Here For The Cake

JENNIFER MILLIKIN

Copyright © 2024 by Jennifer Millikin
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitap veya herhangi bir bölümü
her ne şekilde olursa olsun çoğaltılamaz veya kullanılamaz
Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yayıncının açık yazılı izni olmadan
kullanılamaz. Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün
ürünüdür veya hayali olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle
olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

JNM, LLC

ISBN: 979-8-9868099-8-4

www.jennifermillikinwrites.com

Kapak Okay Creations
tarafından Kapak resmi Rosie
Fables tarafından Düzenleme
Emerald Edits tarafından
Sisters Get Lit.erary tarafından redaksiyon

*Ilık bir esintiyi, kumlu ayak parmaklarını ve güneşin su üzerindeki ısıltısını
sevenlere.*

Contents

Önsöz

1. Paisley_
2. Paisley_
3. Klein
4. Paisley_
5. Klein
6. Paisley_
7. Klein
8. Paisley_
9. Klein
10. Klein
11. Paisley_
12. Paisley_
13. Paisley_
14. Klein
15. Paisley_
16. Klein
17. Klein
18. Paisley & Klein
19. Paisley_
20. Klein
21. Paisley_
22. Klein
23. Paisley_
24. Klein
25. Paisley_
26. Klein
27. Paisley_
28. Klein
29. Paisley_
30. Klein
31. Paisley_
32. Paisley_
33. Klein

34. Paisley.
35. Paisley.
36. [Klein](#)
37. Paisley.
38. [Klein](#)
39. Paisley.
40. [Klein](#)
41. Paisley.
42. Paisley.
43. Paisley.
44. Paisley.
45. [Klein](#)
46. Paisley.
47. Paisley.

[Sonsöz](#)

[Ayrıca Jennifer Millikin](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

Prologue

PAISLEY

SEKİZ YIL ÖNCE

Bir hikaye yazmanın *bu kadar* iyi hissettireceğini kim bilebilirdi? Kafesteki egzotik bir kuşu serbest bırakıp özgürlüğe uçuşmasını izlemek gibi. Tüm bu kelimeler, günlerce, aylarca ve yıllarca içimdeydi ve şimdi buradalar, kağıda döküldüler ve sırt çantama tıkıştırıldılar.

Önemli hiç kimse onları okumayacak, ama amaç asla bu değildi.

Önemli olan onların yayınlanmasıydı.

Bana olan bağlarının kopması.

Güle güle, iyi kurtuluşlar.

Sırt çantamı daha yükseğe kaldırarak kot şortumun paçalarını bacaklarımdan aşağı doğru çekiyorum ve İngilizce binasının merdivenlerinden yukarı sığıyorum. İngilizce bölümü mezunu değilim ama bu yaratıcı yazarlık dersi, gideceğim yerin orası olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Hayatımda ne yapmak istediğimi bulma ihtimali bile beni elektrik çarpmasına uğrattıyor. Babam yanıliyordu. Kuyruğumu bacaklarımdan arasına kısıtıp Kuzey Carolina'ya sürünerek dönmeyeceğim. Onun mezun olduğu okul olan Notre Dame'ı Arizona Eyalet Üniversitesi lehine es geçmiştim. Bunu yaparken, onun kızı olmayı da bırakmışım gibi görünüyor. Benimle çok az şey yapmak istiyor, en azından şimdilik. Hislerimiz karşılıklı.

Onun kontrolünden çıkmak bana yeni bir şeyler deneme özgürlüğü verdi. Kurs kataloğundaki yaratıcı yazarlık dersi gözüme çarptı ve açıklama merakımın iplerini çekti. Denemeye cesaret edebilir miydim? Bu temel soru, cevabım olarak hizmet eden bir heyecanı serbest bıraktı.

Şimdi keselim. Sömestre biteli bir ay oldu ve karar verildi: Bayıldım. Özellikle de bu son görev.

Parametreler basitti: anonim olarak yazılmış ve bir sınıf arkadaşı tarafından anonim olarak eleştirilmiş kısa bir kurgu hikayesi. Yapıcı eleştiri mi? Beni de yaz.

İşimle uzun zamandır gurur duymadığım bir şekilde gurur duyuyorum. Yıllar süren ileri matematik dersleri ve babamın hedge fonunda metrikler üzerinde çalışmak, kalbimden çıkardığım ve bir hikayeye dönüştürdüğüm şey kadar iyi hissettirmedi.

Kelimeler istiyorum. Kalıplanabilir, inşa edilebilir, güçlü. Duygu uyandıran.

Sayılar *sıkıcıdır*. Çok kesin. Babam bir keresinde bana sayıların bir hikaye anlattığını söylemişti, ancak ben hevesli bir okuyucuyum, bu yüzden onun bir hikayeyi neyin oluşturduğuna dair fikrinin benimkinden farklı olduğunu anladım.

Finans ya da işletme ile hiçbir ilgisi olmayan bir bölüm ilan etmek babamın yüzündeki derinin erimesine neden olacak, ancak bu benim omuzlamaya hazır olduğum bir sonuç. Ben zaten istenmeyen kişiyim. Çırak rolünü üstlendiğim onca yıl, ona karşı geldiğim için gitti.

İronik bir şekilde, yaptığı şeyi yapmamış olsaydı asla onun isteklerine karşı gelmezdim. Korkunç bir seçim yaptı ve benden onun için yalan söylememi istedi. Ondan sonra, şey... Alçakça davranışlar sergileyen birini örnek almak zor.

Tüm kabadayılığım doğru çıkmadı. Göğsümde, sonunda sayfaya döktüğüm kelimelerimle yatışan kalıcı bir ağrı yerleşti.

Çalışmalarımı bir başkasının okumasına izin verme korkusu şu anda içimi kemiriyor. Anonimlik benim kurtarıcım. Güvendeyim. Hikayem bu sınıftan çıkmayacak. Yazar, okuyucu tarafından tanınmayacak.

Sınıfa doğru ilerlerken, bakışlarım yalnız bir figüre odaklanıyor. *Klein*. Adrenalin bacaklarımda kıvılcımlar çıkarıyor, sınıfın ön tarafındaki koltuğuna yaklaştıkça içime işliyor. Ciddi bir öğrenci, elinden düşürmediği defteri her zamanki gibi açık, çılgın bir kelime bilimcisi gibi bir şeyler karalıyor. Saçları kır çiçeği balı renginde, dolgun kaşları çarpıcı yeşil gözlerinin üzerinde, alt dudağı konsantre olurken dişlerinin arasına sıkışmış. Kulağının arkasında bir kalem sıkışmış duruyor ve her ne kadar yapmamaya çalışsam da bunu sevimli buluyorum. Hatta sevimli.

Bu adam, yaratıcı yazarlık öğrencileriyle dolu bir odada bile kelimelere sığmayacak kadar iyi görünüyor. Herhangi birimiz onu doğru düzgün tarif edebilir miyiz? Ben tarif edemem. Onda bir şey var, onu hepimizden ayrı tutan bir öz. Sadece yazılı kelimelere olan yeteneği değil, ki o da fazlasıyla var, ama başka bir şey daha var.

Bu sosyal bir parıltı değil, çünkü özellikle arkadaş canlısı değil. Yabancılar ona doğru yneltmiyor, isimlendirilemeyen bir nitelik tarafından ekilmiyor.

Ben hariç. Ben yabancıyım, ekiciyim.

Yedi ay önce evimde, oda arkadaşımın bir arkadaşıyla geldiği gece olduğum gibi.

Saatlerce konuşmuştuk ve *işte beni anlayan biri diye* düşünmüştüm.

Be

n. Biz de pşmştk.

Ve sonra, hiçbir şey. Ondan tek bir kelime bile duymadım.

Sayı. Hayal kırıklığı yıkıcıydı. Tek taraflı bir bağlantı için ne denir?

Slk m?

Barnacle mı?

Ben onlardan biri olmayacaktım.

Ondan sonra onu her gördüğümde görmezden geldim. Onu görmezden gelmeyi ikinci işim haline getirdim. Tercih ettiğim eğlence.

Aynı sınıfa yerleştirildiğim için her salı ve perşembe görmezden geldiğim kaslarımı alıştırma şansı buluyorum ve artık çok iyiyim.

Her zamanki gibi, kısa öykümü bırakırken bakışlarımı kürsüye lazer gibi odaklıyorum. Profesör kağıdımı çenesini eğerek kabul ediyor.

Cevap gülümsemem göstermelik, başımı tam zamanında eğiyorum ki saçlarım yüzümü kapatsın, böylece birileri benim vglerime maruz kalmasın.

Uzun zamandır kendimi bu kadar neşeli ve mutlu hissetmemiştim. İhtiyacım olan son şey Klein'ın dikkatini çekmek ve glmsememin onun için olduğunu düşünmesi riskini almak.

Hayır.

Bu gülümseme *benim* için.

Yazdığım ve henüz yazmadığım tüm sözcükler için.

BÖLÜM 1

Paisley

ÜNİVERSİTEDEKİ SEVGİLİMİN DÜĞÜN DAVETİYESİ POSTA KUTUMA GELDİ
Perşembe öğleden sonra.

Bunu bekliyordum ama yine de. Zekice, günümüze geri dönmeden önce geçmişe uzanan bir lastik bant gibi beni yakalıyor.

Kendime duygularımın benden başka kimse için önemli olmadığını söyleyerek davetin gelişine hazırlandım. Basitçe öyle *değiller*. Ancak bir olasılığa hazırlanmak ve onu yaşamak iki farklı şeydir. Bir insana bir gün öfkeli hissedeceğini söyleyebilirsiniz, ancak o gün geldiğinde öfke tek başına gelmez. Düzensiz kalp atışları, terleyen avuç içleri, sağduyunun azalması, *bunlar* duyguya eşlik eden hislerdir.

Şu anda böyle hissediyorum ve bu sadece öfke değil. Karışıma aşağılanmayı da ekleyin. Ayrıca öfkenin yakın kuzeni olan kızgınlığı da ekleyin.

Posta kutusundaki küçük posta yığını bırakıp aceleyle garaj yoluma çıkarken yanıma sadece büyük zarfı alıyorum. Sevimli, düzenli evler ve daha da sevimli, düzenli komşularla dolu bir blokta yaşıyorum, çoğu sohbet etmeyi seviyor.

Bugün sohbet etme günü değil. Ya da zarif görümlü bir zarfın köşesini neden iki parmağımla tuttuğuma dair meraklı ama iyi niyetli sorulara cevap verme günü değil. *Kullanılmış bir spor çorabı tutuyor sanırsınız, diye şaka yapardı Bill. Ya da sıcak yoga sonrası spor sutyenimi, diye eklerdi egzersiz bağımlısı eşi Jessica.*

Başım eğik, kazasız belasız ön kapıya varıyorum. Çantamı yan sehpanın üzerine atıp derin bir nefesi ciğerlerime çekip bırakıyorum

gürültülü bir şekilde. Hiç istifimi bozmadan koltuğuma çöküyorum, bir bacağıma altına alıyorum. Parmağım, köşesinde altın telkari olan süslü zarfın kapağının altından kayıyor. Bir kağıt kesiği uygun görünüyor, ama böyle bir yaralanma meydana gelmiyor. Davetiyeden zarar görmedim. Fiziksel olarak, her neyse.

Davetiyeyi çıkarıp ellerimde evirip çeviriyorum. Fildişi kart stoğu, ağır ve dokulu. Metin siyah mürekkeple yazılmış, yazı tipi okunabilir bir serif ve tuhaf bir dokunuş. Klasik, sade, zevkli.

Kız kardeşim gibi, kızaran gelin adayı.

Şarap. Şaraba ihtiyacım var.

Kanepeden kalkıyorum, mutfığa süzülüyorum ve buzdolabında sakladığım beyaz şarabı açıyorum. Uzun, çökmüş bir yudumdan sonra şişeyi saldırgan davetiyeye birlikte tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Tatlı bir sızı karnıma yerleşirken derin bir nefes ciğerlerime doluyor. Güçlendim. Bir kız, küçük kız kardeşinin eski erkek arkadaşıyla evlenmesinin ahlaksızlığını uyuşturmak için içki kullanamayacaksa, ne zaman kullanabilir?

Beyaz kuvars tezgahın üzerine eğilerek zarftan bir parça çıkarıyorum. Mutlu çiftten kişiselleştirilmiş bir not, metin pırıltılı bakırla basılmış.

*/içtenlikle davetlisiniz
Yaz etkinliğini daha da unutulmaz
kılmak için.
Lütfen nikahımızdan bir
hafta önce adada olun.
programa uyum sağlamak için.
Xoxo,
Sienna ve Shane*

Tıka beni. Şimdi. Bir kaşıkla. *Tırtıklı* bir kaşıkla. Hayır! Bir spork.
Kız kardeşim az önce *nikahından* 'yazın olayı' olarak mı bahsetti?
Köşedeki çöp kutusuna baktım. Davetiyeyi çöpe atsam ne olurdu?
Postada kaybolduğunu mu iddia edecektim? Bu bir yalan olurdu, ama bir yalan

Sadece kendini koruma amacıyla söylenen bir söz, zalimce bir niyetle söylenen bir söz kadar kötü değildir.

Evet. Ben de öyle yapacağım. Davetiyeyi alamadım, bu nedenle uçuş rezervasyonu yapamadım ve şimdi *oh kahretsin*, gelemeyeceğim için çok üzgünüm. Aynı hafta için ABD'nin herhangi bir yerine geri ödemesiz bir seyahat planladım.

Ama ben yapamam.

Bu davetin geleceğini biliyordum. Sienna'nın son derece romantik sıcak hava balonu teklifinin ardından yere indikten sonra aradığı ilk beş telefondan biri bendim.

Ayrıca, ben nedimeyim.

Gerçeklik adında bir örs üzerime çöküyor ve kaderime boyun eğiyorum. Ailemden uzakta yaşıyorum ama bu düğünden kaçmak için dünyada gidebileceğim hiçbir yer yok. Yakında Kuzey Carolina kıyılarındaki bir adada, küçük kız kardeşimin eski sevgilime sonsuz aşk yemini etmesini izliyor olacağım.

Telefonum çaldı ve çantamdan aldım.

Sienna'nın adı ekranda beliriyor. Midem dizlerime kadar iniyor. Saç çizgimde boncuk boncuk ter mi var? Olamaz. Ocak ayındayız, Tanrı aşkına. Güneşli Scottsdale, Arizona'da bile kazak havası var.

Sienna'nın adı öfkeyle yanıp sönmeye devam ediyor. Bunun nereye gittiğini biliyorum ve bununla yüzleşmenin tek yolu var. Başını kaldır.

Bir yudum şarap daha içtim ve iki kat güçlendim. Ben hallederim. Ben iyiyim. Ben iyiyim.

İyi.

Ekrana dokunuyorum ve ben onu selamlamadan Sienna'nın coşkulu sesi mutfağımı dolduruyor. "Helloooooo daveti aldın mı?"

"Hayır." Yalan söylemek niyetinde değildim, ama bana kalırsa çok düzgün bir teslimattı.

Sienna hayal kırıklığına uğramış bir halde, "Ah," diyor. "Postalarını kontrol et. Annem kendininkini iki gün önce aldı, seninki de orada olmalı. Kuzey Carolina'dan Arizona'ya gitmek *o kadar* uzun sürmez. At sırtında gidilecek değil ya."

Keşke öyle olsaydı. Belki de postacının heybesinden talihsiz bir dalış yapardı.

"Alıp almaman önemli değil, çünkü belli ki geliyorsun." Sienna duraksıyor ve bana uygun bir yanıt verme fırsatı veriyor: "Evet, ben nedimeyim!" gibi bir şey.

Kız kardeşimin eski sevgilimle olan ilişkisiyle ilgili durum şu: Bu benim hatam. Başından beri buna bir son verebilirdim. Ama o gün beni arayıp Shane'le karşılaştığını söylediğinde, kelimelerimi kullanamayacak kadar şok olmuştum. Kulaklarım çalışır durumdaydı, bu yüzden neredeyse inanılmaz olan hikayesini dinledim ve başımı salladım.

Sienna, Raleigh şehir merkezindeki ağaçlarla çevrili sokaklarda gezinirken, sonbahar yaprakları kaldırıma saçılmıştı ve Shane'le karşılaştı. *İnanabiliyor musun?* İnanılmaz bir soluk alıp vermeyle söylemişti. Bana onun berbat görüldüğünü, iki yıl önce kalbimi kırdığında ucuz atlattığımı, *kılık değiştirmiş bir nimet olduğunu* falan söyleyeceğini sanmıştım. Egomon okşanmasına değil, sadece yatıştırılmasına ihtiyacım vardı.

"Yaklaşık bir yıl önce Phoenix'ten buraya taşındı. Harika görünüyor," demişti ve 'harika' kelimesini gülümseyerek kullanması bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Kilometrelerce öteden, sesindeki arzuyu duydum. "Bana çıkma teklif etti. Tabii ki hayır dedim." Derin bir nefes aldı. "Ama Pais, biraz istiyorum."

Sanki çizgi filmde fırlamış bir lastik tokmak ekranın dışından kafama inmiş gibi hissettim.

Ona çıkma teklif ettiği gerçeğine gülüyor olmalıydık, ahmaklığı konusunda karşılıklı olarak hemfikir olmalıydık. Sienna nefesini tutmuş, benim onu onaylamamı beklememeliydi.

İşte o zaman anladım. Ne isterse yapardı, ne olursa olsun. Benim seçimim yaygara koparmak ya da razı olmaktı.

"İstersen onunla çıkabilirsin." *Ne kadar olgun! Ne kadar kabul edilebilir!*

Paisley asla sorun çıkarmaz ya da dalga yaratmaz!

Derinlerde bir yerde, bir parçam fikrini değiştirmesini umuyordu. Beni ve kardeşliğimizi Shane'e karşı hissettiği çekime tercih etmesini.

Ama hayır.

Ve işte buradayız. En sevdiğim yerde, sığınağımda, çocukluğumun mezarında düzenlenen yaz etkinliğine içtenlikle davet edildim. *Bald Head Adası*.

Sienna'nın benden söylememi beklediği şeyi söylüyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? "Elbette orada olacağım Sienna. Belli ki."

Gıcırtilı, neşeli bir ses çıkarıyor. "Adada koca bir hafta Paisley. Tüm sevdiklerimiz, günler ve günler süren düğün saçmalıkları." Sesini hülyalı bir hava kaplıyor. "Muhteşem olacak."

Eğer bu düğünden korktuğumu düşündüysem, bu Bald Head Adası'na dönmekle ilgili hissettiklerimin sadece bir kısmı. Orada tatil yaparak büyümek ne kadar harika olsa da, her zaman mükemmel değildi. Düzeltiyorum: ada hala bozulmamış durumda. Bazı kişilerin eylemleri oradaki anılarımın bir kısmını lekeledi.

"Bir şey daha var ve biraz geç haber veriyorum." Sienna derin bir nefes alıyor, sert nefesi bağlantıyı çatırdatıyor. Telefonda heyecan sızıyor. "Paisley, baş nedimem olur musun?"

BÖLÜM 2

Paisley

"SENİN SORUNUN N E BİLİYOR MUSUN?" PALOMA, EN İYİ ARKADAŞIM VE Dijital pazarlama şirketimin ikinci adamı bir metre öteden bana bakıyor. Kaşlarını kaldırıyor, bir eli kalçasında, diğer kolu ise otel odasının duvarına yapıştırdığımız mylar fotoğraf fonunun kendi tarafını tutmak için uzanıyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum, orantısız bir güç kullanarak bir raptiyeyle duvara itiyorum ve ortaya çıkardığı donuk acıdan irkiliyorum. "Ama eminim bana söyleyeceksin."

Siyah saçlarından bir tutamı yüzüne doğru savuruyor. "Zemin sensin."

Başparmağımı dişlerimin arasına alıp emerken kaşlarımı çatıyorum.

"Ben yer miyim?"

"İnsanlar seni ezip geçiyor."

Gülümsememi tutuyorum. Paloma on sekiz yaşındayken Brezilya'dan buraya taşınmış. Neredeyse mükemmel bir İngilizcesi var ama deyimler ve kalıplar ona sorun çıkarıyor.

"Ben bir paspasım," diye düzeltiyorum. Bu doğru. Konu ailem olduğunda, kendimi savunmak için çok zor zamanlar geçiriyorum. Beni ezip geçmelerine izin vermek, sorunlarımızı ele almaktan çok daha kolay. Bunu riske karşı ödül olarak görüyorum. Aileme düşüncelerim, duygularım ve fikirlerim olduğunu söyleyip onlarla savaşmak mı istiyorum, yoksa ülkenin öbür ucunda yaşamaya devam edip ziyarete gittiğimde numara mı yapmak istiyorum? Zor şeyler yapmaktan yanayım ama belki de şu anda değil. Şu anda odak noktam düğünü atlatmak.

Paloma bir elini sallıyor, boyalı kırmızı tırnakları dönüyor. "Her *neyse*. Paspas olma, Paisley. Kız kardeşine onun baş nedimesi olmak istemediğini söyle. Onun düğününde hiç olmak istemediğini söyle."

Bu ideal olurdu. Bu durumda, ben de katılmayabilirim. Bu beni istemediğim başka bir zorunlu sonuçtan kurtarır: babamızı görmek. Atlantik'i serbestçe geçerek Batı Avrupa'ya kaçmaya karar vermezsem, düğünde ondan kaçmak mümkün olmayacak. Yaratıcı yazarlıktaki kısa süreli maceramın ardından pazarlama bölümünü ana dal olarak ilan ettikten sonra ilişkimiz hiçbir zaman tam olarak düzelmedi. Şimdi onu büyük tatillerde ziyarete gittiğimde görüyorum, o ofisten çıktıktan sonra kibirli bir restoranda geç bir akşam yemeğini paylaşıyoruz. Aperatifler sırasında pasiflikten çok agresifliğe varan sözler sarf ediyor ve başlangıçlar geldiğinde yemeğin bitmesine dakikalar kaldığını sayıyorum.

Bir daha böyle bir yemeği kabul etmeyeceğime dair kendime söz verdim ama kabul edeceğimi biliyorum. Zayıf bir insan ya da mazoşist değilim ama bizi bir arada tutan zayıf ipi koparırsam olacıklardan korkuyorum.

Paloma'yı yatıştırmak için başımı sallayarak son çiviye yerine itiyorum. Yaptığımız işi incelemek için geri çekiliyoruz. Parıldayan teller duvardan aşağıya, fotoğraf malzemeleri ve şişme oyuncakların bulunduğu bir sepete doğru yuvarlanıyor. Birkaç saat içinde kız kardeşim ve 'evet' ekibi burada olacak, kadehlerinde köpüklü şampanya parıldarken mylar önünde poz verecekler.

Paloma bana omuz veriyor. "Ona söylemeyeceksin, değil mi?"

"Bekârlığa veda partisinde olmaz."

Paloma'nın gözleri kısılır. "Onu fırlattığını." "Buraya gelmek istediler," diyorum uysalca.

"Raleigh'de hiç bar yok mu? Ya da Charlotte? Savannah'da?

Florida'da?" Şakaklarımda keskin bir ağrı başlıyor. "Hatırlamanı isterim," diyorum,

Sehpanın üzerindeki ambalaj çöplerini dramatik bir şekilde süpürürken, "kendi mce asi olduğumu" söyledi.

Paloma fotoğraf sepetinden şişme penisi alıp sırtıtıyor. "Sayılır, evet. Bundan çok daha şeytani olabilirdin."

Utanmadan gülümsüyorum, meydan okuma eylemimden memnunum. Etrafa üstünkörü bir bakış, sinsî planımı doğruluyor.

Her yerde penisler var.

Sienna aklını kaçırarak. Bekârlığa veda hafta sonu için tek bir talimatı vardı ve o da üç kelimedenden oluşuyordu.

Şık ol.

İşte duyduğum şey: *penislerle* şık olun.

Paloma şişme penisin ucuna bir fiske vuruyor ve onu çöp kutusuna atıyor. "Buralarda takılmak ve içeri girdiğinde kız kardeşinin yüzünü görmek için neler vermezdim."

Paloma kız kardeşimi iyi tanımıyor ama Sienna'nın zarif olmakla övündüğünü bilecek kadar hikâyelerimi dinlemiş. Bilmediği şey ise kız kardeşimin kibirli ve egoist olma eğilimi olsa da aynı zamanda tatlı ve nazik de olabileceğidir.

"Benim artı birim olabilirsin," diye hatırlatıyorum Paloma'ya ama bunu zaten konuşmuştuk. Paloma'ya bu sahte bekârlığa veda partisinde benim konuğum olması için iki kez yalvardım ama bugün babasının altmış beşinci doğum günü. Akşam sekizde ailesiyle görüntülü görüşme yapması konusunda kesin talimatları var. Ayrıca gitmek istemiyor ve benim aksime Paloma sınır koyma ve zorlama konusunda mükemmel.

Otel süitinin kapısının yanındaki yan masadan çantasını alıyor, teklifimi görmezden geliyor ve onun yerine bana bir-iki yumruk atıyor. "Artılardan bahsetmişken, düğün için bir eşe ihtiyacın var."

O cümlesini bitirmeden ben başımı sallıyorum. "Ülkenin öbür ucundaki bir düğünde bana kim eşlik edecek? Bir adada. Bir hafta boyunca?"

Paloma kaşlarını çatıyor, karşı karşıya olduğum zorlu mücadeleyi kabul ediyor. "Boku yedin."

"Aynen öyle. Bu yüzden tek başıma gideceğim"-içimdeki yaltaklanmayı kurtarın-"ve bağımsız kadın numarasını oynayacağım. Kısa süre önce Young Entrepreneur dergisinin 'izlenmesi gereken şirketler' bölümünde yer alan, hızla büyüyen bir pazarlama şirketine sahibim. Geçen yıl bir ev aldım. Her gün yüksek topuklu ayakkabı giyiyorum, lanet olsun."

Paloma kıs kıs gülüyor. "Yüksek topuklar mı?"

"Gençken, işe yüksek topuklu ayakkabılarla gitmenin önemli biri olduğunuz anlamına geldiğini düşünürdüm."

"Striptizciler işe giderken topuklu ayakkabı giyer." "Kapa çeneni," diye inliyorum ama gülüyorum.

"Tamam, Bayan Bağımsız." Paloma kapıyı açıp dışarı çıkıyor ve giderken bana bir öpücük konduruyor. "Senin ve şişme aletin fotoğraflarını gönder."

Kapı kapanıyor ve en iyi arkadaşım tüm iyi enerjisini de yanına alarak ortadan kayboluyor.

İçime ağır bir korku çöktü. Paloma haklı. Ben en kötü paspas türüyüm, ne olduklarını bilen ama düzeltmeyen türden. Ailemdeki herkesi mutlu etmek benim işim, çünkü annemle babamın artık birlikte olmamasının bir parçası da benim. Babamın yalanını tutmadım ve bu ailemize mal oldu.

Her ne kadar ailemin genel ikliminden kendimi sorumlu hissetsem de, bu bekarlığa veda hafta sonu benim fikrim değildi.

Ev sahibesi olmamı annem ayarladı ve Robyn Royce'a karşı gelen herkese iyi şanslar. Herkesi her şeye ikna edebilir. Daha önce sağlam olduğuna inandığınız argümanınızı alır ve başlangıçta neyi reddettiğinizden emin olamayana kadar onu paramparça eder. Annemin mesafe nedeniyle gelin partisini kaçırdığımdan yakındığı, ardından Scottsdale'in yakın zamanda bekarlığa veda partileri için en popüler yer seçildiğini ve Sienna'nın burada yapmayı *çok istediğini söylediği* beş dakikalık bir telefon görüşmesi yetti. Bam, bam, teşekkürler hanımefendi.

Sienna o gecenin ilerleyen saatlerinde aradı ve gelin adayı mutluluğunun destansı hafta sonunu planlamayı teklif etmemin ne kadar tatlı olduğunu anlattı. Sonra bana annemizin kredi kartının fotoğrafını gönderdi. *Şık olması yönündeki* talimatı, kızgınlık dolu dinleme filtreleme sistemimden geçti ve... *işte buradayız.*

Dick şehri, bebeğim.

Tema 'Son Rodeo, ama fallik olsun'. Ortak alandaki masanın üzerinde pembe, kabarık kovboy şapkaları dizili, ortadaki şapka ise 'Gelin' yazan yapay elmaslarla süslenmiş. Büyük, ışıltılı bir afişte inek desenli bir arka plan üzerinde 'Haydi Kızlar' yazıyor. Altı adet kovboy çizmesi şeklindeki bardak, altı adet penis şeklindeki pipeti tutmaktadır. Mylar zemin üzerindeki pankartta 'Sonsuza Kadar Aynı Penis' yazmaktadır.

Dürüst olmak gerekirse, internette bulabilecekleriniz inanılmaz.

Bar kurulduktan sonra (roze, şampanya, votka ve şekersiz karıştırıcılar) duş alıp hazırlanıyorum. Yemeksizlikten ya da günün stresinden titriyorum, bu yüzden bu sabah evden çıkmadan önce çantama attığım bir protein barı mideye indiriyorum.

Tüm bu durum benim için sorun değilmiş gibi davranmakla iyi (altını çiziyorum, *harika*) bir iş çıkardım. Rol yapma becerilerim ailemi bu noktaya getirecek kadar iyiydi. Kız kardeşimin eski sevgilimle çıkması konusunda hissettiklerim konusunda bir kez bile dürüst olsaydım, şu anda İspanyol çinili, ışıklı aynalı banyoda, gözyaşlarımı tutarken normalde sürdüğümünden daha fazla göz kalemi sürmüş olmazdım.

Giyin. Zeytin tenim bu kadar solgun olmazdı. Bronzlaştırıcı ve allık için şükürler olsun.

Mermer tezgahın kenarına tutunarak yansımama bakıyorum ve Sienna'yı yanımda görüyorum. Aynı sarı saç tonunu paylaşıyoruz ama onunki benimkinden daha parlak. Göz renklerimiz farklı; benimki mavi yeşil, onunki şekerleme kahvesi. Babamın yuvarlak yüzünü ve belirgin kaşlarını almış. Benim yüzüm kalp şeklinde, burnum düz ve sivri, bana anneannem tarafından hediye edilmiş.

Sienna ve ben birbirimize benziyoruz ama farklılıklarımız var. Bu beni biraz daha iyi hissettiriyor. Shane benim karbon kopyamla çıkmıyor.

Shane'i hala sevmiyorum ama bir zamanlar sevdiğime inanıyordum. Benden ayrıldı çünkü onun için doğru kadın olmadığımı söyledi (onun sözleri). Birbirimiz için doğru *olmadığımızdan* değil. *Ben onun için doğru kadın değildim.*

Benim için birdenbire oldu. Beş aydır bunu yapmak istediğini söyledi. Şaşkına dönmüştüm. Benimle gerçekten bir ilişki içinde olmak istemeden beş ay boyunca benimle bir ilişki içinde mi kalmıştı? Bu onun için doğru kişi olmadığımı fark edip bandajı yırtmasından daha kötüydü. Kendimi acınası hissediyordum.

Kısa bir süre sonra memleketim Raleigh'den bir iş teklifi aldı. O da taşındı. Burnumu işime gömdüm ve o zamandan beri kafamı kaldırmadım. Bunun için gösterecek çok şeyim de var. En azından profesyonel olarak. Özel hayatım, içinde yaşadığım çöle benziyor.

Ve şimdi, kız kardeşimin tam olarak işleyen bir ön lobu olmadığı ve benim de bir omurgam olmadığı için, yakında Shane benim kayınbiraderim olacak.

ANNEM SIENNA VE ÜÇ NEDİMESİNDEN OLUŞAN SÜRÜSÜ

Tam olarak akşam beşte. Koridorda anahtar kartlarını taktıklarını ve bavullarını karıştırdıklarını duyuyorum. Nedimelerden ikisi çocukluk arkadaşım, biri üniversiteden oda arkadaşım ve hepsiyle en az bir kez tanıştım ama çok detaylı hatırlamıyorum. Sienna'dan dört yaş büyüğüm ama büyürken aramızda ışık yılları varmış gibi geliyordu. O liseye girerken ben liseden çıkıyordum. O üniversiteye başlamıştı, ben yeni mezun olmuştum. Sienna'dan üç yıl sonra doğan kardeşim için aradaki fark daha da büyük. Spencer bir çocuk gibi hissediyor.

Bazen uzak bir akraba. Neredeyse hayatının yarısı boyunca onunla ülkenin öbür ucunda yaşadım. İlk beş yılını hatırlamadığını düşünürsek bu çok fazla.

Kapı açıldığında otel odasının birkaç metre içinde bekliyordum. Önce Sienna, dört saatlik bir uçuştan değil, podyumdan yeni çıkmış gibi adımlarla içeri giriyor. Yeni röfleli sarı saçları iç karartıcı derecede mükemmel bir dağınık topuzla toplanmış. Siyah ipek tulumu muhtemelen yumuşak ama aynı zamanda uçağın tuvaletini kullanmayı imkânsız hale getiriyor. Vücudunu saran beyaz kuşakta altın harflerle 'Gelin' yazıyor.

Klas.

Annem ve 'evet' ekibinin geri kalanı onun arkasında sıraya giriyor. Sarılıyoruz, yanaklardan öpüyoruz, yeniden tanışıyoruz (Wren, Maren ve Farhana) ve sonra Sienna'nın oturma odasına adım atışını nefesimi tutarak izliyorum. Süit Camelback Dağı'na ve azalan güneşe bakıyor ama Sienna dekora bakıyor. Dehşetin tiksintiyle karıştığı o an kameraya alınmaya değer ama telefonumu yatak odasında bırakmıştım. Paloma bu tepkiyi çekmediğim için çok kızacak.

Sienna kendini toparlıyor, zorlukla yutkunuyor ve petal pembesi dudaklarını gülümsemeye zorluyor. "Paisley," diyor, "ne kadar meşgul olursan ol, hazırlıkları dışarıdan yaptıracağını bilmeliydim."

Kolunu bana doluyor ve sanki teselli etmek için sarılıyormuş gibi hissediyorum, sanki buranın *çıplak bir sosis festivaline benzemesi senin suçun değil* diyor. *İşe aldığın o sinir bozucu sapıklar yüzünden.*

Bu sarılmanın nesi olduğundan emin değilim, ya da belki de sarılmanın kendisi değildir. Belki de ben yerdeyim ve o Gucci sandaletleriyle üzerimde duruyor, ama ağzımı açıp itiraf ediyorum, "Bu benim eserim."

Geri çekilip geniş kahverengi gözleriyle beni inceliyor ve neredeyse *penisli klas* şey hakkında kötü hissediyorum. Sol elini kaldırıp saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor ve efsanevi bir devin gözyaşı damlası büyüklüğünde armut biçimli bir elmas parlaklığıyla beni kör ediyor.

Boş ver. Üzgün değilim.

Elimle odayı işaret ederek, salonun kenarında durup kız kardeşimin işaretini bekleyen nedimelere ve anneme bakıyorum. "Bugün iş ikinci sırada. Bu süslemeler sizin sayenizde. Ve tabii ki annemin kredi kartı." O dikdörtgen plastik parçası ve on beş haneli kod bu otel odasının parasını da ödedi ve çoktan

Obstinate Daughter ile dosya, bu akşam rezervasyon yaptırdığımız restoran.

Güzel zümrüt yeşili karo zeminleri, dokulu fildişi duvarları ve bakır aksanlarıyla son moda bir restorandır. Canlı müziğin olduğu sıcak bir nokta olan restoran, aynı zamanda lüks ve rahat yemeklerden oluşan tam bir akşam yemeği de sunuyor. İnsanları izlemek mükemmel ve bu benim en sevdiğim kısmı. Eğer altmış yaşında bir milyonerin bir sonraki eski karısı için yirmili yaşlardaki bir grup insanı incelediğini görmezsem, paramı geri istiyorum. Daha sonra, karnımız doyduktan sonra, daha fazla içki ve Sienna'nın istediği buysa dans etmek için ikinci bir yere geçeceğiz.

Annem bir penis kamışı alıyor ve bana ters ters bakıyor. Ben de sırtıyorum. Bunun onu neden bu kadar derinden rahatsız ettiğini bilmiyorum. Günlük hayatın her köşesinde fallik şekiller var.

Hafta sonu Scottsdale'e gelmek için bindiği uçak gibi.

Gözleri genişliyor, beni suçluyor, sanki *ne yaptığını bildiğini* söylüyor.

Ağzım açılıyor, boğazımın tepesinde alışılmış bir özür var, ama yutuyorum. Paloma'nın sözleri aklımdan geçerken çenem sıkılıyor ve özür dilemek istemediğimi fark ediyorum. Paspas olmak istemiyorum. Bu hafta sonunu ve ardından Bald Head Adası'nda geçireceğim bir haftayı atlatıp, kız kardeşimi ve Shane'i sadece büyük tatillerde görebileceğim ülkeye geri dönmek istiyorum. *Belki de*. St. John'un Noel zamanı çok güzel olduğunu duydum.

Sienna kendini toparlıyor, ıslıl ıslıl gülümsüyor.

O da bunu anlayışla karşılayınca içimi bir rahatlama duygusu kapladı. Amacım bekârlığa veda partisini mahvetmek değildi, sadece biraz damarına basmaktı.

Eşya sepetinden şişme penisi kapıyor ve öpüyormuş gibi yapıyor. "Bu hafta sonu için bir numaralı kural, bu şeyle fotoğrafımı paylaşmak yok!"

Gerginlik sona eriyor. Nedimeler bavullarını aynı kattaki odalarına yerleştirmek için bizden ayrılıyor ve annemle Sienna süitteki diğer odaya yerleşiyor.

Yatağa oturup eşyalarını yerleştirmelerini izliyorum.

"Ben nasıl?" Anneme soruyorum. Sienna annemin arkasından gözlerini deviriyor.

Ben annemin erkek arkadaşı, ondan on beş yaş küçük. Seks hayatları hakkında uygunsuz yorumlar yapma eğiliminde ve Sienna muhtemelen

daha çok duyuyor çünkü beş dakika arayla yaşıyorlar ve en çok onunla vakit geçiriyor.

Annemin yüzünde bir gülümseme beliriyor. "O en iyisi. Tatlı, nazik, cömert"-mükemmel biçimli kaşları kalkıyor-"ne demek istediğimi anlıyorsan."

Yüzümü buruşturmamak için yanak kaslarım fazla mesai yapıyor.

Sienna ikinci kez gözlerini deviriyor ve bana *bunun olacağını biliyordun* bakışı atıyor.

Sırıyorum. O da öyle. Göğsümde bir şey kırılıyor. Bu etkileşime, bu dozda kardeşçe bağ kurmaya ihtiyacım vardı. Onu kafamda eski sevgilimin evleneceği kişi olarak kurgulamıştım ama o hâlâ benim küçük kız kardeşim.

Sienna küçük dolabın içinde yeni astığı yerden iki elbise çıkarıp bana uzatıyor. "Hangisi?"

Bu, bir ilişkinin iklimini belirlemenin bir yolu olarak moda tavsiyesi isteme geleneğidir. *Benim tehdit olmadığımı* söylüyor, *ya sen?*

Sol tarafı gösteriyorum. "Beyaz, tabii ki."

Mutlu bir şekilde başını sallıyor. Kardeş sıcaklığı geri geliyor ve içimde bir umut filizleniyor. Belki de hafta sonu o kadar da kötü geçmeyecek.

Maren, Wren ve Farhana odalarından tazelenmiş ve akşam yemeği kıyafetlerini giymiş olarak dönerler.

İyi insanlar, ama burada kenarda kaldığım çok açık. Sienna'yı benim bilmediğim bir şekilde tanıyorlar ve kalbime saplanan kıskançlığa engel olamıyorum. Kuzey Carolina'dan hiç ayrılmamış olsaydım, babamın çizdiği yoldan gitmeyi inatla reddetseydim, Sienna'yla daha yakın olabilir miydik?

Annem barmenlik yapıyor. Bana bir kadeh şampanya uzatıyor ve ben yutmak istediğimde kendimi yudumlamaya zorluyorum. Akşam yemeği rezervasyonumuz için ayrılmaya hazır olduğumuzda, herkes çakırkeyif olmuş ve penis pipetlerinden şampanya içiyor.

BÖLÜM 3

Klein

BARIN ALTINDA CILTSIZ BİR KİTAP SAKLIYORUM. SAHİP OLDUĞUM İÇİN DEĞİL. Vardiyam sırasında okumaya zamanım olmuyor (bu hiçbir zaman olmuyor), ama restoranın arka tarafında beş dakikalık bir mola verdiğimde okumayı seviyorum. Genellikle birkaç sayfa okurken şefin metal mola masasına koyduğu yiyeceklerden bir şeyler atıştırıyorum.

Bu gece mola vermek için hiç fırsat olmadı. Obstinate Daughter tıklım tıklım. At nalı şeklindeki bardaki tüm koltuklar dolu, daha da fazla insan arkalıksız tik taburelerin etrafına doluyor. Yemek salonundaki tüm masalar akşam boyunca dolu. Hafta sonu geceleri burada olan DJ, istasyonunu barın bir köşesine kuruyor. Hareketli bir kulüp müziği çalmıyor, daha çok havalı ve lüks havaya uygun düşük anahtarlı bir arka plan sesi çalıyor.

Durmaksızın içki hazırladığım ilk saatimdeyim ve barın etrafına sıkışmış bedenler ve makineden fişkıran içki siparişlerinin sayısı arasında, yakın zamanda yavaşlamayacak. On altı yaşındayken ilk işim olan Akdenizli küçük bir mekânda garsonluk yaparken barmenleri soğuk ve mesafeli bulurdum. Sonra barmen oldum ve onların soğuk olduğunu fark ettim çünkü sosyalleşmelerini bardaki tüm müşterilere saklamak zorundaydılar.

"Affedersiniz," diye bağılıyor biri, bir kadın, muhtemelen Lexi.

Bir metre boyundaki Lexi, barın yanında duran ve ellerinde buzlu biralar olan bir grup uzun adamın arasından çıkar. İçki alma istasyonuna doğru hızla ilerlerken öldürücü bir bakış atıyor.

Bira şişelerinin bulunduğu soğutucunun kapağını kapatıyorum. "İğrenç eylemler gerçekleştirmeye hazır görünüyorsun."

"Ugh," diye homurdanıyor ve elindeki içecek tepsisini kauçuk paspasın üzerine bırakıyor. "Neden orada durmak zorundalar?"

Lexi'nin uzun içki siparişini hazırlamak için ihtiyacım olan tüm bardakları sıraya diziyorum. Bir çalkalayıcı kapıp buzla doldurarak bu gece otuz yedinci kez liçi martini yapmaya koyuluyorum.

"Fark etmediysen," işime devam etmeden önce Lexi'ye kısa bir süre bakıyorum. "Ayakta duracak başka yer yok. Burayı hiç bu kadar kalabalık görmemiştim."

Canlı DJ tam o anda müziğini başlatır, sahneyi alır ve nükleer enerjiye yükseltir. Lexi, "Bu o bekârlığa veda partisi," diye bağırır.

Çelik karıştırıcıyı çalkalıyorum, üst kısmını gevşetmek için barın kenarına iyice vuruyorum ve karışımı bekleyen soğutulmuş martini bardaklarına döküyorum. Lexi içki masasının üzerine eğiliyor, böylece onu duyabiliyorum, bir yandan da gece yarısı siyahı uzun saçlarını atkuyruğu yapıyor. "Gelin tam bir baş belası. Damat hakkında çenesini kapatmıyor. Bu kadar çok konuşan biri

nişanlıları hakkında söylediklerinin hiçbir anlamı yok."

Başımı salladım ve hiçbir şey söylemedim. Lexi'ye karşı konuşmamam gerektiğini biliyorum. Zampara kocasından altı ay önce boşandı ve insanlara, güzel bir askısı olsa bir karton kutuyu bile becereceğini yüksek sesle söylüyor. Kelimesi kelimesine öyle.

Lexi içki tepsisini yeni yaptığım martinilerle dolduruyor. "Balık gibi içiyorlar. Bu hızla giderse, buradan uçup gidecekler."

"Onlara fazla servis yapmadığınızdan emin olun," diye uyarıyorum ve ilgimin karşılığını Lexi'nin kireç yeşili takma tırnağıyla uzattığı orta parmağıyla alıyorum.

Duygularım incinmekten çok uzak. Lexi'den gelince, orta parmak bir sevgi işaretidir.

Göğsümü avuçluyorum ve cennete bakıyormuş gibi yapıyorum. O an sona eriyor ve barmenim Raul'u yakalayıp Lexi'ye barda sarhoş kadınların beklediği yere doğru yaptığı tehlikeli yolculukta yardım etmesini istiyorum.

Yazıcıdan daha fazla bilet dökülüyor. Yeni siparişlere uzanırken Lexi'nin tezgâhtaki bitmiş biletini görüyorum ve bir karışık içeceğinin eksik olduğunu fark ediyorum. Lexi, eksik içeceği teslim etmek için kalabalığın arasından geri dönmesini sağladığım için şüphesiz bana kızacak. Kendimi onun sözlü saldırısından korumak adına hızlıca sodalı bir votka hazırlayıp bara dönüyorum.

Tam olarak iki metre boyundayım ve Lexi'nin aksine geniş omuzlarım bedenler denizinde gezinmemi kolaylaştırıyor. Kısa sürede bar müşterilerinin arasından sıyrılıp biraz daha sakin olan restoran bölümüne geçtim.

Bekârlığa veda partisini fark etmek pek çok nedenden ötürü kolay, en önemlisi de masanın ortasında oturan ve üzerinde *Gelin* yazan pembe bir kovboy şapkası takmış olan kadın. Şaşırtıcı bir şekilde, görünürde siki andıran hiçbir şey yok. Bu noktada, her şeyi gördüm. Obstinate Daughter genellikle bekârlığa veda partileri için gecenin ilk durağıdır. Şenliklere başlamak için karbonhidrat yüklemesi sanırım.

Kayıp içkiyi havaya kaldırarak Lexi'nin dikkatini çekiyorum. Aceleyle masanın etrafından dolanıp içkiyi benden alıyor ve fısıldayarak, "Teşekkür ederim ama şimdi buradan gitmen gerekiyor. Nedime kızlardan biri onun DTF olduğunu ve standartlarının düşük olduğunu söyledi." Lexi uyarısına eşlik etmek için küçük bir itme hareketi yaptı. "Tam onun tarzına uygunsun."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum." DTF'nin ne anlama geldiğini bilmesem de Lexi'nin bir iğneleme yaptığının farkındayım. Güncel popüler kültür ve onun yaygın dili, uzak durduğum bir şey. Bana kitaplarımı, dizüstü bilgisayarımı, ailemi ve haftalık futbol maçımı verin. Listelediklerimin hiçbirinde DTF kısaltması yok.

Lexi hiç de korkutucu olmayan küçük, vahşi bir ses çıkarıyor. "Seni *sikmek için aşağı* demek kitap kurdu ve burada ne kadar uzun kalırsan, seni zıpkınlama olasılığı o kadar artar."

Yani deniz altı metaforuna devam mı ediyoruz? Bunu sevdim. "Şey-"

Lexi beni tekrar itiyor, bu sefer daha sert ve ufak tefek boyuna rağmen biraz güçlü.

Ağırlığım değişiyor ve bara geri dönme niyetiyle dönüyorum.

Ama sonra *onu*

gördüm. Paisley

Royce.

Yıllardır bana musallat olan bir kadın. Bir rüya, ama ete kemiğe bürünmüş hali. Çok sık tekrarladığım bir hikaye. Güzel Paisley, eşsiz mavi-yeşil gözleri ve gül goncası ağzıyla.

Bir zamanlar, o ve ben üniversitedeki ilk yılımızda çok dağınık, çok sarhoş bir öpüşme seansını paylaşmıştık. Korkunç bir öpüşmeydi, geriye dönüp baktığınızda içinizin cız ettiği türden. Göğsünü elledim, dişlerimiz birbirine çarptı ve kim bilir başka neler oldu. Bir arkadaşımın arkadaşıydı ve kendimi onun kampüs dışındaki dairesinde buldum, biraz kafam güzel ve çok

Ne kadar güzel olduğunu görünce şaşkına döndüm. Portakal çiçeği gibi kokuyordu, annemin arka bahçesinde hala yetişen üç portakal ağacı sayesinde tüm zamanların en sevdiğim kokusu.

Paisley özeldi, farklıydı, elektriksel bir bağlantıydı. Daha önce ve o zamandan beri hiç bu kadar yakınlık ve aciliyet hissedenden birine bağlanmamıştım. İki saat boyunca Laffy Taffy takıntısından (bence iğrenç) Yüzüklerin Efendisi ve erken dönem romantik komedi filmlerine olan ortak sevgimize kadar konuştuk.

Peter Facinelli gibi dudaklarım olduğunu söyledi (yakın zamanda Can't Hardly Wait'i izlemiştim ve bahsettiği aktörü tanıdığım için gurur duyuyordum) ve ben de nazik bir şekilde cevap verdim *Peki dudaklarımın tadı onunki gibi mi? Dudaklarının* tadını bilmediğini söyledi, ben de benimkileri denemesini önerdim, böylece Bay Facinelli'yi öpeceği gün gelirse karşılaştırma yapabilecekti.

Elle taciz başladı.

Ertesi gün, tamamen ayık ve yüzde yüz mahcup bir halde ona bir mesaj gönderdim. Şaka olsun diye, "*Selam, ben Klein, muhtemelen bir daha asla haber almamayı umduğun adam*" dedim.

Bu şakayla hedefi on ikiden vurmuş olmalıyım çünkü cevap vermedi. Bir hafta bekledim, her geçen gün kendimi daha da aptal gibi hissediyordum, sonra numarasını sildim. Ne düşünüyordum ki, benim gibi bir adam ve Paisley gibi bir kız? Gözeneklerinden sınıf ve incelik sızıyordu. İyi bir duruşu, güzel konuşması ve terbiyesiyle oturuyordu ve ben de piyangoonun bana vurduğunu ya da Tanrı'nın mükemmel kadını bulma hayallerimi gerçekleştirmeye karar verdiğini düşündüm.

Evet. *Hayır.*

Gerçeklik bir buz banyosundan daha fazlasıydı, mağara adamının kafasına inen çivili bir sopaydı.

Bu deneyim bana değerli bir ders verdi: asla bir kadını düzgün öpemeyecek kadar sarhoş olmayın.

Ama Klein ve Paisley'nin hikâyesi burada bitmiyor. Daha da kötüleşiyor. Çok, çok daha kötü.

Sonraki dönem kendimizi aynı yaratıcı yazarlık sınıfında bulduk. Ben yokmuşum gibi davrandı. Ama ben? Beni tüketen yakıcı bir arzuyla onu uzaktan sevdim. Haftada iki kez yetmiş beş dakikalık o ders için yaşadım. Yağmur çamur, hastalık sağlık demeden gittim. Şiddetli bir soğuk algınlığı beni uzak tutmadı, ama sınıfın en arkasında, kibar bir mesafede tuttu.

insanlardan. Paisley ile konuşacak cesareti asla bulamadım, pişman olduğu belli olan o öpücükten sonra olmazdı.

Pişmanlık içimi kemirdi. Böyle bir bağ sık sık kurulmaz ve asla bu kadar zahmetsizce kurulmaz. Zihin değiştiren madde de değildi. Paisley'nin kendisi zihin değiştiren bir maddeydi, beni tamamlamak için gönderilmiş bir kadındı.

Tüm bunları Paisley ile geçirdiğim bir akşamdan mı biliyordum? Evet, biliyordum. Ama boşa harcamıştım.

Peki ya benim yanlış adımım? Başka bir adam bundan yararlandı.

Shane Michael (gerçekten mi? Soyadı adı olan bir adama asla güvenmeyin) giyimine çok özen gösterirdi. Ayakkabıları da bence fazla temizdi. Hamlesini yaptı. Paisley onunla sınıfa kadar yürümeye başladı, sonra bir gün onun yanında oturuyordu.

Peki ya ben? Karnıma yumruk yemiş gibi hissediyordum ama yumruk karnımdan hiç çıkmıyordu. Oraya saplanmıştı, bir diken gibi, her salı ve perşembe yeni bir acı dalgası.

Ta ki bir sınıf arkadaşımızın öyküsünü anonim olarak eleştirme ödevimizi geri verene kadar. Dürüst olmak gerekirse, parçaladığım öykünün Paisley'nin öyküsü olduğunu bilmiyordum. Sınıfın benim gibi yazma konusunda ciddi olmayan, kolay görüldüğü için bu dersi alan insanlarla dolu olduğuna ikna olmuşum.

Profesör, yaratıcı yazarlık programındaki derslerin çoğunu veriyordu ve hayat amacımın bir yazar olmak olduğunu (ve hala öyle olduğunu) düşünürsek, onu etkilemek için bir fırsat gördüm ve bunu değerlendirdim.

Paisley'nin hikayesinin içini boşalttım. O ağladı. Onun olduğunu böyle anladım. Ben olduğumu biliyordu çünkü ödevi kırmızı keçeli kalem kullanacak kadar ciddiye alan tek pislik bendim ve tahmin edin gözleri kanıt ararken masanın üzerinde kalem kimin elindeydi? Bu ve beni ele veren utangaç bakışım arasında, kızarmıştım.

Peki ya gözlerindeki bakış?

İncinmesini bekliyordum ama hayal kırıklığı kafamı karıştırmıştı. İşi hakkında söylediklerimi benim söylediğime inanmak istemiyormuş gibi görünüyordu. Özür dilemedim, çünkü nasıl dileyeceğimi bilmiyordum. Yazdıklarına yaptığım şey yüzünden duyduğum utanç, mesajıma yanıt vermemesiyle birleşince, onunla konuşamayacağım bir kütleye dönüştü.

Bu trajik bir durumdu, çünkü takip eden aylarda ona olan hayranlığım azalmadı. Sömestr sona erdi ve Paisley sanki yeryüzünden silinmiş gibiydi. İki ciddi kız arkadaştan sonra, hafızamda bir figür, hayallerimde bir sadık oldu.

İnanılmaz bir şekilde, şimdi burada, gelinin solunda yer alıyor. Saçları gevşek, kıvrımlı bukleler elbisesinin çıplak bıraktığı omuzlarına düşüyor. Bahse girerim kraliyet mavisi kumaş gözlerini yeşilden çok mavi yapıyordur ve aniden bunun doğru olup olmadığını öğrenmek için doyumsuz bir merak duyuyorum.

O hala gördüğüm en güzel kadın ve onun yanında oturduğum, hayat hakkındaki düşüncelerini dinlediğim ve söylediğim bir şeyi beğendiği zamanki coşkusunun tadını çıkardığım anıları göğsümün ortasına sert bir şekilde çarpıyor.

Şu lanet liçi martinilerinden içiyor ve sıkılmış görünüyor. Ya da üzgün. Bunu söylemek zor. Omuzları kaskatı, ağzının kenarları çökmüş ve bu pek çok anlama gelebilir.

Lexi'nin belimi itmesi beni hayallerimden koparıyor. Kelimenin tam anlamıyla gerçekliğe geri itilmek iyi geldi; orada durup bütün gece Paisley'e bakabilirdim.

İki nedenden dolayı Lexi'nin beni kalabalığa doğru itmesine izin veriyorum. Birincisi, muhtemelen üzerinde çalışmam gereken astronomik miktarda içki bileti var. İki, bunca zaman sonra Paisley'e merhaba demenin ne anlamı var bilmiyorum. Muhtemelen en iyisi uyuyan köpeklerin yalan söylemesine izin vermek.

Barın arkasına saklandığımda iki kokteyl sunucusu bana ölümcül bakışlar gönderiyor. Yokluğumu açıklamıyorum, çünkü zaten beni duyamayacakları kadar gürültülüydü.

İçki dağıtmaya odaklandığım yirmi dakikanın ardından, kendimi kaptırdığım bir noktaya geldim.

Raul arkaya koşup yeni bir fiçı dolduracağını söylediği sırada cebim titriyor.

"Ben yaparım," diyerek onu durduruyorum. Genelde tüm aramaları sesli mesaja bırakırım ama özellikle bir tanesini bekliyorum.

Cebimdeki halkada bulunan anahtarı kullanarak kendimi fiçı odasına bıraktım ve telefonumu çıkardım.

"Dom," selam vermek yerine kuzenimin adını söylüyorum. "Neredesin?"

"Cümleli edatla bitirme."

Telefondan bana gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyorum. "Neredesin, göt herif?"

Gevezelik edecek vaktim yok. "İş. Sadece bir dakikam var."

Bütün hafta endişeliydim. Dom sadece en yakın kuzenim değil, aynı zamanda edebiyat menajerim. Geçenlerde kitap teklifimi tüm büyük yayınevlerindeki editörlere gönderdi.

"Güzel," diye yanıtlıyor, "çünkü on saniyeden fazla sürmeyecek."

Sönüyorum. İyi haberler bu kadar çabuk verilmez. Ama kötü haber öyle. "Kimse taslağı istemiyor mu?" Umut etmekten daha iyisini biliyordum ama

zaten sessizce yapıyordum. Telefonumu omzumla kulağıma bastırıyorum ve fiçinin boş olduğundan emin olmak için kontrol ediyorum.

"Sorun taslağınız değil. İlk kez kitap yazan bir yazarınız ve hiç sosyal medyanız yok. Yayıncılar en azından çevrimiçi bir varlığınızın olmasını ister. Pazarlamadan tek başlarına sorumlu olmak istemiyorlar." Dom boğazını temizliyor. "Ayrıca, herkes çevrimiçi, bu yüzden senin çevrimiçi olmaman tuhaf görünüyor."

CO2 besleme hattını kapatırken dilimi tutuyorum. Akşam yemeğimin fotoğraflarını yabancılarla paylaşmadığım için tuhaf mıyım?

"Sana bunun olabileceğini söylemiştim," diye hatırlatıyor Dom.

Şu anda onu boynundan tutup çocukken, üniversite için New York'a taşınıp bir daha hiç ayrılmadan önce yaptığım gibi yere yatırmak istiyorum.

"Evet, biliyorum." Musluğun fiçiyi birleştirdiği yerdeki bağlantı kolunu kaldırıyorum ve saat yönünün tersine çeviriyorum.

Buna inanamıyorum. O taslak üzerinde dört yıl çalıştım. Ruhum o sayfalarda. Ve şimdi değerlendirilme fırsatı bulamayacak, çünkü giriş fiyatı çevrimiçi bir varlık.

FML.

Al bakalım, Lexi. Bir kısaltma biliyorum.

"Gitmeliyim," diyorum, yeni fiçinin kuplörünü yeniden bağlarken.

"Sosyal medyayı düşünün," diyor Dom, hiç de nazik olmayan bir şekilde.

"Eğer oynamazsan kazanamazsın."

"Piyango bileti alan insanlar böyle diyor."

"Ve yirmi altı yaşındaki yazarlar, hayallerinin alevler içinde kalmasını izlemekten bir hayal kırıklığı u z a k t a l a r ."

"Sik kafalı," diye mırıldanıyorum, fiçı odasından çıkıyorum ve kapıyı arkamdan kilitliyorum.

"Git biraz içki karıştır, ağlak bebek. Kendini ortaya koymaya hazır olduğunda beni ara."

Telefonu kapatıyor ve ben de telefonumu cebime atıyorum. Dom bana epeyce yükleniyor ama kimse bana onun kadar inanmamıştı. Yıllarını hikâyelerimi ona yüksek sesle okumama izin vererek geçirdi. Edebiyat ajanı olmasının sebeplerinden biri de benim. Yazmaya devam etmemin bir nedeni de o.

Git biraz içki karıştır, ağlak bebek.

Sert sözleri bana müziğe, yerinde sallanan ve gülen insan kalabalığına kadar eşlik ediyor. Herkes birkaç sokak ötedeki barlar ve kulüpler sırasına geçtiğinde ortalık birazdan sakinleşecek.

Yıkılmış bir halde, otomatik pilotta işime devam ediyorum.

Popüler bir restoranda barmenlik yapmak en kötüsü değil ama bunu sonsuza kadar yapmak istemiyorum.

BÖLÜM 4

Paisley

ANNEM DE DAHİL OLMAK ÜZERE HERKES ZİL ZURNA SARHOŞ. KONUŞUYORLAR. gitmek istedikleri bir sonraki yer hakkında konuşuyorlar ama ben otele dönmeyi hayal ediyorum. Rahat eşofmanlar, bir kadeh roze ve uzaktan kumanda benim mükemmel bir Cuma gecesi fikrim gibi geliyor. Ayrıca annemin parasını ödediği lüks süiti de boşa harcamak istemiyorum. Otel dolabında asılı bornoz yeni doğmuş kedi yavrusunun tüylerinden daha yumuşak ve tesadüfe bakın ki üzerinde benim adım yazıyor.

Masayı tutmak için dosyaya yerleştirdiğim kredi kartını kullanarak hesabı ödemek için restoranın etrafında takıldım. Partinin geri kalanıyla ön tarafta buluşmam gerekiyordu ama talimatlarımı hatırlayamayacak kadar sarhoş olup bir sonraki varış noktasına bensiz gitme ihtimalleri nedir? Oldukça yüksek, zaten kendimi gruba yabancı hissettiğimi düşünürsek.

Tıpkı daha önce otel odasında olduğu gibi, beni kasıtlı olarak kenar mahallelere yerleştirmiyorlar ama ben oradayım. Partimizdeki diğer dört kadın gibi Sienna ve Shane hakkında paylaşacak komik ya da sevimli hikâyelerim yok. Onların anlattıklarına sahte bir şekilde gülümseyip gülüyorum ama onun dışında sessizim.

Sunucu Lexi, imzalamam için bana fişi getirdi. Bahşiş dahil ama ben yüz dolar ekleyip hesabı tamamlıyorum. Bu gece birilerinin başına iyi bir şey gelebilir.

Bu hafta sonunun sabrımı sınayacağını biliyordum ama şimdiden düşündüğümünden daha zor oldu. Nedimeler ve kız kardeşimin konuştuğu her kelimeye takılmaları değil mi bu iğrenç olan?

Kız kardeşim ve Shane'i öve öve bitirememesi. Yemeğin yarısında onu susturdum, sonra hasta olduğu ve Shane'in ona çorba, kraker ve maden suyu getirdiği zamanı anlatırken inadına şili soslu patates kızartmasını bitirdim.

Restorana doğru ilerleyerek kadınlar tuvaletine giriyorum ve ortadaki tek boş kabine giriyorum.

İki yanımdaki iki kapı açılıyor, topuklar fayansa çarpıyor ve lavabo suyu akıyor.

Bir ses duyuldu. "Acınası, değil mi?"

Yanıt olarak ikinci bir ses duyulur. "Oh, kesinlikle."

Donup kalıyorum. Bu sesleri tanıyorum. Kız kardeşimin nedimelerinden ikisi, ama hangi ikisi olduğundan emin değilim.

"Yani, bu gece nasıl hayatta kalabiliyor ki? Öleceğini sanıyordum. Sienna, Shane'in ona taktığı lakabın 'Sarışın' olduğunu söylediğinde.

Dirseklerim dizlerime çarpıyor ve başım ellerimin arasına düşüyor. Benim hakkımda konuşuyorlar. Ne kadar utanç verici.

Ne olursa olsun, yanılıyorlar. Sienna, Shane'in ona taktığı lakabın bana taktığı lakapla aynı olduğunu söylediğinde ölmek istemedim. Asıl yapmak istediğim şey o pürüzsüz çenesine bir yumruk indirmekti. Duygularımı incittiği için değil, küçük kız kardeşim benim lakap artıklarından daha iyisini hak ettiği için.

Bir fermuarın tiz sesi havayı dolduruyor, ardından bir şeyi karıştırmanın gürültüsü geliyor. Muhtemelen bir cüzdan. Petek şeklindeki fayansa bakıp işlerini bitirip gitmelerini bekliyorum.

"Eski sevgilimle evlenirken kız kardeşime bekarlığa veda partisi düzenlemek beni öldürmez."

"Biliyorum, değil mi? Sienna da düğüne birini getirmeyeceğini söyledi."

Ardından bir duraksama geliyor ve ben yüzümde bir şok ve dehşet ifadesi hayal ediyorum. "Ouch."

"Bence sürekli çalışıyor ve bir hayatı yok." "Sienna mı söyledi bunu sana?"

"Daha çok onun söylemediği şeyleri duyuyordum."

Başımı kaldırıyorum. Ellerim titriyor ve yüzüm ısınıyor, Paloma'nın daha önceki sözleri bu güncel dedikoduyla karışıyor. Ailemin beni ezip geçmesine izin verebilirim ama sınırı burada çiziyorum. Kabinden çıkacağım

ve her kelimeyi duyduğumu anladıklarında kızların ağızlarının açık kalmasını izleyeceğim.

Ancak akşam yemeğinde üç bardak su içmiştim ve bu çok uzun sürüyor. İşim biter bitmez aceleyle elbisemi düzeltiyorum, bakışlarımı çevirip elbisemin iç çamaşırımın içine sıkışmadığından emin olmak için değerli bir saniye ayırıyorum. Bir gardırop arızası, bu gecenin boktan pastasının üzerine krema olurdu.

Hızlı ve derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve haftanın en büyük şokunu yaşatmaya hazırlandım.

Gittiler.

Lavabolardan birinin üzerindeki aynada bakışlarımla buluşuyorum. Elbisem etkinliğin ve yerel trendlerin gerektirdiği kadar kısa ve dar. Saçlarım açılmış ve kıvrılmış, makyajım yerinde. Dışarıdan genç ve kaygısız görünüyorum. İçimde ise duygusal olarak bitkin, kendisinden çok fazla şey istenmiş bir insan gibi hissediyorum.

Çantamın içinden bir vızıltı gelirken ellerimi yıkamayı bitiriyorum.

Kız kardeşim mesaj atıyor.

Birkaç dakika önce ayrıldık, bir sonraki noktada buluşalım. Seni seviyorum!

Tuvaletten çıkıp restoranın önüne doğru ilerliyorum. Sola bakıyorum ve anlık bir kararla barda açık bir koltuk çalmaya karar veriyorum. Artık *yapamam*. Gecenin kenarındaki üzgün çuval olma sınırına ulaştım.

Tabureye yerleşirken elbisemi düzeltiyorum, çantamı barın üstüne atıyorum. Kalabalık azalıyor, ki bu mükemmel bir şey çünkü dışarıyı görebildiğimde insanları izlemek çok daha kolay oluyor.

Gözlerim at nalı şeklindeki barın etrafında dolaşıyor ve en alttaki kıvrımdan gelen bir adama takılıyor. Siyah bir kot pantolon ve gri bir tişört giymiş, kolları gerilmiş, pazularını zorluyor. Uzun boylu, ince yapılı, kot pantolonu uyluk kaslarına en az kırk sekiz eyalette yasadışı olması gereken bir şey yapıyor.

Bakışlarım onu buldu ve
nefesim kesildi. Bu adamı
tanıyorum.

O adamdan *nefret*
ediyorum. Klein
Madigan.

Öfke parmak uçlarımı ısıtıyor, kollarıma ve göğsüme yayılıyor. Nabzım fırtınaya tutulmuş bir at gibi dörtnala kaçıyor. Dişlerim

alt dudağıma battı, hoş bir acı yayıldı. Onu azarlama şansım hiç olmadı. Onun (sinir bozucu güzellikteki) yeşil gözlerinin içine bakıp beni ne kadar kötü hissettirdiğini söyleyemedim. Shane'e aşık olmamın sebebi bu adamdı.

Bu da onu kız kardeşimle tanıştırmama neden oldu. Bu da beni buraya, bu geceye, *bu ana* getirdi.

Hayatımda yanlış olan her şey Klein Madigan'ın suçu.

Evet! Evet! Bu doğru!

İçimden küçük bir ses, şu anki tüm sorunlarımın kaynağını keşfettiğim için seviniyor. Bir hediye, eğer düşünürseniz.

Klein'in yüzünde tanıma ifadesi beliriyor ve olduğu yerde duruyor. Savaş ya da kaç alarm zillerim kafamın içinde çalıyor.

Koş. Şimdi.

Çantama uzanıyorum, kaçmaya hazırlanırken baldır kaslarım geriliyor, o sırada görüş alanıma biri giriyor.

"Size içecek ne ikram edebilirim?" diye soruyor. Eflatun saçları ortadan ayrılmış ve sert bir topuz şeklinde geriye taranmış. Onda işe yarıyor, özellikle de kulaklarındaki altın halkalarla.

İşte bu kadar. Kalayım mı, gideyim mi? Bakışlarım Klein'a kayıyor ama o gitmiş. Onu hayal etmedim, değil mi? Olasılıksız değil. Yalnız kaldığımda, düşüncelerim hayallere dönüştüğünde onun yüzünü gördüğüm zamanlar oluyor. Ama bu benim küçük sırrım.

"Bir bardak roze, lütfen?" Kaçmamı söyleyen yanımin yerini merakım aldı.

"Hemen dönerim," diyerek topuğunun üzerinde dönüyor ve başının üzerindeki raftan bir şarap kadehi çıkarıyor.

Şarabı doldururken onu izliyorum, altın çerçeveli, gövdesi lazerle kesilmiş kadehi takdir ediyorum. Güzel kadehlere karşı zaafım var.

Barmen şarabımı önüme koyarken aynı anda telefonum çalıyor. Teşekkür ederek başımı sallıyorum ve arayanın Sienna ya da annem olduğunu düşünerek çantamdan telefonumu çıkarıyorum.

Kahretsin. Hayır, hayır, hayır.

Ben Shane.

Ekrana bakarken kalbim göğsümde çarpıyor, beynim ne yapacağımı şaşırtıyor.

Görmezden gel. Konuşmak isteyeceğim son kişi o.

Bekle! Onu görmezden gelmek sessizce bir şey iletir mi? Bunu olmadığı bir şeymiş gibi mi algılar? Gergin olduğumu mu? Bunaldığımı mı?

Bu onun düşünmesini istediğim son şey.

Şarabımdan sağlıklı bir yudum alıyorum ve kendimi vazgeçiremeden cevap veriyorum. İşte bir şey yok.

"Hey," diye cevap veriyorum ama neredeyse havlar gibi ve savunmacı bir tavırla. Aramasıyla ilgili herhangi bir uyarı almış olsaydım ve hazırlanma şansım olsaydı vermek istediğim izlenim bu olmazdı.

"Pais," diyor, sesi yumuşak, sanki geçen hafta görüşmüşüz gibi adımı kısaltarak.

"Neler oluyor?" Birden aklıma Sienna'yla ilgili bir sorun olabileceği geldi. Ama olsaydı, annem beni aramaz mıydı?

"Merak etme, her şey yolunda." Sıcak bir şekilde kıkırdıyor, sanki endişelenmek tam *bana göreymiş gibi*, sanki kişiliğimle ilgili bu ayrıntıyı hatırlıyor ve bunu sevimli buluyor.

Onu tokatlamak istiyorum.

"Birkaç dakika önce Sienna ile konuştum. Harika vakit geçiriyor. Onu arayıp bu bekârlığa veda partisini düzenlediğin için teşekkür etmek istedim." Sesi çok yüksek ve kudretli geliyor, sanki mücevherli tahtından aşağı uzanıp köylü kafamın tepesini okşuyor. *Tap, tap.* "Büyüklik yaptın."

"Büyüklik mü?" Papağan gibi tekrarlıyorum. Bu küstahlık beni şaşkına çevirdi ve kendi tutarlı düşüncelerimi oluşturmak.

Hattan ikinci bir kıkırdama yükseliyor ve ona ikinci bir bedensel zarar verme dürtüsü duyuyorum. "Evet, bilirsin, çünkü biz eskiden bir şeydik."

Telefonu kapatmama iki saniye kalmıştı ki Klein barın etrafından dolaşmaya başladı. Yeşil gözleri bana odaklanıyor, beni bu ana bağlıyor, etrafımda dönen duygusal kasırganın merkezine bağlıyor. Tereddüt ediyor ve sonra, telefonda olmama rağmen, yaklaşıyor.

Kalbim göğüs kemiğime çarpıyor. Neden onun yürüyüşünü beğenmek zorundayım? Kim böyle yapar ki?

Kendimi toparlamaya çalışırken (ve başarısız olurken), Shane'in son sözlerini bir kez daha tekrarlamak gibi aptalca bir seçim yapıyorum. "Biz eskiden bir şeydik," diyorum yavaşça. Harika. Shane muhtemelen telefon konuşmasının etkisinde kaldığımı ve orijinal düşünceler üretmediğimi düşünüyordur.

Beni beyin gücümü kullanmaktan alıkoyan şey, ironik olmayan bir şekilde, uzun zaman önce beni kızdıran aynı kişi. Klein tam olarak

Benim gibi bronz tenli, kollarında doğru miktarda kıl ve kordonlu kas var. Tişörtü kaslı göğsüyle birlikte alçalıyor ve şişiyor. Bu kadar iyi yaşlanmamış olması gerekiyordu. Nefret edilen insanlar kuralını bilmiyor mu? Neden onu banyoma çekip yüzüne saldırdığım geceden daha az çekici değil?

Ağzının kenarı kıvrılıyor ve beni süzerken yakaladığını düşünüyor. Aslında onu süzüyor olmamın bir önemi yok. Onu buna ikna edemem. Bunu düzeltmek için ona pis bir bakış attım.

Parmaklarını şıklatır ve işaret eder. "Şimdi seni hatırladım."

İçimdeki altı yaşındaki çocuğu yönlendirerek dilimi çıkardım. Gözleri kısıldı, *gerçekten mi?*

Shane'in sesi duyuluyor. Hay aksi. O konuşuyordu ve ben fark etmemiştim. "...Bence düğüne geliyor olman harika. İşlerin garipleşebileceğini biliyorum ama böyle olmasına izin vermek zorunda değiliz. Her şey bize bağlı, anlıyor musun? Kaderimizin efendisi biziz."

İçimden bir ses raflarının hâlâ zihniyet ustalığıyla ilgili kitaplarla dolu olduğunu söylüyor.

"Doğru," diye kabul ediyorum, bakışlarım Klein'a kilitlenmiş, ama neyi kabul ettiğimi tam olarak anladığımdan emin değilim. Geçmişim farklı yönlerden üzerime geliyor ve ben bu yakınlaşmanın içinde boğulmakla meşgulüm.

Köşedeki DJ'den gelen müzik etrafımı sarıyor, ses büyüğü bozuyor. Gözlerimi iki kez kırptırıyorum, gevşekçe bağlanmış rulmanlarıma tutunuyorum. Klein gitmek için dönüyor ama ben bir parmağımı uzatarak beklemesi için yalvarıyorum. Nedenini bilmiyorum. Kalması ya da gitmesi benim için önemli olmamalı.

Shane devam ediyor. "Yanında birini getirebilseydin harika olurdu ama Sienna kimseyle görüşmediğini söyledi?" Çıkarım ağır ve rahatsız edici bir şekilde havada asılı kalıyor. *Zavallı, üzgün Paisley*. "Merak etme Pais, birini bulacaksın."

Büyüklik taslayan bir rahatlık tonuyla sunulan bu hoş olmayan basmakalıp söz, benim için bardağı taşıran son damla oldu. Azı dişlerim gıcırıyor. Telefonu ağzımdan uzaklaştırarak barın üzerine eğiliyor ve parmağımı Klein'a doğru kıvrıyorum. Bana şaşkın bir bakış gönderiyor ama yaklaşıyor.

Onun yakınlığı neredeyse düşüncelerimi rayından çıkaracak, fikrimi durduracaktı ama kararlılığımı koruyarak "Üç deyince, lütfen bir erkek arkadaşın bana söyleyeceği bir şey söyler misin?" diyorum.

Yüzünü buruşturdu. "Ne?"

"Lütfen, yap şunu. Bana borçlusun." Ona yalvaran bir bakış attım ama doğruyu söylemek gerekirse bu hayatımda yaptığım en cesur istekti.

Beni reddedeceğinden emin olduğum kadar uzun süre bakıyor, ama sonra gözlerinde küçük bir parıltı beliriyor. Bunu kabullenme olarak alıyorum.

Telefonu tekrar ağzıma götürerek daha yüksek bir sesle, "Sienna'ya biriyle görüştüğümü söylemeyi unutmuş olmalıyım. Şu anda burada benimle birlikte."

Parmaklarımla sayıyorum ve telefonu uzatıyorum. Klein'ın dudakları ekranımdan bir santim uzakta duruyor. Yeşil gözlü bakışları beni kavırıyor ve şöyle diyor: "Paisley, bebeğim, telefonu kapat. Seni paylaşmaktan bıktım."

Yutkunuyorum. Çok sert.

Paisley bebeğim telefonu kapat, seni paylaşmaktan bıktım, İngilizce'de en sevdiğim on kelime haline mi geldi? Evet, ama bunu asla yüksek sesle itiraf etmeyeceğim.

"Oh," diye yanıtlıyor Shane ve sesinin bu kadar şaşkın çıkmasından nefret ediyorum. "Fark etmemiştim-"

"Tamam, hoşça kal." Telefonu kapatıyorum, Shane'le bağlantımın kesilmesinden duyduğum rahatlamayla kıkırdarken ağzımı kapatıyorum. Klein önümde beliriyor. Üniversite geçmişinden bir hayalet daha. Telefonu çantama atarken, isteksizce, "Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum.

Sağımdaki küçük makine bir içki siparişi yazdırıyor ve o da hemen harekete geçiyor. Barın üzerine koyup içkileri hazırlamadan önce kâğıdı üç saniye okuyor.

"Rica ederim," diye kendi mırıltısıyla karşılık veriyor.

Sessizim, şarabımı yudumlarken onun hareketlerini izliyorum, küçük alanda manevralarından emin bir şekilde. Bir bardağı belli bir açıyla eğiyor ve musluğun kolunu çekiyor. Kehribar rengi bira bardağa dökülüyor.

Bir anı beni vurdu. *Ağızlarımız çarpışırken tezgahın kenarı belime batıyor. Öpüşmeler özensiz, aceleci, alkol uzuvlarımızı uzatıyor ve dudaklarımızı lastikleştiriyor. Biri kapıya vuruyor ve büyüüyü bozuyor.*

Objektif olarak hayatımın en kötü öpüşmesiydi. Ama gençtik, tatlıydık ve el ele tutuşuyorduk ve bu nedenlerden dolayı geriye sevgiyle bakıyorum. Burnumu boynuna dayadığımda baharatlı elma ve adını koyamadığım ama beni anında farklı bir sarhoş yapan bir şey gibi kokuyordu.

İmkânsız gibi görünse de Klein'a karşı derin ve ani bir bağ hissettim. Kulağa çılgınca geliyordu ve daha da çılgınca hissediyordum, ama gözlerine baktığımda bir gelecek vardı. Bir şekli ya da biçimi yoktu ama oradaydı. Bir gelecek vardı.

Klein yanımda. Arkadaşım, ortağım, sevgilim. O zamana kadar ailemin dağılmasının ardından iki yılın büyük bir kısmını acı çekerek geçirmiştım ve Klein'ın gülümsemesi bir yaraya sihirli bir merhem sürmek gibiydi.

Bağlantı tek taraflıydı. Telefonuna verdiğim numarayı kullanmadı. Sonra ödevdeki gibi kurgusal olmayan kısa öykümü aldı ve paramparça etti.

Şarabımı bitiriyorum, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. Daha önce hiç rastgele biriyle öpüşüp ondan nefret etmemiş ve sekiz yıl sonra onunla karşılaşmamıştım. Bu tür şeyler için bir protokol var mı? Standart bir çalışma prosedürü?

Klein roze şişesini açıyor ve bardağımı işaret ediyor.

Bir kadeh daha şarap istediğim için değil, onu burada tutmak istediğim için başımı sallıyorum. Almasına izin verip vermeyeceğime karar vermedim. Eğer şimdi ortadan kaybolursa, hiç şansım olmayacak.

"Ekibinin geri kalanı nerede?" diye soruyor sıkıca, şişeyi aşağıdaki buzdolabına yerleştirirken.

"Bizi gördün mü?"

Başını sallıyor. "Seni gözden kaçırmak zor."

Işıklı yüzüğümün üzerindeki küçük plastik düğmeyi çevirerek sağ elimi havaya kaldırıyorum. "Yanıp sönen penis miydi?"

Kaldırdığım elimi tutuyor ve aramızda sabit tutuyor. Diğer eli dirseğime doğru ilerliyor, parmak uçları yavaşça kolumun iç kısmında geziniyor. Hassas tenimde tüylerim diken diken oluyor, midemde bir ısı topu oluşuyor. Bakışlarındaki yoğunluk, yeşil gözlerindeki altın iplikleri öne çıkarıyor. İçimdeki sıcaklık çiçek açıyor, yukarı ve dışarı, göğsüme ve kollarıma doğru yayılıyor. Sağ bir nefes almaya zorluyorum, çabayla dışarı itiyorum. Klein bana ne yapıyor? Ve hain bedenim neden böyle bir tepki veriyor?

Klein'ın dokunuşu bileğimi sıyrıyor, avucumun topuğuna çarpıyor ve iki parmağını kullanarak parlayan yüzüğü çıkarıp çöpe atıyor.

Dolandırıcı! Adam beni etkisiz hale getirmek için dikkat dağıtma gücünü kullandı.

Ellerimiz arasındaki cızırtının cazibe olmadığını fark ettiğimde kızgınlığım artıyor. Ne olduğunu bilmiyorum ama ne olmadığını biliyorum. Elimini onun avuçlarından çekiyorum. Sırıttı. Bu onu daha da çekici kılıyor ve beni kızdırıyor.

"Bu tür şeylerden nefret ediyorum," diyor kesin bir ifadeyle.

"Ne huysuz," diye karşılık veriyorum. Aslında beni daha da sinirlendiren bu aksesuardan kurtulduğuma seviniyorum. Yüzükleri ben almıştım ama Sienna'nın reddetmesini bekliyordum. Birkaç kadeh içtikten sonra hepimizin akşam yemeğinde takması için ısrar ediyordu. Fotoğraf çekerken yüzümüze renk verdiği için yüzükleri kapatmıştık.

İçimi çekiyorum ve Klein'ı değerlendiriyorum. Belki de havayı temizlemeliyiz. Ortaya çıksın. Ya da belki de fark etmez. Neşeli yoluma devam edebilir, kıcımlı ülkenin öbür ucundaki bir adaya taşıyabilir, bir düğün boyunca sahte bir gülümseme takınabilir ve Klein'ı bir daha asla göremeyebilirim.

Ayrıca, belki de çakırkeyifimdir. Çakırkeyiften de öte. Çakırkeyif.

"Topsy ne?" Klein kollarını göğsünün önünde kavuşturuyor, pazıları patlıyor ve bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

Ağzımı kapatıyorum. Şu anda ne kadar az kelime söylersem o kadar iyi. İçimden geçen düşüncelerin duyulmayacağına güvenemem.

Klein konuşmak için ağzını açar, ancak bir kadın aniden ortaya çıkar ve üst kısmını barın üzerine atar.

"Bir çöl böceği sipariş etmek istiyorum," diyor nefes nefese.

Arkama yaslanıyorum ama sadece onu daha iyi görebilmek için. Dudak boyasıyla uyumlu kiremit kırmızısı tırnaklarıyla güzel bir kadın. Elbisesi hayal gücüne çok az şey bırakıyor, ama bu bulunduğumuz yer için normal. Gözleri yalvarıyor, sanki Klein'a bir şey anlatmaya çalışıyor.

Başıyla kısa bir selam veriyor. "Hemen geliyorum."

Bir çöl böceği (iğrenç) yapmak yerine, barın ucunu yuvarlıyor ve arkasından çıkıyor. Bize doğru adım atıyor ve bu kadar iyi görünmesi gerçekten haksızlık. Omuzları sonsuza kadar uzanıyor. Göğsü tam kıvamında kaslanmış, beli incelmış. O zamanlar da yakışıklıydı ama bu... bu tamamen başka bir şey.

"Hadi," diyor, benim ve kadının yanında durarak.

"Ben mi?" diye soruyorum, kendimi işaret ederek. Kafam iyice karışmıştı. Bu kadın az önce ondan bir içki sipariş etmemiş miydi?

Klein yüzünü bana çeviriyor ve ben de geri çekiliyorum. "Hayır," diye homurdanıyor, soruma sinirlendiği belli.

"Tanrım, pardon, sanırım sekiz yıl önce sarhoşken yüzünü yaladığın başka biriyle konuşuyordun."

Bana sert bir bakış attı. Görmezden geliyorum. Şarap beni etkilemeye başlamıştı. Klein'ın beni bilinmeyen bir yere davet ettiğini düşünmenin utancı da öyle.

Kadın uzaklaşıyor ve Klein onu dirseğinden tutuyor. Bunun vücudun en az cinsel olan kısmı olduğunu ve bu yüzden ona dokunmasının önemli olmaması gerektiğini biliyorum. Ayrıca *ondan nefret ettiğimiz için* de önemli olmamalı ama kendimi aşağılanmış hissetmekten alamıyorum. Sözlü tartışmanın ortasındaydım ve o bunu mahvetti.

Dur bir dakika. "Çöl böceği" bir ilişki için tuhaf bir kod mu? Klein, şifreli sözcükler kullanarak seks eylemleri sipariş eden kişilerin oluşturduğu adı bir kulübün parçası mı?

Hasta olacağım.

Adını soramayacak kadar korktuğum pembe saçlı barmen yanıma geliyor. Klein'ın bana ikinci bir kadeh doldurduğunu bilmiyor ve şişeyi işaret ettiğinde başımı sallıyorum.

Hayatımın son otuz dakikasını anlamaya başlayamıyorum. Pes ediyorum.

BÖLÜM 5

Klein

"EVE SAĞ SALIM GIT." BEYAZ HONDA CIVIC'İN KAPUTUNA DOKUNUYORUM.

Şoför Saul bana iki eliyle selam veriyor ve kaldırımdan uzaklaşıyor. Güvenli bir şekilde arabanın içine sıkışmış olan kadın arka koltuktan el sallıyor.

Bir çöl böceği sipariş etmek istiyorum, bir randevudayım ve kendimi güvende hissetmiyorum, lütfen bana dışarı kadar eşlik edin.

Bayanlar tuvaletindeki her kabin kapısının iç tarafına asılmıştır. Ne olursa olsun ya da ne kadar meşgul olursak olalım, yaptığımız her şeyi bırakıp kişinin arabasına gitmesine yardımcı olmamız konusunda yönetimden kesin talimat alıyoruz.

Bu gece bu üçüncü kez başıma geldi. Annie adlı kadının eve dönmek için aracı yoktu, ben de Uber gelene kadar onunla birlikte bekledim. Neyse ki yakınlarda bir tane vardı ve bekleme süresi sadece yedi dakikaydı.

Restorana geri dönüyorum, Paisley'nin *emici surat* yorumuna cevap vermeye hazırlanıyorum, tam o sırada Paisley'nin kaşları çekilmiş, sert işaret parmağını uzatmış güzel yüzünü yakalıyorum, bir grup genç adama, "Güzel uyumlu saç modelleri. Başka kim perma yaptırıyor biliyor musunuz? Büyük büyükanneleriniz."

Bir elimi yüzümde gezdirecek ve dudaklarımı çekeştiren isteksiz gülümsemeyi uzaklaştıracak kadar uzun süre duraklıyorum. Haksız değil. Beş adam da muhtemelen geçen yıl yirmi bir yaşına girmiş ve beşinin de doğal olmayan kıvrıkcık saçları birbirine uyuyor.

Aceleyle bara doğru ilerlerken kendimi Paisley'nin kızgın kaşları ile onlara doğru gönderdiği ölüm bakışları arasına yerleştiriyorum.

"Pais," diye başlıyorum ama öfkesini bana aktarıyor.

"Bana öyle deme," diye gürliyor, mavi-yeşil gözlerinde bir fırtına kopuyor. Orada da bir yumuşaklık var, göğsümü çekiştiren, beni heyecanlandıran bir kırılganlık.

Ellerimi kaldırıyorum. Onu kızdırmakla ilgilenmiyorum. Varlığımla yaptığımdan daha fazla değil. "Sorun değil."

Aceleyle barın etrafından dolanıp sarışın gelmeden önce durduğum yere dönüyorum. Paisley'nin önündeki adisyona bakarken Halston'ın üçüncü bir kadeh şarap eklediğini görüyorum.

Vay canına. Tamam. Paisley muhtemelen oldukça sarhoştur ve akşam yemeğinde en az bir liçi martini içtiğini biliyorum.

Kollarını kavuşturuyor, kaşları birbirine çarpıyor. "O adamlar-"

Açıklamasını el sallayarak geçiştiriyorum. "Geldiklerinden beri gevezelik ediyorlar.

Eminim bunu hak etmişlerdir."

Dirseklerini bara yaslayarak gözlerini ovuşturuyor ve "Sarhoşum" diye itiraf ediyor.

Gülüşümü bastırarak, "Biliyorum" diyorum. Kendimi meşgul etmek için bir havlu alıp onun yanındaki barı siliyorum.

Yüksek sesli bir nefes dudaklarını titretiyor ve "Kız kardeşim eski erkek arkadaşım ile evleniyor ve ben onun baş nedimesiyim" diyor.

Temizliğim durdu. "Neden böyle bir şeyi kabul ettin?" Bir insan neden kendini böyle bir şeyin içine sokar ki? Paisley'nin kelime dağarcığında 'hayır' kelimesi yok mu?

"Çünkü ben yerdeyim," diye feryat ediyor ve dramatik bir şekilde elini havaya kaldırıyor.

Hava.

Vay canına. Gerçekten sarhoş.

Paisley'nin dirseği bir kez daha barın tepesine çarpıyor ve alnını ellerinin arasına aldı. Bu fırsattan yararlanarak şarap kadehini kaptım ve içinde kalanların büyük bir kısmını lavaboya döktüm.

"Seni eve bırakayım mı?" diye sordum.

Doğru oldu, gözlerini kısarak bana şüpheyle baktı. "O kadınla nereye gittin?"

Yüzümü ekşittim. "Hangi kadın?"

"Busty McBusterton."

Pekala. Bu kadının içinde şarap ve liçi martini dışında bir şey var. Halüsinasyon görüyor.

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

Bana kızgın bir bakış gönderdi. "*Böcek* sipariş eden kadın." Ohhhh.

Paisley'nin alt dudağı birazcık şişiyor. Kışkandı mı?

Busty McBusterton. Paisley'nin yüzüne gülmemek için dudaklarımı birbirine çarpıyorum. Tamam, evet, kadının annemin deyimiyle 'geniş bir göğsü' vardı ve iki gözü çalışan herkes bunu görebilirdi çünkü o elbisede fazla bir şey yoktu.

"Onu eve bırakmaya yardım ediyordum."

"Elbette." Paisley kollarını kavuşturuyor ve bana ne kadar az inandığını gösteren bir yüz ifadesi takınıyor. "Muhtemelen onu arabana... şehvetli hareketler için... götürmüşsündür." "Şehvetli" kelimesini duyunca burnu kııştı.

Alay ediyorum, sadece yerde yuvarlanıp yanlarım ağrıyana kadar gülmek için duyduğum yoğun arzuyu örtbas etmek için. "Sen kurgu yazarı mısın? Çünkü olmalısın. Bu hayal ettiğin harika bir hikaye."

Paisley barın üzerinden gelip hayalarımın diz atmak ister gibi bakıyor. "Yazarlık kariyerimi daha başlamadan bıraktım çünkü *biri* ilk hikâyeme meşale tuttu." Burnunu çekiyor. "Kariyerimi mahvettin."

"Ne? Bu çok saçma. Ben senin kariyerini mahvetmedim. Bir kişinin değerli duygularını incitmesine izin *verdiğinde kariyerini* mahvettin. Aksine, sana iyilik yaptım. İlk öyküne gelen bir eleştiri duygularını bu kadar incittiye, yazarlık sektöründe asla başarılı olamazsın. Sadece kalın deriye ihtiyacın yok Paisley, nasırlara da ihtiyacın var. Bu yüzden"-Geri adım atıp belimden bükülüyorum, bir kolumu yana açıp selam veriyorum-"Rica ederim."

Doğrulduğumda Paisley çantasını barın dışına sürüklüyor ve taburesinden kayıyor. Uzaklaşıyor ve sallanıyor.

Kahretsin. Lanet olsun, lanet olsun. Bu çok sert oldu. Dom'dan aldığım kötü haber beni harekete geçirdi.

Dönüp çalışan numaramı bilgisayara giriyorum. İşim bittiğinde barın diğer tarafındaki Halston'a sesleniyorum. "Biriyle yürümem lazım"-Paisley'nin burada arabası var mı? Eğer öyleyse, araba kullanamaz. "-bir yere," diye bitiriyorum.

Halston barın kavisli kısmının etrafında dönüyor, kaşları sıkıca çekilmiş, elleri kalçalarına yapışmış. "Yalnız kapanmaktan nefret ediyorum. Bana borçlusun." Komik, bu gece ikinci kez bir kadın bana bunu söylüyor.

"Ebediyen," diye onaylıyorum, çoktan Paisley'nin peşine düşmüştüm.

Ben ona yetişene kadar restoranın ön kapısından içeri adımını atıyor. Arkadan bakınca tam benim tipim gibi görünüyor. Uzun sarı saçlar, atletik bacaklar ve yumruğumu ısırarak istememe neden olan bir kalça. Paisley diğer kadının göğüs ölçüsünü kıskanıyor gibiydi ama Paisley'nin kıcını ona tercih ederdim.

Hayır. Oraya gitmiyorum bile. Bu düşüncelerin hepsinde kötü fikirler var.

Arkasında olduğumu bilmiyor ve bu, ana yoldaki kaldırıma çıkan üç beton basamaktan aşağı inerken tökezleyene kadar kendimi sürünge gibi hissetmeme neden oluyor.

Kaldırıma doğru hızlı bir sıçrayış ve ben oradayım, düşmeden önce onu yakalıyorum. Paisley benim olduğumu bilmiyor, bu yüzden yüzüme yakın bir yerde bir ölüm perisi gibi çılgılık atıyor ve küçük çantasıyla bana vurmaya çalışıyor.

Pek de isabetli olmayan saldırıyı savuşturuyorum. "Sakin ol, She-Rambo. Yüzün neredeyse kaldırımı öpüyordu." Geri çekiliyorum ama kollarının üst kısmını tutmaya devam ediyorum. "Nereye gidiyorsun?"

"Agave." Tek gözünü kısır yanlış yönü işaret ediyor. "Şu tarafta."

Tabii ki Agave'de kalıyor. Scottsdale şehir merkezindeki en yeni, en lüks tatil köyü. Phoenix geçen yıl Super Bowl'a ev sahipliği yaptı ve tahmin edin takımlardan biri nerede kaldı? Agave.

Omuzlarını doğru yöne çeviriyorum ve onu serbest bırakıyorum. "Yolu göster." Yüzünü buruşturdu. "Ne halt etmeye beni takip ediyorsun?"

"Eşlik etmek," diye düzeltiyorum.

Bir eli patlamış kalçasında, başı bir sarkaç gibi sallanırken, "Tekrar soruyorum, neden beni takip ediyorsun?" diye şımarıyor.

Bu kadın çok inatçı.

"Sarhoşsun ve yalnız yürümeni istemiyorum."

"Yalnız değilim. Kız kardeşimi bulmaya gidiyorum." Çantasından telefonunu çıkarıyor ve ekranı yüzüne çok yaklaştırıyor. Bir şeyler okuduktan sonra kaşlarını çatıyor ve telefonu çantasına koyuyor. "Otele geri döndüler."

Seni arkada bırakmaları ne kadar hoş.

Avucumu açarak işaret ediyorum. "Yürümeye başla."

Paisley duyamadığım bir şeyler söylüyor, üç saniye boyunca bana bakıyor ve sonunda uzaklaşıyor.

Agave çok yakındadır ve oraya ulaşmak sadece üç dakika sürer. Paisley'nin hem sarhoş olduğu hem de en az üç santim topuklu ayakkabı giydiği düşünüldüğünde kaldırımdayaptığı gezinti etkileyicidir. Belki de dört. Kim bilir.

Saksılı çöl bitkileriyle çevrili sürgülü cam kapı girişine ulaşıyor ve bana doğru dönüyor. "Bana yanıp sönen bir penis yüzüğü borçlusun."

Duyup duymadığını anlamak için bakışlarım genç valeyeye yöneliyor. Dikkatle başka tarafa bakıyor, o yüzden duyduğunu varsayıyorum. İçimi çekiyorum ve cevap veriyorum. "Asla olmayacak."

"Sen" -Paisley yaklaşıyor ve göğsümü dürtüyor- "seninki yanmadığı için kıskanıyorsun."

Tek kaşımı kaldırarak ona bakıyorum. "Olmadığını nereden biliyorsun?"

Nefes nefese kalıyor ve bir adım geri çekiliyor, avucunu dramatik bir şekilde göğsüne bastırıyor. "Bu bir şaka mıydı, Bay Ciddi?"

"Fallik ışık gösterileri hakkında asla şaka yapmam."

Sinirli bir nefes bırakıyor. "Şaka yapıp yapmadığını gerçekten anlayamıyorum, çünkü yüzün on çeşit sert görünüyor."

"Paisley, sadece bir tür sertlik vardır. Sert. O kadar." Bir parmağımı kaldırdım. "Sadece bir tane."

Gözlerini deviriyor. "O zamanlar olduğun kadar iğrençsin."

Bu gerçekten acıtıyor, ama bunu gösterirsem lanetleneceğim. Zihinsel not: Bir sonraki romanımda iğrenç kelimesini kullanacağım.

Çenesi dışarı çıkmış, başı yana doğru. "Tek parça halinde gelebildim, yaşasın. Güle güle."

İşten çıkarılması aramızda oturuyor. Kollarını önünde kavuşturmaktan başka bir şey yapmıyor.

Bunu uzatmanın, göstermelik ama iyi niyetli bir *ara beni ara* teklifinde bulunmanın bir anlamı yok. Nerede çalıştığımı biliyor. Beni istiyorsa, bulabilir. Beni herhangi bir nedenle, hiçbir zaman isteyeceğinden değil. Geleceğini mahvettiğim izlenimine kapılmış durumda ve neden onu bu inançtan vazgeçirmek için uğraşayım ki? Muhtemelen bu geceden sonra onu bir daha görmeyeceğim.

Ellerim kot pantolonumun ceplerine sıkışmış, omuzlarım kulak memelerime doğru uzanırken sessiz *Burada* hareket etmekten *başka yapacak bir şey kalmadı*.

Ayrılmak için döndüğümde Paisley tek kelime etmiyor. İki adım daha atmıştım ki otelin girişinde bir kargaşa oldu.

Bir grup kadın sürgülü cam kapıdan dışarı dökülür. Pahalı giysiler giymişler, birbirleriyle konuşuyorlar. Biri telefonunu havada tutuyor.

ve selfie çekerken surat üstüne surat yapıyor. Başka bir kadın Paisley'i görür ve rahatlamış bir şekilde durur. "Nerelerdeydin?"

Paisley'nin bakışları diğer beş çift göz gibi benim üzerime düşüyor. 'Gelin' şapkası takan kadın dışında herkes meraklı görünüyor. O çok memnun görünüyor.

Yaklaşıyor, bana bakıyor ve ellerini iki kez çırpıyor. "Pais, bana striptizci bulmana gerek yoktu." 'Striptizci' kelimesini sanki bir Broadway müzikalindeymiş gibi söylemesi bu anın dehşetini alıyor ve sürünmek için bir delik bulma isteği uyandırıyor.

Paisley'nin kız kardeşi olduğunu tahmin ettiğim bu kadını düzeltmesini bekliyorum ama düzeltme boğazına takılmış olmalı, çünkü tek kelime etmiyor. Paisley'nin kız kardeşi, bir ceylanın şahdamarına atlamaya hazırlanan dişi bir aslan gibi etrafımda dönüyor.

"Paisley, sence esnerse kolundan asılabilir miyim? Bu adam çok kaslı." Kolumu pençeleyip kardeşine bakıyor. "İyi seçim."

"Alo?" Paisley'e ısrar ediyorum. Düzeltmeyi kendim de yapabilirdim ama kız kardeşini utandırmak istemiyorum. Az önce pazumu mu sıktı?

Paisley sırtıyor, bu gösteriden olması gerekenden çok daha fazla keyif alıyor. "Merhaba."

Sıkıntılı bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. Paisley düzeltmeyi yapmayacaksa, ben yapacağım. Ellerimi kaldırarak Paisley'nin sinsi kedi kardeşinden uzaklaşıyorum. "Ben striptizci değilim, ben-"

"O bir polis memuru," diye bağıyor gruptaki kızlardan biri, bir aşağı bir yukarı zıplayarak ve beni göstererek. "Seni tutuklamak için burada Sienna, çünkü kötü davrandın."

Bir başkası "Kanunun uzun koluna dikkat edin" diye bağıyor.

Bir grup kadın kıkırdıyor. Kafamı Paisley'e çeviriyorum. Elini ağzına bastırıyor, gözleri sanki bu bir komedi skeciymiş gibi parlıyor.

İyi. Beni burada kendi başımın çaresine bakmam için mi bırakmak istiyor? Sorun değil.

Bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Paisley'nin kız kardeşinin ellerini yavaşça kolumdan çekiyorum. "Aslında," diyorum, sesimi dikkatlerini çekecek kadar yükseltiyorum. Paisley ile aramdaki mesafeyi kapatarak ellerimi kalçalarına koyuyorum ve onu kabaca kendime doğru çekiyorum. Ellerini göğsüme koyuyor ve itiraz edemeden yüksek sesle ve kendimden emin bir şekilde, "Ben Paisley'nin erkek arkadaşım ve striptiz şovlarım tek kişilik bir seyirci kitlesi içindir," diyorum. Sonra, anı daha da güzelleştirmek için Paisley'nin burnunun ucuna vuruyorum.

Gözlerinde cinayet parlıyor ve bu bir uyarı işareti olmalı, ama gözbebeklerinin okyanus rengi dikkatimi dağıtıyor. Muhtemelen bana doğru ölüm ışınları fırlatmadıkları zaman daha da güzeller.

"Paisley?" Yaşlı bir kadın şaşkın grubun etrafından dolanıyor.

Paisley'i serbest bırakıyorum ama sadece dönüp annesi olduğunu tahmin ettiğim kişiye hitap edebilecek kadar.

"Evet, anne?"

Kadının bakışları Paisley'den bana ve tekrar bana dönüyor. "Bu doğru mu?"

Paisley her an bunu bir şakaya dönüştürebilir, o yüzden bekleyeceğim.

Paisley'nin bakışları yüzümde kalıyor ve gözlerinin bir yerinde bir karar verdiğini anlayabiliyorum. Tekrar annesine bakıyor. "Bu doğru."

Ne oldu? Panik beni vuruyor. Şimdi ne yapacağım?

Hâlâ Paisley'nin başının tepesine bakıyorum ama annesinin gözlerinin şakağında delikler açtığını hissediyorum. Yüzümde otomatik bir gülümseme belirliyor ama dudaklarım gergin ve kasılmış durumda.

Paisley neden yalan söylüyor? Kendimi erkek arkadaş rolüne sokmaya karar verdiğimde ne düşündüğümü gerçekten bilmiyordum ama sanırım aklımın bir köşesinde Paisley'nin bunu kabul etmesinin mümkün olmadığını varsaymışım. Ağzımı açmadan önce o kadar düşünmüş ya da kafa yormuş değilim ama asıl soru Paisley'nin bu yalana neden izin verdiği?

Gerçek bir pislik olabilir ve yalanı kendim açıklayabilirdim, ancak yaygın inanışın aksine, ben bir pislik değilim.

Paisley'nin annesine gülümseyip elimi uzattım. "Ben Klein. Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Annesi uzattığım eli tutarken bana şüpheyle bakıyor. "Robyn. Neden senden yeni haberim oluyor?"

Paisley yanımdan, "Bu yeni anne," diye cevap veriyor.

Paisley'nin kız kardeşi içeri girer. "Ben Sienna. Pazuları okşadığım için özür dilerim." Belli belirsiz bir benzerlik paylaşmasına rağmen Paisley'den farklı görünüyor. Bence sorun gözleri ve sadece renklerinin farklı olması değil. Paisley'nin gözlerinde Sienna'ninkilerde olmayan bir derinlik var.

Ona ablasının eski erkek arkadaşıyla evlenmesini nasıl haklı çıkardığını sormak isterdim ama bu uygun değil. Yine de yalan söylemeyeceğim, bilmek isterdim. Benim

Ablam beni kızlık kuralları konusunda iyice eğitti ve bunun kurallara aykırı olduğundan eminim.

"Merak etmeyin," diye cevap veriyorum. "Emin olmak için soruyorum, bir striptizci mi bekliyorsunuz?" Eğer öyleyse, gecenin eğlence kısmında gerçekten yok olmak istiyorum.

Paisley başını sallıyor. Sienna rahatlamış görünüyor. "Vay be. Shane'e bu hafta sonu böyle bir şey olmayacağını söylemiştim. Çok sahiplenici." Herkese onun kişiliğinin bu yönünü sevdiğini söyleyerek sinsice sırtıtıyor.

Lexi'nin daha önceki şikayeti aklıma geldi. Gelinin damattan övgüyle bahsetmeyi bırakmadığını söylemişti. Ama şimdi damadın Paisley'nin eski sevgilisi olduğunu biliyorum, bu da muhtemelen Sienna'nın az önce Paisley için söylediği gibi yorumlara neden oluyor.

Çok fazla düşünmeden ve kendimi bundan vazgeçirmeye çalışmadan parmaklarımı onunkilerin arasından geçirip elini hafifçe sıkıyorum. Onu hazırlıksız yakalamışım gibi irkiliyor, sonra rahatlıyor ve elime karşı küçük bir baskı hissediyorum.

Bu.. güzel.

Paisley'nin çok güzel kokmasını sağlayan portakal kabuğu ve vanilya k o k u s u d a ö y l e .

Robyn bana "Birkaç blok ötede bir lokantaya gidiyoruz" dedi. "Bize katılmak ister misin?"

Paisley aceleyle, "Yapamaz," der. "İşe geri dönmesi gerekiyor."

Ona işten ayrıldığımı söylemedim. Ne anlamı var ki?

"Ah?" Robyn kaşlarını kaldırabildiği kadar kaldırıyor. Alnı kaskatı kesilmiş. "Ne iş yapıyorsun?"

Belli ki kızıyla çıkmak için yeterince iyi olup olmadığını görmek için bir test. Son on dakikanın yalandan başka bir şey olmadığı düşünülürse, bu gülünç. Kısa bir süre ona bir sirk palyaçosu olduğumu söylemeyi düşündüm, ama yapmamaya karar verdim, çünkü bu muhtemelen sadece Paisley'i utandırmaya hizmet edecekti. Her ne kadar tüm bunlara Paisley'i utandırmak amacıyla başlamış olsam da, bu noktada onun için üzölmeye başlıyorum.

"Ben bir barmenim."

Robyn sertçe başını sallıyor.

Eğer gerçekten kızıyla çıkıyor olsaydım ve onun ne düşündüğünü önemseseydim, bu bana acı verirdi.

Yine de can sıkıcı, bu yüzden ekliyorum, "Bunu, temsilcimin romanımın yayın haklarını satmasını beklerken yapıyorum."

Paisley'nin bakışları başımın yan tarafını delip geçiyor. Gelecekteki şanlı yazarlık kariyerini mahvettiğim için beni suçlu bulduğunu düşünürsek, bir roman yazdığımı duyunca muhtemelen pek mutlu olmamıştır.

Robyn etkilenmiş gibi görünmüyor. "Hmm. Açlıktan ölen bir sanatçı. Ne kadar... sanatsal."

Bu da ne demek oluyor? Burada bir kayayı kırmızıya boyayıp sonra da ona başyapıt demiyorum. Yıllarca o taslağın üzerinde düşündüm. Sosyal etkinliklere katılmadım, gecenin ikisinde gözlerim kamaşarak sahneler yazdım, ancak sekiz saat sonra uyandığımda onları sildim.

Grup sessizdir ve bu durum Robyn'e kaba davrandığı konusunda ipucu vermiş gibidir. "Paisley'nin pazarlama şirketiyle mi çalışıyorsun?" diye sorar.

Pazarlama firması mı? İşte bu ilginç. Pazarlama benim en kötü olduğum şey. O kadar kelime yazabiliyorum ama onlar hakkında nasıl konuşacağımı bilememek bana acı veriyor.

Paisley bu konuşmanın bitmesini sabırsızlıkla bekliyormuş gibi bir ses tonuyla, "Ayrıntılar üzerinde çalışıyoruz," diye cevap veriyor. "Her neyse, Klein'ın işe dönmesi gerekiyor. Ve üzerinde isimlerinizin yazılı olduğu bir tabak soğan halkası var."

Grup el sallıyor ama Sienna geri dönüyor ve ağzına bir megafon takarak "Bald Head Adası'nda görüşürüz Klein" diye bağırıyor.

İki parmağımla başımın arkasını kaşıdım ve Sienna'nın neden bahsettiğini anlamaya çalıştım. Elim boş dönüyor. Paisley'nin gözleri fal taşı gibi açılmış, ablasının söylediklerinden dehşete düştüğünü söylüyor.

Paisley grubun caddede gözden kayboluşunu izler. "Belli ki seni Bald Head Adası'nda görmeyecek."

Omuz silkiyorum. "Kel Kafa Adası'nın ne olduğunu bile bilmiyorum." Paisley bana alaycı bir bakış fırlattı. "Bir yer."

"Her iki durumda da bir isim."

Ağzının köşesi kıvrılıyor, ama küçük bir sırıtma görüntüsünü savuşturuyor. "Ayakta duracak halim yok. Bu yüksek topuklu ayakkabıları hemen çıkarıp yatağa girmem gerekiyor." Ayaklarını işaret ediyor. "Tabii yukarı gelip erkek arkadaş rolünü oynamaya devam etmek ve ayaklarımı ovmak istemiyorsan."

Bu bana cazip geliyor mu? Evet, geliyor.

Ayak hastası değilim ama ayak hastası da *değilim*. İtiraf ediyorum, Paisley'e bakma fikri ilgimi çekiyor. Şaka yapıyordu ama. Tabii ki şaka yapıyordu.

İpucunu alarak, "Görüşürüz Paisley." diyorum.

Gözlerinde muzip bir parıltıyla uzaklaşıyor. "Görüşürüz, striptizci Klein."

Kahkahalar boğazımı düğümlüyor. Onun kuru, alaycı espri anlayışını seviyorum.

O lüks otelin içinde k a y b o l u y o r ve ben kaldırımda başımı sallayarak kalakalıyorum.

Bu gece uzun zamandır yaşadığım en kafa karıştırıcı gece olmalı. Muhtemelen hiç.

Daha da kafa karıştırıcı olan, göğsümdeki eziklik, garip bir kayıp hissi. Paisley hiçbir zaman benim olmadı. Kaybedecek bir şey yoktu.

BÖLÜM 6

Paisley

BİR DAHA ASLA İÇMEYECEĞİM.

Ağzımı yeterince açarsam, pamuk topları dışarı fırlayabilir. Beynim bana bağılıyor, ses kafamın içinde yankılanıyor ve her şeyi daha da kötüleştiriyor.

Annem şu anda oteldeki yatağımın diğer yarısında sızmış durumda. Sienna'yı küvette uyurken buldum, rimeli yanaklarını çiziyordu. Dürüst olmak gerekirse, küvet Harry Potter'dan Hagrid ve dev kız arkadaşının sığabileceği kadar büyüktü.

'I do' ekibinin geri kalanının ise otel odalarına geri döndüklerini varsayıyorum.

Ve işte buradayım, dış dünyaya meydan okuyorum. Dün gece kredi kartımı restoranda unuttuğumu fark etmeseydim hâlâ yatağında yatıyor olacaktım. Klein'ın büyük göğüslü kadını bana tercih etmesiyle dalga geçen kıvrık saçlı pisliklere laf yetiştirmekle o kadar meşguldüm ki hesabı ödedikten sonra kredi kartımı cüzdanıma koymayı unutmuşum.

Obstinate Daughter, gülünç derecede yüksek iplik sayılı çarşafı terk etmeden önce baktığım web sitesine göre Cumartesi günleri brunch için dokuzda açılıyor.

Güneş gözlüklerimi başımın üstüne iterek restorana giriyorum. Masaların yarısı oturmuş, biberiyeli patates ve baharatlı chorizo kokusu aydınlık mekânda yayılıyor. Dün gecenin gözde mekânı ile bu sabahın daha sade ama yine de havalı brunch ortamını uzlaştırmak kolay. Bakışlarım

bara doğru sallanır. Pembe saçlı kadın bir sürahiye domates suyu dolduruyor, ardından biraz baharat ekliyor.

Dualarıma cevap verdiği için Tanrı'ya hızlı bir *teşekkür* gönderiyorum. Yolda giderken bunun Klein'sız bir olay olmasını istedim ve şu ana kadar o kır çiçeği balı saçlar ve geniş göğüs mevcut değil. Bu sabah onu görmeye dayanamıyorum. Her ne sebeple olursa olsun aileme erkek arkadaşım olduğunu söylemeye karar verdiği dün gecedен sonra olmaz. Ve ben de, aptalca bir sebepten dolayı, bunu kabul etmeye karar verdim. Şaka yaptığını söyleseydim çok daha kolay olurdu ama Shane'le yaptığım o konuşmadan ve banyodaki nedimelere kulak misafiri olduktan sonra çok hassaslaşmıştım. Egom zedelenmişti ve zihnim sarhoştı. Klein'a erkek arkadaşım demek tam da ihtiyacı olan darbeydi. Ne yazık ki, ayık halim bugün gerçeği söylemek zorunda kaldığımda ve bunu bir yalan yerine çok uzun süren bir şaka olarak çevirdiğimde bedelini ödeyecek. Yalan söylediğimi bilirlerse, en doğal takip sorusu "*Neden?*" olacaktır. Ondan sonrası, söylemek istemediğim kelimelerle dolu bir fıskiye olur. Bazı solucanları kutuda bırakmak daha iyidir.

Küçük kız kardeşimin eski erkek arkadaşım ile evlenmesi, konserve kutusundaki solucan olarak nitelendirilebilir.

Ve orada kalacak.

"Merhaba." El sallayıp bara yaklaşıyorum. "Beni dün gecedен hatırlamadığınıza eminim ama-"

Bakışları bana doğru kayıyor, elleri görevlerini hiç bırakmıyor. "Seni hatırlıyorum."

Eesh. Beni hatırlamasının iyi bir şey olmadığını hissediyorum. "Sanırım kredi kartımı burada bırakmışım?"

Domates karışımını karıştırmayı bırakıyor. "Düşünüyor musun? Ya da biliyor musun?"

Korkmuş ama kredi kartıma çaresizce ihtiyaç duyan ben, cevap vermek için ağzımı açıyorum. Onun yerine arkamdan gelen derin bir ses cevap veriyor.

"Sen bıraktın. Ve ben onu buldum."

Etrafımda dönüyorum. Koyu gri bir jogger ve açık mavi bir V yaka giymiş olan Klein bir metre ötemde duruyor. Kredi kartımı aramızda tutuyor.

"Teşekkür ederim," diye nefes alıyorum ve alıp çantama atıyorum.

Neden o yemek için yeterince iyi görünmek zorundayken, benim yemek için yeterince iyi görüldüğüm tek şey bir köpek? Ben iyi, taze yiyecek bile değilim. Ben mama gibiyim. Saçlarım başımın üstünde yığılı ve sevimli bir

şekilde değil. Dün gece yüzümü yıkamadan uyuya kaldığım için makyajımın Sienna'nınki gibi gözlerimin altına bulaştığından eminim. Ve dürüst olmak gerekirse, başım umursayamayacağım kadar çok ağrıyor.

Ama hâlâ seviyorum. Birazcık.

Klein, "Dün gece arabamın anahtarlarını almak için geri geldiğimde bıraktığını gördüm," diye açıklıyor. "Daha sonra otelinize uğrayıp resepsiyona bırakacaktım. Bu kadar erken kalkacağını düşünmemiştim, yoksa hemen yapardım."

"Ben de bu kadar erken kalkacağımı düşünmemiştim," diye homurdandım, "ama annem horluyordu."

Klein bir kahkaha atar. "Anneni horlarken hayal etmekte zorlanıyorum."

"Bu sadece çok fazla içtiğinde olur. Ayrıca Sienna küvette uyuyakaldı."

"Resim mi?"

"Fotoğraflar uygulamamdaki gizli 'Sienna'ya şantaj' klasörüne ekledim bile."

Klein başını sallar. "Kanıtları gizlemek her zaman sağlam bir fikirdir." Dudaklarımı büzüyorum. Biz... anlaşıyor muyuz? Hatta flört ediyor muyuz?

Kabul edilemez.

"Striptizci Klein. Beni kredi kartı dolandırıcılığından kurtardığın için teşekkürler." Yanından geçmek için hamle yaptım.

"Sen iyi bir yalancısın," diyerek beni duraksattı.

"Yalan söyleme becerilerim seninkilerle aynı seviyede görünüyor." Ona anlamlı bir bakış attım. Ellerini onaylarcasına kaldırdı. "Sanırım bugün yine o yalan söyleme becerilerimi kullanacağım."

Duruşunu ayarlıyor, gömleği harekete uyum sağlamak için kayıyor. Göğsü kumaşa daha önce olduğundan daha fazla baskı yapmıyormuş gibi davranacağım. "Neden öyle oldu?"

"Çünkü bir ayrılık hikayesi bulmam gerekiyor. Ya öyle yapacağım ya da neden şaka yaptığımızı açıklayacağım ki o zaman da neyi komik bulduğumu öğrenmek isteyecekler."

Klein omuz silkiyor. "O yüzden onlara ayrıldığımızı söyleme."

Homurdanıyorum. "Kız kardeşimin düğününe kolumda erkek arkadaşım olmadan katıldığımda onlara tam olarak ne söylemem gerekiyor? Sudan korktuğunu ve bu nedenle bir adada olamayacağını mı?"

"Ne zamandan beri bir kız arkadaşın var?"

Tamam. Yakınlarda duran üçüncü bir kişi olduğunu unutmuşum.

Klein omzumun üzerinden bakıyor. "Halston, sohbete katılman ne kadar harika."

Onu tersledi. "Tam burada duruyorum. Beni görmezden gelmen ne büyük kabalık." Buzdolabına bir şey koymak için eğilir, sonra doğrulur. "İki sorum var. Birincisi" -kaşlarını kaldırarak bana bakıyor- "Bu senin kız arkadaşın değil, kim o zaman? İkincisi, neden senden *striptizci Klein diye* bahsetti ve lütfen bunu takma adın yapabilir miyim?"

"Bu üç soruydu." Klein yanımdan geçti. İki bar taburesi çekip oturmamı işaret etti.

Halston, "Üçüne de cevap verirsen bunu beni *Megan olmayan* yeni kız arkadaşınla tanıştırmadığın için bir özür olarak kabul edeceğim," dediğinde tabureye yerleşiyorum.

Kan başımdan akıyor, midemde birikiyor. Tabii ki bir kız arkadaşı var. Neden olmasın ki?

Klein yanımdaki tabureye çöktü. Bir ayakkabısını en alt basamağa dayayarak kollarını barın üstüne bastırıyor. "Megan ve ben ayrıldık, Halston. Altı ay önce. Bunu biliyorsun."

Hissettiğim bu rahatlama mı? Hayır. Bu mantıklı olmaz.

Kollarını kavuşturuyor ve kaşlarını kaldırıyor. "Geçen hafta bu yüzden mi buradaydın, sana köpek yavrusu gibi bakıyordu?" Ona bakıyor, bekliyor. İtiraf etmeliyim ki ben de ona bakıyorum ve bunun nedeni sadece saat beş yönündeki gölgesinin sert erkekliğin mükemmel bir karışımı olması değil. Bu Megan denen kişinin gerçekten eski sevgilisi olup olmadığını öğrenmek için uygunsuz bir şekilde yatırım yapıyorum.

"İhtiyacın olduğunda koli bandı nerede?" Klein mırıldanıyor.

Halston sırtıyor. Klein'ın damarına basmak en sevdiği eğlencelerden biri gibi görünüyor.

Dikkatim onlar arasında gidip geliyor.

Son derece sinirli görünen Klein, "İçinde bir sürü not ve vurgu olan bir yazı defterimi bulmuş, geri almak isteyeceğimi düşünmüş" diyor.

Halston hiç vakit kaybetmeden yayılım ateşine başladı. "Senin de ondan hoşlanabileceğini mi düşündü?"

İstemsiz bir kahkaha atıyorum. Klein bana yan gözle bakıyor ama Halston'a, "Seni ilgilendirmez ama hayır," diyor.

Halston'ın gözleri bana takıldı, ama içeri girdiğimden olduğundan daha az hırçın görünüyordu. Belki de şakasına güldüğüm içindir. Klein'a karşı savunmacı görünüyor. Ondan hoşlandığını düşündürecek şekilde değil, onu bir arkadaş olarak önemsediğini düşündürecek şekilde. "Yeni kız arkadaşın mı var?" diye soruyor, kaşlarını kaldırarak.

Burnum kırışıyor. "Yok artık."

Halston başını sallar, Klein'a bakar. "Bunu sevdim. Senin iğrenç olduğunu düşünen herkes benim arkadaşımıdır." Bana döndü. "Kahvaltı ister misin? Eminim dün gecedan sonra acıkmışsındır."

Yanaklarıma mahcup bir sıcaklık doluyor. "Açlıktan ölüyorum." "Mükemmel, Klein'ın kahvaltısından iki tane sipariş edeceğim."

"Kahvaltını kendin mi yapıyorsun?" Klein'a soruyorum. Dirseklerini bara dayamış, çenesini sağ avucunun topuğuna dayamış.

"Buraya böyle diyor çünkü her Cumartesi sabahı buraya gelip futbola gitmeden önce yemek yiyorum."

"Futbol mu oynuyorsun?" Bu bilgi kırıntısının üzerine atlayarak soruyorum. Bunu neden bu kadar ilginç bulduğumu bilmiyorum.

"Haftada bir kez eğlence için maç yapıyorum ama cumartesi günleri yeğenimin eğlence takımına koçluk yapıyorum. Ya da eskiden öyleydim, en azından yeğenim bir kulübe katılmadan önce." Klein saatine bakıyor. "Bugün yeni takımıyla ilk maçına çıkacak."

Yeğeninin futbol takımına koçluk yaptığı konusunda yalan söyleyip söylemediğine ya da gerçekten iyi bir adam olup olmadığına karar vermeye çalışarak anlamsızca ona bakıyorum. Bu düşünce koltuğumda kaymama neden oluyor. Hafızamda kötü bir adam olarak yer etmişti. Ama yeğeninin eğlence amaçlı futbol takımına koçluk yapmak? Bu kahraman amca statüsü ve onu koyduğum kutuya sığmıyor.

"Hmm," diyorum, çünkü gerçekten ne düşündüğümü söylemem mümkün değil.

Halston bilgisayarından kurnaz gözlerle beni izliyor. İçimi gördüğünden neredeyse eminim. Kahvaltı siparişimizi verirken parmaklarıyla ekrana dokunarak, "Şimdiden ayrılıyor olmanız gerçekten çok kötü," diyor. "Aranızda kimya var."

Klein bana dirsek atar gibi yapıyor. "Hayır, yapmıyoruz," diye savunuyor.

Evet, öyle. Bu yüzden bir keresinde seni banyoma çektim ve dudaklarımı seninkilere emdirdim.

Halston onu görmezden geliyor. Her birimiz için birer su hazırlayıp barın üzerine koyuyor. "Bana ikinizin de neden iyi birer yalancı olduğunuzu ve en başta birlikte olmadığınız halde neden insanlara ayrıldığınızı söylemek zorunda kaldığınızı açıklar mısınız?"

Bütün suyumu tek seferde içip hikayeyi anlatıyorum. Klein araya girerek dün gece herkesin bize inanmasını istemediğini söylüyor. Konuşana kadar ne söylediğini tam olarak düşünmemiştir.

"Hikâyeyi anlatmayı bitirdiğimde Halston, "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama kız kardeşinin üniversite aşkının düğününe sevgilin olmadan gidemezsin," dedi. Daha da kötüsü, bir 'ayrılıktan' yeni çıkmışsın. Çifte eziklik durumu."

Dehşetle nefesimi içime çekiyorum. "Bunu neden düşünemedim?" Klein'a dönüyorum.

Beni engellemek için avucunu açmış hazır bekliyor, gözleri savunmada. "Benden bir erkek arkadaşın söyleyeceği bir şey söylememi istemiştin, hatırladın mı? Dün gece telefonda konuştuğun kişiye?"

Haklı olduğu bir nokta var, ama geri adım atmaya niyetim yok. Ayrıca, bunu bir hikayeye dönüştürebilir, kız kardeşime rastgele bir adamı bunu söylemesi için kandırdığımı söyleyebilirdim. "Bunu daha da kötüleştirdin. Sana göz koydular." Ellerime doğru inledim. "Ciddi misin? Bunca zaman sonra sana rastladım ve sen hemen hayatımdaki bir şeyi daha da kötüleştirmeyi başardın."

Nasıl cevap vereceğine karar vermeye çalışır gibi bana bakıyor ve sonra "Haklısın, yaptım" diyerek beni şok ediyor.

"Aferin Klein," diye ekliyor Halston. "Şimdi yaptığın pislği temizlemek zorundasın."

Kaşlarını ona doğru kaldırıyor. "Peki bunu nasıl yapmamı öneriyorsun?"

Yavaşça gülümsüyor, aklına gelen fikrin tadını çıkarıyor. "Kız kardeşinin düğününde onun sahte kavalyesi olacaksın. Bir adada. Ülkenin öbür ucunda." Halston genişçe sırtıyor.

Klein başını sallıyor. *Hayır*. Halston çoktan başını sallamaya başladı. "Evet."

Klein'ın tarafındayım, onunla birlikte başımı sallıyorum. Ama sonra... Halston'ın önerisindeki bilgelik içime işliyor. Yüzüne bakınca, korkunç bir fikir olduğu kesin. Ama fikri parçalarına ayırıp baktığınızda... Aslında dahiyane olabilir.

"Beni dinle," diyorum Klein'ın omzunu tutup sarsarak. "Kitabını pazarlamak için yardıma ihtiyacın var mı?"

İsteksizce başını sallıyor.

"Ben yardım ederim. Bir dijital pazarlama firmam var."

Kaşları ortada kenetleniyor. "Sahibi sen misin? Annen bir pazarlama şirketinde çalıştığını söylemişti."

En azından annem kariyerim hakkında konuşur. Babam yokmuş gibi davranmayı tercih ediyor.

"O benim," diye onaylıyorum. Ben konuşurken plan zihnimde şekilleniyor. Heyecan uzuvlarıma yayılıyor, akşamdan kalma halimi bir

şekilde yatıştırıyor

başka hiçbir şey yapamazdı. "Bir hafta boyunca erkek arkadaşım gibi davranman karşılığında kitabını pazarlayacağım."

"Sosyal medya," diye ekliyor Halston. "Adam hiç çevrimiçi değil." "Biliyorum," diyorum kendimi durduramadan. Lanet olsun.

Klein suyunu içerken gözlerini kocaman açıyor. Bitirmesini beklerken ortalık sessiz çünkü biliyorum, *sadece biliyorum*, bu itirafın yorumsuz geçmesine izin vermeyecek.

"Bana verdiğiniz mühimmat için minnettarım" demeden önce fincanındaki her damlayı bitirdiğini gösterir.

Gürültülü bir iniltiyle, "Adımı internette aratmamışsın gibi davranma" diyorum.

"Seni aramak yapmak istediğim son şeydi." Ouch.

Ama duygularımı incitmesi iyi oldu. İşlerin karışmasına gerek yok. Birbirimize karşı çok nazik olursak, banyoda daha kötü öpüşmeler yaşayabiliriz. Eğer bunu gerçekten yapacaksak, en iyisi her şeyi temiz tutmak.

Halston mutfağa gidip yemeklerimizi kontrol etmek için bardan ayrılır. "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

Klein saçlarını alnından itiyor ve saçları ittiği yere geri düşüyor. "Bence," diye başlıyor yavaşça, dilinin ucu alt dudağının üzerinde geziniyor, "bu tehlikelerle dolu bir fikir."

Elimle aramızda *devam* et gibi bir işaret yapıyorum. "Ve?"

Kaşlarını çatıyor. "İnternette bir varlığım olmazsa asla bir yayıncılık anlaşması yapamam."

"Bunu sana kim söyledi?"

"Kuzenim, bazen ne yazık ki aynı zamanda menajerimdir."

"Kuzenin/menajerin haklı."

"Düğün ne zaman?" diye soruyor, başparmağını alt dudağına sürterek. Dikkatimi dağıtıyor, kalçalarımın üst kısmına bir ağırlık veriyor.

Bacaklarımı açıyorum, sonra tekrar çaprazlıyorum. "Bugünden itibaren altı hafta, ama biz beş hafta içinde uçacağız."

Halston belirdi ve iki tabak dumanı tüten yumurta, konserve sığır eti ve mükverle birlikte yeşil biber sosu ve un ekmeğini barın öbür ucundan bize doğru kaydırıldı.

Nefis kokusu yüzümü sarıyor ve açlıktan öldüğümü söylediğimi biliyorum ama bu yepyeni bir açlık seviyesi. Hiç para ödmeden

Etrafımdaki insanlara aldırmayacağım. Sadece ben ve şu anda yeşil bibere bulanmış bu yemek tabağı var ve kazanan ben olacağım.

Klein bir dakika sonra, "Hadi yapalım," diyor.

Vücudumda bir heyecan dolaşıyor. Bu gerçek mi?

Yemekten kocaman bir ısırık aldım, bu yüzden kafamı onaylarcasına sallamaktan başka yapabileceğim bir şey yok, bir yandan da sahte bir erkek arkadaşımı bir hafta sürecek bir ada düğününe götürme ve onu sevdiklerimin arasında dolaştırma ihtimali aklımı kurcalıyor.

Klein'a karşı korumacı olmasının yanı sıra kışkırtıcı da olduğunu öğrendiğim Halston, barın altındaki bir yerden bir peçete kapıyor. Kasanın yanındaki fincandan bir kalem alarak kısa ve yasal olarak hiç de bağlayıcı olmayan bir sözleşme yazıyor.

Kalemi Klein'a doğru itiyor. "İmzala," diye talimat veriyor.

Klein yüksek sesle okuyor. "Ben, Klein Madigan, Paisley'e eşlik etmeyi kabul ediyorum.

-" Dudaklarını büzer ve Halston'a bakar. Halston başını sallayarak onu teşvik eder. "Paisley *WhatsHerFace*'i bir haftalığına bir adaya götür ve ben de onun erkek arkadaşı gibi davranayım."

Kalemi aldı ve *WhatsHerFace*'in üstünü çizerek soyadımı yazdı. "Royce," diye Halston'a bilgi verdi.

"Devam edin," diye talimat verdi.

Peçeteyi bana uzattı. Lokmamı yuttum ve okudum. "Ben, Paisley *WhatsHerFace*, altı ay boyunca Klein Madigan için bir sosyal medya profili oluşturmayı ve yönetmeyi kabul ediyorum." Kaşlarımı çattım. "Altı ay mı?" Bu Klein'ı hayatımda istediğimden çok daha uzun bir süre. Haziran'a kadar bu işi bitirmiş olmayı, havaalanında elini sıkmayı ve döndüğümüzde yollarımızı ayırmayı hayal ettim.

Bana bir kaşını kaldırdı. "O cennet adaya tek başına gelip, bir haftalık düğün şenliklerinde insanlar ne yapıyorsa ona mı katılmak istiyorsun?" Konuşurken yüzünü buruşturuyor ve bir haftalık düğün şenliklerinin onun için ölümden beter bir kader olduğunu belli ediyor.

"Hayır."

"O zaman anlaşılmayı o kadar tatlı yapmalısın ki Klein hayır diyemesin."

Klein'a bakıyorum. Çenesini tavana doğru eğiyor ama bakışları bana kilitleniyor. "Tatlı yapabilir misin Royce?"

Bakışlarım daralıyor ve göğüslerim onun üst koluyla buluşana kadar eğiliyorum. En ufak bir hareketle onları ileri geri oynatıyorum. "Bilmiyorum." Sesim yumuşuyor, gözlerim açılıyor. "Yapabilir miyim?"

"Bu" -çenesindeki bir kas titriyor ve beni itmek istiyormuş gibi görünüyor- "hiç de tatlı değildi. Çok sinsiceydi."

Genişçe sırtarak kalemi elime alıyorum ve peçeteyi imzalıyorum.

Klein da aynısını yapar ve Halston peçeteyi elinden alır. Peçeteyi siyah deri çantasına atar ve fazlasıyla coşkulu bir şekilde sırtır.

Son lokmayı da bitirdikten sonra tabağımı itiyorum. "Telefonunu ver."

Klein cebinden çıkarıyor, şifresini giriyor ve kaydırıyor. Aramızda havada tutuyorum. "Arka plan ekranınız bir ağaç ev mi?" "Bir *kütüphane* ağaç evi."

"Bu bir domuzu domuz pastırmasıyla beslemek gibi bir şey değil mi?"

Klein'ın burnu kıvrılır. "Kağıttan bir ağaç ev yapmıyorum."

"Tahtadan yapıyorsun sanırım?"

Klein çenesini elinin üzerine koyuyor ve bana bakıyor. "Senin beyninin içinde olmak nasıl bir şey olmalı?"

Onu görmezden geliyorum ve numaramı çeviriyorum. Telefonunu ona geri verirken, çantamın içindeki titreşimi susturuyorum. "Artık birbirimizin telefon numarasına sahibiz." Ona bir parmak sallıyorum. "Sik fotoğrafı yok. Şeyinin yanıp yanmadığını bilmek istemiyorum."

Halston içmekte olduğu suyu kusar. Elinin tersiyle çenesini silerek, "Ne oluyor lan?" der.

Klein'ın bakışları bana sabitlenmişti. "Numaramı benzin istasyonunun tuvalet duvarına yazma Royce."

"Bir çılgınlık planlamıştım. Bu akşamki planlarımı mahvettin Madigan."

Odağı dudaklarıma kayıyor ve bir gülümsemeyi zorla geri almasını izliyorum. "Planların arasında daha fazla bekârlığa veda saçmalığı yok mu?"

İnledim. "Lafı açılmışken," diye duraksıyorum ve çantamdan cüzdanımı çıkarıyorum. "Geri dönsem iyi olacak."

Halston kredi kartımı salladı. "Bu müesseseden. Klein'ın hayatını bir süreliğine daha ilginç hale getirdiğin için bunu teşekkür olarak kabul et. Adamın tek yaptığı yazmak, okumak, çalışmak ve futbol oynamak."

Klein kendini savunmak için "Asil uğraşlar" diye ekliyor.

"Kahvaltı için teşekkürler." Kredi kartımı bir kenara bırakıp, "Bu arada ismine bayıldım. Eşsiz bir isim."

"Annem bana bir moda tasarımcısının adını vermiş. Halston marka bir elbiseye sahip olmayı kafasına takmıştı ama geçen yıl ölmeden önce buna hiç fırsat bulamadı."

"Çok üzgünüm," diyorum elimi kalbime bastırarak. Annem beni delirtiyor olabilir ama onu bu kadar genç yaşta kaybetmek? Bunun ne kadar acı verdiğini hayal bile edemiyorum.

Çok net bir şekilde aklımdan bir görüntü geçiyor. Annemin dolabında, kadife askılarda asılı üç vintage Halston şal elbise. Onu en son ne zaman birini giyerken görmüştüm?

Klein, "Havayı yumuşatmanın yolu," deyince nefesim kesildi. Halston barın üzerinden uzanıyor ve kolunun üst kısmına orta güçte bir yumruk indiriyor. Ona kızgın ama sevecen bir şekilde bakıyor ve bunun, ilişkilerinin genellikle bu tür sataşmalardan ibaret olduğu anlamına geldiğini anlıyorum.

Tabureden inip başparmağımı arkama götürüyorum. "Gitsem iyi olacak. Uyuyan tüm o güzellikler şimdiye kadar uyanmış olabilir."

"Spa günü mü?" Halston tahmin ediyor.

"İsimlerimizle işlenmiş ipek cüppeler içinde." Halston irkildi.

Klein'a, "Pazartesi günü saat 10'da ofisime gelebilir misin? Anlaşmanın senin payına düşen kısmını netleştiririz."

Başını sallıyor.

"Adresi sana mesaj atarım."

Halston ellerini birleştirerek ağzının etrafında bir megafon oluşturur ve "Oyunlar başlasın" diye bağırır.

BÖLÜM 7

Klein

NEYİ KABUL ETTİM BEN?

Her açıdan, nasıl incelersem inceleyeyim, bu fikir *muhtemelen başarısız olacak* diye bağıyor. Paisley ve ben bu büyüklükte bir maskaralığı tam olarak nasıl başaracağız?

Obstinate Daughter'dan ayrılıp yeğenimin futbol maçına gittiğimden beri başka bir şey düşünemiyorum. O kadar ki, önümde oynanan oyun dikkatimi dağıttı. Anlaşmaya ikna edildiğime dair belirsiz duyguyu bir kenara iterek (teşekkürler Halston), kendimi maça odaklanmaya zorluyorum.

Oliver futbol sahasına hücum ediyor, takım arkadaşı ona ilk pas verdiğinde topu ayak parmaklarıyla iterek uzaklaştırıyor.

"Bir dokunuş yap, Ollie," diye bağıyor koç kenar çizgisinden.

"Koç neden yeğenime bağıyor?" Talimatında haklı olsa da homurdanıyorum.

Kız kardeşim Eden'in yüzünde bir sırıtma beliriyor. "O koç Oliver'ın müstakbel üvey babası."

Ona başımı salladım. "Gerçekçi ol."

Eden'in eski kocasından sonra en iyisini hak ediyor. Oliver'ın futbol koçu muhtemelen öyle biri değildir. Nereden bildiğimi sorma. Bu bir his.

"Şuna bir bak," diyor Eden kısık bir sesle. Telefonunu çıkarıyor, dokunuyor ve kaydırıyor, sonra bana uzatıyor.

Ekranda, genç bir adam dar bir tişörtün içinde kasları patlayıp esnerken pazu kıvrırma hareketleri yapıyor. Bu vahşete kaşlarımı çatıyorum. "Bunu bana neden gösteriyorsun?"

Sahanın karşısını işaret ediyor. "Bu Oliver'ın koçu."

Takım sırasının yanında duran, ellerini çırparak çocuklara talimatlar yağdıran adama, sonra da ekrandaki adama bakıyorum. "Ciddi misin? Bunu neden yapıyor?"

"Bir fitness fenomeni olmak için çalışıyor."

Benden yüksek sesli kahkahalar yükseliyor. Eden koluma vuruyor. "Kapa çeneni," diye tıslıyor.

"Bana göstermeden önce ne tepki vereceğimi biliyordun."

Telefonunu arka cebine sokmadan önce gözlerini devirir gibi yapıyor. "Dom bu sabah beni aradı. Sosyal medya olmadan bir işe yaramayacağını söyledi," dedi ve parmağıyla göğsümü işaret etti, "ben de sana başka insanların, *senin gibi* kendini ortaya koyan başka *erkeklerin de* olduğunu göstermeye çalışıyorum."

"Dur tahmin edeyim. Dom senden aklımı başıma getirmeni istedi." Bunu yapmak tam kuzenimize göreymiş. Bir konuda kendimi tutamadığımda hep ablama söylerdim. Tüm hayatım boyunca böyle oldu.

Bir kez başını sallıyor. "Kesinlikle."

"Eden, ağırlık kaldırdığım bir videoyu paylaşma şansım yüzde negatif."

"Evet, tabii ki. Alanınızla ilgili bir şey yaparsınız. Kitabınızdan bir bölüm okumak gibi ya da-"

"Asla olmayacak," diye araya giriyorum.

Üzgün gözlerle bakıyor, benim için üzülüyor.

"Şunu yapmayı bırak." Yüzünün önünde bir el salladım. "Ben artık mükemmel bir okuyucuyum." Çocukken o kadar şiddetli disleksim vardı ki, sonunda kendimi bu teşhisi almış çocukların ihtiyaçlarını karşılamak ve öğrenme güçlüğü'nün üstesinden gelmenin yollarını öğretmek için özel olarak tasarlanmış bir okulda buldum. Ancak ilk okulumda acımasızca dalga geçilmeden önce değil, yüksek sesle okuma sırası bana geldiğinde susar ve kekelerdim. "Bir hesap açacağımı bilmek sizi memnun edecektir."

Eden'in gözleri açılıyor, açık kahverenginin içinde heyecan dans ediyor. "Ama ben yönetmeyeceğim," diye ekliyorum.

Kaşları şaşkınlıkla çatılır.

"Bir pazarlama firması benim için her şeyi yapar." Sanırım. Öyle değil mi? Omurgamdan aşağıya bir ürperti yayılıyor. Kendimi neyin içine soktuğumu tam olarak bilmiyorum. Pazartesi günü Paisley'nin beni ekibiyle birlikte katılmam için davet ettiği toplantıda daha fazla şey öğreneceğim.

"Hangi parayla?" Eden soruyor. Paisley'nin annesi bana açlıktan ölen bir sanatçı derken tam on ikiden vurmuştu.

"Mesele şu ki-" Oliver topu alırken vücudumdaki tüm kaslar sertleşerek sözümü kesiyorum.

Bir kez dokunuyor. Sonra iki. Geçen sezon ona öğrettiğim bir adımla savunmacıyı aldatıyor.

Topa sarılıyor, vuruyor ve top kalecinin uzanamayacağı bir yerden ağlara gidiyor.

Eden ve ben bir aşağı bir yukarı zıplıyoruz, bağırırken kollarımız havaya kalkıyor.

Oliver bize bakıyor ve gülümsüyor. Beni işaret ediyor ve atlayışı yeniden canlandırıyor.

Ellerimi ağzımın etrafında birleştirerek, "Aferin dostum!" diye bağırıyorum.

Oyun sahanın ortasında sıfırlanır ve Eden "Ne diyordun?" diye sorar.

"Para alışverişi yok," diye cevap veriyorum, heyecanım azalırken kalbim hâlâ göğüs kemiklerimi dövüyor. "Pazarlama şirketinin sahibi üniversiteden tanıdığım biri. Takas yaptık."

Eden'in kaşları alnından yukarı fırlıyor. "Takas mı? Ne teklif ettiniz? Kimsenin senin kalaylı Yüzüklerin Efendisi heykelcikleri koleksiyonunu istediğini sanmıyorum."

"Ha ha," diye kestirip atıyorum.

Eden bana bakıyor. "Çıkar ağzındaki baklayı. Bu kişiye ne teklif ettin?"

"Benim..." Beynim bir kelime bulmaya çalışıyor. "...hizmetler." İrkildim. Bu kötü bir kelime seçimiydi.

Eden'in yüzü dehşetle buruşur. "Aygır gibi mi?"

Kız kardeşime gözlerimi devirerek başımı sallıyorum. "Hayır. Ben-"

Bir elini kaldırdı. "Boş ver, bilmek istemiyorum."

"Paisley'nin eski erkek arkadaşı küçük kız kardeşiyle evleniyor ve bir şaka ters gitti ve şimdi ailesi benim onun erkek arkadaşı olduğumu düşünüyor, bu yüzden o benim kitap pazarlamamla ilgilenirken ben de bir haftalığına onun erkek arkadaşı gibi davranacağım." Ona lojistiği ve yeri açıkladım.

Eden bana bakıyor. "Bu ya çok akıllıca ya da çok aptalca. Hangisi olduğundan emin değilim."

"Farkındayım."

Eden koluma hafifçe vuruyor. "Paisley nasıl biri? Belki de *sahte randevular* yerine onunla gerçekten çıkmayı denemelisin."

Kollarımı kavuşturarak, "Benden hoşlanmıyor gibi bir şey." diyorum.

Eden sanki beni yanlış duymuş gibi başını sallıyor. "Bir adada, senden hoşlanmayan birinden hoşlanıyormuş gibi davranarak bir hafta mı geçireceksin?" Kollarını havaya kaldırıyor. "Ne yanlış gidebilir ki?" Alaycılık her kelimesinden sızıyor. "Kulağa iyi bir fikirden çok kötü bir fikir gibi geliyor, Klein."

Omuz silktim, umursamaz gibi davrandım. Kötü bir fikir ya da değil, bir anlaşma yaptım. Ayrıca, sosyal medyaya dokunmamın imkanı yok. "Düşük risk, yüksek ödül. Yazar olma hayallerimi gerçeğe dönüştürmek istiyorum. Tek yapmam gereken ülkenin öbür ucuna uçmak ve bir adada bir hafta geçirip zenginlerin düğün şaklabanlıklarını izlemek. Muhtemelen bir sürü birinci sınıf alkol ve iyi yemek olacaktır."

Eden sözlerimi düşünerek çenesine vuruyor. "Ve kek," diye ekliyor, gemiye biniyor. "İyi bir pastaya bayılırsın."

Başımı salladım. "Kesinlikle." Çocukken, benim olmasa bile her doğum günü pastası için ilk sırada benim olmam ailemizde süregelen bir şakadır.

"Peki bunu yaptığın kız? Paisley mi?"

Onun adını duyunca göğsümde bir şeyler kasılıyor. "Bunu kendim için yapıyorum," diye hatırlatıyorum Eden'a. "Geleceğim için. Yayınlanmış bir yazar olma hayallerim için." Öyle mi? Dün gece yanından ayrıldıktan sonra Paisley'nin düğün boyunca tek başına acı çektiği düşüncesi içimi kemirdi. Halston bu planın arkasındaki parlak beyin olmasaydı, Paisley'le birlikte karşılıksız gitmeye gönüllü olabilirdim.

Eden hatırlatmamı elinin tersiyle itti. "Doğru, doğru. Ama Paisley de faydalaniyor." Bence benim kadar değil, ama ne bilebilirim ki? Belki de bir erkek arkadaşla ortaya çıkmak Paisley için benim kariyerim kadar önemlidir.

Bana ağır geliyor.

"Elbette, evet. Paisley'nin faydaları."

"Orada bir şey olmadığına emin misin? İkinizin arasında? Senden hoşlanmadığını söylüyorsun, ama gerçekten onun baş belası olsaydın seni ülkenin öbür ucuna taşımaz ve ailesiyle tanıştırmazdı."

O cümlesini bitirmeden ben başımı sallamaya başlamıştım bile. "Hayatta olmaz."

"Yani, adanın boğucu havasına kapılıp sonsuza dek mutlu olma ve aşık olma şansın yok mu?"

"Yüzde sıfır olasılık."

"Bunu neden bu kadar kesin söylüyorsun?"

"Üniversitedeki ilk yaratıcı yazarlık dersimdeydi. Bir sınıf arkadaşımızın öyküsünü isimsiz olarak eleştirmekle görevlendirilmiştik ve Paisley'ninkini aldım. Onun olduğunu bilmiyordum ve onu paramparça ettim."

Kız kardeşim bana öyle bir bakıyor ki, her yerinde *sen tam bir aptalsın* yazıyor.

"Korkunçtu. O benim olduğumu anladı. Ben de onun olduğunu anladım. Ağladı. Ve hala bunun için benden nefret ediyor."

Eden kollarını kavuşturur. "Hikayenin devamı var." Kaşlarını çatmış. "Nasıl yani?"

"Dünyanın en iyi kin tutucusu değilse, daha fazlası var demektir. Onu bu kadar derinden yaralayan bir sebep."

"Ya da belki de tam olarak görüldüğü gibidir."

Eden gözlerini devirir. "Bu kadar ahbap olma, Klein." Başına vuruyor. "Kafanı kullan."

Huh. Olabilir mi? Utançtan daha derin bir şey mi? Bu düşünce hayal gücümle oynayarak beni düşünmeye itiyor. Karakterleri geliştirirken, yüzeyden başlayıp daha derine inerek duygularını katmanlandırıyorum. Öfke asla sadece öfke değildir, altta yatan duyguya verilen bir tepkidir.

Belki Paisley sadece utanmıyordu.

Oh adamım.

Sahanın diğer tarafında Oliver'ın koçu su molası veriyor. Etrafında toplanan çocuklarla bir yandan konuşuyor bir yandan da hamstringlerini esnetiyor.

"Koç Öpücük Surat bir sonraki fotoğraf çekimi için hazırlanıyor." Eden sırtıyor. "Oliver'ın müstakbel üvey babası demek istiyorsun."

Ona başımı salladım.

Eden Paisley konusunu kapatıyor ve biz de maçın geri kalanına odaklanıyoruz. Oliver'ın golüne rağmen takımı iki sayı farkla kaybediyor.

Sahadan kederli bir şekilde çıktı. Bana ulaştığında, kafasındaki kahverengi saçları karıştırıyorum. "Bir dahaki sefere," diyorum, şu anda çok az şey yapacağını bildiğim halde onu daha iyi hissettirmeye çalışıyorum.

"Elbette, Klein Amca. Beni izlemeye geldiğin için teşekkürler. Bir hiç uğruna olduğu için üzgünüm."

Siyah-beyaz futbol kulübünün sırt çantasını kaydırıyor, ben de ondan alıp omzuma atıyorum. "Kazanmanı izlemeye gelmedim Oliver. Seni oynarken izlemeye geldim."

Oliver bana bakıyor, gözlerinde minnettarlık parlıyor.

"Ayrıca," diye ekliyorum, kız kardeşime bakma zahmetine girmiyorum çünkü bana hayır demeye çalışacak, "o saçma milkshakelerden birini benimle paylaşacak birine ihtiyacım var."

Oliver gülümsüyor. "Üstünde bütün şeker çubukları olanlardan mı?" "Ve çikolatalı pipetler."

Eden sinirli bir nefes veriyor ama onu duymuyormuş gibi yapıyorum. Oliver'a şeker yüklediğimden ve tam şekerin etkisi geçecekken gittiğimden şikayet ediyor. Ama hey, amcalar ne içindir?

Oliver benimle Sugar Shoppe'a geliyor ve Eden da bizimle orada buluşuyor. O tek bir kaşık çilek yerken, Oliver ve ben hatmi kabartması, kurabiye kabuğu ve sakızlı solucanlarla dolu büyük bir Mud & Worms milkshake'i bitiriyoruz.

Kısa süre sonra yola çıktığımda tarih tekerrür ediyor. Ben dükkândan çıkarken Oliver sandalyesini tekmeliyor ve Eden ağzını açıp *seni beceriyor*.

On dakika sonra telefonum Eden'dan gelen bir mesajla çalıyor.

Anneme sahte randevunuzdan bahsettim.
Aramasını bekle.

Kırmızı ışıktayım, başımı direksiyona çarptım. *Kahretsin*. Annem. Paisley'le yaptığımız bu plan onu çok memnun edecek. Romantizmi sever.

Aşka bayılır. Aşk romanları okuyor, ve bir tişörtü var.

"Kitap erkek arkadaşları daha iyi yapar" diyen bir kitap.

O bile-

Yüzük!

Ve işte telefonum gidiyor. Kim olduğuna dair bir tahmin.

Düğmeye basıyorum ve hoparlörden cevap veriyorum. "Merhaba anne." "Eden söyledi."

Sesiyle yaptığı şeye ne denir? Oh, doğru.

Trilling. Ses arabamı dolduruyor.

"Ablamın ben fırsat bulamadan sahte randevumdan bahsetmesi çok nazik bir davranıştı."

"Pfft. Bana söylemeyecektin." "Elbette söyleyecektim."

Yalanımı görmezden geliyor. "Bu kadar indirgemeci olma, Klein. Bu sahte bir randevu değil.

Bir adada bir hafta süren sahte bir kaçış."

Oh, adamım. Son cümlesini söyledikçe sesinin heyecanla yükselmesi bana bunun içinde olduğumu söylüyor.

"Onunla tanışmak istiyorum," diye duyuruyor. "Hayır, anne."

"Evet, Klein."

"Bunun bir anlamı yok."

"Ülkenin öbür ucuna, Kuzey Carolina kıyılarındaki küçük bir adaya uçacak ve hiç tanımadığım insanlarla kalacaksın. Ya onlar seri katilse ve bunların hepsi ayrıntılı bir tuzaksa?"

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Bir saniye bile. Adada arabalara izin vermediklerini biliyor muydun? Sadece bakım araçları ve bunun gibi şeyler. Herkes golf arabası kullanıyor."

"Anne, nasıl-"

"Ve timsahlar var!"

Annemin arama parmakları ne kadar hızlı? Onu klavyesinin başında kamburlaşmış, hızlı internet sorgularından dumanlar yükselirken hayal ediyorum.

"Klein, Çarşamba akşamı burada yemek yemeni istiyorum. Bayan arkadaşına sor ve programının buna uygun olduğundan emin ol. Eden bana onun önemli bir pazarlamacı olduğunu söyledi, bu yüzden bir şeyler pazarlamakla meşgul olmadığından emin olmalısın."

Kırgın bir şekilde telefona bakıyorum. "Boş olup olmadığımı sormayı unuttun." "Boş musun?"

Sinirli bir nefes üflüyorum. "Evet."

"Çok güzel. Bayan arkadaşına sor ve-"

"Paisley."

"Paisley," diye tekrarlıyor annem. "Desenini sevdim.

Beğendim." "İsmi beğendiğini ona mutlaka söyleyeceğim."

"İğneleyici olma, Klein. Yakışmıyor."

Gülüyorum. Kelimelere olan sevgim annemden geliyor. Çocukken, okumayı bilmediğim zamanlarda bile kelime dağarcığının geniş olmasının nedeni oydu.

"Çarşamba," diye yankılanıyor annem. "Paisley'e sor ve bana haber ver." "Soracağım."

"Seni seviyorum,

Klein." "Seni
seviyorum, anne."

Bağlantı sona erer.

Öğleden sonrayı Bald Head Adası hakkında bir şeyler okuyarak ve internetten alışveriş yaparak geçiriyorum. Düğünde giyecek hiçbir şeyim yok ve sahilde bir hafta geçirecek hiçbir şeyim yok.

İnternette alışveriş yapmaktan çabuk sıkılıyorum, çünkü nefret ediyorum. Markete kısa bir koşu yapıyorum, ardından barın arkasında bir Cumartesi gecesi olan çılgınlığa hazırlanıyorum.

BÖLÜM 8

Paisley

BEKARLIĞA VEDA HAFTA SONU BITENE KADAR KLEIN'A MESAJ ATMAYI BEKLEDİM. Herkesi havaalanına bıraktım. Söz verdiğim gibi, ona şirketimin adını ve adresini içeren basit bir mesaj gönderdim. Bunu, adaya ne zaman gideceğimizi ve havanın nasıl olacağını detaylandıran ikinci bir mesajla takip ediyorum.

İki saat sonra cevap veriyor.

O peçeteyi Arizona Sözleşmeler Bürosu'na teslim ettim.

Onun yanında olsaydım, kızgınlıkla başımı sallardım. Ama beni göremediği için gülüyorum. Bir mesaj yazıp gönder tuşuna basıyorum.

Öyle bir şey yok.

Sözleşmede atladığımız bir nokta var.

Neymiş o?

Üç küçük nokta beliriyor. Kaybolur. Tekrar görünür. Mesaj açılır.

Bana aşık olamazsın, Royce.

Aklından bile geçirme, Madigan.

BÖLÜM 9

Klein

PAISLEY'İN OFISI ŞEHİR MERKEZİNİN TAM ORTASINDA.

Scottsdale. Bir mimarlık firması ve lüks bir sanat galerisi ile çevrili sahil bölgesinden bir taş atımı uzaklıkta.

Durup cam kapının üzerindeki ismi iki kez kontrol ediyorum. *P Squared Pazarlama*.

Kapı koluna uzanırken kapıdaki yansımamı yakalıyorum. Bu toplantıda ne giyeceğimi düşünmek için çok fazla zaman harcadığımı söylemekten utanıyorum. O kadar düşündükten sonra, tipik üniformam olan kot pantolon ve tişörtü giymeye karar verdim.

İçeri girdiğimde orta yaşlı bir kadın masasının arkasından ısıltı ısıltı gülümsüyor. "Merhaba. Siz Klein olmalısınız."

"Uh, evet. Selam. Merhaba." Neden sesim gergin çıkıyor? Gergin değilim. Am

I?

Kadın bekleme alanını işaret ediyor. "Eğer oturmak isterseniz, ben Bayan Royce'a burada olduğunuzu söyleyeceğim." Bir adım uzaklaşıyor, sonra bir şey hatırlamış gibi geri dönüyor. "Size içecek bir şey getireyim mi? Kahve? Su? Kombucha?"

Üçüncü seçenekte gözlerimi devirmekten kaçınıyorum, sonra kibarca geçiyorum.

Bayan Royce'a burada olduğumu söylemek için ayrılıyor. Bekleme alanı son moda ve modern; alçak krem rengi deri sandalyeler, yuvarlak kenarlı ve mat altın ayaklı cam bir sehpa var. Toprak rengi zümrütler ve koyu tonlarda soyut sanat eserleri.

Duvarları maviler süslüyor. Sehpanın üzerinde bir yığın broşür var, dışa bakan kapakta *P Squared Marketing sizin için ne yapabilir?*

Bir tanesini karıştırırken, çalışanların fotoğraflarını ve biyografilerini listeleyen sayfayı buluyorum. Paisley en sonda, Paloma adında bir kadının fotoğrafının altında. Paisley kırmızı bir blazer ceket giymiş ve kırmızı ruj sürmüş, bunu asla yüksek sesle söylemem çünkü kesinlikle istediği görünüm bu değil, ama bir süper model gibi görünüyor.

Kadın en kötü gününde bile muhteşemdir. Zaman onu zarif kıvrımlara ve keskin bir zekâya sahip bir kadına dönüştürmekten başka bir şey yapmamıştır.

Ben ikisine de bayılıyorum.

Anlaşmamızın başarılı olması için görünmez silahlarla ortaya çıkmam gerekecek. Bunlardan ilki Paisley Royce ile herhangi bir maskaralığın gelişmesine izin vermeyeceğime dair kendime verdiğim söz. Diğerlerini ilerledikçe anlayacağım.

"Klein," diye sesleniyor Paisley.

Arkamı döndüğümde onu kollarını kavuşturmuş, sırtırken buluyorum. Bakışlarımın broşürün hangi sayfasına odaklandığını çok iyi biliyordu. Bugün dar, beyaz bir etek, çivili topuklu ayakkabılar ve dokunulduğunda yumuşak görünen lavanta rengi kısa kollu bir bluz giyiyor. Kadın bir şaheser, kararlılığımı test etmek için gönderilmiş bir duman gösterisi.

Ona cevap vermemin çok uzun sürdüğünü fark ettiğimde içimi rahatsız bir his kaplıyor. Rahatsızlığımı örtbas etmek için alaycı bir şekilde "Merhaba Bayan Royce." diyorum.

Bana garip olacak kadar uzun süre bakarken dili üst dişlerinin arasında geziniyor. En azından benim için. Bunu bilerek yaptığından oldukça eminim. Tek kaşını kaldırarak, "İnternete giriş yapmaya hazır mısınız?" diye soruyor.

Yaklaşıyorum, mesafeyi kapatıyorum, okyanus gözlerinde boğulmamaya çalışıyorum. "Bu sosyal medya, başkanlık açılış töreni değil."

Paisley alaycı bir şekilde gülüyor. Baş fotoğrafındaki kırmızı ruj gitmiş, yerine onda daha da güzel durabilecek taç yaprağı pembesi gelmiş. Parmağını bana doğru uzatıyor. "Beni takip edin."

Dönüyor, geldiği yoldan geri yürüyor.

Paisley'nin kendinden emin adımlarının ardından aceleyle yürürken resepsiyon görevlisine kibarca başımı sallıyorum.

Birbirimizi görmeden geçirdiğimiz onca zamana rağmen Paisley'i bir şekilde tanıdığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Onu sarhoş gördüm, üzgün gördüm.

Onu şımarık ve kararsız gördüm. Şimdi önümde yürüyen Paisley benim için yeni. O bir patron, bir öncü, bir uzman.

Banka hesabımda düşük rakamlar olan hevesli bir yazarım. Dün akşam yemeğinde ramen yedim ve iyi olanından bile değildi.

Paisley açık bir kapıdan içeri girerek, "İşte geldik," diye anons ediyor.

Onu içeri kadar takip ettim. Sekiz kişilik uzun bir masa odanın ortasını kaplıyor, duvarda bir televizyon asılı ve köşede bir içecek arabası duruyor.

Masanın aynı tarafında iki kadın oturuyor ve Paisley onları Paloma ve Cecily olarak tanıtıyor. "Bu Klein," diyor bana işaret ederek. "Benim... üniversiteden arkadaşım."

Paloma gözlerini devirir. "Ona ne olduğunu söyle. Kız kardeşinin düğünündeki sahte flörtün."

Cecily bir elinin arkasından gülerken Paisley Paloma'ya ölümcül bir bakış fırlatıyor. Kadınların karşısına oturduğumda boynum ısınıyor.

Paloma gözlerini benden ayırmadan bana bakıyor. "İyi bir iş çıkarsan iyi olur. O aptal eski sevgilisine sadece onsuz değil, *seninle de daha iyi* olacağını açıkça göster."

Hassiktir. Paloma... *korkutucu*. "Elimden geleni yapacağım." Ona en güzel gülümsememi sunuyorum.

Bir kaşını kaldırıyor. "Bundan daha iyisini yapacaksın."

Paisley, Cecily'nin yanına bir sandalye çeker ve oturur. "Paloma, onu korkutmayı bırak."

"Büyükliğe çağrılmaktan korkuyorsa bu benim sorunum değil." Bana hoşnutsuzlukla karışık uzun bir bakış gönderdi.

Ohh. Paisley'nin benden neden hoşlanmadığını biliyor. Ve o da, dayanışma içinde, benden hoşlanmıyor.

Paisley toplantıyı ilerletiyor. "Klein şu anda bir sosyal medya varlığı olmayan ilk yazarlardan biri."

"Profesyonel olarak mı demek istiyorsun?" Cecily soruyor.

"Ve şahsen," diye yanıtıyor Paisley, Cecily'ye dönmeden önce bakışlarını bana yöneltiyor.

Paisley'nin beni internette aradığını itiraf etmesinin kısa anısı göğsümü ısıtıyor.

Cecily'nin bakışları daralıyor, kaşları ortadan çekiliyor. "Sosyal bir hayalet olmanızın bir nedeni var mı?"

Sosyal hayalet mi? Bu ne biçim bir terim böyle?

Omuz silkiyorum. "İnsanlara her gün ne yaptığımı söylemek istemiyorum. Ve diğer insanların her gün ne yaptığı da umurumda değil."

Cecily gözlerini devirmeye başlar ama kendini durdurur. "Revolucionario," diye mırıldanıyor Paloma.

Paisley gülmemek için dudaklarını birbirine bastırır. "Tamam, tamam." Avuçlarını masanın yüzeyine bastırır. "Klein bir müşteri. Göz devirmek ve isim takmak yok."

Bakışları bana kilitlendi. *Kahretsin, ama çok güzel. Geniş gözleri, koyu kirpikleri, ince boynu. Bir karakter profili yazsaydım onu başka nasıl tarif edebilirdim?*

"Neden bana markanız için hedeflerinizin ne olduğunu söylemiyorsunuz?"

Paisley'nin sorusu beni yanlış düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Benim markam mı?" Bu nasıl bir soru böyle? Ben bir insanım, bir şey değil. Nike değilim.

Sandalyesinde arkasına yaslanmış, beni düşünüyor. "Bana kitabından bahset." Yazar olmakla ilgili şöyle bir şey var. Bütün bir kitabı, benim durumumda 110.000 kelimeyi yazabilir ve onu beş cümleyle özetleyemezsiniz. Bu tıpkı taşan bir lavabo ve suyu temizlemek için kağıt havlu kullanmanız gibidir. Çok fazla olay örgüsü, fikir ve karakter mücadelesi vardır.

Tüm bunları konsepti de satan bir paragrafta yakalamak için çatışmalar.

"Şey," diye başlıyorum, avuçlarım her saniye daha da sertleşiyor. Sadece üç kişilik bir dinleyici kitlesi var ve ben kendimi kaybediyorum. Öne doğru eğildim. Sandalye gıcırıyor. "1920'lerde geçen romantik bir gerilim/gizem."

Paisley devam etmemi işaret ediyor.

"Nüfuzlu bir aile, kızları için yerel bir mafya ailesiyle evlilik ayarlar, ancak kız ölü bulununca, cinayeti çözmek için uğraşırken ikiz kız kardeşini gizlice onun yerine geçirirler."

Paisley'nin kaşları kalkıyor. "Aslında kulağa hoş geliyor." "Şaşırmış gibisin."

Omuz silkiyor, not defterine bir şeyler yazıyor. "Sayfa içi yakınlık var mı?"

"Neden?"

"Yani romanın tonunu biliyoruz. Kitabınızı yanlış bir şekilde sunmak istemeyiz."

Bu mantıklı. "Evet."

Paisley sayfasına bir onay işareti koyar. "Cinayet sayfa içinde de

işleniyor mu? Açıklayıcı mı?"

"Evet ama Paisley," kollarımı masaya dayarken diğer iki kadına bakıyorum. "Planınız kitabım hakkında sosyal medyada konuşmak mı?"

Çünkü tüm bunların nasıl gerçekleşeceğini gerçekten anlamıyorum ve-"
"Aslında," diye konuşuyor Cecily. "Tüm bunlara nasıl yaklaşmamız gerektiğine dair farklı bir fikrim var." Paisley'e kaşlarını kaldırır, sanki bir şey soruyormuş gibi

paylaşmak için izin istiyorum.

Paisley başını sallayarak onu devam etmeye teşvik ediyor.

"Bence kitabınıza ilgi çekmek için durumunuzu kullanmalıyız."

Kafam karıştı. Ne durumu?

"İkinizin de içinde bulunduğu sahte flört durumu gibi," diyor Cecily, kimsenin onun düşünce çizgisini takip etmediği gerçeğini yakalayarak.

Paisley kaşlarını kaldırır. "*Beni* istiyorsun" - göğsünü işaret ediyor -Klein'in sosyal medya hesabından mı?

"Sayılır," diye açıklıyor Cecily. "Yüzünüz olmak zorunda değil. Kumda uzanmış bacaklarınız olabilir. Okyanusta yüzerken uzaktan çekilmiş bir fotoğrafınız olabilir. Bisiklet sürerken sırtınız da olabilir."

"İşte bu yüzden sosyal medyadan nefret ediyorum," diye mırıldanıyorum gözlerimi ovuşturarak. "Çok yapmacık."

Cecily başını sallar. "Açıklamam bitmedi. Ne yaptığınız konusunda dürüst olmalısınız. Nasıl sahte flörtler yaptığınız konusunda açık olun."

Şimdiden başımı sallıyorum. Umutlanmamam gerektiğini bilmeliydim. Bu fikir en başından beri kulağa geldiği kadar çılgınca. Buna şimdi bir son vermek en iyisi. Paisley ailesine yeni erkek arkadaşını onu aldatırken yakaladığını ya da benim asla yapmayacağım benzer bir şey söyleyebilir. Ben kötü adam olurum, o da kendini kurtarır ve ikimiz de hayatımıza devam ederiz. Kitabımı kendi başıma nasıl yayınlayacağımı bulurum. Yazarlar bunu hep yapar.

"Paisley-" Gülümsediğini görünce sözümü kesiyorum. Hayır, *ışıl ışıl*.

Cecily'ye "Bayıldım" diyor. Bana ise "Klein, sosyal medyanın nesinden nefret ediyorsun?" diye soruyor.

"Bu sahte."

"O zaman sahte olmayın. Otantik ol. Dürüst ol. Kendin ol."

"Sahte randevular konusunda dürüst olmak mı? Buna oksimoron denir."

Paisley'nin dudağı seğiriyor ve 'moron' kelimesini farklı bir şekilde kullanma dürtüsüyle savaştığını hayal ediyorum.

Cecily'nin gözlerinde heyecan parıltıyor. "Böyle bir hikâyeye yapılacak yatırım para olur. Bir düşünün. Otomatik olarak ne olacağını bilmek istemez misiniz?"

Ne olacağını zaten biliyorum. Kıçımı alıp ülkenin öbür ucundaki bir adaya gideceğim.

Yapmam gereken şeyler var ve bu sayede profesyonel pazarlama yardımı alacağım, bu da beni ilgili bir yayıncı için daha cazip hale **getirecek**.

Yine de kafamı kurcalayan bir şey var. "Tüm bunlar kitabımla tam olarak nasıl **b a ğ l a n t ı l ı**?"

"Bir hikaye anlatabildiğini göstereceksin." Elini sallıyor. "Bir iplik eğir."

"Yalan mı?"

"Kitap yazmak böyle bir şey değil mi? Dünyanın en uzun, en karmaşık yalanı?"

Kıllandım. "Hayır. Bu yaratıcılığın zirvesi."

"Her neyse," diyor Cecily zorla, "tüm bunların amacı henüz kitabınız hakkında konuşmak değil. Özgeçmişinizde bir roman yazdığınızı belirteceğiz, ancak kitap tanıtımını daha sonraya, bir yayın anlaşması yaptıktan sonraya saklayacağız. Peki yayıncılık anlaşmasını nasıl yapacaksınız?" Cevap vermeme beklerken kaşları saç çizgisine yaklaşıyor.

"Sosyal medyada görünüyorum." Hissettiğim kadar isteksiz mi görünüyorum? Evet. "Peki sosyal medyada nasıl görünüyorsun?" Bana uygun bir ses tonu kullanıyor.

Çaldığı kurabiyeyi vermeyi reddeden dört yaşındaki bir çocuk için. "Özel hayatımı sömürüyorum."

Cecily bana parmak sallayarak sert bir nefes verdi. "Bu adamla yapamam." "Klein," Paisley sabırla adımı söylüyor. Çok sabırlı. Bir kez daha

dört yaşında bir çocuk gibi hissediyorum. "Bu sömürü değil. Bu elinizdekiyle çalışmaktır. Cecily'ye katılıyorum, yapmayı planladığımız şey merak uyandıracak kadar çılgınca."

"Her reklam iyi reklamdır?" Alaycı ses tonum fikrimi ele veriyor.

Cecily bana umutsuzmuşum gibi bakıyor. "Hayır, Klein. Her reklam *iyi* reklam değildir. Aletin rüzgârda sallanırken etrafta koşturup buna iyi reklam diyemezsin. Bu *stratejik bir* tanıtım. Kitleleri kaçışınıza davet ediyorsunuz." Arkasına yaslandı, kendinden oldukça memnun görünüyordu.

Bir elimi yüzümde gezdiriyorum. "Ve bu bana bir kitap anlaşması yapmamda yardımcı olacak mı?"

Paisley cevap verir. "Fark edilmenize yardımcı olacak, Klein-"

'Sriptizci' diyemeden önce onu uyaran bir bakışla sözünü kestim. Sırıttırıyor ve cümlesini 'yazar' diye bitiriyor.

Cecily ellerini bir kez çırpıyor, ses odanın içinde yankılanıyor. "Sanırım az önce tutamağını bulduk."

"Bu *penis* için bir örtmece mi?"

Cecily Paisley'e bakar. "Bu adamı bulmak için zamanda yolculuk mu yaptın?"

Paisley kıkırdar. "Bir 'handle' sosyal medyadaki isminizdir. Ve KleinTheWriter oldukça mükemmel."

Cecily telefonunu masanın üzerindeki yüzüstü pozisyonundan alıp ters çeviriyor ve ekranı hızla kaydırıyor. "Müsait," diye duyurdu.

"Mükemmel," diye yanıtlıyor Paisley. Kaşlarını kaldırarak bana bakıyor ve bir şey söylememi bekliyor.

"Peki," diye homurdandım.

"İyi mi?" diye soruyor. "Yoksa harika mı? Muazzam. Peki ya"-çenesine dokunuyor-"teşekkür ederim?"

"Bunu kalbinin iyiliği için yapmıyorsun," diye hatırlatıyorum ona.

Çevresel görüşümde Cecily ve Paloma'nın konferans odasından sürünerek çıktıklarını görüyorum. Kapı arkalarından usulca kapanıyor.

Paisley avuçlarını kaldıraç olarak kullanarak konferans salonundaki masayı öne doğru itiyor. "Beni tanımak için dört haftanız var ve bir hafta içinde de pazarlığın size düşen kısmını yerine getirmenizi bekliyorum. Önümüzdeki altı ay için anlaştım ve şirketim bu işi karşılıksız yapacak. Yani sadece ödeme almayacağım, aynı zamanda çalışanlarıma da ödeme yapacağım. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun, Klein?" Daha yakına eğiliyor ve gözlerimin açık bluzuna kaymaması için her şeyimi ortaya koymam gerekiyor. Şimdi bile, bakışlarımı onunkilerle buluşturmak istediğimde, görüş alanımın en altında, sıkıcı olmaktan başka bir şey olmayan çıplak sütyenini fark ediyorum. Üst kısmı taraklı dantelli, narin ve kadınsı.

Paisley'i taklit ederek avuçlarımı masaya bastırıyorum ve burunlarımız bir karıştan daha az açılana kadar kendimi yukarı kaldırıyorum. "Ne yani? Sevgili yaşlı annem ve babam bu ay aynı miktarda ödeme almayacaklar mı?"

Paisley'nin gözlerinde ateş yanıyor. "Sence" -tek parmağını havada döndürüyor- "tüm bunların parasını ailem mi ödüyor?"

"Bana en azından bir iş kurman için sana para vermediklerini mi söylemeye çalışıyorsun?" Paisley'nin hangi dünyada bu kadar gençken böyle bir iş kurmuş olabileceğini hayal bile edemiyorum. Zengin bir aileden geliyor.

Aile, bu pazarlama şirketini kurması için ona en azından başlangıç parası vermiş olmaları güvenli bir varsayım değil mi?

"Babam mirasımı ve beni engelledi çünkü onun seçtiği üniversiteye gitmeyi reddettim ve sonra reddimi ikiye katlayarak ona hangi alanda uzmanlaşmak istediğimi söyledim."

Lanet olsun. Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmiyor. İstifa ederek, cevabını zaten bildiğimden emin olduğum soruyu soruyorum. "Ve o binbaşı neydi?"

"Yaratıcı yazarlık."

Kafamdaki tüm düşünceleri toparlamaya çalışarak masaya bakıyorum ki Paisley'nin ifşasına layık bir cümle kurabileyim. "Paisley, ben-"

"Yapma," diyor alçak bir sesle. "Üzülme. Benim için de üzülme. Pazarlama bölümüne geçtim ve - "etrafını işaret ediyor-"benim için doğru seçim olmuş gibi görünüyor."

Ses tonu güçlü olsa da, konuşurken bir kez dalgalandı. Elimi uzatsam, parmak eklemlerimi yanağında gezdirsem ne yapardı?

Ona ne kadar uzun süre bakarsam, tavrındaki ateş o kadar azalıyor. Kırılmalı gözlerini, tüm lanet yüzünü yumuşatıyor. Ve ne yüz ama. Sivri burun. Kalp şeklinde. Şakağında çillerden oluşan bir üçgen.

Bir insan kalabalığının içinde olsam bile Paisley'nin profilini bilirdim. Yaratıcı yazarlık dersimizde, onun profilinin her bir kıvrımını ve eğimini ezberlemek için müfredata dikkat ettiğimden daha fazla zaman harcadım. Keşke zamanda geriye gidebilseydim ve kendimi o eleştiride aşırıya kaçmaktan ya da öğretmen masasının üzerinde durduklarında farklı bir eleştiri seçmekten alıkoyabilseydim. Eğer yapabilseydim bugün hayatım farklı olur muydu?

Birbirimize bakıyoruz, aramızdaki on iki inçlik mesafe elektrikleniyor. Kırmızı kalemim ve banyosundaki o ikinci sınıf öpücüğümle ilgili anılarını silmeyi her şeyden çok istiyorum.

"Annem Çarşamba akşamı yemek için müsait olup olmadığınızı bilmek istiyor."

Büyü bozulur. Paisley iki kez göz kırpmıyor. Dik duruyor, kalçaları masanın kenarına dayanıyor. Ben de aynısını yapıyorum.

Kollarını kavuşturuyor ve dudağının kenarını ısırtıyor. "Sanırım bu muhtemelen iyi bir fikir. Seni tanımam gerekiyor ki, yetiştirilme tarzın ya da ailen hakkında bir soru sorarlarsa ailemin önünde aptal gibi görünmeyeyim."

"Ebeveyn," diye düzeltiyorum. "Sadece annem."

Başını sallıyor ama babamı sormaktan kaçınıyor. "Orada olacağım. Bana saati ve adresi mesaj at." Telefonunu masadan alıp cebine sokuyor. "Yol için bir şeyler içmek ister misin? Su, kahve-"

Kaşlarımı alaycı bir şekilde kaldırıyorum. "Kombucha mı?"

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Hiç müşterilerine bira ikram eden bir berber dükkanına gittin mi?"

"Evet."

Konferans odasının kapısına doğru ilerliyor ve kapıyı açıyor. "Çünkü dinleyicilerini tanıyorlar."

"Peki sen kendininkini biliyor musun?" "Kesinlikle."

Kapıdan geçmeye çalışıyorum ama bir şey oluyor. Zamanında kenara çekilmedi ve sonunda ona süründüm. Sessizce nefes nefese kaldı ve ben de durup ona baktım. Yakınlığım bana göğsünün doğal olmayan hızlı bir ritimle yükselip alçalan görüntüsünü veriyor.

Benimki de öyle, ama buna nemli avuç içlerimi ve boğazımdaki yumruyu da ekleyin. "Paisley-"

Başı hızla sallanıyor. "Çarşamba günü görüşürüz. Cecily hesabınızla ilgili işlemleri başlatmak için sizinle temasa geçecek."

Ona son bir kez bakıp çıkıyorum.

Güneş parlak, sert, beni Paisley'nin varlığında hissettiğim bulanıklıktan koparıyor. Bu muhtemelen iyi bir şey. Beni silahsızlandırıyor.

BÖLÜM 10

Klein

DOM'A BU SAÇMA PLANI ANLATTIĞIMDA VERDİĞİ TEPKİ

beni hayal kırıklığına uğrattı. Beni destekleyecek, doğru şeyi yaptığımı ve bunun bana o yayıncılık anlaşmasını yüzde yüz getireceğini söyleyecek birine ihtiyacım vardı. Bir hype-man istemiştim. Onun yerine, diyor ki:

Üniversitedeyken aşık olduğun kız değil mi bu?

Evet, ama bu uzun zaman önce bitti.

Eğer öyle diyorsan. Sadece ateşle oynamak gibi görünüyor.

Sosyal medya sorunumu çözmem için daha iyi bir yolunuz var mı?

Sorun mu, fobi mi?

<orta parmak emoji>

Yüz dolarına bahse girerim ki, tüm bu yiyecek ve içeceklerden dolayı genişlemiş bir belden başka bir şey olmadan haftayı atlattırım.

Ve pasta.

Kız kardeşime benziyorsun. Bu aile ve pasta da neyin nesi?

Kek.

Pastayı unut. Plan hakkında ne düşünüyorsun?

Yukarıdan başka gidecek yer yok. Tabii çöküp yanmazsanız.
Ama bunu düşünmeyelim.

Telefonumu cebime sokuyorum. Dom'un eskiden olduğu gibi sokağımın aşağısında yaşamıyor olması iyi bir şey. Kapısına dayanır ve çenesini patlattırdım.

Paisley'i sevmiş olmamın bir önemi yok, çünkü kendisi benim en büyük hayranım olmadığını açıkça ortaya koydu.

Ve şimdi masada yüz dolar var, ayrıca başından beri ne yaptığımı bildiğim için övünebiliyorum.

Her şey çocuk oyuncağı olacak. Tam olarak düğün pastası.

BÖLÜM 11

Paisley

BU VIDEO GÖRÜŞMESİ SIRASINDA DIKKATİMİ VERMEK İÇİN ELİMDEN GELENİ YAPIYORUM.

Seattle dışında bir kahve zinciri, ama kendimi bu kadar... bu kadar... huzursuz hissederken nasıl yapabilirim?

Avuçlarım pırıl pırıl masanın üzerinde kayıyor, Klein ile bu hafta başında karşı karşıya geldiğimiz masanın aynısı. Mirasımdan vazgeçtiğimi söylediğimde omuzlarının nasıl çöktüğünü, içindeki mücadelenin nasıl tükendiğini zihnimde tekrar tekrar görüyorum.

Paloma'dan gelen bir mesaj ekranımda yanıp sönüyor. Masanın karşısından ona bakıyorum, gözlerim soruyla kısılıyor.

Telefonuma dikkatle bakıyor ve mesajını gösteriyor.

Belli etmeden mesajını kaydırarak açıyorum.

Klein'ı mı
düşünüyorsunuz?

Başımı hafifçe sallıyorum.

Nedenini anlayabiliyorum.
Muhteşem biri.

Biliyoru
m.

Ama o yakışıklılığından daha fazlası. Çok daha fazlası.

Paloma telefonunu masanın altında, ekrandaki kadının görüş alanının dışında tutuyor. Mesajı açılır.

Truva'daki Brad Pitt gibi ama saçları daha kısa ve o kadar sarı değil. Ve kitap yazıyor. Ve daha iri.

Cevap verirken yüzümü asmamak için kendimi zor tutuyorum.

Yani Truva'daki Brad Pitt gibi değil mi?

Paloma gözlerini sadece çeyrek tur döndürür.

Peki, tamam. Futbol oynaması gerekiyormuş gibi görünüyor.

Oyun kurucu! Çünkü kelimelerini oraya fırlatıyor. Anladın mı?

Paloma ciddiyetle başını sallar.

Ben kendim çıkarım.

Bundan sonra mesajlaşmayı kesiyoruz ve mağaza sahibi Stephanie'ye odaklanıyoruz, pazarlama girişimimizin ardından her gün gördüğü sonuçları bize aktarıyor.

Stephanie'nin bize geldiğinde en büyük sorunu markalaşmaydı. Şirketinin ruhunu henüz bulamamıştı ve biz de bu ruhu birkaç kelimeye indirgemesine, ardından da bu fikirden yola çıkarak yeniden inşa etmesine yardımcı olduk.

Paloma ve ben konuşmamızı bitiriyoruz. Paloma videoyu kapatırken ben de dizüstü bilgisayarımı kapatıp gizlice telefonuma bakıyorum. Klein'dan gelen bir mesajı arıyorum, bana akşam yemeğinin saat kaçta olduğunu ve annesinin adresini söylemesi gereken mesajı. Bugün dördüncü kez ondan bir mesaj gelmesini umarak telefonuma bakmam hoşuma gitmiyor. Ya da dün aynı şeyi yedi kez yapmış olmamdan.

Uzun zamandır beklenen mesaj geldiğinde, öğleden sonra mocha cold brew'umu iki pompa ahududu ile yudumluyordum.

Hey, Royce.

Ailemin önünde bana Royce diyemeyeceksin, o yüzden bu alışkanlığından vazgeçmeye başlamak isteyebilirsin.

Bir alışkanlığı ne zaman bırakacağıma ben karar veririm. Royce kalıyor.

Telefonun ekranına orta parmağımla hafifçe vuruyorum.

İnatçı göt.

Seni altıda alabilir miyim?

Kendim sürebilirim.

Çok şey yapabilecek kapasitedesiniz. Bu, başkalarının sizin için bir şey yapamayacağı anlamına gelmez.

Annem şehrin öbür ucunda yaşıyor. Tekrar soruyorum, seni altıda alabilir miyim?

Kısa bir süre ayağımı yere vurmayı ve arabayı benim kullanmamda ısrar etmeyi düşündüm. Aramızdaki mesafeyi bir nebze olsun koruyacaktı. Ama sonra *evet* diyen bir mesaj atıyorum, çünkü şoförlü olmak benim için sorun olmazdı. Araba kullanılan bir şehirde yaşıyoruz, Phoenix şehir merkezinden geçen hafif raylı sistem dışında toplu taşıma yok ve ben araba kullanmaktan nefret ediyorum.

Adres, lütfen?

Ona adresimi gönderdim ve altıda hazır olacağımı söyledim.

Paloma ofisine giriyor ve kendini masamın karşısındaki sandalyeye atıyor. "O adamdan nefret ediyorum," diye feryat ediyor, ses tonunda bir miktar zehir var.

"Hangi adam?"

Sert bir parmağıyla sağını işaret ediyor. "Yandaki mimarlık firmasının sahibi olan adam."

Gülümsememi bastırıyorum. Paloma kızgınken herhangi bir şekilde neşe göstermek asla iyi bir fikir değildir. "Daniel şimdi ne yaptı?"

"Ne yapmadı ki?" diye feveran ediyor. "Bu adam benim son sinirim. Bütün gün *ofisimin hemen yanındaki* dükkânının önünde duruyor ve telefonla konuşuyor. Sanki kendi masasından korkuyor." Elleri havaya kalktı, öfkeliydi. "Kulağına kaynar su dökmek istiyorum."

"Bu onu öldürür." "Aynen öyle."

"Cinayet, kanunla cezalandırılabilen bir suçtur."

"Ahh, ama bu yöntemin güzelliği de burada." Su dökme taklidi yapıyor, sonra bir avucunu diğerine sürtüyor. "Hiç iz bırakmıyor."

Onu inceliyorum. "Korkunçsun."

Yarı sırtıyor ve omuzlarını silkeliyor. "Teşekkür ederim." Aniden ayağa kalkıyor. "Bu kadar. Şikayet etmeyi bıraktım. Peki ya sen? Senin şikâyet edeceğin bir şey var mı?"

"Bu gece Klein'ın annesiyle buluşacağım gerçeği dışında mı?"

"Arkadaşının annesiyle buluşacaksın, ona öyle diyemezsin. Çok önemli."

'Arkadaş' kelimesine bu kadar vurgu yapması hoşuma gitmiyor.

"Doğru," diye başımı sallıyorum, bir omzumu silkiyorum. "Önemli değil."

Paloma bana bilmiş bir bakış atıyor ve rahatsızlığımdan bu kadar keyif alıyor gibi görünmesi hoşuma gitmiyor.

"Sözcük avcısı oyun kurucuna selamımı söyle."

"Sanırım senden korkuyor. En azından biraz."

Ofisimin kapısında durakladı. "Güzel." Su dökme hareketini tekrarlıyor. "Öyle olmalı."

SAHTE ERKEK ARKADAŞININ ANNESIYLE TANIŞMAK İÇİN BİR KIYAFET KURALI VAR MI?

Ayrıca, sahte bir kız arkadaşın nasıl davranması gerektiğine dair bir el kitabı var mı? Klein on beş dakika içinde dairemde olacak. Yedinci kıyafet değişimimdeyim. Bol paça pantolon ve atlet fazla 'yemekten sonra kokteyl' havasındaydı. Çiçek desenli kabarık güneş elbisesi fazla 'akşam karanlığında sahilde yürüyüş' gibiydi. Erik rengi joggers'a hiç girmeyeyim bile. Onlar uzun sürdü

Bacaklarımdan sökmeden önce sadece üç saniyem vardı.

"Argh," diye inleyerek yatağımın üzerindeki küçük giysi yığınınına bir yumruk salladım. Giyinme konusunda genellikle kararsız değilimdir ama bu gece sorun yaşıyorum gibi görünüyor.

Kapım çalındığında iç çamaşırlarım ve sütyenimle duruyordum. "Kahretsin," diye mırıldandım. Klein dört dakika erken gelmiş.

Dolabıma doğru yürüyorum, askıdaki en yakın şeyi alıp başıma geçiriyorum.

Ön kapımda durup derin bir nefesi ciğerlerime çekiyorum. "Her şey yolunda," diye koçluk yapıyorum. "Sen iyisin."

Ve ben iyiyim. Kızım harika. Her ne demekse.

Kapıyı zorlayarak açtım ve Klein karşımdaydı. *Bir* metre boyunda, saksıdaki sıcak pembe Hibiscus çiçeklerimin yanındaki duvara yaslanmış. Vücudunun üst kısmının gücünden başka bir şeyle kendini ileri itiyor.

O kadar yakışıklı ki fiziksel acıya neden oluyor. Göğsümün ortasında bir sıkışma.

Açık kapının yarattığı boşluğa adım atıyor, kapı çerçevesinin üst kısmını kavıyor ve öne doğru eğiliyor. "Kendi kendine mi konuşuyordun?"

Kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bir erkeğin kapının pervazını kavrayıp bu şekilde öne doğru eğilmesi yasadışı olmalı. Ne yaptığını biliyor olmalı, pazularının patlayıp esnemesi, geniş bir göğsü alıp daha da genişletmesi.

O biliyor, değil mi?

O biliyor. Bilmek zorunda. Ve eğer bilmiyorsa, onu aydınlatan ben olmayacağım.

Kollarımı kavuşturarak sorusunu duymazdan geliyorum ve "Dört dakika erken geldin. Bu fazladan dört dakikayı ne giyeceğime karar vermek için kullanabilirdim." Bakışları çıplak ayaklarımdan başlayıp, gözlerimle buluşana kadar vücudumun geri kalanından *yukarı doğru* kalkıyor.

"İyi görünüyorsun," diye

homurdanıyor. "Sesin o kadar hevesli çıkmasın."

"Hevesli görünmemi mi istiyorsun?"

Ona pis bir bakış attım. O da sırtıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm. Hazır mısın?"

"Ayakkabılarımı alayım ve yoluma gideyim. Tabii ayakkabısız gelmemi istemiyorsan."

"Nasıl istersen öyle gelebilirsin. Annemin umurunda olmaz."

"Peki o zaman, peyzaj kırpıntıları için kullanılan dev çöp torbalarından birini giyeceğim. Çok daha rahat olur."

"Harika," diye karşı çıkıyor Klein.

Homurdanıyorum, ellerimi havaya kaldırıp etrafımda dönüyorum. Bu adamın beni ne kadar delirttiği konusunda endişelenmeli miyim? Muhtemelen. Ama ellerini kaldırıp bir hafta sürecek bir sahtekârlıkta bana katılmayı teklif eden erkek sayısının az olduğunu düşünürsek, Klein'a katlanmak zorundayım.

Onu açık kapı aralığında bırakarak odama doğru ilerliyorum. Bir çift topuklu sandalet alıp ayaklarımı içine sokuyorum, sonra da çantamı tek omzuma atıyorum. Dışarı çıktığımda Klein oturma odamda duruyor ve rafımda duran bir aile fotoğrafına bakıyor. Küçük kardeşimi işaret ediyor.

"Adı Scooter mı?"

Dudaklarım çatıldı. "Hayır. Neden?"

Klein omuz silkiyor. "Scooter'a benziyor."

"Bir insan nasıl Scooter'a benzeyebilir?" Fotoğrafları incelemek için Klein'a katılarak yakınıyorum. Fotoğrafları yüzlerce kez görmüştüm ama belki de bir şeyleri kaçırmıştım. Fotoğraf, üç yıl önceki Şükran Gününde annemin mutfağında ben, erkek ve kız kardeşlerimle birlikte elmalı turta pişirmeye çalışırken çekilmişti. Shane benden ayrıldıktan sonraki ilk bayramımdı. Kardeşim Burberry polo ve ütülenmiş şort giyiyor. Tamam, evet, o bir Scooter olabilir.

Klein'a "Adı Spencer," diyorum.

Klein, "Çok yaklaştım," dedi.

"Küçükken ona Korkunç Spencer derdik çünkü berbat bir çocuktu." Kardeşimin yüzündeki sırıtışı, gözlerindeki muzip parıltıyı dürtüyorum. "O on yedi yaşında. Üniversiteye nerede gitmek istediğine dair hiçbir fikri yok. Yüksek öğrenime ilgi duymadığını iddia ediyor. Yetişkinlerle anlamlı bir konuşma yapmayı pek beceremiyor." İçimden ağır bir nefes geçiyor. "Onda biraz Peter Pan havası var ve annemin umurunda değil gibi görünüyor." Boşanma sonrası en iyi hayatını yaşamakla meşgul.

Klein başını sallıyor. "Büyümeyi reddetmek."

"Doğru zamanı beklediğini iddia ediyor."

Klein gülüyor ve ben ona dirsek atıyorum. "Gördün mü? Ondan zaten hoşlanıyorsun. Onunla olan etkileşimlerinin çoğu homurdanarak cevap vermesinden veya insanlarla alay etmesinden ibaret olsa bile, hoşlanmamak biraz zor."

"Peki ya kız kardeşin?"

"Onunla zaten tanıştın."

Klein bana bakıyor. Çok yakınım. "Evet, ama ya o?"

Onun çok iyi bir kardeş olmadığını düşünerek bu işe giriyorum. Durum bu mu?" Ağır ağır iç çektim. "O... bencil. Ama sanırım hepimiz bir dereceye kadar öyleyiz."

"Bazıları diğerlerinden daha fazla," diyor dostça.

"Yine de kötü bir kardeş değil," diye savunmak için acele ediyorum.

"Ona eski sevgilimle çıkmasının sorun olmadığını söyledim."

Klein'ın bir cevabı yok. Bakışları gözlerimden uzaklaşıyor, yanaklarımdan aşağı kayıyor ve dudaklarımda geziniyor. Sonunda gözlerime geri dönüyor. Derinlemesine incelemesi karnımın derinliklerinde bir his uyandırıyor, sarmal bir yılanın çözülüşü gibi.

"Yüzümde bir şey mi var?" Gözlerimin altında rimel birikmiş olma ihtimaline karşı parmak uçlarımı gözlerimin altında gezdiriyorum.

"Sen mükemmelsin," der Klein. Ne söylediğini fark ettiğinde gözlerinden panik geçer. Geri adım atar. "Kıyafetinden bahsediyorum. Ne olursa olsun, sana çok yakışmış."

Ne kadar çabalasam da, iltifatı karşısında biraz parıldadığımı hissetmekten kendimi alamıyorum. Yere bakarak ellerimi mint yeşili kısa kollu örgü süveter elbisemin üzerinde gezdiriyorum. "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. "Önemli değil."

Klein çoktan arkasını dönmüştü ama kalın sesinin derin tınısının "Bir şey var" diye mırıldandığına yemin edebilirim.

BÖLÜM 12

Paisley

KLEIN SON MODEL BİR 4RUNNER KULLANIYOR. GÜNÜN BÜYÜK BİR KISMINI Annesinin evine gidip annesi ve çocukluğu hakkında bilgi ediniyoruz. Liseye gittiği yer (Chaparral) ve çocukluğundaki evcil hayvanı (çok sayıda olduğunu söylüyor ama en sevdiği Peanut adında bir Corgi'ymiş) gibi temel konuları ele alıyoruz.

"Annem seni çok sevecek," diye uyarıyor, evin önüne gelip vites değiştirirken yavaşlıyor. "Zaten sahte flörtümüze fazlasıyla yatırım yaptı."

Aniden döndüm. "Biliyor mu?"

"Ah, evet," Klein çenesini ovuşturuyor. "Sanırım ona söylediğimi sana söylemeyi unuttum."

Aslında ona kız kardeşim söylemiş."

"Bütün öğleden sonra erkek arkadaşımın annesiyle nasıl tanışacağımı ve bunun ne kadar fiziksel temas gerektirdiğini düşünerek kendimi yordum." Sinirli bir nefes verdim. "Sanırım tüm bu endişeler boşunaymış."

"Kızgınlık mı vardı?"

Ona düz bir bakış attım. Onca kıyafet değişikliğinden sonra odamdaki kasırgayı tarif etmemin imkânı yok. "Lütfen kelimeyi kullanışıma takılıp kalmayın."

Klein'ın yanağının bir tarafı hafifçe çekiliyor ve ben bunu ruhsal sıkıntımı anlatmamı çok istediği anlamına alıyorum. Kollarım çapraz. Çok kötü.

"Annem ve kız kardeşimin gerçeği bilmesinin güvenli olduğunu düşündüm, sahte flört olayının benim değil sizin yararınıza olduğunu düşündüm."

"Haklısın."

Dirseğiyle orta konsolun üzerinden beni dürtüyor. "Bana hâlâ şefkat gösterebilirsin. Bunu yapmak için can attığını görebiliyorum ve bir kadının bu kadar çaresizce istediği bir şeyi asla reddetmem."

"Hah!" Ona en iyi alaycı bakışımı gönderiyorum. Sönmüyor; gözleri kahkahayla dans ediyor. "Sadece gerektiğinde dokunursun, Madigan."

Arabasının kapısını açar. "Not edildi."

Arabadan iniyorum ve hızla batan güneşin ışığında evi inceliyorum. Sıcacık, alçıdan yapılmış, kafeslerde begonvillerin yetiştiği bir duvarı var. Bahçenin ortasında gövdesi beyaza boyanmış bir limon ağacı duruyor.

Klein arabasının önünden geçip kaldırımda yanıma gelirken ağacı işaret ediyorum. "Çocukken limonata yapmak için o ağaçtaki limonları kullanır mıydın?"

"Onları ikiye böldüm ve içlerine şeker serptim, sonra da ağzıma sıktım." Bu anıya gülümsüyor.

"Vahşi."

"Oldukça fazla. Arka bahçede üç tane portakal ağacı var." Bunu söylerken boynuma bakıyor ve ben de elimi kaldırıp bilinçli bir şekilde avuçluyorum. Midemde ve bu kez göğsümde o tuhaf çözülme hissi oluşuyor.

"Hazır mısın?"

diye sorar. "Hadi yapalım şunu."

Klein ön kapıyı açmak için bir anahtar kullanıyor ve biz fuayeye girerken "Anne, geldik" diye bağıyor.

"Mutfak," diye bağıyor.

Klein beni küçük evin içinde, tipik bir kanepe ve sehpanın bulunduğu oturma odasının ve eski bir cephesi olan şöminenin önünden geçiriyor. Sarımsak ve soğan kokusu biz ilerledikçe daha da artıyor ve sonra mutfığa ulaşıyoruz. Dolaplar, fildişi kulplarla, serulean mavisinin en güzel tonuna boyanmış. Klein'in annesi ocağın başında duruyor, büyük bir tencerenin içindeki bir şeyi son kez karıştırıyor, sonra arkasını dönüyor.

Gülümsemesi hazır ve onu gördüğümde aklıma gelen ilk kelime 'sıcak' oluyor. Hemen ardından önce oğluna, sonra da bana bakarken 'mutlu' kelimesi geliyor.

"Paisley, desen gibi," diyor parlak bir sesle, öne doğru gelerek. Saçları Klein'inkinden daha koyu, kumrala daha yakın.

Gülüyorum. "Aynen öyle."

Elimi uzatıyorum, beni kucakladığında irkiliyorum. Uzuvarım eriyor ve ben de rahatlıyorum. Annemi derinden seviyorum ama sevgisi hiç bu kadar gösterişli olmamıştı.

Klein'ın annesi geri çekiliyor, gözleri parlıyor. "Ben Rosemary."

"Klein senin gözlerine sahip," diyorum, kehribar rengine çalan koyu yeşile bakarak.

Oğluna göz kırpmıyor. "Kesinlikle öyle. Ama huysuzluğunun sorumluluğunu almayı reddediyorum."

"Hah," diye gülüyorum.

Rosemary odanın karşı tarafındaki dört kişilik masayı işaret ediyor. "Oturun," diyor. "Klein, sahte kız arkadaşına bir kadeh şarap doldur."

Açık sözlülüğü beni hazırlıksız yakalıyor ama yüzündeki alaycı sırıtış bana şımarıklık yaptığını söylüyor. Minnettar bir baş hareketiyle Klein'ın önüne koyduğu kırmızı şarap bardağını kabul ediyorum. "Rosemary, anladığım kadarıyla yaptığımız plan senin için uygun mu?"

"İlk duyduğumda şaşırdım, ama sonra Klein'ın kız kardeşi bana kız kardeşinin damat seçiminden bahsetti ve ondan sonra"-Rosemary omuz silkiyor-"Adil bir anlaşma olduğunu söyleyebilirim." Ocaktaki tencerede ne varsa bir kez daha karıştırıyor, sonra kendine bir kadeh şarap koyuyor ve masada bana katılıyor. "Ayrıca Klein daha önce hiç Doğu Yakası'na ya da bir adaya gitmemiş. İlginç bir hikâye olur."

"Bence orayı çok sevecek." Konuşmamıza tepkisini ölçmek için Klein'a bakıyorum. Buzdolabından bir bira aldı ve masadaki üçüncü sandalyeye yerleşip üstünü çevirerek uzun bir yudum aldı.

"Timsahlar ve golf arabalarının sevmeyecek nesi var?" diye soruyor yutkunarak.

Sırıtiyorum. "Araştırmanı yapmışsın."

"Yapacak daha çok araştırma var." Şişesini bana doğrulttu. "Seninle ilgili."

Şarabımı yudumluyorum. "Bu geceki araştırma senin hakkında," diye hatırlatıyorum ona.

Rosemary heyecanla ellerini çırpıyor. "Bu araştırma ne kadar derinlemesine olacak? Utanç verici bebeklik fotoğraflarını ortaya çıkarabilecek miyim?"

"Hayır," diyor

Klein. "Evet,"

diye karşılık

veriyorum.

Rosemary, "Fotoğraflar öyle,"
diye açıklar. "Anne, hayır," diyor
Klein kararlı bir şekilde.

"Klein, bu kadar sert olma. Arkadaşlar arasında küçük bir bebek poposunun ne önemi var?" Bakışları Klein'dan bana ve tekrar Klein'a kayıyor. "Siz böylesiniz, değil mi? Arkadaş mısınız?"

Bira şişesini dudaklarına dayayan Klein, "Bir bakıma öyle," diyor.

"Paisley, hikâyeni acımasızca eleştirdiği için onu affettin mi?"

Ağzım açık kalıyor.

Klein'ın gözleri şişer. "Hatırlat da Oliver'ın futbol koçuna Eden'ın halka açık bir yerde şortunu indirip palmye ağacına işemeye çalıştığını söyleyeyim."

"Bu olay olduğunda sen henüz doğmamıştın. Utanç verici hikâyeleri ancak hayatta ve onları hatırlayacak kadar bilinçliysen tekrarlayabilirsin." Rosemary elimin üstünü okşadı. "Klein'ın kız kardeşi onun hakkında dedikodu yaparken çok titiz davranıyor."

Klein'ın kız kardeşiyle tanışmama gerek yok, çünkü kardeşi hakkındaki dedikoduların her zerresi bir galon sevginin üzerine oturuyor. Bu evin duvarlarından sevgi ve kabullenme sızıyor, sanki burada büyüyen herkes bu nitelikleri otomatik olarak özümsemiş gibi.

Klein da dahil. Neredeyse sekiz yıl sonra benim hikayem hakkında hala kötü hissetmesinin nedeni bu olmalı.

"Soruna cevap vermek gerekirse Rosemary, Klein'ı henüz affetmedim. Ama bebeklik fotoğraflarını gördükten sonra bunu düşünebilirim."

Rosemary bir kahkaha atar. Oğlunun omzunu okşar ve "Gerçek kız arkadaşın olmaması çok kötü. Bunu sevdim."

Klein'ın dudakları acımasız bir çizgi oluşturuyor ve hiçbir şey söylemiyor.

Rosemary yaptığı biftek yahnisine son rötuşları yapıyor ve bana Nice Stems adlı bir mağazada çiçekçi asistanı olarak yaptığı işten bahsediyor.

"Geçen hafta bir düzine siyah gül siparişi aldık. Kartta '*İkinizi de sikeyim, birbirinizi hak ediyorsunuz*' yazıyordu. Teslimat adresi de lüks bir oteldi."

"Hile yapıyorsunuz sanırım?" Klein ortaya koyduğu kaselerin yanına kaşıkları yerleştirerek soruyor.

Rosemary, "Güvenli varsayım," diye yanıtlıyor.

"Birinin bunu neden yaptığını anlayamıyorum." Klein başını sallar.

"Babam annemi aldattı," diye ağzımdan kaçırıyorum ve hemen pişman oluyorum. Sanırım bu ev ve onun rahatlığı. Genel kabul görme hissi insanın içindeki sırları sülük gibi çekip alıyor.

Klein, peçeteleri yerleştirirken masanın üzerine eğilmiş, donup kalıyor. Gözleri üzerimde, izliyor. Yüzünün rengi soluyor. Ağlamamı mı bekliyor? Gözle görülür bir şekilde üzülmemi mi?

Rosemary şarabını tazeleyerek araya giriyor. Diplomatik bir tavırla, "Eminim bu herkes için zor olmuştur," diyor.

Başımı salladım. "Evet." Bir kadeh şarabımı alıyorum ve akşamdan kalmalığının acısını çıkarmak için uzun bir yudum alıyorum.

Klein güveçleri kaselere dolduruyor ve Rosemary tereyağına bulanmış ktır ekmek parçalarını dağıtıyor.

Yemek çok lezzetliydi. Rosemary esprili, Klein'ın gençliği hakkında hikayeler paylaşıyor. Birden fazla kez kendimi tüm bunların ne kadar tuhaf olduğunu düşünürken buluyorum, sadece birkaç hafta önce sadece hafızamda olan bir kişi hakkında ders alıyormuşum gibi.

Konuşmanın çoğunu Rosemary yapıyor. Ben ona sorular yöneltiyorum ve Klein da Rosemary'nin söylediklerine bir savunma ya da ekleme yapmak için araya giriyor.

"Zor bir gençti," diyor Rosemary, Klein'a sadece saf bir anne şefkatiyle bakarak, "ama bunun tek nedeni küçükken çok fazla zaman geçirmesiydi-"

Klein ona anlamlı anlamlı bakarak, "Bu kadar yeter," der. Rosemary hemen anlayışla başını sallar.

Merakım uyandı ama burnumu sokmamam gerektiğini biliyorum.

Söz verdiğim gibi, Rosemary yemekten sonra bana birkaç bebek fotoğrafı gösterdi. "Tombuldu. Babası ona Brutus derdi."

Babasından bahsetmek Rosemary'nin dilinden kolayca dökülüyor ama kanepede yanımda oturan Klein irkiliyor.

Fark etmemiş gibi yapıyorum.

Rosemary bana açık bir albüm uzatıyor. Devasa bir karton kutunun içinde oturan Baby Klein bana bakıyor.

Fotoğrafa dokunuyor. "Oraya sürünerek girmeyi ve bizden saklanmayı severdi." Klein, "Müsait olsaydı şimdi bir tanesinin içine sürünürdüm," diye mırıldanıyor.

Rosemary onu görmezden gelir. "Sayfayı çevir," diye talimat veriyor. "Bir sonraki fotoğrafta banyoda."

Klein albümü kapatmaya çalışıyor ama ben çok hızlıyım. Vücudumu başka yöne çeviriyorum ve onun beni alt etmesinin tek yolu etrafımdan dolanmak.

O da öyle yapıyor. Eli kolumla göbeğim arasında yılan gibi kıvrılıyor, parmakları kitabı umutsuzca yakalamaya çalışıyor.

Sayfayı çoktan çevirmiş olmam çok kötü.

Klein'ın eli gevşiyor. Elini çekmeye başlıyor ama belimde duraklıyor. Bükülmüş kolum ve eğilmiş bedenimden gizlenerek kalçamı hafifçe sıkıyor ve çekiştiriyor.

Sanki hiç olmamış gibi aynı hızla beni bırakıyor ve ben nefesimi yutuyorum.

Kendimi toparlayıp albüme bakıyorum. "Şu çukurlu bebek poposuna bak," diye mırıldanıyorum ve Klein iç çekiyor.

Ben çözülmeye hazır olduğundan emin olana kadar birkaç tane daha geçtik.

Fotoğraf albümünü Rosemary'ye geri vererek, "Bir gece için bu kadar yeter. Devam edersek Klein'ın kafası patlayabilir."

"Peki, peki," diyor Rosemary, albümü rafa yerleştirirken. "Sanırım neredeyse yatma vaktim geldi. Sabah dükkânı açacağım."

Rosemary'ye teşekkür edip vedalaşıyoruz. Bana sarılıyor ve bu sefer ben buna hazırım.

Klein annesini kucaklamak için yanına çekiyor, ben de onlara yer açmak için geri çekiliyorum. Kucaklamasında göstermelik bir şey yok. Annesine sarılmak ve ona sevgisini ve minnettarlığını göstermek istiyor.

Kardeşimin annemize bunu yaptığını hiç görmemiştim. Bu düşünce beni hem üzüyor hem de depresyona sokuyor. Umarım yapar da ben göremem.

Klein arabasının yolcu kapısını açıyor, içeri girebilmem için geride duruyor. Koltuğa yerleşiyorum ve kalçamın ortasına kadar inen elbisemi düzeltiyorum. Ayarlamayı yaparken Klein'a bakıyorum ve gözlerinin kalçamı izlediğini görüyorum.

"Gözlerini buraya dik," diye hatırlatıyorum ama sesim bir uyarı olamayacak kadar gırtlaktan çıkıyor.

Kapıyı aşırı güç kullanarak kapatıyor.

Şehrin bizim tarafına dönüş yolumuz sessizdi. Zihnim düşüncelerle, görüntülerle, sıcak ve sevgi dolu bir aileye ilk elden tanık olma hissiyle dolu. Kendi ailem çoğunlukla iyi niyetli. Kötü niyetli değiller, biliyorum.

Bu kesin. Ama parçalanmışlar. Ve annem hariç hepsi suçlunun ben olduğuma inanıyor.

Klein'ın sessizliği beni çıldırtıyor, keşke zihnine ulaşabilsem, içindekileri çözümleyebilsem dedirtiyor. Ne düşünüyor?

Sevimli bebeğinin arkasını gördüm ama onu şu anda ne diyeceğimi bilecek kadar iyi tanımıyorum. Bu yüzden sessiz kalıyorum, düşüncelerim kafamın içinde kilitli, evime yanaşana kadar.

Vitesi parka aldı ve ben de kapı koluna uzandım.

"Beni bekleyin lütfen." Kapısını açıyor ve inip arabasının ön tarafına dolanmasını izliyorum. Benim kapımı açıyor ve geride duruyor. Hilal şeklindeki ayın süzölmüş ışığı yüzüne iniyor.

Onu aydınlatan o ay parçası varken mi yoksa yokken mi daha yakışıklı olduğuna karar veremiyorum.

Bacaklarımı yana sallıyorum ve duruyorum, ayaklarım sallanıyor. Mayıs ayının başındayız ve gece havası günün sıcaklığını bastırmaya başlıyor. Ağustos böcekleri yazın ilerleyen zamanlarında gelecek, bu yüzden şimdilik sadece cırcır böcekleri aralıklı cıvıltılarıyla bize serenat yapıyor. Yakındaki işlek bir caddeden gelen alçak bir uğultu arka planda kaynıyor.

Klein'ın elleri ceplerine gider. "İyi miyiz?" Başımı eğiyorum. "Ben de sana aynı soruyu sorabilirim."

Dudakları büzölür ve yavaşça başını sallar. "Aramızın *iyi* olmasını istiyorum Paisley. Burada yaptığımız her şey, birbirimizi tanımaya çalışmamız ve birlikteymişiz gibi davranmamız, eğer artık benden nefret etmezsen benim için daha kolay olacak."

"Bunu konuşmuştuk. Bebeklik fotoğraflarını görürsem olanlardan dolayı seni affedeceğimi söyledim." Klein üzgün görüldüğü için olayı hafifletmeye çalışıyorum. Sanırım asıl yapmam gereken Klein'ın üzgün görünmesini neden önemseydiğimi anlamaya çalışmak.

Benim ciddiyetsizlik girişimimi görmezden geliyor.

"Dinle." Yolcu kapısının açık bıraktığı alana doğru bir adım atıyor. Ayaklarımı kaldırıp kapı çerçevesinin altına dayıyorum. Aşağı bakıp elbisemin her yerimi örttüğünden emin olmak için göz temasını kesmek istemiyorum, bu yüzden bir esinti hissetmezsem her şeyin yolunda olduğunu varsaymakla yetiniyorum.

"Üniversitede olanlar için özür dilerim. Kimsenin hikâyesini parçalamamalıydım, özellikle de senin hikâyeni. Pislik gibi davrandım. Zamanda geriye gidip yaptıklarımı değiştirebilseydim, değiştirirdim."

"Bunu takdir ediyorum." Ona inanıyorum çünkü Klein'ın özünde iyi bir insan olduğunu biliyorum.

"Sana bir soru sorabilir miyim?" Başımı salladım.

"Hikayen... Baban hakkında mıydı? Babasını annesini aldatırken yakalayan bir genç kız hakkında yazmışsın."

Hikayemi hatırlıyor mu?

Midem bulanıyor. Babamı başka bir kadını tutkuyla öperken görmenin nasıl bir his olduğunu hatırlamakla, Klein'ın bunca zaman sonra hikâyemin ayrıntılarını hatırlamasına şaşırarak arasında gidip geliyorum.

"Evet, öyleydi."

"Ödevin kurgu olması gerekiyordu."

"Dinlemedim."

Klein inançsız bir nefes çeker. "Hiç de değil."

"Sanırım hikayemi eleştirecek olan kişinin işini kolaylaştırmadım. Gerçi o zamanlar böyle düşünmüyordum. Onu içimden çıkarıp sayfaya dökmek iyi hissettirdi."

Klein başını sallayarak gözlerini yavaşça kapatır. "Hikâyenizin aşırı dramatik olduğunu söyledim."

"Kötü bir pembe dizi demiştin."

Klein burun kemiğini sıkar. "Lanet olsun, bu çok acımasızcaydı."

"Yine de yanılmadın." Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum. "Acıttı ama gerçekler çoğu zaman acıtır. Ben bir yazardan çok daha iyi bir pazarlamacıyım." Ayağım kapının pervazına vuruyor. "Ayrıca, hâlâ yaratıcı olabiliyorum, yani sonunda her şey yoluna girdi."

Yavaşça başını sallıyor, yüzünde sözlerimi kabul edip etmediğine karar vermeye çalışıyormuş gibi bir ifade var. "Geçen Cuma gecesi bu durumda olmanın benim suçum olduğunu söylemiştin. Ne demek istedin?"

Bunu söylediğimi unutmuşum. "Hikaye fiyaskosundan sonra Shane'le çıkmaya başladım. Çok üzgündüm ve o da benim kırılmanlığımın kokusunu bir köpekbalığının sudaki kanın kokusunu alması gibi aldı."

"Rahatsız edici derecede temiz ayakkabıları olan adam mı?"

"Umm..." Shane'in ayakkabılarını ve temizlik düzeyini düşünmek için anıları eleyerek çok fazla zaman harcamamayı tercih ediyorum. "Sanırım öyle?"

"Sen zaten onunla çıkmıyor muydun? Seni her zaman aşırı hevesli bir köpek yavrusu gibi sınıfa götürüyordu."

"Beni görmezden gelen biri için çok şey fark ettiğin kesin." Kaşlarım kalkıyor, iddiamı çürütmesi için ona meydan okuyorum.

"Başka ne yapmam gerekiyordu? Öpüştükten sonra gönderdiğim mesaja cevap vermedin."

Ağzım açık kaldı. "Mesaj almadım." Bana

"*hadi*" der gibi baktı.

Omurgam sertleşiyor. "Yalan

söylemiyorum!" "Ben de

söylemiyorum!"

Karşılıklı meydan okuyan bakışlar atıyoruz.

Önce o ara veriyor. "Bir tane gönderildi. Söz

veriyorum." "Kanıtınız var mı?"

"Numaranı sildim." "Sert."

"İçkiyi fazla kaçırıp seni ararsam ya da mesaj atarsam kendimi daha da büyük bir aptal durumuna düşürmek istemedim."

Şaşkınlıkla başımı sallıyorum. "Mesaj almış olsaydım, cevap verirdim."

İddiamı sindirirken elleri ceplerine gitti. Bir kez başını salladı, kabul etti ve "Temiz ayakkabıcı adamın nasıl benim hatam olduğunu anlat bana" dedi.

Klein'ın öpüşmemizden sonra bana ulaşmaya çalıştığı haberi hâlâ kafama dank ediyor ama düşüncelerimi toparlayıp şöyle diyebiliyorum: "Objektif olarak, kimsenin beni Shane'le çıkmaya zorlamadığını anlıyorum. Ya da onu Raleigh'e götürüp ailemle tanıştırmadım. Bu da sonunda biz ayrıldıktan sonra bir iş için oraya taşınacak kadar sevmesine ve kız kardeşimle karşılaşp ona aşık olmasına neden oldu." Sienna'nın çarpıcı elmacık kemiklerini, pembe dudaklarını ve tipik hoş tavrını hayal ediyorum. "Ona neden aşık olduğunu bile anlıyorum. Kim aşık olmaz ki? O güzel ve tatlı-"

"Ve birkaç liçi martini onu erkek striptizcilerin hayranı haline getiriyor."

"Geçen hafta sonu kendini serbest bıraktı. Adaya gittiğimizde göreceksin, onunla tanıştığında olduğundan çok daha farklı biri."

"O senin eski erkek arkadaşınla evleniyor ve sen burada onu

savunuyorsun." Kıldandım. "Ne olmuş yani?"

Elini ensesinde gezdiriyor. "Söylediklerimi unut.

Aile karmaşıktır, değil mi?"

Elbisemin eteklerini parmaklıyorum. "Kesinlikle öyle."

Tam o sırada farklı bir ses geliyor, havanın gümbürtüsü gibi ve bir baykuş yakındaki bir ağaca konuyor. Sarı gözleriyle bize bakıyor.

"Ürkütücü."

"Öndeyken bırakmam gerektiğine dair bir işaret." Klein kenara çekilerek araçtan çıkmam için bana yer açtı.

Çantamı toplayıp dışarı çıkıyorum. "Bu akşam Klein dersim vardı. Paisley derslerine ne zaman başlayacaksın?"

Klein arkasına yaslanıp arabanın onu yakalamasına izin veriyor. "M&M'lerini yemeden önce hâlâ renklerine göre ayırıyor musun?" Yüzünde kendinden emin bir gülümseme beliriyor.

Gözlerimi kırıştırıyorum, benimle ilgili detayları hatırlamasının bana nasıl hissettirdiğiyle boğuşuyorum. "Evet..."

İşte böyle der gibi çenesini bana doğru eğiyor. "Sanırım senin tuhaflıklarından birini zaten biliyorum." Arabadan inip evimi işaret etti. "Seninle kapına kadar yürüyeceğim."

Sadece 30 adım ötedeki kapımı gösteriyorum. "Şuradaki kapı mı?" Pasif argümanıma iç geçiriyor.

"Peki," diye mırıldanıyorum, içimde dalgalanan zevk dalgasını reddederken ellerimi havaya kaldırıyorum. Şövalyelik için bir şeyim olabilir mi?

Dönüyorum ve Klein adım adım benimle eşleşiyor. Kapımın yarısına geldiğimde belimde bir baskı hissediyorum. İhtiyacım olmayan, yol gösterici bir avuç içi ama... *Oh*. Bunu istiyorum. Hoşuma gidiyor.

Mucizelerin mucizesi, erimeden ön kapıya kadar gelebildim. Kapının kilidini açıp bir santim kadar itiyorum ve Klein'a dönüyorum.

Elini sırtımdan çekip aramızda biraz boşluk bırakıyor. Uzun gövdesi verandanın ışığını engelliyor ve etrafına ruhani bir parıltı yayıyor. Ne kadar yakışıklı olduğunun farkında mı? Bilmeli. Nasıl bilmez?

Boğazımı temizleyerek, onun ağır saçaklı yeşil gözlerini aklımdan uzaklaştırıyorum. "Beni yukarı çıkardığınız için teşekkür ederim," diyorum, ilkel ve düzgün bir şekilde. "Çok centilmence davrandınız."

Klein'ın ağzının bir köşesi sanki alnım şeffafmış ve düşüncelerimi bir kitap gibi okuyabiliyormuş gibi kıvrılıyor. "Bir centilmen olmama alış Paisley."

"Dur tahmin edeyim. Annen seni böyle davranman için mi yetiştirdi?" "Evet, ama aynı zamanda bu şekilde davranılmayı hak ettiğin için."

Yapmam gerektiği gibi teşekkür etmek yerine bakışlarım yerle buluşuyor. Bu kadar küstahça yapılan bir iltifat karşısında nasıl duracağımı bilemiyorum.

Belki de Klein tedirginliğimi hissediyor, çünkü konuşmaya devam ediyor. "Senin hakkında öğrenmem gereken daha çok şey var Paisley. Cumartesi öğleden sonra, vardiyamdan önce gelmeye ne dersin? Gelirim."

İçimi bir heyecan kaplıyor. "Cumartesi çalışıyor."

Kapımı işaret edene kadar sessizlik üzerimize çöküyor. "Sen içeri girene ve kilidin açıldığını duyana kadar hiçbir yere gitmiyorum."

Gülümsemeye karşı koyuyorum. "Yani içeri girsem ama kapıyı kilitlemeyi unutsam, sen-" "Verandanda uyu."

Kıkırdıyorum. Ciddi olamaz. Bu onun şiirsel, yazar ruhunun konuşması.

"Merak etme, Wordsmith. Kaliteli güzelliğini almanı sağlayacağım Uyu." Kapıyı iterek açıyorum, içeri giriyorum ve arkamı dönüyorum. "İyi geceler," diyorum sesimde fazladan bir tınıya izin vererek.

Klein'dan kapalı dudakların arasından tek, ağır bir nefes geliyor. "İyi geceler."

Kapı kapanıyor. Görüş alanımın dışında, bir elimi göğsüme bastırıyorum ve tuttuğum nefesi uzun, yavaş bir akışla bırakıyorum. Başım öne eğiliyor, kaslarım çözülüyor. Klein ile birlikte yürüdüğüm zihinsel ve duygusal ipin gerginliği-

"Paisley."

Sesi kapıdan içeri ulaşıyor ve şaşkın bir çığlık atmama neden olacak kadar beni şaşırtıyor. "Evet?"

"Kapıyı kilitle." Sesi şaşkın geliyor.

Kendi kendime sırtarak uzanıyorum ve kilidi yüksek sesle çeviriyorum. Gece sessizleşiyor ve sonra arabasının motoru kükrüyor.

Sersemlemiş bir halde odama doğru ilerliyorum ve yatağıma uzanıp tavana bakıyorum.

Birlikte olduğumuz o sınıfta bana hiç bakmadığına inandığım Klein, M&M'lerimi kağıdına boşaltışımı ve renklerine göre gruplayışımı hatırlıyor.

Bunca zaman sonra neden bu önemsiz detayı sakladı? Ve neden, ah neden, bunu yapmasından hoşlanıyorum?

BÖLÜM 13

Paisley

KLEIN CUMARTESİ ÖĞLEDEN SONRA 3:55'TE GELİYOR.

Her zamanki gibi kot pantolon giyiyor ama bu sefer tişörtü orman yeşili. Göz rengini derinleştiriyor ve onlara çok derin bakmamak için gerçekten çaba sarf etmem gerekiyor.

"Yine erkencisin," diye azarlayarak kapıyı açıyorum.

Bir elini arkasına saklamış, sakladığı şeyin ne olduğuna bakmak için sola döndüğümde sağa sapıyor. "Beş dakika erken gelmek tam vaktinde gelmektir."

"Kim demiş?" Dudaklarımı büken sırtışı geri çekiyorum.

"Zaman polisi." Topukları üzerinde geriye doğru sallanıyor, kaşları kalkıyor. "Ve tahmin et ne oldu?"

Alt dudağımın içindeki et parçasını ısııyorum. "Şerif sen misin?"

Klein mağdur bir yüz ifadesi takınır. "Esprimi çaldın." Arkasına doğru büküğü kolunu hareket ettirir. Abartılı bir tantanayla bir paket Laffy Taffy uzatır. "Belki bu benim az takdir edilen dakikliğimi telafi eder."

Çantayı ondan alıyorum ve evime geri dönüyorum, çantanın içindekiler kadar yapış yapış ve yapışkan hisleri savuşturuyorum.

"Bunlar fena olmayan bir başlangıç noktası. Gel otur," diyorum ve onu oturma odasına götürüp kanepenin bir ucuna oturtuyorum. Klein için diğer uca işaret ediyorum.

"O şekeri hâlâ seviyor musun?" diye soruyor, işaret ettiğim yere gitmek için beni geçerken.

"Mm-hmm." Cevabımı soğukkanlı tutmaya çalışıyorum. Bu küçük nezaket hareketinden dolayı kalbim karıncalanmıyor. Burada görece bir şey yok, millet. Klein uzun boyunu kanepeme sığdırmaya çalışıyor. Arkasını dönüyor ve rahatça oturmasını engelleyen yastıklarına suçlayıcı bir bakış fırlatıyor. Bir tanesine dirsek atıp, "Neden bunlardan bu kadar çok var?" diye soruyor.

"Çünkü onlardan hoşlanıyorum."

"Hımm," diye homurdanıyor.

"Ee," diyorum bacaklarımı yukarı kaldırıp altına sokuyorum. "Nereden başlamalıyız?" Şeker poşetini nazikçe parçalıyorum, sanki sadece kibarlık olsun diye yiyormuşum gibi. Ama bedenimde farklı bir hikâye var. Uzun zamandır Laffy Taffy yememiştım ve şimdiden dilimde sakarin ve yapay aromasının tadını alabiliyorum.

Klein arka cebinden katlanmış bir kağıt parçası çıkarıyor. "Şey," kâğıdı açıyor ve bana endişeli bir bakış gönderirken tereddüt ediyor. "Bir kız arkadaş hakkında muhtemelen bilmem gereken şeylerin bir listesini yaptım."

Sakince başımı sallıyorum ama içimden çıldırmamaya çalışıyorum. Neden onun bir liste yapmasını bu kadar sevimli buluyorum? Çilek aromalı bir parça şeker atıyorum. Şeker, tat alma tomurcuklarıma keyifli bir saldırıyla çarpıyor.

Liste için elimi uzattım. "Bakabilir miyim?" Uzattığım avucumun içine yerleştiriyor.

- 1. Müzikal tercih**
- 2. Karaoke şarkısı**
- 3. Rahatlama yöntemi**
- 4. En sevdiğim yemek**

Boğazımı temizleyerek nefessiz kalma hissini bastırıyorum ve kendime bunun sadece Klein'in organize olması olduğunu söylüyorum. Nazik, tatlı ya da düşünceli değil. *Düzenli*.

Elimden listeyi alıyor ve cebinden küçük gümüş bir kalem çıkarıyor. Kapağını açıp kâğıdı kalçasının üzerine koyuyor, kalem hazır pozisyonda.

Bir sırtışı geri yendim. Tekrar. Bunu onunla çok sık yapmak zorunda

kalıyorum. "Cevaplarımı hatırlayamamaktan mı korkuyorsun?"
Başını sallıyor. "Ders çalışmayı seviyorum."

"Doğru." Bu özelliğini hatırlıyorum, derste sırasının üzerine nasıl eğildiğini, koyu sarı saçlarının alnına nasıl döküldüğünü. Bazen çok konsantre olduğunda dilinin ucu ağzının köşesinden dışarı çıkardı.

Dik oturuyorum, dizlerim ağrımaya başladığı için bacaklarımı altımdan sallıyorum. "Bir numaranın cevabı en üstte ne varsa o vurur."

Klein bana bakıyor.

"Ne?" Meydan okuyorum.

"Berbat bir cevap," diye yüzünü buruşturdu. "Müzik zevkiniz üzerinde biraz çalışmamız gerekecek."

Alınmış gibi yaparak göğsümü avuçluyorum. "Ben sevdiğim şeyi severim." "Sözleşmemize 'Paisley'in müzikal ufkunu genişletmek' maddesini ekliyorum."

Kaşlarım çatıldı. "Sözleşmeler departmanına verdiğiniz dosya mı?"

"Sözleşmeler *Bürosu*," diye düzeltiyor.

Gülmeye başlıyorum, sonra öksürerek bastırıyorum.

"Şakama gülebilirsin Paisley." Sesi boğuklaşıyor, çenesi bana doğru eğiliyor. "Buna izin var."

Tamam. Yolumuza devam etmeliyiz. "Bunu bir dahaki sefere hatırlarım." Kağıda bakarak, "Sıradaki neydi?" diye soruyorum.

Kağıdına bakmasına gerek yok. O zaten biliyor. "Karaoke şarkısı."

"Sakin ol." Koltuk minderine geri yaslanıyorum. "Trisha Yearwood'dan She's In Love With A Boy."

"Hiç duymadım."

Ağzım muhtemelen son derece itici bir şaşkınlıkla açılıyor. "Anlaşma bozucu. Anlaşma iptal oldu."

Klein arkasına uzanır, iki kırlent çıkarır ve ismini kullanarak onları yakındaki bir sandalyenin üzerine atar. Kanepede arkasına yaslanır ve tavana bakar. "Benim için söyle."

Affedersiniz? Şarkı söylüyorum, ama korkunç bir şekilde ve sadece kimsenin beni duyamayacağı zamanlarda. "Bu zor bir hayır."

"Hadi ama Paisley. Benden daha kötü bir şarkıcı yok, yani sen zaten benden daha iyisin."

"Şarkıya bak. On saniye sürer." "Muhtemelen daha az, ama senin söylemeni tercih ederim."

"Neden, bilgiyi alıp küçük mühimmat stoğunuza ekleyebilmek için mi?"
Başını çevirdi ve bana baktı. "Ne?"

"Sizi internette araştırdığımı ağzımdan kaçırdım ve sonra bunu daha sonra kullanmak üzere zihninizde sakladığınızı gördüm. Sanırım buna çuvallama deniyor. Ve," diye gözlerimi ona diktim, "beni araştırmanın yapmak istediğin son şey olduğunu söylemeyi de ihmal etmedin."

Yorum hâlâ zekice.

Oturuyor, bir dizini büküyor ve aramıza getiriyor. O kadar büyük ki neredeyse minderini tamamını kaplıyor. Son derece ciddi bir ifadeyle, "Bunun yapmak istediğim son şey olduğunu söylemiştim. Yapmadığımdan değil."

Açıklama hedefine ulaştı. "Beni araştırdın mı?" Onun aklından çıkmayanın sadece ben olmadığımı bilmek ne büyük bir rahatlama. O öpücükten sonra ya da o dönem boyunca konuşmuş olsaydık ne olabilirdik diye.

Kolunu koltuğumun arkasına dayamıştı ve şimdi eğmiş, nasıl bir şey söyleyeceğini düşünürken alt dudağını iki parmağının arasına sıkıştırıyor. "Seni yirmi iki kez aradım. Ve bunu her yaptığımda, yapmak istediğim son şeydi çünkü bunun pişmanlıktan başka bir şeye yol açmayacağını biliyordum."

Onun duruşunu taklit ediyorum. Dizlerimiz arasında sadece birkaç santim var. "Pişmanlık mı? Hikaye eleştirisinden mi bahsediyorsun?"

Kirpikleri uzun ve dolgun, gözleri lazer gibi bana odaklanmış. "Elbette," diye yavaşça cevap veriyor ve bunun kısmi bir gerçek olduğundan neredeyse eminim.

"Senin bir söz ustası olduğunu hatırlamam gerekecek. İnsanların söylediklerine özel bir dikkat göstermeye alışık değilim. Genelde kelimeler kelimelerdir, ama sende-" başımı eğiyorum, "daha fazlası olduklarını hissediyorum."

"Kelimeler her şeydir." Net konuşuyor, ses tonunda güç titreşiyor. "Çalışmalarımı dünyaya duyurma şansı için kendimi sosyal medyaya koymaya hazırım. Benim kelimelerim."

"Ama zaten kitabınızla yaptığınız şey tam olarak bu değil mi? İnsanların zihnine girmesine izin vermek? Kalbine? Bu, sosyal medyada paylaşım yapmaktan çok daha müdahaleci görünüyor."

"Onlar karakter." Kafasına vuruyor. "Onları ben uydurdum. Bir kurgu çalışması. Yaşayan ya da ölmüş kişiler, yerler ya da şeylerle olan tüm benzerlikler tamamen tesadüfidir."

"Telif hakkınızı okuduğunuz için teşekkür ederim. Hayır, ama cidden, bunu bir düşünün. Belki bu, sosyal medyada yer alma fikrini kafanda oturtmana yardımcı olur." Daha dik oturuyorum, heyecanlıyım. Klein'ın pazarlama girişimimizi anlayışla karşılmasını ya da en azından küçümsememesini tercih ederim. "Yazarlar kurgu yazdıklarında bile eserlerine kendilerinden bir parça koyarlar. Sanki... kitap dokunmuş bir sanat eseri gibidir. O şeylere ne deniyor? Tezgâhla mı?"

"Goblen."

"Doğru, bu. Sanki bir dokuma tezgahının başında oturuyorsun ve dokuma yapıyorsun." Dokuma taklidi yapıyorum.

Gülüyor.

"Ve ruhunuzun mikroskobik parçalarını kelimelere ekliyorsunuz. Sayfalara. Sonra bunu kitabı eline alan kişiye veriyorsunuz. Bunun üzerinde hiçbir kontrolünüz yok. Kitabınız karşısında ruhunuzu kimin aldığını bilmiyorsunuz." Omuzlarım kalkıyor, düşmeden önce bir an kulaklarıma yaklaşıyor. "Sosyal medyadan o kadar da farklı değil."

"Sosyal medya performatiftir. Bundan nefret ediyorum."

"Performatif olma. Bunun hakkında konuşmuştuk. Özür dilemeden dürüst olun."

"Seninle sahte bir randevu hakkında paylaşım yaparken mi?"

"Evet. Dünyaya bunun sahte olduğunu söyle." Dizine vuruyorum. "Sadece kız kardeşime söyleme. Ya da onun arkadaşlarına. Ya da erkek kardeşime. Ya da aileme. Ya da eski sevgilime."

"Aklımdan bile geçmezdi," diye yanıtlıyor. "Ama bir şekilde benim hesabımla karşılaşma ihtimallerini düşündünüz mü?"

"Yaptım. Ve bunun gerçekleşebileceğini sanmıyorum. Platformun iki milyar kullanıcısı var. Hesabınızın ilgi çekmesi ve takip edilen bir hesap olması için çabalayacak olsak da, bu doğru alanda ve doğru kitle için olacak. Benim ailem bu kategoriye girmiyor." Bu konuda eminim. Koltuktan kalkıyorum. "Bir kadeh şarap içmek istiyorum. Ya sen?"

Klein başını sallar. "Böyle iyiyim. Birazdan işe gideceğim."

"İçecek bir şey ister misin? Su?" Kirpiklerimi kırıştırıyorum. "Kombucha?"

Gülümsüyor. "Hayır, teşekkür ederim."

Beni takip etmesini işaret ediyorum, o da kalkıp arkamdan mutfığa gidiyor. "Böyle bir barda çalışmak nasıl bir şey?"

"Gürültülü," diye cevap veriyor, yemek kitapları koleksiyonuma doğru ilerliyor. "Yemek yapar mısın?"

Parmak uçlarımda en sevdiğim şarap kadehimi üst raftan çekerken başımı sallayarak cevap veriyorum. Küçük bir parçam Klein'ın arkamdan gelip kadehe uzanmasına aldırıyor. Önü sırtıma degecek şekilde bana sürtünür müydü? Göğsünün omuzlarıma bastırıldığını hisseder miydim? Aradığım ellerimin altında onun sıcak göğsünün olmasının nasıl bir his olduğunu çok net hatırlıyorum. Özensiz ya da değil, Klein'ın avuçlarımda altında olması hoşuma gidiyordu.

Yerinde kalıyor ve bu iyi bir şey. Bu durum yeterince karışık olma potansiyeline sahip. Neden cehenneme benzin dökelim ki?

Buzdolabından şarap şişesini alıp yarım bardak dolduruyorum ve arkamı dönüp tezgahın kenarına yaslanıyorum.

Şaşırdım, ama sadece kısa bir süreliğine. Bu gerçekten *Klein* mutfağında mı? Beni tanımak için sorular soruyor, böylece bir haftalık sahte randevu şamatası yapabilecek miyiz?

Bir ağız dolusu şarap yuttum. "Listedeki bir sonraki soru neydi?"

"Nasıl rahatlıyorsun?"

"Sanırım bu ne tür bir stres yaşadığıma bağlı. Eğer sadece gündelik şeylerse, süslü buzlar yapan insanların videolarını izliyorum."

Klein'ın kaşları şüpheyile çatılır. "Süslü buz mu? Yani külçe buz ya da kare küpler gibi mi?"

Yaklaşırken arka cebimden telefonumu çıkarıp ona "Şaşırmaya hazır ol" diyorum.

Ama sonra şaşıran ben oluyorum, ya da belki de *şaşkınlık* daha iyi bir kelime, çünkü Klein'a o kadar yakınım ki kokusu beni bastırıyor. Vücudundan yayılan sıcaklık dikkatimi dağıtıyor. Silahsızlandırıyor.

Başımı sallayıp kendimi uslu durmaya zorlayarak videoyu açıyorum ve oynat tuşuna basıyorum. "Bu benim favorim. On yedi kalıbı var ve onları dondurucusunda düzenli bir şekilde saklıyor."

Otuz saniye sonra video biter. "Ama neden?" Klein soruyor. "Şimdi onlarla ne yapıyor? Çiçek şeklindeki buzları pembe limonataya mı koyuyor? Elmas şeklindeki buzlar en iyi votka toniklerine mi gidiyor?"

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Tuhafsın."

"Onunla ne yaptığını bilmem gerek."

Sırıyorum. "Yani otuz saniyelik kısa bir videoda sunduğu hikayeye bir çözüm mü bulmanız gerekiyor?"

"Bu" -telefonumu işaret ediyor- "rahatlatıcı değil. Çok fazla cevaplanmamış soru var."

"Neden bana rahatlamak için ne yaptığınızı söylemiyorsunuz? Eminim geceleri sarhoş insanlarla uğraşmak ve gündüzleri laf kalabalığı yapmak her zaman kolay değildir."

"Kolay," diye omuz silkiyor Klein. "Öfke nöbeti geçiren köpeklerin videolarını izliyorum."

Şimdi kaşlarımı çatma ve şüphelenme sırası bende. "Köpekler öfke nöbeti mi geçiriyor?"

Klein cebinden telefonunu çıkarıyor, gözlerinde heyecan parıltıyor. "Şaşırmaya hazır olun" diyerek beni taklit ediyor.

Bir video açıyor ve bana telefonunu uzatıyor. "Dom bunu bana dün gönderdi."

Daha şimdiden gülümsüyorum ve asfalt bir caddeye benzeyen bir yerde yatan ve kalkmayı reddeden golden retriever'ın videosunun sadece üç saniyesindeyiz. Sahibi birkaç metre ötede duruyor, tasmaını tutuyor ve onu yerden kaldırmaya çalışıyor. Yanından geçen genç bir kız, köpeğin ilgisini ayağa kalkıp kızın elini yalamasını sağlayacak kadar çeker. Artık yürüyüşlerine devam edebileceklerini düşünen sahibinin yüzünü bir rahatlama kaplıyor, ancak köpek hemen geri yatıyor. Çileden çıkan sahibi sonunda tek dizinin üzerine eğilir ve bu noktada bir patates çuvalı gibi olan köpeği kucağına alır. Arka planda neşeli bir müzik çalarken sahibi sendeleyerek uzaklaşır.

Klein telefonunu tekrar cebine sokuyor. Bir adım uzaklaşıyorum, artık aptalca videolar paylaştığımız için (ve o beni bir adım geride bıraktığı için) aramıza biraz mesafe koyuyorum.

Gözlerini bana dikerek, "Şu anki gülümsemeni görmelisin. Buzun yapılışını izlerken olduğundan çok daha mutlu görünüyorsun."

Yüzümdeki gülümsemeyi siliyorum. "Bir şeyler görüyorsun. Gülümsemiyorum." Ama bunu söylerken kelimenin tam anlamıyla bir gülümsemeyle savaşıyorum ve Klein'in bilmiş bakışı yüzümü asmamı daha da zorlaştırıyor. Şarabımdan bir yudum daha alıyorum. "Listedeki son soru neydi?"

"En sevdiğin yemek." "Tacos."

"Verilmiş gibi hissediyorum." "Vermek mi?"

"Herkesin en sevdiği yemek taco'dur."

"Senin en sevdiğin yemek ne?"

"Tacos."

Gözlerimi deviriyorum. "Sanırım bir ara restoran seçmek bizim için daha kolay olacak."

Klein saatine bakar. "Restoranlardan bahsetmişken..." Tezgâhı iter. "Gitsem iyi olacak."

Başımı sallıyorum ama gitmesini istemediğimi fark ediyorum. Onun arkadaşlığından *hoşlanıyor* muyum? Sohbetimizden?

Vay be. Buna dikkat etmem gerekecek. Suları bulandırmaya gerek yok.

Onunla ön kapıya kadar yürüyorum, o içeri girerken kapıyı açık tutuyorum.

Eşikte duruyor, ellerini ceplerine sokmuş. "Seni tanımak güzeldi. En azından biraz."

"Beni tanımak sadece biraz güzel miydi?" Alay ediyorum.

Orantısız bir gülümseme sunuyor. "Yani, daha yüzeye bile çıkmadık."

Elimi sallayarak sözlerini duymazdan geliyorum ve "Hayır, ben sıkıcıyım. Hakkımda bilinecek pek bir şey yok."

Bir kaşını kaldırıyor. Saçımın bir tutamını yakalayıp iki parmağının arasına sıkıştırdığında nefesim boğazımda düğümleniyor. "Bence bu konuda çok yanılıyorsun." Saçlarım avuçlarının arasında kayıyor, parmağı bir daire çizerek saçlarımın etrafında dönmesini sağlıyor.

Sonra onu düşürür. Ve uzaklaşıyor. Aynen

böyle. Vedalaşma yok. Geriye bakış yok.

Kapısı kapalı olan evimin içinde, oturduğu kanepenin üzerinde duran kısa listesini görüyorum. Parmağımı düzgün el yazısının üzerinde gezdirerek kâğıdı kaydırıyorum.

Klein'ın bu hafta için sahte randevum olması fikrini kabul ettiğimde, bunu sadece yüzeysel olarak düşünmüştüm. Lojistik ve her birimizin bundan ne kazanacağı.

Onu tanımanın benim için ne anlama geleceğini ya da onun beni tanımasına izin vermenin nasıl hissettireceğini düşünmedim.

Bunu sevdim.

Ve bu umurumda değil.

Uyanık mısın?

Evet. Vardiyarı nasıldı? Otoparkta başka şehvetli hareketler oldu mu?

Sana onunla hiçbir şey olmadığını söyledim.

Tabii, tabii.

İnatçısın.

Sen de öylesin.

Eve dönerken taco yemek için durdum. Bana seni düşündürdü.

Ne kadar düşüncelisin.

Sonra bana Temiz Ayakkabı Adam'dan hiç bahsetmediğini fark ettim.

Uhh tamam mı??? Onun bir adı var.

Şeytan, değil mi?

Yaklaştın.
Shane.

Ne bilmek istiyorsun?

Hala onun için bir meşale taşıyor musun? Sadece adaya vardığımda kendimi tam olarak neyin içine soktuğumu anlamaya çalışıyorum.

Shane/Şeytan ile bir daha romantik bir deneyim yaşamaktansa kendi ayak başparmağımı çiğnemeyi tercih ederim.

Eminim kötü öpüşmemizden sonra sen de benim için aynı şeyi söylemişsindir.

Bu olduğunda daha yetişkin bile değildik. Bizi affediyorum.

Eski sevgiliye karşı bir şey hissetmiyorsun yani?

Sıfırı bir zilyonla çarptığınızda ne elde edersiniz?

Sıfır.

Bingo!

BÖLÜM 14

Klein

Gelecek hafta Oliver'ın futbol maçına gitmeye ne dersin? Onunla ve kız kardeşimle tanışabilirsin.

Ailenle daha fazla tanışmamı mı istiyorsun? Sence de çok hızlı ilerlemiyor muyuz? Sadece birkaç haftadır sahte bir şekilde çıkıyoruz.

Korkuyor musun?

Hayır, hayır.

Bana yumuşak davranma Royce. Bu inandırıcılık için. Oliver hayatımda önemli bir kişi. Onunla hiç tanışmadıysan garip görünecektir. Ne diyorsun?

Bir soru... Güvenilir köpük parmağımı getirmeli miyim?

PAISLEY MAÇ BAŞLAMADAN ON DAKİKA ÖNCE MAÇA GELİR. O GIYER yırtık kot pantolon, V yakalı lavanta rengi tişört ve spor ayakkabı. Her ne kadar iş kıyafetlerini ve tercih ettiği topuklu ayakkabıları takdir etsem de, onun üzerindeki gündelik görünümü de seviyorum. Park yerimin yakınındaki çimlerde durduğumu fark ediyor ve el sallıyor.

Ben ona doğru yürüyorum, o da bana doğru geliyor. Yürürken elini çantasına atıyor ve beyaz bir beyzbol şapkası çıkarıp başına geçiriyor.

Adımlarım neredeyse kırılıyordu. Kızların beyzbol şapkalarının her zaman sevimli olduğunu düşünmüşümdür ama Paisley'de? Yepyeni bir seviyede ve bu yüksek seviyede tanımlama artık *sevimli* değil. Seksi.

Cehennem
kadar seksi.

Çok seksi.

Sanki önümde dantelli bir şeyle duruyormuş gibi seksi.

Önümde durdu. Yüzünde bir gülümseme var, makyajsız olduğunu söyleyebilirim ve kulak memelerinden iki altın halka sarkıyor. Gömleğinin narin mor tonu gözlerindeki yeşili maviden daha çok öne çıkarıyor.

Bir parmağımı kıvrarak şapkasının ucuna dokunduruyorum. "Güzel şapka. Yanlış spor." Belki gönülsüzce takılmak onu ne kadar çekici bulduğumu söylememi engeller.

"Futbol şapkası diye bir şey yok," diye
mırıldanıyor. *Gergin* mi? Olamaz.
Paisley değil.

Elim dirseğini kavradı. Hemen pişman oldum, keşke daha az aseksüel bir yere gitseydim diye düşündüm. En azından omzuna dokunabilirdim. Çok geç, ama yine de zihinsel olarak kendimi tekmeliyorum. "Gelebilmene sevindim," diyorum, içimdeki acının yüzüme yansımamasını umarak.

Bana göz kırpıyor. "Sana burada olacağımı söylemiştim."

Dirseğini bırakıyorum ve bir adım geri çekiliyorum. "Biliyorum. Ama bu bir çocuk futbol maçı." Şimdi gergin olan benim. Onu gerçekten yeğenimin futbol maçına mı davet ettim? Ne salak ama. Paisley muhtemelen çok daha iyi, iyi planlanmış randevulara alışkındır. "Eminim sabah yapabileceğin bir sürü başka şey vardır."

"Biliyorum," diyor başını eğerek. "Ama bu da önemli.
İnanılrlık ve her şey."

"Doğru," diye başımı salladım.

"İnanılrlık." "Klein Amca!"

Oliver'a doğru birlikte dönüyoruz. Yakası kırmızı astarlı lacivert üniforması ve dizlerine kadar uzanan kırmızı çoraplarıyla bana doğru son sürat koşuyor.

Onu kolayca yakaladım ve etrafımda döndürdüm. Eden birkaç adım geride.

Paisley'e doğru yürür ve elini uzatır. "Sen Paisley olmalısın. Ben Eden, Klein'ın ablasıyım."

Oliver'ı ayağa kaldırdım. Eden uzanıp saçlarını karıştırdı. "Bu vahşi adam benim oğlum, Oliver."

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum."

Oliver Eden'in omzundaki sırt çantasını çözer. "Gitmem gerek. Isınma hareketlerine geç kalmak istemiyorum. Koç çok katı. Artık bir kulüp takımında olduğumu ve öyle davranmam gerektiğini söylüyor."

Kaşlarımı çatıyorum. Bu çocuklar on yaşında. 'Öyle davranmak' ne demek? Oliver kulak misafiri olmaktan çıkar çıkmaz Eden'a, "Sanırım o sosyal medya modelinin yüz bölgesini daha az çekici hale getirmek için biraz zaman harcamam gerekecek" diyorum.

Eden kahkahayı patlatır. "Eğri bir burnun ona tehlikeli bir hava vereceğinden korkuyorum ve bilirsiniz ki kadınlar tehlikeli erkekleri sever."

Kaşlarım çatıldı. "Geçmişi anlat lütfen," diye sesleniyor Paisley.

Çenemi kapalı tutmayı dileyerek elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Oliver'ın yeni koçu, sporla ilgilenen bir influencer." Ses tonumdaki küçümsemeyi ben bile duyuyorum.

Eden yanağımı çimdikleyerek, "Klein kıskanıyor," diye takılıyor.

"Yanlış," diyorum ve kız kardeşimi güldürmek için sesimin tınısını derinleştiriyorum.

Paisley sahaya bakıyor, gözleri ısınma hareketleri yapan on beş yaşındaki çocuklara liderlik eden koça takılıyor. Uyluk kasları şortunu zorluyor ve tişörtünün kolları pazuları tarafından boğulmuş gibi görünüyor. Kendisine uyan bir kıyafeti yok mu?

"Pekâlâ, pekâlâ," diyor Paisley. "Biraz kanıta ihtiyacım olacak."

Eden telefonunu çıkardı. Yedi saniyeden kısa bir süre içinde futbol koçunun sosyal medya profiline ulaştı.

"Vay be Eden," diye yakınıyorum. "Aramana bile gerek kalmadı. Kuyruğa mı aldın?"

Telefonu Paisley'nin yüzüne doğru itiyor ama gözleri bana ölüm ışınları fırlatıyor. "Biraz saygılı ol. Oliver'ın müstakbel babasından bahsediyorsun."

Paisley'nin bakışları ekranda geziniyor ve kalça esneme hareketlerini gösterdiği bir videoyu işaret ediyor. "Bence belki de onu baban yapmalısın."

Paisley'nin açık takdirine sinirlenerek, "İşte bu," diye mırıldandım. "Oyundan atıldın, Paisley."

"Asla olmaz," diye araya giriyor Eden. Bir kolunu Paisley'ye dolayarak onu kendi yanına çekiyor. "Paisley benim yeni en iyi arkadaşım."

Şakaklarımı ovuyorum. "İkinizi tanıştırmamanın kötü bir fikir olduğunu bilmeliydim."

Hakemin düdüğü çalar ve oyunun başladığını gösterir.

Eden'in telefonuna vurdum. "Eğer siz ikiniz ona salyalarınızı akıtmayı bitirdiyseniz, bir oyun başlıyor."

Ben Eden'in arabasının arkasından sandalyeleri alırken Eden Paisley'i kenara götürüyor. İki sandalyeyle dönüyorum, onları kuruyorum ve Paisley'ye oturmasını işaret ediyorum.

"Seninki nerede?" diye soruyor.

"Klein maçlar sırasında oturmaz," diye yanıtlıyor Eden. "Çok sinirli biri."

"Koçlar oturmaz," diye kız kardeşime bilgi veriyorum.

"Eski koçlar," diye düzeltiyor Eden.

Paisley genişçe sırıtıyor, kız kardeşimin tepkileriyle fazlasıyla eğleniyor.

Sonraki kırk beş dakikayı Paisley'e Eden'in benim sinirli olmam konusunda ne demek istediğini göstererek geçirdim.

"Sakinleşebilir misin?" diye soruyor, ben arkasında adımlarken boynunu büküp beni izliyor.

Öfkeli bir kolla sahanın diğer tarafını işaret ediyorum. "Koç tam bir aptal. Neden onlara ortaya doğru pas atmayı bırakmalarını söylemiyor?"

Eden bana sitemle bakıyor. "Belki de onlar saha kenarındayken onlara bir şey söyledi ama sen orada olmadığın için duyamadın? Çünkü artık Oliver'ın koçu değilsin?"

"Belki de öyle olmalıyım," diye karşılık veriyorum hırlayarak.

Eden'in kaşları kalktı. "Ne yani, şimdi de üçüncü bir iş mi bulacaksın?"

"Dur bakalım." Paisley'nin kafası kız kardeşime doğru dönüyor.

"Üçüncü bir iş mi? Yani

barmen ve aynı zamanda yazar olduğu için mi?"

"Belki de dördüncü iş demeliydim," diyor Eden. "Bu listeye ev tadilatını da ekleyin."

Paisley'nin yüzünde şaşkınlık ifadesi belirir. "Ev tadilatı mı?"

İçimi sıkıntı dolduruyor. Keşke kız kardeşim konuşmayı kesse. "Obstinate Daughter'ın sahibi evinin tadilatının ortasında. Ona orada burada yardım ediyorum."

Paisley beni daha iyi görebilmek için şapkasının kenarını yukarı kaldırıyor. "Şimdi de mimar mı oldun?"

Kollarım çapraz. "Hayır, ben balyoz sallayıp bir şeyleri devirmekte iyiyim."

Dudaklarını büzerek bana bakıyor.

"Ne?" Ona bakıyorum. Muhtemelen annesine erkek arkadaşının aynı zamanda balyoz sallayan biri olduğunu nasıl açıklayacağını düşünüyor. Sahte randevusu için daha iyi bir soyağacına sahip başka bir adam bulmuş olmayı mı diliyor? Bu düşünce göğsümün derinliklerine bir hüznün ve üstüne bir kat küçümseme koyuyor. "Sahte erkek arkadaşının ellerinin nasırlı olması hoşuna gitmiyor mu? Ailenin önünde beni gösterme konusunda tereddütlerin mi var?"

Alınmış bir şekilde hafif bir nefes verir. "Ben öyle demedim."

"Tanrım, Klein," diye araya girer Eden. "Seni aşk treninden attıracak olan nasırların değil, kötü tavırların olacak."

Paisley kollarını kavuşturup bana ters ters bakıyor. "O haklı."

Sahanın ortasında hakem saatine bakar ve hızını yavaşlatır. Düdüğünü dudaklarına götürür ve oyunun bittiğini işaret eden bir ritim çalar.

Yetişkinler alkışlar, "*İyi işti çocuklar*" diye bağırır ve "*Sorun yok, bir sonrakini kazanacaksınız*" derler.

Hayal kırıklığı. Hissettiğim hayal kırıklığı Oliver ve takım arkadaşlarının sahayı terk ederken hissettiklerine benziyor.

"Bir kepçe, Klein," diye talimat veriyor Eden, ses tonunda uyarı var.

Başımı sallayarak onu reddediyorum. "Bugün iki kaşık günü Eden, sakın bana aksini söylemeye kalkma."

"İyi," diye homurdanıyor. Paisley'e şöyle açıklıyor: "Klein, Oliver'ı maçtan sonra yemeğe çıkarıyor. Kazansa da kaybetse de."

Oliver sahadan çıkıyor, sırt çantası zaten kambur olan omuzlarına ağırlık yapıyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve alt dudağı titriyor.

Üzerinden yayılan ter kokusunu görmezden gelerek ona sarılıyorum. "İyi oynadın. Bununla gurur duy."

"Kaybettik," diyor Oliver sinirli bir şekilde.

"Kaybetmekten çıkarılacak dersler vardır."

"Klein Amca, şu anda ne olduklarını göremiyorum."

Başımı sallıyorum, derin derin düşünüyormuşum gibi gözlerimi kısıyorum. "İki top dondurmanın görmene yardımcı olacağına inanıyor musun?"

Oliver'ın ağzının bir tarafı gülümseyerek kıvrılıyor. "Sadece üzerinde marshmallow kabartması ve ufalanmış Oreos varsa."

Eden huffs. "Eğer ona o kadar şeker vermekte ısrar edersen, öğleden sonra onu sen götürürsün."

Oliver'a bir beşlik çakıyorum. "Öğleden sonra gelmene izin vermesini ve kafan kadar bir ödül almanı sağlayabileceğimi söylemiştim."

Oliver gülümsüyor, kaybettiği futbol maçını geride bırakmış, artık geleceğinde dondurma var. Avucuma olabildiğince büyük bir güçle vuruyor. "Klein Amca, sen en iyisisin."

Oliver'ın başının üzerinden kendimi işaret ediyorum ve Eden'a, "Ben en iyisiyim," diyorum.

Eden göğsümün ortasına hafifçe vuruyor. "En iyi amcalar diorama yapımını kolaylaştırır. Bunun için malzememiz yok." Ponpon sallıyormuş gibi yapıyor. "Yaşasın."

Oliver inliyor ve sanki bu alabileceği en kötü habermiş gibi vücudunu sağa sola sallıyor.

Ona göz kırpıyorum. "Yaratıcı yazarlık ve diorama yapımında çift anadal yapmış olmam iyi bir şey."

Her iki omzuma katlanmış birer sandalye alarak çimenlik alandan otoparka doğru ilerliyorum.

"Küçük kardeşim futbol oynardı," diyor Paisley Oliver'a. "Onun maçlarına gittiğimi hatırlıyorum. Sen ondan çok daha iyisin."

"Teşekkürler." Tek gözünü kısıp ona bakıyor. "Klein Amca'nın kız arkadaşı mısın?"

"Paisley benim arkadaşım," diye cevap veriyorum.

Oliver bir sonraki sorusunu hazırladı. "Onu hiç futbol oynarken izledin mi?"

"Hayır." 'P' sesini çıkarıyor.

"Yapmalısın. O *gerçekten* iyi."

Oliver'a sırtıyorum. Benden bahsederken bir anlaşma yaptığımızı sanırsın.

Eden'in arabasına ulaşıyoruz ve sandalyeleri bagaja yerleştiriyorum. Paisley'e "Dondurma ister misin?" diye sordum.

Başını iki yana sallar. "Bırakayım da biraz ailece vakit geçirin. Ayrıca, yapmam gereken işler var."

Oliver yüzünü buruşturdu. "Cumartesi günü mü?" Kadın ona sırtıyor.

"Korkarım öyle."

"Çalışmadan önce en azından biraz dondurma yemelisin," diyerek son kelimeyi uzatıyorum.

Bakışları bana yöneliyor. "İkramın zor iş bittikten sonra gelmesi gerekmez mi?"

Kız kardeşim, Oliver ve ben hep bir ağızdan "Hayır," diyoruz.

Paisley güler ve Eden el sallayarak veda eder. "Sizinle tanışmak güzeldi." Sivri bir bakışla beni düzeltti. "Umarım yakında tekrar görüşürüz."

Eden, Oliver'ın yedeğinde cipin yanından geçiyor. "Orada görüşürüz Klein Amca," diye bağıyor ve el sallıyor.

Paisley'i yakınlarda park etmiş olan arabasına götürüyorum. "Bizimle gelmelisin."

Boğazından bir *hmm* sesi geliyor. "İnandırıcılık için mi? Yeğeninizin en sevdiği dondurma çeşidini aileme bildirebilmem için mi?"

Arabasının arkasında durduk. Elim aramızdan çıkıp ona uzanıyor ve ne yaptığımı fark edip elimi bırakıyorum. Dikkatli olmam gerekecek. Paisley ile tüm bunların sahte olduğunu unutmak neredeyse çok kolay. Şakalaşmakta, takılmakta, iyi geçinmekte çok iyiyiz.

Gülümsemeye zorlayarak omuz silkiyorum ve "Çünkü öyle istiyorum" diyorum. Alt dudağını dişleriyle sıkıyor.

Keşke davetimi geri çekebilseydim. Neden bir şey söyledim ki? Oliver'la tanışmak ve onun hakkında konuşabilmek için onun futbol maçına gitmek başka bir şey, ama sırf onlarla vakit geçirmek için ailemle dondurma yemek başka bir şey. Birlikte değiliz ve dürüst olalım, onun seçeceği adam ben değilim.

Özür bakışlarına yayılır. "Klein, ben-"

Dudaklarım sert bir çizgiye dönüşüyor. "Anlıyorum. Bunun için endişelenme." Aramıza bir adım koyuyorum, çünkü mesafeye ihtiyacım var. Şu anda ona o kadar yakın olamam. Canım acıyor.

Elini uzatıyor ama dokunmak için orada değilim ve kolları gevşekçe yanına düşüyor. "Anladığını sanmıyorum."

"Çok iyi anlıyorum." Sesimi eşit tutuyorum. "Bu" -vücutlarımız arasında bir işaret yapıyorum- "kesinlikle iş. Gerekli olanın ötesinde arkadaşlık yok."

Kaşlarını çattı. "Sorun o değil."

Umut, ısrarcı ve rahatsız edici, göğsümde kıvılcımlar çıkarıyor. "Ne o zaman?"

Ağzını açıyor ama ağzından bir şey çıkmıyor ve yüz ifadesi sessiz bir paniğe dönüşüyor.

Umut söndü.

Paisley hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkarıyor, boğuk bir çığlık ve hiç düşünmeden ona uzanıp kolunu kavıyorum. Ona dokunduğum yere bakıyor, hızlı bir nefes boğazının arkasına çarpıyor.

Nasırlarım.

Bu hafta üç kez duvarların yıkılmasına yardım ettim. Nasırlarım belirginleşti, Paisley'e daha önce dokunduğumdan daha fazla.

İğreniyor. Dokunuşumdan.

Beni *mahvediyor*.

Sanki teni sıcak bir sobaymış gibi elimi geri çekiyorum. İşte yine, utanç öfkeyle örtülmüş. "Nasırlı ellerimle sana dokunmaya nasıl cüret ederim?" Sesi kızgın değil, sadece güvensiz.

Paisley'nin burnu kırılıyor, dudakları akordeon gibi birbirine yapışıyor ve kaşlarının arasında kararlı bir 'v' belirliyor.

"Şu eller." Sert bir parmağıyla beni işaret ediyor. "O eller hakkında sanki itici bir şeymiş gibi konuşmayı kes. Onlar bir onur nişanı, bir ödül, zor bir iş günü geçiren dürüst bir adamın amblemi. Aksini düşündüğümü varsayman çok aşağılayıcı."

Ellerimi tutup tişörtünün altına sokuyor. Sıcak, pürüzsüz tenini, orta parmağımın altındaki göbek deliğini hissedince irkiliyorum. Ellerimi karnının üzerinde gezdiriyor, mavi-yeşil gözlerinde ateş yanıyor. "Nasırlarını önemsiyor gibi mi görünüyorum?"

Şok beni tutuyor ama kısa süre sonra kendi başıma hareket ediyorum, ellerimi yanlarında gezdiriyorum, sırtının alt kısmına doğru kıvrılıyorum. Paisley'nin vücudunu hissediyorum. Titriyor. Tüyleri *diken diken* oldu.

Olabilir mi? Sert dokunuşlarımdan hoşlanıyor mu?

Başparmaklarımın yumuşak tenini hafifçe okşaması dışında ellerim sırtında donmuş bir şekilde duruyor.

"Paisley." Sesim yuvarlanıyor, derin ve gürültülü bir fısıltı. "Öyle mi?" Sesi sığ.

"Özür dilerim. Ben..."

"Hassas mı?" Bir kaşını kaldırıyor.

"Evet. Omzumda biraz çip var. Fazla bir şeyle büyümedik ve..." sesim kesiliyor. Ona anlatmadığım şeyler var. Yeniden yaşamamayı tercih ettiğim anılar.

"Endişelenme," diye güvence veriyor, uzaklaşıyor ve ellerimin gömleğinden düşmesine neden oluyor. "İyi miyiz?"

İkinci kez aslında hala iyi olduğumuza karar vermek zorunda kaldık. "İyi" kelimesinin "arkadaşlar" kelimesinin yerine kullanılıp kullanılmadığını merak etmeye başladım.

İç çekişimi tutuyorum. "Biz iyiyiz, Royce."

Arabasının kapısına doğru yürüyor ve kapıyı açarken bana belli belirsiz bir gülümseme atıyor. "Yakında görüşürüz, Madigan."

O biniyor, ben de aracıma gidiyorum. Eden ve Oliver'ın dondurmacıya varmak üzere olduklarına eminim.

Bana gelince, Paisley'nin teninin hissi hala ellerimde.

BÖLÜM 15

Paisley

YALAN SÖYLEDİM. ÇALIŞMAK ZORUNDA DEĞİLİM. SON NEDİME ELBİSEMI ALDIM.
uygun, ama bu birkaç saat daha sürmeyecek.

Klein'dan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı.

Klein, üniversitede sarhoşken öpüştüğüm adam. Klein,
hikayemi parçalayan adam.

Yazar Klein. Amca

Klein.

Elleri pürüzlü adam Klein. Müşterim Klein.

Klein benim sahte erkek

arkadaşım. Klein

K l e i n

K L E I N

<picture>

Düğün töreni için bunu giyiyorum.

Senin fotoğraf çekmen Oliver'inkinden daha
kötü.

Kaba.

Kafanı kesmişsin.

Bu bilerek oldu.

Yüzünü görmemi istemedin mi? Nasıl görüldüğünü zaten bildiğimin farkındasın, değil mi?

Belki de bunca zamandır filmlerdeki gibi bir maske takıyordum. Tüm başımı, boynumu ve göğsümün bir kısmını saran türden.

Elimi gömleğinin içine sokmamı istemen garip ama tamam.

Eğer elini göğsüme koyar ve derimi çekersen, aynı anda gözlerini oyarım ve nefes borunu karate ile keserim.

Beni test etmeyin. Kendimi savunma dersi aldım, yani aslında göz dürtme ve soluk borusu kesme konusunda sertifikalıyım.

Çok korkuyorum.

Çok güzel. Seni tam istediğim yerde.

Önümüzdeki Perşembe bir futbol maçında oynayacağım. Dostça olması gerekiyordu ama daha çok bir kin maçı. Young Bucks, Dad Bods'a karşı. Gelip izlemek ister misin?

Oliver yeteneklerinle övündükten sonra mı? Reddetmek aptallık olur.

Köpük parmağı getir.

Olur. Elbiseyi beğendin mi?

Elbiseyi beğenip beğenmemem önemli mi?

Hayır, ama bana yakıştığının söylenmesine ihtiyacım var. Kız kardeşim şu anda telefonuna cevap vermiyor.

Elbise sana yakışmamış.

Elbiseyi güzel gösteren sensin.

KLEIN THE STRIPPER nefes borusu kesilmesine bu kadar yakınsın.

BÖLÜM 16

Klein

"ORADA ÇIPLAK KIZLAR MI VAR?"

Başım bu saçma soruyu sorana dönüyor. Patronum Jeremiah, aynı zamanda futbol takım arkadaşım. "Ne?" *T harfini* sert bir şekilde telaffuz ederek soruyorum.

Jeremiah'ın çenesi kalkık, kaşları kalkık. Saçları yanan sıcak bir Cheeto renginde ve tepeden tırnağa çilleri var. Omuzlarını bana doğru kaldırdı. "Kenarlara baktığın için bir pas kaçırdın. *Yine.*"

Pişmanlıkla başımı sallıyorum.

"Özür dilerim." "Birini mi bekliyordun?" Bir baş sallama daha.

"Hayır."

Maçın yarısı bitti ve Paisley hâlâ gelmedi. Jeremiah'a ondan bahsetmek için bir sebep yok. Ekildiğim için bana her türlü pisliği yapardı.

Jeremiah, ben topu kaçırdıktan sonra yuvarlandığı yerden futbol topunu almak için koşarak uzaklaşıyor.

Geleceğini söylemesine rağmen Paisley'nin bu gece gelmesini beklememeliydim. En başta onu davet etmekle aptallık etmiştim. Mutluluktan uçmuştum, Oliver'a tezahürat yaparken onu bir anlığına görebilmenin heyecanını yaşıyordum ve haddimi aşmışım. Ona yaptığım davetin birbirimizi daha iyi tanımakla hiçbir ilgisi yoktu ve o da bunu hissetmişti.

"Kafanı oyuna ver," diye talimat veriyor Jeremiah, Baba Bod'un atışı için onu kenar çizgisine yerleştirirken. "Bu orta yaşlı adamların kazanmasına izin veremeyiz. Biz genciz, güçlüyüz." Pazularını esnetiyor ve homurdanıyor.

"Kaçırıdıysanız söyleyeyim, bizden daha çok istiyorlar. Kazanma arzusu onları sizin kol kaslarınızdan daha zorlu kılıyor."

Jeremiah göğsümü işaret ederek geriye doğru koşuyor. "Böyle bir tavır, kaybedenlerden biri olmanı sağlar."

Sahadaki yerimi alarak Paisley'i aklımdan çıkarmak için elimden geleni yapıyorum. Karşılıklı iyilik yapıyoruz, ne eksik ne fazla. Gelmemesinin bir önemi olmamalı.

Sonraki otuz dakika boyunca son derece odaklanarak oynadım. Buna akış durumu deniyor.

Her şeyin akıp gittiği, dikkat dağıtıcı unsurların olmadığı bir alan.

Young Bucks kolayca kazandı, 4-1.

Baba Gövdeliler yüzlerindeki teri silmek için tişörtlerinin altlarını kullanırlar. Doğrusunu söylemek gerekirse, içlerinden sadece birkaçının göbeği takım adının hakkını veriyor.

"İlk raundu kim alıyor?" Jeremiah her iki takımdan da adamlara bakarak soruyor. "Bir bira iyi giderdi, kim gitmek isterse gelebilir."

Adamlar içki içmek için nereye gideceklerini tartışır ve Dad Bods'un yarısı karısını ve çocuklarını gerekçe göstererek yalvarır.

Ben de bu aksiyona katılabilirim. Eve dönüp boş bir daire görmekten ve kendimi daha da yalnız hissetmekten iyidir. "Şurada güzel bir yer var."

"Klein!"

Bu sesi tanıyorum. Dudaklarımın kenarlarında bir gülümseme beliriyor. Etrafımda toplanan erkekler omzumun üzerinden bakıyor ve adımı söyleyen kadını bir an için görebiliyorlar.

Arkamı döndüm ve işte oradaydı, çift zamanlı yürüyordu. Sadece bana bakarak el sallıyor. "Sanırım maçı kaçırdım," diyor nefes nefese, önümde durarak. "İş yerinde bir yangın tatbikatı vardı. Müşterilerimizden birinin web sitesi çöktü. Buraya gelmek için hız limitini on kat aşmış olabilirim de olmayabilirim de."

"Endişelenme," diye onu temin ediyorum. İçime akan rahatlama miktarını açıklamamayı tercih ederim. Ne de olsa beni ekmemişti.

Hâlâ iş kıyafetlerini giyiyor; kan kırmızısı renginde bir pantolon ve beyaz bir bluz. Boynunda narin bir altın zincir üzerinde el yazısı ile yazılmış bir 'P' harfi var. Saçları zarif dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor.

"Merhaba," diyor Jeremiah, uzattığı eliyle yanımdan geçerken. Diğer çocuklar önceki konuşmalarına geri döndüler.

Jeremiah kendisini tanıtmamı beklemiyor. "Klein'ın bir arkadaşım ve Obstinate Daughter'ın sahibiyim."

Bunun Paisley'i etkilemesini bekliyor ama Paisley'nin yüzünde kibar bir ilgi maskesi var. "Ne güzel," diyor elini sıkarken. "Ben Paisley." Başka bir şey söylemiyor ama ona pazarlama şirketinden ve nasıl sahibi olduğundan bahsedebilir.

Jeremiah önce bana, sonra Paisley'e baktı. "Klein oyun sırasında konsantre olmakta zorlanıyordu. Sanırım artık nedenini biliyorum."

Ona sert bir bakış fırlattım. "Bu kadar yeter."

Paisley'e açıkladım, "Geç kaldın, ben de endişelendim. Benim işim bu."

Anlayışla başını sallıyor ama gözlerinin kenarları yumuşuyor ve tahmin etmem gerekirse endişelenme fikrinden hoşlandığını söyleyebilirim.

"Paisley, bize katılıyor musun?" Jeremiah soruyor. "Genelde maçtan sonra bira içmeye gideriz."

Paisley tereddütle bana bakıyor.

"Hayır," diye cevap veriyorum. "Paisley ve benim başka planlarımız var."

"Güzel." Jeremiah geri çekilir. "Gecenizin tadını çıkarın. Paisley, seninle tanışmak güzeldi."

"Ben de öyle," diyor kibarca.

Su şişemi, anahtarlarımı, telefonumu ve cüzdanımı çimlerin üzerinde yattıkları yerden alıp Paisley ile birlikte otoparka doğru yürüyorum.

Omzuyla beni dürtüyor. "Maçını kaçırdığım için gerçekten üzgünüm. Seni izlemek istiyordum. Özellikle de Oliver senden bahsettikten sonra."

"Belki de kaçırdığına sevinmeliyim. Muhtemelen beni fazla abarttı." Paisley o mavi-yeşil bakışlarıyla bana bakıyor.

"Muhtemelen değil."

Biz otoparkta yürürken bir araba yaklaşıyor. Karşıya geçmemize izin vermek için yavaşlıyor ama Paisley acele ediyor ve aracın sürücüsüne özür dileyerek el sallıyor.

"Paisley," diyorum ona yetiştiğimde. Araba arkamdan geçti. "Pantolonunda karınca mı var?"

"Hayır."

"O araba için neden acele ettin?"

"Kibar olmak için."

"Peki ya özür dileyen dalga?"

"Bir özür."

"Ne için?"

"Onların önünde yürümek."

"Ama özür dilemeni gerektirecek bir şey yapmadın."

"Klein," diyor Paisley bıkkınlıkla adımı söyleyerek. "Ben nazik bir yayayım. O yabancının beni görmesi ve *'bu nazik yaya on üzerinden on' demesi lazım.*"

Omuz silkiyorum. "Biraz fazla oldu ama olsun."

Önce benim arabama ulaştık. "Eve gidip duş almam lazım. Beni eve kadar takip etmek ister misin? Terim geçtikten sonra nereye gitmek istediğimize karar verebiliriz."

"Ön kapın kapanır kapanmaz bir psikopata dönüşmeyeceksin, değil mi? Beni kilitleyip anahtarı atmayacaksın, değil mi?"

"Bunu yapmayı planlıyordum, ama artık peşimde olduğunuza göre, kötü planlarımı başka bir masum kurban için saklayacağım."

Avucunun tersini alnında gezdiriyor ve terini siler gibi yapıyor. "Kurşundan kurtuldum."

Kendi araçlarımıza biniyoruz ve evime giden büyük yola çıkacak olan mahalle sokağına çıkarken, göğsümdeki mutluluk çiçekleri hakkında çok fazla düşünmemeye çalışıyorum.

Evet, bu Paisley Royce, arkamdaki arabada beni evime kadar takip ediyor.

Elbette, bir zamanlar onun yürümesini engellemek için çamur birikintisinin üzerine uzanırdım.

Çok renkli bir kalemle notlar aldığını, sonra dikkatinin dağıldığını ve kenarlara çiçekler çizdiğini hatırlasam ne olur?

Biz artık yetişkiniz. Birbirimizin hayatında olmamızın tek sebebi birbirimize yardım etmek olan yetişkinler.

Zaman için arkadaşlar, yol için değil.

BÖLÜM 17

Klein

"EVİNİZ GÜZELMİŞ," DIYE MIRILDANIYOR PAISLEY, EVİMİ KARIŞTIRIRKEN. kitap koleksiyonu. Bir kitabın başlığını okumak için boynunu garip bir şekilde büküyor.

Kitap rafları oturma odamın bir duvarını kaplıyor. Paisley uzun uzun yürüyor, parmak uçları kitap sırtlarında geziniyor, kapağını incelemek için oradan buradan bir tane çıkarıyor.

Misafir beklemiyordum ama ben düzenli bir adamım. Evime yapılan sürpriz bir ziyaret paniğe neden olmaz. Yerleri süpürürüm, bulaşıkları kötü kokmadan önce temizlerim ve düzenli olarak toz alırım. Hatta bir çeşit battaniyem bile var. Büyükannem ve büyük teyzem tarafından dikilmiş bir yorgan ve onu asla atmam çünkü çok değerli.

Temiz ve sosyal olarak kabul edilebilir bir adam olduğumu bilmesine rağmen, Paisley raflarımı incelerken gergin bir heyecan duyuyor. Parmağını her kitap sırtında gezdirdiğinde, benimkinde de buna karşılık gelen bir heyecan oluşuyor.

Onu kendi alanımda seviyorum. Benim evimde. Beni, kitap tercihlerimi öğrenmesini izlemek kalbimi sıkıştırıyor. Giydiği kırmızı pantolon onun varlığını daha da büyütüyor. Arka tarafına öyle şeyler yapıyor ki, başka tarafa bakmak zorlaşıyor. Daireme çıkan merdivenleri benden önce çıktı ve ben bir basamağı kaçırdım ve en utanç verici beş an listeme girecek bir düşüşten kıl payı kurtuldum.

Paisley bana bakıyor, elinde bir Stephen King kitabı var. "Yazar olmak istediğini hep biliyor muydun?"

Sorusu son derece masum, hatta durduğu yer ve elindeki şey düşünöldüğünde beklenen bir soru. Cevabın ne kadar acı verici olduğunu asla bilemez.

Bir kitapta geçmiş, bir yol boyunca atılan lokmalar gibi dağıtılır. Karakteri şu anda olduğu kişi yapan şeyi tanıtmak için küçük bir şey. Hiçbir zaman okuyucunun üzerine soğuk su tufanı gibi dökölmez.

Gizli geçmiş, yazarın karakter hakkında bildiğı ama asla paylaşmadığı şeydir. Şu an itibariyle, yazar olma yolunda çektiğim duygusal acıları Paisley ile paylaşmayı planlamıyorum. Bu soru bana her sorulduğunda olduğu gibi, sterilize edilmiş versiyonunu sunuyorum.

"Ben çocukken annem bana kitap okurdu. Büyük kitaplar, daha da büyük kelimeler. Anlamlarına bakabilmek için yatağımın yanında bir sözlük bulundururdum. Bana hikaye sevgisini aşıladı ve"-omuz silkmeyi kurtarın-"gerisi tarih oldu."

Paisley'nin gülümsemesi ve elini kalbinin üzerine koyması verdiğim yanıtı beğendiğini gösteriyor. "Bu çok tatlı."

Hikâyenin içini doldurursam, ona ilik ve kas verirsem, bunu tatlı bulmayacaktır. Bunu yapmaya hiç niyetim olmasa da, göğsümde ona anlatmak için garip bir sızı var.

Mümkün değil.

Baş parmağımla yatak odama bakıp, "Hızlıca bir duş alacağım," diyorum ve hızla odadan çıkıyorum.

Temizliğımi bitirip döndüğümde Paisley'i en sevdiğim koltuğa yayılmış halde buluyorum.

Derin, minderleri kalın ve bana uygun yükseklikte. Paisley sandalyeyi yutmuş gibi görünüyor, boyut farkını sandalyeye yan oturarak telafi ediyor. Bacakları sandalyenin kolundan sarkıyor, ayakları çıplak ve ayakkabıları gelişigüzel yerde yatıyor. Baş karşı kola yaslanmış, bir kitap havada duruyor.

Bir şiire, bir resme, hatta belki de hevesli bir yazarın fantezisinin konusuna benziyor.

"Hey," diyorum huysuzca, kotumun önünü düzeltirken beni yakalamasın diye uzaklaşırken. "Burada kalmaya ve akşam yemeğı sipariş etmeye ne dersin?"

Arkamda Paisley'nin kitabı kapatıp sandalyeden kalkarken çıkardığı sesleri duyuyorum. "Hmm," diyor, "buzdolabında ne var?"

Küçük mutfakta ona arkamı dönmüş, gözlerimi sıkarak kapatıyor ve ereksiyonumun uslu durmasını istiyorum. En azından daha rahat bir seçenek yerine kot pantolon seçmiştim. *Eşofman*. Onlar hiçbir şeyi saklamıyor.

Paisley'nin sesi arkamda gittikçe yükseliyor, ta ki sadece birkaç adım ötemde olduğunu anlayana kadar. Şimdi arkamı dönmek kabalık olurdu. Derin bir nefes alıyorum, ne yaptığımı anlamaması için omuzlarımı oynatmamaya odaklanıyorum ve yavaşça arkamı dönüyorum.

Paisley merakla bana bakıyor, bakışları güçlü ve net ve gözlerindeki ifadeden sergilediğim tuhaf davranışı anlamaya çalıştığını anlayabiliyorum.

"İyi misin?" diye soruyor.

Hızlıca başımı sallıyorum, zaten küçük bir iç şakaya dönüşmüş olan şeyden zevk almamaya çalışıyor ve başaramıyorum.

"Tamam," diye kelimeyi uzatıyor. Yaklaşıyor, beni atlayıp buzdolabıma gidiyor. İşaret parmağının ucuyla birkaç tanesine dokunarak, "Şirin magnetler," diyor. "Bunları sana kim verdi?"

"Annem. Ya da kız kardeşim. Bu bir tür şey haline geldi."

Paisley buzdolabından bir tane çıkarıp yakından inceliyor. "Evcil hayvan mıydılar?"

"Büyürken sahip olduğumuz her köpek şimdi magnet formunda temsil ediliyor."

Mıknatısı yerine yerleştiriyor. "Bu gerçekten çok tatlı." Corgi'yi çıkarıp havaya kaldırıyor. "Peanut?"

En sevdiğim evcil hayvanımın adını hatırlıyor, bir keresinde kısaca bahsettiğim bir adı?

"Tek ve biricik."

"Bir sürü köpeğiniz vardı."

"Annemin barınağa gidip kimsenin istemediği köpeği seçmek gibi bir huyu vardı."

"Bu çok hoş, ama aynı zamanda bir köpeğin ölümünü çoğu insandan daha fazla yaşamışsınız gibi görünüyor."

"Yaşamlarının son aylarında ya da yıllarında onlara sevgi ve bakım vererek ne kadar çok şey yaptığımızı anladığımda, onları kaybettiğimizde hissettiğim keder daha yönetilebilir hale geldi."

Paisley'nin gözlerinin kenarlarında nem oluşur. "Böyle bir şey yapabilir miyim bilmiyorum."

Duyguları beni ona uzanmak için can attırıyor. Kendimi durdurmak için kollarımı kavuşturuyorum. Bu iyi karşılanır mı? "Eğer ne olduğunu anlarsaydın

veriyordun. Bir kalbin ne kadar acıya dayanabileceğini bilseniz şaşarsınız." "Acıya yabancı değilim."

Sesi alçak, derin, neredeyse ciddi. Benim gibi o da ben daha başka sorular sormadan konuyu değiştiriyor. Buzdolabıma doğru ilerleyerek, "Kendimle bir oyun oynamayı seviyorum, buzdolabımda neler olduğunu görüyorum ve malzemelerden bir şeyler yapıyorum" diyor. Bana bakıyor. "Yiyecek israfından nefret ediyorum."

"Ya elimdeki tek şey..." Kapının kolunu tutuyorum ve kapıyı açarken Paisley kenara çekiliyor. "Kıyma ve üç renkli karnabahar çiçeği mi?"

"Hmm," Paisley çenesine vuruyor. "Soğanınız var mı?"

Arkamızdaki tezgâhta duran sepeti işaret ederek başımla onaylıyorum.

Buzdolabıma daha iyi bakmak için eğiliyor. Sırtının kıvrımını, belinin eğimini takdir etme fırsatını değerlendiriyor muyum? Aynen öyle. "Şarabın var," diye gülümsüyor bana ve gözleri bilerek kısılıyor. "Şarapla her şey daha güzel olur."

"Taco bile mi?"

"Tacolar kendi başlarına muhteşemdir, ancak baharatlı bir kırmızı ile daha da güzelleşirler." Buzdolabından malzemeleri çıkarıyor. "Ve evet, seni kıcıma bakarken yakaladım."

"Bunu yapmamak suç olurdu."

Gülüyor ve kıcını bana doğru sallıyor. "Seni suçlamıyorum. Güzel bir kıcı var."

Kıkırdıyorum ve malzemeleri ondan alıp mutfakta dolaşarak pişirme aletlerini bir araya getiriyorum.

Paisley ve ben yan yana çalışarak karnabaharı küçük parçalar halinde kesiyor ve kıymayı kızartıyoruz. Paisley soğanı doğramanın onu ağlattığı için benim işim olduğunu söylüyor. Ben keserken o da kilerimi karıştırıyor ve bir kutu enchilada sosu buluyor. "Bunu da içine atalım."

Pul biber, kimyon, tuz ve karabiber eklediğimizde mutfağım çok güzel kokuyor. Tadına bakıyorum ve şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırıyorum.

Paisley sırtıyor. "Sanırım korkunç olsaydı kaşlarını çatardın."

"Tadına bak," diye tahta kaşığı uzatıyorum, bir elim düşen her şeyi yakalamak için altında.

Paisley eğiliyor, dudaklarını ayırıyor ve kaşığın ucuna bastırıyor.

Şanslı kaşık.

"Aman Tanrım," diye nefes alıyor, "bu çok lezzetli." Beşlik çakmak için elini uzatıyor. "Şu amatör yemek yarışması programlarından birine çıkmalıyız."

"Ben iplik eğirmeye devam edeceğim."

Paisley gülüyor, kaseleri bulana kadar dolaplarımı karıştırıyor. Aynı şeyi gümüş takımları bulana kadar çekmecelerimde de yapıyor. Ona bunları nerede bulacağını söyleyebilirdim ama onun mutfağını tanımasını izlemekle meşguldüm.

Küçük masama yerleşirken Paisley'ye "Pekâlâ," diyorum. "Bana annen ve babandan bahset."

"Bu yüklü bir soru." Bir ısırık alır, çiğnemek için duraklar, sonra kendini düzelterek "Bu sorunun cevabı daha çok yüklü" der.

Şanslıyım ki ailemle ilgili ayrıntılara girmek zorunda değilim. Paisley'i sadece tekneyle ulaşılabilen bir kara parçasına götüren ve bir haftayı annem ve babamla geçirmesini sağlayan ben değilim.

Sessiz kalıyorum, bir ısırık daha alıp bekliyorum.

"Annem ve babam boşandı. Bildiğiniz gibi aldattı." Bakışları benimkilere kayıyor, sonra tekrar aşağıya iniyor. Bir ısırık daha alıyor, çiğneyip yutuyor, sonra peçeteyle ağzını siliyor. "Onu hile yaparken yakaladığımı da biliyorsun." İç çekiyor, sanki söylemek üzere olduğu her neyse hala ona ağır geliyormuş gibi. "Olay olduğunda Bald Head Adası'ndaydık. Bizimkinin yanındaki evde kalan bir kadınla birlikteydi. Sonunda sadakatsizliği ortaya çıktığında, herkes bunun sonucunda olanlar için beni suçladı. Boşanma ve onunla birlikte gelen tüm çirkinlikler."

Sakince başımı sallıyorum ya da en azından öyle anlaşılmasını umuyorum. Düşüncelerim daha çok, *babasının davranışları için Paisley'i suçlayacak kadar hayalperest olan biriyle karışık ne oluyor?*

"Bu korkunç," diyorum, ki bu yeterli değil, ama babası hakkında aşağılayıcı olmayan ne söyleyebileceğimi düşünemiyorum. Günün sonunda, ne yapmış olursa olsun, adam hala onun babası.

Bu düşünce çatalımı havada durduruyor, sözlerimin gerçekleşmesi beynime çarpıyor ve kalbime doğru yankılanıyor.

Bir anne ya da baba ne kadar kötü davranırsa davranırsın, yine de sizin ebeveyniniz olduklarına gerçekten inanıyor muyum?

Bir dakika önce kesinlikle hayır derdim, ama bu yanlış düşünce beni yakaladı ve şimdi o kadar emin değilim.

Çatalımı tabağıma dayıyorum, göğsümde öfke kabarıyor. Kibar ilk tepkim hızla kayboluyor. "Aslında Paisley, bu korkunçtan da öte. Bu zalimce ve bencilce. Lütfen ailenin seni nasıl suçladığını anlamama yardım et."

"Annem değil. Sadece babam ve kardeşlerim." Kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı. "Bunun sadece bir öpücük olduğunu söylediler ve ben de olayı abarttım. Ağabeyim ve kız kardeşimin nereden geldiğini anlayabiliyorum, çünkü bu herkesin hayatını alt üst etti. Anladığım kadarıyla bu olay gizli kalsaydı onlar için daha kolay olurdu."

"Paisley, kim ne derse desin bu senin hatan değil. Kardeşlerin çok gençti ve muhtemelen aynı olgunluk seviyesinde tepki verdiler ama babanın seni suçlaması inanılmaz." Konuşmam uzadıkça ses tonum daha da sertleşti ve şimdi sesim ateşli bir konuşma yapıyormuşum gibi çıkıyor. Ama daha bitirmedim. "O da hatalı ve eminim gerçekten kendini suçluyordur ama egosu bunu kaldıramadı. O zamandan beri büyüdü mü? Özür diledi mi?" Korkarım cevabı zaten biliyorum.

"Hayır, ama belki bu yolculukta yapar. Beni o kadar uzun süre kol mesafesinde tuttu ki..." Omuz silkiyor ama gözlerinin ardında acı var. "Her neyse, tüm aileyi tüm ihtişamlarıyla göreceksin. Annem babamdan nefret ediyor ama hayatına devam ediyor. Artık bir erkek arkadaşı var ve o da genç. Hem de çok genç." Paisley bunu geniş gözlerle söylüyor.

"Ne kadar genç?"

"O benim erkek arkadaşım olabilir." "Vay be."

"Evet. Ve birbirlerinden hoşlanmaları konusunda da utangaç değil." - Paisley kelimeyi arıyor- "birbirlerinden *hoşlanmaları*."

Bir kez daha sakince başımı sallıyorum ama içimden ağzıma kusuyorum.

Paisley devam ediyor. "İşler daha da ilginçleşiyor. Babam boşanmayı istemedi. Annemin orta yaş krizi geçirdiğini ve onun eve dönmesini beklediğini iddia ediyor" -Paisley tırnak işareti yapıyor- "eve dön."

"O zaman neden hile yaptı?"

"Bir anlık düşüncesizlik. Karar vermede bir hata." Paisley gözlerini devirir. "Bunlar onun sözleri, benim değil."

"Onu bulan kişi sen olduğun için üzgünüm. Bu gerçekten boktan bir durum."

"Bu kısım daha da kötüleşiyor. Onu gördüğümü biliyordu ve benden söylemememi istedi. Aptalca bir şekilde onu dinledim ama bu beni içten içe yiyip bitirdi. Endişe ve suçluluk

karnımı ağrıttı ve sonra gerçekten hasta oldum. Onun sırrını saklamanın stresine karşı fizyolojik bir tepki verdim. İçimden atmak için bir kâğıda yazdım ve annem odama girdi. Ondan saklamaya çalıştım ama defteri bir yığın ödevin altına sıkıştırdığımı gördü ve kaptı." Paisley bir kez gülüyor, boş bir ses. "Sanırım okumasına izin vermeden önce o kağıt parçasını yerdim. Bu ne kadar berbat bir şey?"

"Oldukça kötü."

"Yani," Paisley son lokmasını alıyor. "Annem genç ve seksi erkek arkadaşını babamın önünde teşhir etmekle meşgul olacak. Babam da aşağılayıcı yorumlar yapmakla meşgul olacak. Harika olacak."

"Gelecekteki bir hikayede bu harika olurdu."

Paisley alaycı bir şekilde sırtıyor. "Sadece isimlerini ve yerlerini değiştir ve hepsi senin olsun, Wordsmith."

Paisley konuşurken yemeğimi bitirdim, bu yüzden boş kaseyi kendimden uzaklaştırdım ve "Üniversitede yazdığın hikaye tam olarak bu şekilde gitmedi. Bazı detayları değiştirmişsin."

Benim ve Paisley'nin geçmişindeki Talihsiz Şey'i gündeme getirmekten hoşlanmıyorum ama bunu görmezden de gelemeyiz. O orada. Bu bizim bir parçamız, birbirimize karşı nasıl bu hale geldiğimizin bir parçası.

"Gerçek detayları kullanmak istemedim. Farklı koşullar yaratmak istedim. O sırada, bunun olan her şeyi işlememe yardımcı olacağını düşündüm. Her şey hala tazeydi. Üniversiteye gittiğimde annemle babamın boşanmasının üzerinden sadece birkaç ay geçmişti. Ama o hikayeyi yazmak bana düşündüğüm kadar yardımcı olmadı."

"Özellikle de biri gelip onu parçaladığında." Ne pislikmişim.

Boş kaselerimizi temizleyip lavaboya götürüyorum ve Paisley mutfak toplarken onları yıkıyorum. Genelde sadece benim kullandığım bu alanda ondan hoşlandığımı görmek beni şaşırtmıyor ama ne kadar hoşuma gittiğini görmek beni şaşırtıyor.

Temiz bulaşıkları kurutma rafına yerleştirirken arkamı dönüyorum ve Paisley'i tezgâhın üzerine tünemiş halde buluyorum. İki eliyle tezgahın kenarına tutunmuş, bacakları sallanıyor. Yüzü açık ve parlak bir şekilde bana gülümsüyor ve "Sırada ne var?" diye soruyor.

Onun bacaklarının arasına girmenin nasıl bir şey olacağını düşünecek kadar deli miyim? Ellerimi saçlarının arasından geçirip vücudunu içime almanın,

dudaklarımız neredeyse birbirine değecekken nefes almak için duraklamak?

Uzun zaman önceki o başarısız sarhoş öpücüğünü telafi ederdim. On katını telafi ederdim.

Gözleri üzerimde. İzliyor, bekliyor. Neyi bekliyor? Hamle yapmamı mı? Bunu istiyor mu? Beni istiyor mu? Paisley Royce çabalayan bir yazarı, bar işleten, kelimeler savuran ve çok fazla hisseden bir adamı istiyor mu?

Göğsü nefes alıp verdikçe inip kalkıyor, göğüsleri ipek düğmeli gömleğe baskı yapıyor.

Ona doğru bir adım atıyorum. Sonra iki adım daha atıyorum. Ondan bir adım ötede duruyorum, anı yaşıyorum, yörüngemi değiştirecek bir şey söylemesini ya da yapmasını bekliyorum. Aramızdaki hava elektrik yüklü, vücudumda bir akım dolaşıyor.

Paisley konuşuyor. "Bir noktada birbirimizi öpmeye alışmalıyız. İlk öpüşmemiz ailemin önünde olursa garip olabilir." Yüzü kızarıyor. "Genç ve çok sarhoş olduğumuz diğer zamanı saymazsak. O sayılmaz."

"Yani bana öpüşme pratiği yapmak istediğini mi söylüyorsun?" Sesimi nötr tutmaya çalışıyorum, sanki taslağıma SON yazdığımdan beri en iyi haber bu değilmiş gibi.

"Yapmak zorunda değiliz." Kelimeler ağzından aceleyle döküldü. "Ailemin önünde sevgi göstermemeyi tercih edersen anlarım. Onlara PDA türünden bir çift olmadığımızı söyleyebiliriz. Hiç sorun değil."

"Hayır."

"Hayır mı?"

Altı ay boyunca ücretsiz dijital pazarlama hizmeti alıyor olabilirim ama asıl kazanç Paisley'e karşı sevgi dolu olabilmek.

"Pratik yapmak," diye kelimeyi uzatıyorum, bacaklarının arasına giriyorum, ellerim kalçalarını çevreleyen soğuk tezgahın üzerinde, "mükemmelleştirir. Her iyi maskaralığın başarısı için hazırlık şarttır." Kaşlarım kalkıyor, onun yanıtını bekliyorum. İçten içe tüm bedenim nefesini tutuyor.

Daha yakına eğiliyor, burnumun ucunu kendi burnuyla okşuyor. Gözleri geniş, savunmasız, bir hamle yapmamı bekliyor, bunu yapmamı istediğini söylüyor.

Boğazımda alçak bir gümbürtü ile, "Sanırım pratik-" diyorum.

Kapımın çalınması dikkatimi çekti. Bir ziyaretçi beklemiyordum ve beni tanıyan herkes rastgele bir ziyaretçi gelmeyeceğini bilir.

Hayal kırıklığıyla burnumun kenarını sıkarak geri çekiliyorum.
Hayal kırıklığı Paisley'nin yüz ifadesini renklendirir.

Kapıya doğru tepinmemeye çalışıyorum ama başaramıyorum.
Arkamdan Paisley'nin tezgâhtan aşağı atlarken çıkardığı yumuşak gümbürtü geliyor.

"Bu gerçekten önemli olsa iyi olur," diye homurdanarak kapıyı açıyorum.

Tanıdık bir yüz görünce şaşırarak irkiliyorum. "Megan?"

"Klein, merhaba." Gülümsüyor. Çok uzun zaman önce değildi, bu gülümseme beni mutlu ediyor ve gittiğinde hayal kırıklığına uğratiyordu. Ne kadar uzun süre çıkarsak, o gülümseme o kadar zorlaştı ve ben onu geri getirmek için o kadar çok çalıştım. Çaba sarf ettiğim bir şeyin şimdi görmek istemediğim bir şey olması ne tuhaf.

Şu anda tek umursadığım Paisley ile öpüşmek üzere olduğum. *O da eski sevgilim tarafından yarıda kesildi.*

Kızgınlığının yüzümden belli olmamasını umarak kapıya yaslanıyorum. "Ne oldu? Başka kitaplarımla mı karşılaştın?"

"Ah, hayır," diye başını sallıyor. "Aslında konuşabileceğimizi umuyordum." "Ne hakkında?"

Gergin bir şekilde yutkunuyor. Gerginlik Megan'ın kendini sık sık bulduğu bir durum değil. Sadece bu bile beni alarma geçirdi.

Megan dairemi işaret ediyor. "İçeri girebilir miyim? Koridorda konuşmak istemiyorum."

"Uh, hayır." Arkama bakıyorum. "Meşgulüm." Paisley'nin nerede olduğunu bilmiyorum ama gözlerden uzak duruyor.

Megan'ın kaşlarının arasında bir çatıklık belirliyor. Etrafıma bakıyor, araştırıyor ve bakışları duruluyor.

Paisley'i göreceğimi düşünerek döndüm ama orada hiçbir şey yoktu.

Ayakkabılar.

Paisley'nin kırmızı tabanlı sivri topuklu ayakkabıları sandalyemin yanında yerde duruyor.

Megan boğazını temizler. "Yeni kız arkadaşın ayakkabılardan anlıyor."

"Evet." Başka ne diyeceğimi bilmiyorum ve Megan'ı düzeltecek de değilim. Eğer Paisley'nin ailesinin benim onun erkek arkadaşı olduğumu düşünmesine izin veriyorsak, Megan'ın da aynı şeyi düşünmesine izin vermeyi umursamıyorum.

Megan orada durur, kararsızdır, sonra usulca güler ve "Vay canına, bu çok garip," der.

Elim enseme geziniyor. "Harika değil." "Sanırım buraya gelmemeliydim."

Duygularını incitmeyecek bir şey söylemek için çırpınıyorum ve aklıma gelen tek şey "Muhtemelen hayır." *Vay canına, Wordsmith. Etkileyici.*

Başparmağıyla merdivenleri gösterdi. "Sanırım gideceğim."

Başımı sallıyorum ve gönülsüzce el sallıyorum. "Kendine iyi bak, Megan." Sonra daireye geri dönüp kapıyı kapatıyorum.

"Umm," diyor Paisley, aniden ortaya çıkarak. "Buna tanık olmak çok garipti." Ellerimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Nerede saklanıyordun?"

"Mutfakta. Kapıyı kapattığını duyunca dışarı çıktım. Halston haklıydı. Eski sevgilin seni geri istiyor."

"Megan muhtemelen sıkılmıştır," diyorum, kanepeye oturmaya giderken. "Ya da bir hata yaptığını fark etmiştir," diye karşı çıkıyor Paisley.

"Çok kötü." Yerime yerleşiyorum ve parmaklarımı başımın arkasında birleştiriyorum. "Artık başka birinin erkek arkadaşım."

Paisley o güzel poposunu kanepenin koluna yaslıyor. "Anlaşmamıza göre Bald Head Adası'nda benim sahte erkek arkadaşım olacaktın. Burada değil." Yüz hatlarında şakacı bir ifade belirliyor. "Bu, sözleşmedeki bir tür yer maddesini ihlal mi ediyor?"

Omuz silkiyorum. "Böyle bir düzenleme yapılmadı.

Tartışmalı bir konu." "Tartışma konusu mu?"

Başımı salladım.

Burnu kırışıyor. "Sanırım 'tartışmalı' kelimesinden hoşlanmıyorum."

"Moot," diye deniyorum, sonra iki kez daha söylüyorum.

"Katılıyorum. Nefret ediyorum." "İngilizce'den çıkar."

"Buna yetkim yok."

"Sen bir kelime ustasısn. Tabii ki biliyorsun."

Şakalaşmamız beni mutlu ediyor, güldürüyor ve uzuvlarımda olmasını sevdiğim bir hafiflik hissettiriyor. "Çok üzgünüm," diyorum sesimi kalınlaştırarak.

Hüzünlü bir gülümsemenin dudaklarıma doğru kaymasını engellemeye çalışıyorum. Zihnim şu anda kendimi içinde bulduğum anın bu olduğuna inanamıyor. Oturma odamdayım, Paisley'nin yıpranmış kanepemin koluna tüneyişini izliyorum, bir kolu arkasında onu destekliyor. Saçları sırtına dökülüyor, ipek gömleği dolaylı lamba ışığında parlıyor ve kırmızı pantolonu alt yarısının her kıvrımına ve eğimine yapışıyor.

Çok çarpıcı ve sersemlediğinizde ne olur biliyor musunuz? Konuşamazsın.

Ben de kendimi tam olarak bu noktada buldum.

Paisley o güzel sarı saçlarından bir tutamı parmağının etrafında döndürüyor. "İkinizin arasında ne oldu? Sormamın bir sakıncası yoksa. Cevap vermek zorunda değilsin ama merak ediyorum."

"Neden? Savunulamaz bir ölümcül kusur olasılığını mı araştırıyorsun?" Paisley kaşlarını oynatıyor. "Belki de."

Ellerimi başımın arkasından çözerek kendimi ayarlıyorum, böylece ona daha iyi bakabiliyorum. "Megan ve ben bir yıldan biraz fazla çıktık. İşler iyi gidiyordu ama sonra finans sektöründe bir işe girdi. Ondan sonra değişti, buna çok aldırmadım çünkü benden yaklaşık dört yaş küçüktü ve ilk işine yeni başlamıştı. Değişiklikler ilk başlarda belli belirsizdi." Çenemi ovuşturuyorum, bir örnek bulmak için hafızamı yokluyorum. "Fi-nance demeyi bıraktı ve fin-ance diye telaffuz etmeye başladı."

Paisley kaşlarını çattı.

"Kulağa önemsiz bir mesele gibi geldiğini biliyorum ve öyleydi de. Ama oradan sonra kendi kendine gelişti. Tanıştığı insanlardan bahsediyordu ama isimleri değişiyordu. Alexander, Alex oldu. Robert, Rob oldu. Düzenli olarak mutlu saatler için dışarı çıkmaya başladı." Avuçlarımı aramızda havaya kaldırıyorum. "Kulağa pek bir şeymiş gibi gelmediğini biliyorum, çünkü belli belirsizdi. *Alex'in* hafta sonu için kayağa gitmesi ve bir grubu da davet etmesi gibi ipuçlarını yakalamaya başladım. Bunun gibi şeyler. Birlikte daha az zaman geçirmeye başladık çünkü benim dışımda sağlam bir sosyal hayat kuruyordu. Beni hiç davet etmedi. Kendimi sonradan düşünülmüş gibi hissettim."

"Tanrım, Klein. Bu korkunç."

"İlişkimizin büyük bir bölümünü kendimi kötü hissederek geçirdim. Bir gün artık yettiğine karar verdim. İlişkimizi bitirdim ve o rahatlamış görünüyordu. Sanırım bunu yapan kişi olmak istemedi."

O zaman ne kadar incinmişim ve şimdi ne kadar aştım.

Paisley onların isimlerini küçümseyerek, "*Alex ve Rob'u* senin yerine seçmeyi hayal bile edemiyorum," diyor.

Minnetle gülümsedim. "Minnettarım."

"O da pişman gibi görünüyor. Sence ne değişti?" "Tartışmalı bir konu."

Paisley'nin burnu kırışıyor. Ben gülüyorum.

"Ben gidiyorum," diyerek kanepeden kalktı. "Yarın sabah erkenden bir toplantım var." Ayakkabılarına doğru adım atıyor, ayaklarını yüksek topuklu ayakkabıların içine pratik bir kolaylıkla kaydırıyor.

Oliver'ın futbol maçının olduğu gün taktığı beyzbol şapkası gibi, kesinlikle tehlikeli derecede seksi bulduğum yeni bir hareket buldum.

Keşke zamanı geri alabilseydim, büyü bozulmadan önce mutfağında olduğumuz, onu anlamsızca öpmeme sadece saniyeler kaldığı ana geri dönebilseydim. Onu kollarımda tutmak tüm vücudumla nefes almak olurdu, çok uzun zamandır beklediğim bir şey. Bir daha karşıma çıkacağına asla inanmadığım bir fırsat.

Ona kapıyı açmak için ayağa kalktım. "Futbol maçıma geldiğin için teşekkür ederim. Ya da oraya gelmeye çalıştığın için yani."

"Yemek için teşekkür ederim." Kapıdan çıkarken göğsümü okşadı. Dikkatli, göstermelik bir dokunuş. Bunu çok daha iyi bir şeyle değiştirmek isterdim. "Görüşürüz."

Koridorda ilerlemek yerine dönüp bana baktı. "Bu iş bittiğinde ve Bald Head Adası'ndan döndüğümüzde onu arayabilirsin. Eski sevgilini. Eğer istersen." Çok hızlı konuştuğunu biliyormuş gibi sevimli bir şekilde omuz silkiyor. "Neyin değiştiğini öğren. O zamana kadar sadece benim müşterim olacaksın."

Ben aksini söyleyemeden dönüp koridorda yürümeye başladı.

Ona bu fikri beğenmediğimi söylemek istiyorum. Önerisini resmen reddediyorum.

HARD NO.

BÖLÜM 18

Paisley & Klein

Oliver'ın diorama sunumu nasıl geçti? Konuyla ilgili diploması olan birinin yardım ettiğini düşünürsek, A++ olduğunu varsayıyorum.

95 aldı.

Saygıdeğer.

Soyulmuş.

Demek büyürken çok iyi bir öğrenciydin?

Pek sayılmaz. Ama yıldız olmayı arzuladım.

Bir şey olmayı istemek savaşın yarısıdır.

O zaman yazar olmayı çok istemem iyi bir şey sanırım.

Siz zaten bir yazarsınız. Şimdi sizi yayınlanmış bir yazar yapacağız.

Cecily seni hala çıldırtmadı mı? Katı olabiliyor.

Tarzını seviyorum. Söylediklerinde ciddi. Dün biyografim üzerine beyin fırtınası yapıyorduk ve bana suskun bir aptal dedi.

???

O haklıydı. Suskun bir aptal gibi davranıyordum.

Onun sert sevgi tarzının sende işe yaradığını bilmek güzel. Gitmem gerek. Paloma ve yandaki mimar tartışıyorlar.

Dün Paloma ve mimar arasında ne oldu?

Kelimeler bıçak gibi fırlatıldı. Gözlerinden ateş fışkırıyordu. Aşık olduğundan eminim ama bunu kabul etmiyor. Peki ya mimar? Aşık olduğunu biliyor. Bu hafta sonu onunla yemeğe çıkmayı teklif etti.

Umarım son talimatları hazırlamıştır. Paloma birini öldürmenin en yaratıcı ve takip edilemez yolunu bulmuş.

??

Bu ası arka cebimde saklayacağım, çok teşekkür ederim.

Sonunda takma adını buldum.

Bu ne olabilir?

Ace.

Hey, Ace. Paloma'nın randevusu nasıldı?

Onunla iki kez daha dışarı çıktı! Ona yeterince para vermediğim için yemek ısmarlamasına izin verdiğine yemin ediyor.

Kötü bir patron musun?

Neredeyse hiç. Ondan hoşlandığımı söyleyebilirim çünkü konu ondan açıldığında hızlı konuşmaya başlıyor.

Zaten benim yetişemeyeceğim kadar hızlı konuşuyor.

Onunla daha çok vakit geçirdikçe alışacaksın.

Sana e-posta ile gönderdiğim uçak biletini gördüğünü varsayıyorum.

Evet. Bana bilgilerinizi gönderin, size geri ödeme yapayım.

Biletini almama izin ver. Seni bu işe ben bulaştırdım.

Altı aylık dijital pazarlama deneyimi fazlasıyla yeterli bir tazminattır.

Henüz tüm ailemle tanışmadın. Annem ve babam aynı odaya girene kadar bekle. Bu hafta bittikten sonra acı ve ıstırap için beni suçlayacaksın.

Nedense bundan şüpheliyim.

Sözlerini yiyeceksin, Madigan.

Royce, müsait misin? Kıyafet konusunda rehberliğe ihtiyacım var. Şu anda alışverişteyim.

Bir toplantıdan yeni çıktım. Birkaç resim gönder.

Çok geç. Umarım plajda mayo giymemde bir sakınca yoktur. Bald Head Adası Avrupa'ya daha yakın olduğu için.

Seni speedo giyerken hayal ettim.

Biliyorum, biliyorum. Bu senin için çok fazlaydı ve şimdi sıcak ve rahatsızsın.

Daha çok ılık ve telaşsız.

Şimdi fikrini değiştirmen gerekecek. Resim geliyor.

Lütfen şaka yap!!

<picture>

Oh, Tanrı'ya şükür. Bu şortu gerçekten sevdim.

BÖLÜM 19

Paisley

"NEDEN ÖYLE GÜLÜMSÜYORSUN?"

Paloma'nın bana hitap ettiğini anlamam bir anımı alıyor. Restoranın çatal bıçak sesleri ve etrafımızdaki masalardan gelen coşkulu öğle yemeği sohbetleri mi duymamı zorlaştırıyor? Belki de yedinci kez izlediğim Ice Klein'ın gönderdiği videodur.

Toplantılarla geçen bir sabahın ardından en sevdiğimiz öğle yemeğindeyiz ama Klein'ın bir saat önce gönderdiği mesaja bakmadan edemedim.

Sıcaktan bunaldıysanız sizi serinletecek bir video. İyi günler,
Ace.

Bunu bir buz yapma videosu bağlantısı izledi.

Ace.

Bu lakabı seviyorum. Bayıldım.

Telefonumu çantama yerleştirdikten sonra dudaklarımın kalkık pozisyonunu bir kenara bırakıyor ve yeni sürülmüş poker suratıyla bakışlarımı kaldırıyorum. Paloma ve Cecily'nin meraklı ifadeleri bana geri bakıyor.

"Gülümsemiyorum."

"Öyleydin," diye ısrar ediyor Paloma. "Trader Joe's'da bulldog cinsi bir köpek yavrusu görüp onu sevmek isteyen ama tuhaf görünmek istemediği için onun yerine kalp gözleriyle bakan bir yabancı gibi."

Ona abartılı bir şekilde tepeden tırnağa endişeli bir bakış atarak eğildim.
"Bu garip bir şekilde özeldi."

Gönülsüzce el sallıyor. "Benim, merhaba. Trader Joe'daki kalp gözlü kadını." "

Tam da ekranıma yapış yapış gülümsememe neden olan şeyi itiraf etme engelini aştığımı düşündüğümde, Paloma açık menüme sertçe vuruyor. "Peki, neden gülümsüyordun?"

Kalın plastiği ona doğru itiyorum. Yalan söylemenin bir anlamı yok. Paloma'nın saçmalık dedektörü birinci sınıftır. "Klein bana ilginç bir video gönderdi."

"Word Daddy?" Cecily menüsünün arkasından kaşlarını kaldırarak bakıyor.

Kaşlarımı çattım. "Ne biçim bir lakap bu?"

"Doğru türden," diye ekliyor Paloma hiç de yardımcı olmayan bir şekilde. "Klein sana ne tür ilginç bir video gönderdi?"

Maden suyum yudumluyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Buz." "Buz mu?"

Başımı salladım.

"Vay canına," diye **m ı r ı l d a n ı y o r** Cecily. "Fazla vahşileşme. Buz tehlikelidir.

Donma. Hipotermi. Her ne haltsa."

Paloma kaşlarını çatar. "Bir yazardan daha fazla yaratıcılık beklerdim. Belki de daha kapıdan çıkmadan tükenmiştir."

"Çok fazla yaratıcılığı var," diye savunuyorum. "Bana o videoyu gönderdi çünkü ona farklı buz türlerinin yapılışını izlemeyi sevdiğimi söyledim."

"Dur bakalım," diye elini kaldırıyor Cecily. "Garip buz fetişine daha sonra döneceğiz. Şimdilik sana hoşuna gideceğini düşündüğü bir şey göndermesini konuşalım."

Omuz silktilim. "Rastladı ve bana gönderdi. Bunda büyütülecek ne var? Böbrek teklif etmedi ya."

"*Rastlamadı*," diyor Paloma, okurken parmağını menüdeki her kalemin altında gezdiriyor. Her seferinde yaptığı gibi somon balığı alacak ve yine de tüm menüyü okuyacak. "Onu aramaya gitti."

"Vay canına." Elimin tersini alnıma koyarak bayılmış gibi yapıyorum. "Arama çubuğuna üç kelime mi yazdı?" Ellerim dramatik bir şekilde göğsüme düşüyor. "Sakin ol kalbim."

Cecily garsonla göz göze geldiğinde "İstediğin kadar küçümse," diyor ve garson ona evrensel "*sipariş vermeye hazır mısınız?*" yüz ifadesini verdiğinde başını sallıyor. "Bugünün flört ortamında bu, sevgilerinize tek bir gül ulaştırmak için karda yokuş yukarı yürümek gibi bir şey."

Paloma ona alaycı bir bakış atıyor. "Dışarısı o kadar da kötü değil." "Doğru," diye başını sallar Cecily. "Daha da kötüsü var."

Sunucu siparişlerimizi almaya geldi. Cecily ve ben pastırmalı ve domatesli ızgara peynir ve yanında domatesli fesleğen çorbası sipariş ettik.

"Ben somon alacağım" diyor Paloma, sanki yeni bir şey deniyormuş gibi büyük bir iştahla.

"Sürpriz, sürpriz," diye mırıldanıyor Cecily, menülerimizi toplayıp uzatırken. "Klein hakkında biraz daha konuşalım."

"Gerçekten istemiyorum."

"Neden istemiyorsun?"

"Söyleyecek bir şey yok. Birbirimizi gerektiği kadar tanımak için yapmamız gerekeni yapıyoruz."

"Yazar Klein bu karmakarışık cümlelerin üzerine kusardı."

"Elimden gelenin en iyisi değil," diye itiraf ediyorum. "İlişkimiz profesyonel. Arkadaş bile değiliz."

"Aptalca," diyor Paloma açık açık. "Ülkenin öbür ucuna uçup gözlerden uzak bir adada birlikte kalacağın adamla arkadaş olmak isteyebilirsin." "Bu adada bir sürü insan olacak. Aile, arkadaşlar ve yabancılar."

"Ve Word Daddy." Cecily sadece bir kez kaşlarını kaldırıyor, yüzünün geri kalanı ise kayıtsız kalıyor. Cecily'nin Klein hakkında iyi şeyler düşündüğünü anlamak için görmem gereken tek şey bu. "Biliyor musun," diyor yavaşça, sanki bu fikir gerçek zamanlı olarak aklına geliyormuş gibi. "Gerçekten flört eden insanlarla aynı kutucukları işaretliyorsun."

"Nasıl yani?"

"Birbirinizi tanımak, onun ailesiyle tanışmak." İki parmağıyla sayıyor, üçüncü parmağını açıyor ve ekliyor: "Diğerinin hoşuna gideceğini düşündüğünüz videoları mesajlaşmak."

"Evet," diye savunuyorum. "Bu maskaralığın inandırıcı olması gerekiyor." "Cecily haklı," diye araya giriyor Paloma. "Siz ikiniz neden gerçekten çıkmıyorsunuz?"

"Eski sevgilisi onu geri istiyor." Masanın ortasındaki küçük tabaktan kesilmiş bir misket limonu çıkarıp içkime sıkıyorum. Dışarıdan sağlam bir umursamazlık maskesi takıyorum ama içim karmakarışık. Mutfağında durmuş, neredeyse öpüşmemizin etkisinden hala kurtulamamışken, eski sevgilisinin atışını dinlemek zorunda kalmıştım. Ben de her saniyesinden nefret ettim. İlk başta onun için üzülmüştüm, sesi titriyordu. Ama Klein bana aralarında ne olduğunu anlattığında bu hislerim sona erdi. Sempatim durma noktasına geldi.

"Onu geri istiyor mu?" Paloma patronluk taslayarak soruyor. "Öyle görünmüyor."

Paloma bana kızgın bir bakış atıyor, ben de "Beni ilgilendirmez" diye ekliyorum.

"Biliyor musun," diyor Paloma çantasından bir dudak parlatıcısı çıkararak. "Bu kadar zeki birine göre gerçek bir *aptal* olabiliyorsun."

"Bunun için çeviriye gerek yok," diyor Cecily fazlasıyla coşkulu bir şekilde.

Tamam. Klein'la olan ilişkim konusundan uzaklaşma zamanı.

"Onunla çalışıyordun, değil mi?" Cecily'ye sordum. "Sosyal medya ayarlarını falan mı yapıyordunuz?"

Cecily sıcak çayını yudumluyor. "Kurulumu ve yaklaşımımızı gözden geçirmek için takviminize zaman koydum bile."

Başımı sallıyorum, telefonumu çıkarıp iş takvimimi açıyorum. Ekranımı uzaklaştırarak, Cecily'nin ayarladığı toplantıya Klein'ın davet edilip edilmediğine gizlice göz atmaya çalışıyorum.

Neredeyse öpüştüğümüz gecedan beri onu görmedim. Adada geçireceği bir haftayı telafi etmek için restoranda daha fazla mesai yapıyor ama mesajlaşarak o kadar çok konuşmayı başardık ki, geçmişimize göz atsam sürekli devam etmek zorunda kalacağım.

Onu özlediğimden değil, çünkü kesinlikle özlemiyorum, ama saçlarının hala aynı olup olmadığını merak ediyorum. Saçını mı kestirdi? Saat beş yönünde gölgesi var mı? Peki ya kalçaları? Hala iğrenç bir şekilde belirginler mi?

Cecily, "Klein'a bir toplantı daveti gönderdim," diyor.

"Oh, bu çok hoş," diye cevap veriyorum havalı bir şekilde. Burada görecektir bir şey yok. Bu bilgi benim için hiçbir şey ifade etmiyor.

Cecily bakışlarını kısar. "En kötü poker suratına sahipsin."

Servis görevlisi yemeğimizle yaklaşıyor.

"Çorba kurtardı," diyorum, uygunsuz bir hararetle mideye indiriyorum.

İKİ GÜN SONRA KLEIN, P SQUARED'İN KONFERANS SALONUNDA BELİRİR.
Pazarlama.

Ten rengi bir gömlek, siyah bir şort giyiyor ve beni çok rahatlatan bir şekilde kalçaları her zamanki gibi belirgin.

"Royce," diyor, selamına eşlik eden bir baş hareketiyle. Sanki son üç haftadır sürekli mesajlaşmıyormuşuz gibi soyadımı resmi bir şekilde söylüyor. Sanki onun hayatındaki en önemli üç kişiyle tanışmamışım gibi. Sanki bana yarım düzine buz yapma videosu göndermemiş ve ben de ona kendi köpek öfke nöbeti videolarımla karşılık vermemişim gibi.

Sanki bana bir takma ad vermemiş gibi. *Alo?! Adım Ace!*

Sanki annemle babamın evliliği ve boşanması hakkında içimi döktükten sonra birbirimizi son gördüğümüzde beni neredeyse öpmeyecekmiş gibi.

"Madigan," diyorum soğukkanlılıkla, masada karşımdaki sandalyeye yerleşirken bakışlarım ona kilitleniyor. Tavana, masaya, sanat eserlerine bakıyor ve sonunda bakışları pencerenin dışındaki bir şeye takılıyor.

Cecily içeri giriyor, koyu renk saçları arkasında dalgalanıyor. "Merhaba." "Merhaba," diye yanıtıyor Klein, sesi yavru kedi ve köpek yavrularından oluşuyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Uyuz bir sokak kedim var. Bu da ne böyle?

Saçlarımı başımın üzerinde toplayarak bir kalemle sabitliyorum ve Cecily'nin ekranını duvardaki monitöre yansıtmasını bekliyorum.

Acı içime işliyor ama asla belli etmiyorum. Hatta hissetmeme bile izin vermem.

Belki de bu şekilde davranması iyidir. Biz yolları ikinci kez kesişen iki insanız. Arkadaş değiliz, sevgili değiliz. Kağıt peçeteye imzalanmış yasal olmayan bir sözleşmeye sahip iş ortaklarından biraz daha fazlasıyız. Bana verdiği soğuk tepkiden dolayı incinmeme gerek yok.

Sonraki yirmi dakika boyunca oturup Klein ve Cecily'nin karşılıklı konuşmalarını ve fikirlerini dinliyorum. Klein bu sürece ilk başladığımızda olduğundan çok daha az rahatsız görünüyor.

Cecily kaleminin ucunu ısırarak, "Yazılar iki gün önce başladı," diyor. "Klein'ın istediği gibi, son derece dürüst bir şekilde başladık. Başlıkları Klein'ın yardımıyla hazırladım, onun özünde bir hikaye anlatıcısı olduğunu ve her başlığın bir hikaye gibi hissettirmesini istediğimizi aklımda tuttum." Cecily trackpad'ini kaydırarak sosyal medya hesabını açıyor. İlk fotoğrafta Klein bir kanepede oturmuş, öne doğru eğilmiş ve rustik ahşap bir masanın üzerinde dizüstü bilgisayarını açmış.

"Güzel resim," diye yorum yapıyorum, sesimden herhangi bir duyguyu uzak tutmaya dikkat ederek. "Topraksı, karamsar, bana akademi titreşimleri veriyor."

"Geçen hafta sonu Eden'la kahve içtik," diye açıklıyor Klein. "O aldı."

Dikkatlice söylüyor, sanki fotoğrafı kimin çektiğini bilmemi istiyor. Kiminle birlikte olduğunu. Buraya girdiğindeki soğuk haliyle uyuşmuyor.

Cecily devam ediyor. "İşte bu sabahki gönderi. Klein'ın evindeki kitap rafları."

Onları sadece bir kez görmüş olmama rağmen hemen tanıdım. Yazarlara göre düzenlenmiş kitaplar, deri ciltli dergilerden oluşan bir bölüm dışında çoğunlukla ciltli. Başlıkta "*Sahil için kitap ticareti*" yazıyor. *Cennette görüşmek üzere.*

"Zaten yüz takipçisi var," diye yorum yapıyorum. Telefonumu elime alıp KleinTheWriter'ın takipçilerinden biri olana kadar ekrana basıp kaydırıyorum. Duvardaki ekranda sayı yüz bire yükseliyor.

Cecily başını sallıyor. "Tepkiler umduğumdan daha fazla oldu. Dürüst olmak gerekirse, bazı torpillerim oldu. Hesabını arkadaşlarıma gönderip takip etmelerini ve etkileşimde bulunmalarını istedim. Ben istemediğim halde onlar da kendi arkadaşlarına gönderdiler. Çünkü ikinize de söylediğim gibi" -bakışları ebeveynce aramızda gidip geliyor- "insanlar yaptığınız şeyle ilgileniyor. *Özgünlüğünüz ve dürüstlüğünüz* onların dikkatini çekti."

"Başından beri haklı olduğunu ve tartışmamam gerektiğini söyleyeceğim yer burası mı?" Klein soruyor.

"Elbette," diye yanıtıyor Cecily, ekranına bakıyor ve içerik planlayıcısına giriş yapıyor. Bir klasör açarak çoğunluğu kitap ve kitaba benzeyen elli stok fotoğrafı gösteriyor. "Siz gidene kadar doldurmak için elimdekiler bunlar. İkinizden de istediğim şey adadayken çekeceğiniz fotoğraflar. Ortak bir albüm oluşturdum ve ikinizi de ekledim. Yüzleri yapmak zorunda değilsiniz ama kumsal güzelliği istiyorum. Paisley'nin okyanusa bakarken omzundaki kumu düşünün." Cecily Klein'a anlamlı anlamlı bakıyor. "Bir hikâye anlatıyoruz." Dizüstü bilgisayarını kapatır. "Beş dakika içinde bir telefon görüşmem var, eğer benden başka bir şey istemezseniz...?"

Başımı sallıyorum.

"Fotoğraf çekin," diye tekrarlıyor kesin bir dille. "Bol bol. Çok fazla çektiğinizi düşündüğünüzde, daha fazla çekin." Sadece Klein'a hitaben, "İyi uçuşlar. Yolculuğunuzun tadını çıkarın."

Ve sonra gitti, konferans kapısı arkasından usulca kapandı.

Sessizlik çöküyor. Son zamanlardaki etkileşimlerimize o kadar benzemiyor ki paniklemeye başlıyorum. Zihnim yirmi farklı yöne savruluyor, ama esas olarak *bu adam bir-sekiz çekerken onunla ülkeyi nasıl uçarak geçeceksin* diye bağırıyor.

Anlaşma anlaşmadır ve benim alternatifim yok. Kırılğan bir sesle,
"Sanırım Cumartesi sabahı havaalanında görüşürüz," diyorum.

Yukarı uzanıp, kalemi eğreti topuzumdan çekiyorum. Saçlarım omuzlarımdan aşağı dökülüyor.

Klein bakıyor.

"Söyleyecek bir şeyin var mı Madigan?"

"Sınıfta saçını böyle yapardın." Boğazımı

temizliyorum. "Saç bağladığımı hiç

hatırlamıyorum." "İyi miyiz, Ace?"

Sevdiğim isme kıl oluyorum. "Neden bu soruyu sorup duruyoruz?"

"Çünkü garip şeyler yapmaya devam ediyoruz."

"Buraya girdiğinde çok gariptin."

"Gergindim."

Dürüstlüğü beni şaşkına çevirdi. Rahatladım. *Gergindi*. Kendimi toparlamam birkaç saniye alıyor. "Ne için gergindin?"

"Görüşmek üzere."

"Ama üç haftadır durmadan konuşuyoruz."

"Biliyorum. Bu yüzden gergindim. Yazılı olarak yüz yüze olduğumdan çok daha iyiyim."

"Bu bir görüş meselesi."

"Ve? Senin fikrin ne?"

Tek omuz silkmeden önce inatçılığım la ona bakıyorum. "Jüri hala kararını vermedi."

Yeşil gözlerinde bir pırıltı parlıyor. "Çok yakında dengeleri değiştirmek için koca bir haftamız olacak."

Kapıya doğru yürüyüp açıyorum, bir elimle kapıyı kavrarken diğer elimi çıkık kalçamın üzerine koyuyorum. Küstahça davranıyorum ve Klein'ın takdir dolu yüz ifadesine bakılırsa tam isabet. "Ahh, ama ne tarafa devrilecekler?"

Eğlenen bir sırtış yanaklarını genişletiyor. "Ben rekabetçiyim, Ace. Dikkatli ol."

"Bildiğim iyi oldu. Rakiplerimin nitelikli olmasını isterim, Wordsmith." Kasıla kasıla uzaklaştım ve onu dışarıda bıraktım.

BÖLÜM 20

Klein

PHOENIX SKY HARBOR ULUSLARARASI HAVALIMANI, ŞEHİR MERKEZİNDE YER ALMAKTADIR.

şehrin. Halston beni bırakmayı teklif etti ve bunun için ona minnettarım çünkü bu sayede park ücreti ödemekten kurtulacağım. Halston'a olan borcum açısından bana pahalıya mal olacak ve bunu bana hatırlattığında, ona bunu çeteleme eklemesini söylüyorum.

El sallayarak beni kalkış kaldırımına bırakıyor, havaalanı trafiğine girerken esniyor.

Paisley geldiğinde yirmi beş dakikadır kapının yanında oturuyordum. Saçları başının üstünde dağınık bir şekilde düğümlenmişti ve üzerinde eşofman ve atlet vardı. Makyajsızdı.

"Yazar Klein," diye homurdanıyor beni gördüğünde. "Kahveye ihtiyacım var." "Striptizci Klein'a göre büyük bir gelişme."

Beni duyduğunu anlamamın tek yolu bir bakış hareketidir.

Deve rengindeki deri sırt çantasını elinden alıp, "Bu sabah çok zombi gibisin," diyorum.

"Ben bir zevkim." Tek gözünü kısıyor ve bana şüpheyle bakıyor.

"Sabah insanı mısın?"

Heyecanımı ve hevesimi bastırarak, kayıtsızca "Evet" diyorum.

"Ugh," diye iç geçirdi. "Onca şehirdeki onca bar arasından seninkine girdim." "Bu senin şanslı gecendi."

"Öyle miydi?" Konuşurken başı ileri geri hareket ediyor, dağınık topuzu tehlikeli bir şekilde sallanıyor.

Onu incelerken başımı öne eğiyorum. "Sabahın erken saatlerinde biraz kabasın."

Bunu da senin hakkında yeni öğrendiğim şeyler listesine ekle."

"Kafein," diyor açıklama olarak. "Henüz hiç içmedim ve bu saatte beni insan yapan tek şey bu."

Ellerimi omuzlarına koyarak onu bir kafeye doğru yönlendiriyorum. "Hadi sana kafein alalım da bana iyi davranmaya başla."

Paisley ellerindeki en uzun kahveyi ve krem peynirli bir simit sipariş ediyor. Kasiyere "İki tane olsun lütfen," diyorum ve parayı uzatıyorum.

Paisley'nin kolu dışarı fırlar. "Benimkini ben ödeyebilirim."

"Uçak biletimi sen aldın. En azından sana bir kahve ve simit ısmarlayabilirim."

Başını salladı. "Buna izin vereceğim."

Uçağımıza bindiğimizde Paisley kahvesini bitirmiş ve neredeyse yeniden yüzde yüz insan olmuştu. Çantasından köşeleri bükülmüş ve omurgası çatlamış, yırtık pırtık bir ciltsiz kitap çıkıyor. Deri sırt çantasını ayağıyla önümüzdeki koltuğun altına yerleştiriyor.

Bakıyorum. "Bu hangi kitap?"

Paisley onu göğsüne bastırıyor ve kıvrık omzuyla beni engelliyor. "Bunun için endişelenme."

"Tek yaptığınızın okuduğunuz şeye olan ilgimi artırmak olduğunun farkındasınızdır."

Paisley her zamanki gibi inatçı bir şekilde topuklarını kazıyor. "Sana göremediğini söyledim ve şimdi tek istediğin onu görmek."

Gülümsemeye karşı koyuyorum. "Evet Royce, saklamak daha çok istememe neden oluyor." Gözleri parlıyor.

"Çift anlamlı."

"Neymiş o?"

"Çift anlamlı bir kelime ya da cümle-" Açıklamamın kalan kısmını yutuyorum. Paisley gerçek olamayacak kadar hevesle başını sallıyor. "Kitabı unutmam için dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

Suçlamaya itiraz etmiyor.

Gözlerimi kitabın sıkıca tutulduğu göğsüne dikiyorum. "Bana kitabı göster."

Kımıldamıyor. "Kel Kafa'ya gitmeden önce hep okurum." "Her zaman mı?"

Başını sallıyor. Şu anda çok sevimli görünüyor. Dağınık ve biraz yaramaz.

"Ne zaman başlıyor?"

"On dört yaşından beri."

Dirseğimle onu dürtüyorum. "Neden bana göstermiyorsun?"

"Gösteririm," diyor, "sadece bu konuda biraz utangaç hissediyorum."

Nefes alarak omzunu açıyor, böylece beni engellemiyor ve kitabı göğsünden uzaklaştırıyor.

"Summer Sisters?" Yazarın adına baktım. "Bu konuda neden utanıyorsun? Judy Blume orta sınıf ve belki de yetişkinlerden daha genç olan genç yetişkinler için romanlar yazıyor."

Paisley beni işaret ediyor. "İlk elime aldığımda ben de tam olarak böyle düşünmüştüm. Ama şuradaki kitap?" Kitabı kaldırıp sallayarak yıpranmış sayfaların açılmasını sağlıyor. "Bana öğretti"-sesini alçaltıyor
-"El işi."

Kapağa bakıyorum. "Ciddi misin?"

"Evet. On dört yaşındaki beynim patladı."

"Seni yeniden okumaktan alıkoyacak kadar değil," diye takılıyorum, köpek kulaklı bir köşeye hafifçe vurarak.

Alay ediyor. "Arkadaşlık hakkında güzel bir hikâye." "Tabii, tabii."

Paisley gözlerini devirir. Uçuş görevlisi koridordaki yerini alır. Güvenlik talimatlarına başlıyor ve Paisley kitabını bırakıp ellerini kucağında kavuşturarak uçuş görevlisinin yaptığı her şeyi izliyor.

Bitirdiğinde Paisley kitabını aldı. Eğildim. "Şüphesiz onunla göz teması kuran tek kişi sendin."

"Sizinle konuşan birini görmezden gelmek kabalıktır. Ayrıca, insanlara kendi hayatlarını ve başkalarının hayatlarını nasıl kurtaracaklarını öğretiyor. Bana teşekkür etmelisin, çünkü ben hava maskeleri düşerse ne yapacağımı biliyorum, sen bilmiyorsun ve sonunda sana yardım etmek zorunda kalacağım." Paisley bana keskin bir bakış fırlattı. "Siz, efendim, bir yüksünüz."

Gülmemek için dilimin ucuyla üçüncü azı dişimi dürtüyorum. "Uçuş görevlisi güvenlik talimatları verirken her zaman bu kadar dikkatli mi dinlersin?"

"Hiç şaşmadan," diye onaylıyor Paisley.

Mükemmel bir yaya olmakla ilgili yorum yaptığı geceyi düşünerek, "İnsanları memnun eden biri misin Royce?" diye soruyorum.

"Bu üzerinde çalıştığım bir kusur."

Başımı sallıyorum, dudaklarım dışarı fırlıyor. "Bazen güvensiz oluyorum. Bu üzerinde çalıştığım bir kusur."

"Devam eden çalışmalar olmaya," diyor bir kadehi havaya kaldırıyormuş gibi yaparak. Kadeh kaldırıyormuş gibi yapıyoruz.

Kitabını açtı. Defterimi ve kalemimi çıkarıp birkaç aydır beynimde dönüp duran başka bir olay örgüsü için notlar alıyorum.

Pilotlar uçağı kalkış için konumlandırıyor ve sonra hızlanıp yükseliyoruz.

Bir dakika sonra bir çarpma sesi duyulur ve Paisley kitabını bırakıp kolçağa sarılır.

Onu dürtüyorum. "İyi misin?"

"Neden inişli çıkışlı?" Gözlerinde panik parlıyor.

Parmaklarını kolçaktan çekiyorum, elini kendi elimde tutuyorum. "Yükseldikçe hava sıcaklığı değişiyor. Gittikçe daha yükseğe çıkarken yerin buradakinden ne kadar sıcak olduğunu düşünün. Yazın hava yolculuğu daha sarsıntılı olur."

Ben konuşurken başını sallıyor, gözleri güven dolu. Bu bakışlar beni neden bu kadar etkiliyor?

Elime bakıyor, orada olmasına şaşırmış gibi görünüyor. Utangaç bir şekilde gülümseyerek elini geri çekiyor. "Bunun için üzgünüm."

"Sizi korkutan bir konuda kendinizi daha iyi hissetmenizi sağlamak umurumda değil."

"Minnettarım," diye mırıldanıyor ve kitabını yeniden açıyor.

Paisley kendini hikayenin içinde kaybediyor. Küçük gülümsemeleri, bıyık altından kıkırdaması, arada bir dudaklarını ıslatan dilinin ucu, Paisley'nin okuduğu şeyden ne kadar keyif aldığının göstergesidir.

Cecily'nin bu sabah bana gönderdiği bir mesajdaki talimatlarına göre (*Fotoğraf çek!!!*), pencere çerçevesini resmin içinde tutmaya dikkat ederek uçak penceresinin dışındaki dünyanın bir fotoğrafını çekiyorum.

Uçuşun yarısına gelmiştik ki, eğilip fısıldadım, "Elle muameleyi yapabildin mi?"

Bakışlarını bana çevirdi, gözleri tehditkârdı. "Sana bunu söylediğime pişman etme beni."

Avuçlarımı masumca kaldırıyorum. "Elle iş yapmanın yanlış bir şey olduğunu söylemedim."

Paisley dudaklarıyla titreşen bir ses çıkarıyor. Kasıklarına bakıyor, yanaklarında hafif bir gül kızarması beliriyor. "Belli ki."

O kitabına geri dönüyor. Ben de taslağa geri dönüyorum.

Sonunda Paisley'nin bir süredir sayfa çevirmediğini fark ediyorum. "Uyuya mı kaldın Royce?"

"Hmm?" Bana şaşkınlıkla bakıyor. "Hayır," diye cevap veriyor ve kitabını kucağına koyarak dağınık topuzunu açıyor. Saçlarını parmaklarıyla tarıyor, sonra yeniden başına bağlıyor.

"Her şey yolunda mı?" Ona sordum.

Bir kez başını salladı, ağzı sıkı. Buna inanmıyorum. Ben iki kadınla büyüdüm. İyi olduklarını söyleyebilirler ama bu öyle demek değildir. Çoğu zaman, tam tersi anlamına gelir.

Ayrıca konuşmak istemeyen bir kadını itmenin bazen sivri dilli bir yoruma ve büyük olasılıkla buna eşlik eden bir hakarete yol açabileceğini öğrendim.

Bu yolculuğa mümkün olan en iyi şekilde başlamak adına çenemi kapalı tutuyorum.

İndik ve bagaj alımına yöneldik. Paisley bavulunu görünce almak için ilerledi ama ben daha hızlıydım.

"Alabilirim," diye ısrar ediyor ama ben başımı sallıyorum.

"Sahte erkek arkadaşın olabilirim ama gerçek bir beyefendiyim."

Bu yorum, onun şakacı ve küstah tarzıyla bana bir tür karşılık verdirmeliydi, ama o ancak titrek bir gülümsemeyle yetiniyor.

Söylediklerimde ciddi olduğumu göstermek için havaalanında onun ağır çantasını taşıyorum. Baş nedime elbisesi, kalın bir giysi torbasının içinde, omzundan sarkıyor.

Raleigh havaalanındaki küçük bir yerden vasat sandviçler aldık ve kiralık arabayı alıp feribota bineceğimiz kasabaya doğru yola çıktığımızda antenlerim kalkmıştı.

"Paisley," diye başlıyorum, parmaklarının direksiyona vuruşunu izliyorum. Bana bakıyor. Mavi-yeşil gözleri endişeden hasta olmuş. "O kafandan neler geçiyor?"

"Gergin hissetmeye başladım," diye itiraf ediyor. "Bu noktaya kadar iyiydim, ama şimdi" -bir elini direksiyondan çekip yüzünde gezdiriyor- "bunun şimdiye kadar yaptığım en aptalca şey olup olmadığını merak ediyorum."

"Beni düğüne getirmekten mi bahsediyorsun?"

"Hepsi. Ya bunların hiçbiri işe yaramazsa? Ya küçük kız kardeşimin eski sevgilisiyle düğününde baş nedime olduğum için herkes benim için üzülsün? Ya

Herkes senin gerçekten erkek arkadaşım olmadığını öğrenirse ve ben daha da büyük bir ezik gibi görünürsem?" Gözlerinden yaşlar süzülüyor ve konuşmasını kalınlaştırıyor. "Ve daha da kötüsü, ya şimdi adadan nefret edersem? Eskiden dünyada en sevdiğim yerd, ama sonra orada kötü şeyler oldu ve şimdi artık onu sevip sevmediğimi bilmiyorum." Sanki hissettiği kafa karışıklığı zihninden çıkarılabırmış gibi başını sallıyor. "Orayı sevmek istiyorum."

Ağlarken omuzları titriyor ve tek yapmak istediğim onu konsolun üzerinden kollarıma almak.

Onu kenara çekmeye ikna etmenin bir yolunu düşünüyordum ki bir hıçkırık vücudunu sarıyor ve "Paisley, hemen kenara çek" diyorum.

"Ben"-hıçkırık-

"İyiym." "Şimdi,

Paisley."

Mucizevi bir şekilde, sağ şeride geçmek için sinyal veriyor ve sonra çıkışa giriyor. Çimenli bankette durmak için vitesi Park'a alıyor.

"Özür dilerim." Gözyaşları sesini boğuyor.

"Muhtemelen hayır demeniz gereken bir düğüne gidiyorsunuz ve tören sırasında gelinin yanında durmakla sonuçlanacak bir haftalık düğün etkinliklerine katılmak üzeresiniz. Dürüst olmak gerekirse, şimdiye kadar bu konuda ağlamamış olmana şaşırdım."

Paisley bakışlarını bana çeviriyor. Gözyaşlarıyla lekelenmiş yanakları ve pembe burnuyla çok güzel görünüyor. "Bunu kabul ettiğim için muhtemelen deli olduğumu düşünüyorsun."

Düşünüyormuş gibi yaparken başım iki yana eğiliyor. "Sadece birazcık."

Gözyaşlarının arasından belli belirsiz bir gülümsemeyi başarıyor. "Bir erkek kardeşin olduğunu ve eski kız arkadaşınla evlendiğini farz et. Sen ne derdin?"

"Varsayımsal cevabım size yardımcı olmayacak. Durum bundan çok daha incelikli. Kesin ve kuru şeyler uzun zaman önce pencereden dışarı çıktı. Ve mesele sadece adaya neden döndüğünüz değil, aynı zamanda dönüyor olmanız." Çok kırıcı bir şey söylememek için bir an düşüncelerimi toparlayarak boynumu kaşıyorum. "Kız kardeşin eski sevgilinle lüks bir tatil köyünün balo salonunda evlenmiyor. Eski sevgilinle senin için hem iyi hem de kötü anılar barındıran bir yerde evleniyor."

Paisley burnunu çeker. "En iyisi ve en kötüsü." Elini çantasına atar ve seyahat boy bir mendil paketi çıkarır.

"Her şey tam bir karmaşa." Bunu ifade etmenin en güzel yolu bu. Şu ana kadar düşündüğüm her şeyde çok fazla f-kelimesi ve karakter suikastı var.

"Ya içimizi görürlerse?" Burnunu siler. "Sen bir yazarsın, aktör değil."

Sırıtiyorum. "Birisi bana bir kitap yazmanın en uzun, en karmaşık yalan gibi olduğunu söylemişti. Eğer bu doğruysa, oyunculuk bana o kadar da uzak değil."

Yüzünde bir gülümseme beliriyor.

"Bir de şu açıdan bak Paisley. Ben bir hikaye dokuyorum ve bu konuda gerçekten çok iyiyim, bu yüzden hikayeyi iyi bir hale getireceğim konusunda bana güven, tamam mı? Adaya gittiğimizde herkes sana delicesine bağlı olduğumu görecek. Eğer bu hayranlığım onların midesini bulandırmazsa, başarılı olamamışım demektir."

Paisley burnunu çeker, başını sallar ve alışılmadık şekilde savunmasız görünür.

"Öyle ayrıntılı bir iplik eğireceğim ki, sen ve ben bile içinde sıkışıp kalabiliriz." Bu sözlerin nereden geldiğini bilmiyorum. Kalbimden mi? Kesinlikle kafamdan değil. Kafam daha iyi bilir. Ama kalbim? O geveze bir piç.

Paisley'nin boğazı sert bir yutkunmayla titriyor. Koltuğunda rahatlıyor ve vücudunu bana doğru eğiyor. "Burada olduğun için mutluyum, Klein."

"Bu işte beraberiz Paisley. Daha pazartesi olmasına rağmen bittiğine karar verirsen, söyle. Seni sırtıma alır ve adadan yüzerek çıkarırım. Anladın mı?"

Dudakları yukarı doğru kıvrılıyor.

Gülümsemesinin devam etmesi, ağzının köşelerinin daha da yukarı tırmanması için her şeyi yaparım. "Seni desteklemekten başka bir sebep için gitmiyorum."

Amacıma ulaştım. Gülümsüyor. "Ve pasta yemek," diye ekliyor. "Kesinlikle pasta yiyecek için gidiyorum."

Şakaya gülümsedim. "Doğru. Pasta. Ben de pasta için buradayım."

İşte o anda bunu onun için hiçbir karşılık beklemeden yapabileceğimi fark ettim. Dijital pazarlama yok. Sosyal medya yok. Pasta yok.

Ön camdan dışarı bakar ve derin bir nefes alır. "Klein, dinle, bir şey düşünüyordum." Gergin bakışları yüzümde geziniyor.

"Söyle," diye teşvik ediyorum. "Bana her şeyi söyleyebilirsin."

"İlk güzel öpücüğümüzün ailemin önünde olmasını istemiyorum."

Göğsümde sevinen melekler mi var? Bir trompetçi üçlüsü mü? Bu konsola uzanıp hemen onun ağzına sahip olmaktan başka bir şey istemiyorum.

Beni durduran tek şey ilk öpüşmemizin ne kadar kötü olduğu. İlk iyi öpüşmemiz sadece iyi olamaz. Olağanüstü olmalı.

Paisley'nin odağı ağzımda, melekler ve trompetçiler devam ediyor.

Elini tutup yumuşak sıcaklığını avucumun içinde tutmakla yetiniyorum. "Asla, bir saniye bile, sarhoş bir öpücük karmaşasını, izleyenleri yatıştırmak için sahte bir iffetli gagalamayla takip etmeyecektim." Elini ters çevirerek avucundaki çizgileri takip ediyorum. Söyleyeceklerimi nasıl karşılayacağını bilmediğim için bakışlarımı indiriyorum. "İlk güzel öpüşmemizi o kadar inanılmaz derecede güzel yapmak niyetindeyim ki, kötü bir öpüşme yaşadığımızı hatırlamakta zorlanacaksın."

Parmakları aniden kapanıyor, dolambaçlı dokunuşumu durduruyor. Ellerimiz birbirine dolanıyor, çenemin altını dürtüyor ve bakışlarımı kendisiyle buluşmaya teşvik ediyor. "Bunu dört gözle bekliyorum."

Yüzündeki tüm gerginlik izleri silinmiş. Gözlerinde tanıdığım bir açlık var, çünkü aynaya bakıyor gibiyim. Tüm vücudum Paisley'i istiyor.

Vites değiştirip yola çıktı ve bana kışkırtıcı bir sırıtış fırlattı. "Bald Head Adası, işte geliyoruz."

DÜRÜST OLMAK GEREKİRSE, UYARILMIŞTIM.

Paisley, bizi adaya götüren feribotun önünde durursam ıslanacağımı söyledi. Küçük bir spreyi kastettiğini sanmışım.

Hayır. Gömleğim sırlıslam oldu.

Umursadığımdan değil. Her şeyi anlamakla meşgulüm.

Tuz serpintisi yüzüme vuruyor ve gözümü kırıştırıyorum. Uzakta ada beliriyor. Dikdörtgenler ve kareler manzarayı dolduruyor, yaklaştıkça keskinleşerek nesnelere dönüşüyor. Evler.

İki katlı, gri ve açık mavi çatılı, beyaz süslemeli ve uyumlu verandalı. Önlerinde kumsal ve ondan önce lacivert çalkantılı su.

Paisley'i arıyorum, bunu onunla paylaşmak istiyorum. Bald Head Adası'na gözümden biraz daha fazlasını yerleştirdikten sonra, buranın özel olduğunu söylemekte kendime güveniyorum. Eşsiz.

Paisley tekneye yaslanmış, ayaklarını suyun dövdüğü zemine dayamış. Başında üzerinde Vitamin Sea yazan sarı bir beyzbol şapkası var ama rüzgâr yine de saçlarını yukarı kaldırıp çenesine doluyor. Gemiye binmeden önce

açık pembe ve beyaz gofre şort giymiş. Seyahat ederken giydiği beyaz atleti de çıkarmadı.

"Buraya gel," diye bağıryorum dalgalı suyun üzerinde çarpışan büyük teknenin sesinin üzerinde.

Beyaz gömleğini göstererek başını sallar.

Beyaz üstünü sırlıklam görmeyi umursamasam da, bu manzarayı başkasıyla paylaşmayı reddediyorum.

Kaptan kanalda ilerleyerek marinaya yanaşıyor.

İnsanlar çıkışa doğru ilerliyor, inmek için bekliyorlar. Paisley beni bekliyor, yanına gittiğimde sırtıyor. "Her şeyi içine çekmeni izlemek hoşuma gitti. Ben de senin fotoğraflarını çekiyordum. Cecily için."

Yüzüm sertleşiyor, güvensizliğim beni ele geçiriyor. Neye benziyordum? Atlantik'i hiç görmemiş bir zavallıya mı? Hiç feribota binmemiş?

Yavaş hareket eden kalabalığın en arkasındayız ve Paisley elini koluma atıyor. Çekiştiriyor, sessizce ona bakmamı istiyor. Ben de baktım. Rüzgâr yanaklarını pembeleştirmiş, saçlarını karıştırmış. Çok güzeldi.

"Açık sözlülüğünüzü, adanın büyüsunü hissetmenize izin verme isteğinizi takdir ediyorum."

Sözlerinin içimde dolaşmasına, içime işlemesine izin veriyorum. Paisley'nin benimle bir sorunu olmadığını daha kaç kere söylemesi gerekiyor? Kim olduğumu ve iş için ne yaptığımı?

Feribottan iniyoruz ama insanların bavullarını ve yollarını bulma telaşına kapılmadan önce boştaki elimi Paisley'nin hâlâ kolumda tuttuğu eline götürüyorum. Sonra onu sıkıyorum ve sahip olduğumuz kısa süre içinde ona anlamlı bir bakış atmaya çalışıyorum.

Paisley anlıyormuş gibi gülümsüyor, çantalarımızı ve bizi almaya gelecek olan büyükannesini aramak için uzaklaşıyor.

Çantalarımızı aldıktan sonra, çoğunlukla organize olan kaosun dışına çıkıp, kenarda daha sakin bir yer buluyoruz.

Paisley telefonuna bakarak, "Büyükannem bir dakika içinde burada olacağını söyledi," diyor. "Hakkında kısa bir bilgi: Muhtemelen sizi hazırlıksız yakalayacak şekilde komiktir, büyükbabam onun hayatının aşkıydı ve beş yıl önce ölmüş olmasına rağmen hala onun ölümünden bahsedemiyor, neredeyse kesinlikle size The Price Is Right'a çıkıp Bob Barker'ı öptüğu zamanı anlatacaktır ve 'kıyı büyükannesi' dediğimiz bir tarzda giyiniyor."

Paisley'nin önüne attığı tüm bilgileri karıştırıyorum, buna büyükbabasının vefatından ilk kez bahsetmesi de dahil.

"Anladım. Gülmeye hazır olun, büyükbabanızdan bahsetmeyin, bana Bob Barker'dan bahsetmesine izin verin ve... *kıyı büyükannesi mi?* Bunu açıklamak gerek." Zamanımın büyük bir kısmını tanımlayıcılar, giyim tarzları ve fiziksel özellikler üzerinde çalışarak geçiriyorum. Ama 'kıyı büyükannesi'? Kayboldum.

"Beyaz, fildişi ve krem rengi pamuklu ve keten giydiği anlamına geliyor. Dökümlü, düğmesiz düğmeler, çizgili hırkalar, balıkçı kazağı. Bu,"-Paisley'nin avuç içleri dışarı doğru bastırılmış, ileri geri eğiliyor-"plajla ilgili her şeye hazır olduğunu söylüyor. Bir şenlik ateşi yakabilir, beyaz şarap yudumlayabilir, bahçesini budayabilir, hatta ortancaları kırıp bir vazoya dizebilir."

"Bu... açıklayıcıydı. Ve etkiliydi." Etkilendim.

Golf arabasındaki bir kadın Paisley'nin yanına gelir. "Affedersiniz," diye sesleniyor melodik bir sesle. "Torunuma biraz benziyorsunuz, sadece daha güzelsiniz."

Paisley arkasını dönmeye fırsat bulamadan yüzü sırtıtmaya başlar. Kadın golf arabasının direksiyonundan iner. Bol beyaz keten pantolonun içine sokulmuş lacivert beyaz çizgili bir bluz giymiştir. Ayaklarında deve tüyü renginde kaydıraklar ve kurumuş kum var, sanki sahilden çıkıp arabaya binmiş gibi.

Paisley çantasını bırakır, şapkasını çıkarır ve büyükannesine sarılır. Sarılma devam ediyor ve sallanmaya dönüşüyor. Kadın gözümü yakalıyor, göz kırpmıyor ve "Paisley, beni erkek arkadaşınla tanıştırsana" diyor.

Paisley kendini büyükannesinin kucağından kurtarır. "Büyükanne, bu Klein. Klein, bu da Lausanne."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lozan." Uzattığı elini iki elimle kucaklayarak tutuyorum. Gülümsemesi sıcak ve misafirperver; boynunda üç farklı uzunlukta narin altın zincir var. Asil ve görkemli bir duruşu var, kendi duruşumu düzeltmeme neden oluyor ama yine de bir şekilde rahat. Tüm bunları kağıda dökmüş olsaydım kulağa mesafeli gelebilirdi, ancak bana ikinci bir göz kırpıp omzumu okşayarak nazik davranıyor.

"İsminiz eşsiz. Daha önce hiç duymamıştım." Bavullarımızı hızlıca hazırlayıp golf arabasının üçüncü sırasına yerleştirdim.

"Başka bir Lozan'la hiç tanışmadım," diyor mutlu bir şekilde, direksiyonun arkasına yerleşerek. Paisley onun yanındaki koltuğa oturuyor, ben de ikinci sıraya kayıyorum. "Babam orduda görev yaptı ve İsviçre'de bir süre geçirdi."

Avrupa'da yaşadı. Orada Cenevre Gölü anlamına gelen Lozan adında bir kasaba var. Yani teknik olarak benim adım Cenevre Gölü ama Lozan da gayet güzel."

Lozan el frenini indiriyor ve araba canlanıyor. Arabayı yola çekiyoruz ve ben ön koltukta gerçekleşen konuşmaya dikkat etmeye çalışsam da bu neredeyse imkansız. Bakılacak, anlaşılacak o kadar çok şey var ki.

Palmiye ağaçlarını, hindistan cevizlerini unutun. Yolları kaplayan ağaçlar devasa, o kadar uzunlar ki tepelerini görebilmek için boynumu eğmem gerekiyor, ama bazılarının sadece gölgeliklerini görebiliyorum.

"Deniz ormanı," diyor Lozan, patıkada ilerlerken sesi arkasından geliyor. "Canlı ve Defne meşeleri, çoğunlukla."

Paisley sırtarak bana bakıyor. Karmakarışık saçları kendi etrafına dolanarak dayak yiyor. Mavi-yeşil gözleri parlıyor, mutluluğa atfedilebilecek bir ışıltı.

Paisley'nin neden buraya en sevdiği yer dediğini anlayabiliyorum. Bu özel yeri iliklerine kadar hissediyor. Burada acı çekmiş olması çok kötü. Ve bu acının muhtemelen henüz bitmediğini düşünmek daha da üzücü.

Haftanın geri kalanı onun için ne getirecek?

BÖLÜM 21

Paisley

KLEIN'IN BALD HEAD İLE TANIŞMASINA VERDİĞİ TEPKIYI İZLERKEN
Island onu daha çok sevmemi sağladı.

Huşu içindeydi ve bunu göstermekten korkmuyordu. Bundan zevk almaktan korkmuyordu. Kendini tuttuğu bir an oldu ve yüzündeki tereddütü izledim. Bunu neden yapıyordu? Neden onda bir sorun bulmamı bekliyor?

Şu anda, patikadan hızla geçerken adanın eşsizliğini özümsemesini izlerken, onun feribotta bir an için çıldıran kişiyle aynı kişi olduğuna inanmak zor.

Aynı şey benim için de söylenebilir. Çatlamış dudaklarım ve yanaklarım, hırpalanmış saçlarım ve olabildiğince mutlu halimle, bugün erken saatlerde kiralık arabayı kenara çekmek zorunda kaldığımı ve kendi erime krizimi geçirdiğimi kimse bilemezdi.

"İşte geldik," diye anons ediyor büyükanne, beyaz taşlarla kaplı çakıllı araba yolundan aşağı inerken.

Kendimi bildim bileli geldiğim aynı ev. İlk karpuzumu tattığım, açık hava merdivenlerinde alt basamağı kaçırdığım ve çenemin altındaki küçük yara izini kazandığım yer. İlk öpücüğümü sahilde, yaz için burada olan bir çocukla yaşadım. Ehliyet sınavımı başarıyla geçmiştim çünkü o zamana kadar yıllardır golf arabası kullanıyordum.

Klein aşırı doldurulmuş bavulumu sanki tüyden yapılmış gibi merdivenlerden yukarı taşıyor. Büyükannem bizi arka girişe götürüyor,

doğrudan yemek odasına ve bitişik mutfığa.

Burayla ilgili hiçbir şey değişmedi ve bunu büyükannemin bilebileceğinden çok daha fazla takdir ediyorum. Mutfığı kolayca yenileyebilir, beyaz dolaplar ve mermer tezgahlar kurabilir, teneke lambaları rattan sarkıt lambalarla değiştirebilirdi.

Onun yapmadığını bilmek beni çok mutlu ediyor. Yeni süslü döşemeler istemiyorum. Evde scooter ve patenlerin iz bıraktığı ahşap istiyorum. Çıplak ayakların altında cızırtılı sisal halılar ve ne kadar titizlikle süpürürsek süpürelim kum istiyorum.

Klein, "Eviniz çok güzel," diyor. Bu iltifatı yapması gerektiğini düşündüğü için yapmıyor. Sesinde bir parça şaşkınlık, burada olmaktan duyduğu minnettarlığın alt tonu var.

Zihnimde küçük bir düşünce süzülüyor, bir balon gibi opak ve parlak.
Klein ile burada olmaktan gerçekten mutluyum.

Bir de arabada bana söylediği şey var. *İlk güzel öpüşmemizi o kadar güzel yapmak niyetindeyim ki, kötü bir öpüşme yaşadığımızı hatırlamakta zorlanacaksınız.*

Bu cümle saatlerdir zihnimde tekrar tekrar çalışıyor. Böyle bir şeyi ne zaman yapmayı planlıyor? Ne kadar iyi konuşuyoruz?

Büyükanne Klein'ın iltifatını kabul eder ve ona mutfığı gezdirir. Çekmeceleri ve dolapları açarak ona eşyaların nerede olduğunu ve kahve makinesini nasıl kullanacağını gösteriyor.

"Bunu bilmem gerekecek," diye alaycı bir şekilde sırtıyor Klein. "Paisley'nin külotu sabah düzgün bir şekilde kafeinlenene kadar bir bükülme içinde."

Gözlerimi şakacı bir şekilde devirip başka tarafa bakıyorum. Büyükanne kilerin kapısını açıp içeri giriyor ve kutuları karıştırmaya başlıyor.

Klein yaklaşıyor ve fısıldıyorum, "Az önce külot mu dedin?"

"Büyükanne 'külot' demekten iyidir."

"Onlara ne dersiniz deyin. Tanga giyiyor." Klein suratını asmamaya çalışır ama başaramaz.

"Şaka yapıyorum," diyorum, onun acısını dindirmek için. "Büyükanneyi içeri sokuyor-"

Klein'ın avuç içi havaya fırlar. "Yeter."

Büyükanne kilerden çıkar. "Bu gece burada sadece üçümüz varız. Diğer herkes yarın geliyor, bu yüzden fırsatımız varken huzur ve sessizliğin tadını çıkarsak iyi olur." Birkaç parça eşyayı tezgâhın üzerine bırakıyor. "Siz ikiniz odanıza gidin ve ben yemeğe başlarken temizlenin."

Senin odan mı?

Başımı sallıyorum, onu yanlış anladığımdan eminim. "Her zamanki odamda kalıyorum." Parmağımla Klein'ın göğsünü işaret ediyorum. "Klein'ı nerede istiyorsun?"

"Bu sefer düzenlemeler farklı. Yarından itibaren önümüzdeki bir hafta boyunca bu ev ağzına kadar insanla dolu olacak. Kardeşin, kuzenlerin ve Sienna eski moda olanı yapıp düğüne kadar Shane'le kalmayacak. Seni ve Klein'ı ikinci ana yatak odasına yerleştiriyorum."

Panik boğazımın dibine oturuyor. "Ama annem orada kalıyor."

Büyükanne burnunu kıvırır. "O erkek arkadaşıyla olmaz. Ona kendi evini kiralamasını söyledim." Ellerini havaya kaldırdı. "Neden tüm bu detayları istediğimi düşünüyor, anlamıyorum."

"Bunun için seni suçlamıyorum," diye yüzümü buruşturuyorum. "En son konuştuğumuzda, konuşmanın bir rüya olmasını dileyerek telefonu kapattım."

"Bir kabus," diye düzeltiyor büyükanne. "Her neyse, sen ve Klein aynı odayı paylaşacaksınız. Şok olmuş gibi bakmayı da bırakabilirsin. Eminim yatay mambo hareketini çoktan yapmışsındır. Yaşlıyım ama o kadar da yaşlı değilim."

Kollarını kavuşturmuş, kaşlarını kaldırmış, ona karşı çıkmam için bana meydan okuyor.

Klein'ın kolundan tutup onu hafifçe soldaki çıkışa doğru itiyorum. "Bu konuşma daha fazla uzamadan buradan gitmeliyiz."

Klein'ı bavullarıyla birlikte odadan çıkarırken büyükanne parmaklarıyla bize göz kırpmıyor.

"Vay be," diyorum, onunla birlikte oturma odasına doğru ilerlerken. "Tartışmak istemediğim iki konu var: annemin seks hayatı ve benimki."

Klein oturma odasında etrafına bakınarak çevresini inceliyor. "Bence büyükanne ve annem tanışsalar çok iyi arkadaş olurlardı."

"Muhtemelen alingan, suçla savaşıp süper kahramanlardan oluşan müthiş bir ekibe dönüşeceklerdi."

Klein medya merkezindeki bir rafa çıkıyor ve kardeşlerimle yıllar boyunca topladığımız küçük deniz kabukları ve deniz camı kavanozlarına bakıyor. Aynı rafta adanın tarihi hakkında bir kitap, hayvanlar ve yerli bitki yaşamı hakkında ikinci bir kitap bulunuyor.

Kitapları çıkaracakmış gibi kolunu kaldırıyor, sonra elini geri çekiyor.

"Bunları okuyabilirsin. Kimsenin okumadığı o kapı önü sehpa kitaplarından değil. Keyif almak içindirler."

Klein iki kitabı da alır ve kolunun altına sıkıştırır. "Kahve masası kitapları benim en sevdiğim şeydir."

"Bu izler."

Oturma odasından geçip koridordan aşağı iniyoruz ve iki ranza bulunan bir yatak odasının önünden geçiyoruz. Sırada her yaz benim ve Sienna'nın kullandığı yatak odası var. Geçerken hızlıca bir göz atınca pek bir şeyin değişmediğini görüyorum. Aynı çiçekli yatak örtüsü, pencerelerde aynı Roma perdeleri.

Koridorun sonundaki hedefimiz, kendine ait muhteşem bir banyosu olan ikinci ana yatak odası. Cam duş pencereye ve onun da ötesinde sahile bakıyor.

Başka bir zaman, burası annemle babamın odasıyken, duşu kullanmak için gizlice girerdim. Kardeşlerimle aynı banyoyu paylaşmak pek de ideal değildi; Sienna ürünlerimi alıyor, Spencer ise sifonu çekmezse dışarıda uyumak zorunda kalacağı yönündeki tüm uyarıları görmezden geliyordu.

Bir ömür önceymiş gibi geliyor. On yıl bir ömür sayılır mı? Royce'larla beş kişilik bir aile olarak tatile çıktığımız o son yazdan bu yana işte bu kadar zaman geçti. Babamla komşumuzun filmlere konu olacak bir öpüşme yaşadığı o anda yatak odasının penceresinden dışarı bir bakış atmıştım, o kadar.

Ama şimdi bunu düşünmeyeceğim. Umarım mümkün olduğunca az düşünürüm.

"İşte geldik," diye anons ederek odaya giriyorum.

"Vay canına," diyor Klein, arkamdan içeri girerken.

Duvarın dörtte üçünü kaplayan büyük bir pencere bizi karşılıyor; pencerenin ardında öğleden sonra pırıl pırıl okyanus var. Perdeler pencereyi narin beyaz bir dantelle çerçeveleyiyor. Denizci mavisini ve beyaz çizgilerle döşenmiş bir sandalye pencerenin yanına yerleştirilmiş. Klein'in orada oturup kitaplarını okuduğunu şimdiden görebiliyorum. Bir sonraki romanının ana hatlarını çiziyor.

Bir duvarda şifonyer ve banyo girişi yer alıyor. Bunun karşısında ise bu odanın en sevdiğim ikinci bölümü olan yatak ve iki komodinin bulunduğu yığma duvar yer alıyor. Yatak bir kral yatak ve aynı renkte, boz kahverengi dokuma iplere benzeyen bir başlık ve ayak ucu var. Yatak takımı dokulu, beyaz ve sandalyenin mavi çizgileriyle uyumlu kırlentlere sahip. Ve-

Olamaz.

Klein'a sertçe bakıyorum.

Elleri ceplerinde, dudakları büzülmüş.

Klein zaten biliyor ama ben yine de yüksek sesle söylüyorum. "Sadece bir yatak var."

Bunun olacağını nasıl oldu da bir mil öteden göremedim? Tabii ki sadece bir yatak var. Bu odada sadece bir yatak vardı.

Zihnim koşturuyor. Kafam patlıyor mu? Öyle hissediyorum.

"Paisley." Klein omuzlarımdan tuttu. "Sakin ol. Belki bir yerlerde havalı bir yatak bulabiliriz ve ben de onun üzerinde uyurum."

Başımı sallıyorum, ama kendime pek güvenim yok. Suçluluk duygusu beni dürtüyor. Klein'ı Birleşik Devletler'in öbür ucuna havalı yatakta uyusun diye taşımadım.

Ve evet, bana destansı bir öpücük sözü verdi, ama bu yatağı paylaşmamız gerektiği anlamına gelmiyor. Değil mi?

Klein el çantasını açıyor ve valizini boşaltmaya başlıyor. Ben de aynısını yapıyorum, elbiseyi dolaba asmakla başlıyorum. En hafif dokunuşla kumaşa hayranlıkla bakıyorum. Düğün ekibinde desen giyen tek kişi benim. Beyaz zemin üzerine Carolina mavisi güller, yere kadar uzanan, üst kısmı korseli ve alt kısmı üç sıra fırfırlı. Sallanıyor, gizli bir yırtmacı var ve uyluğun ortasına kadar uzanıyor. Sienna'nın hakkını vermeliyim, olağanüstü bir zevki var. Kalan üç nedime de benimkiyle uyumlu mavi tonlarında çeşitli tarzlarda elbiseler giyecek.

Elbiseye son bir kez bakıp dolabı kapatıyorum ve banyo malzemelerimi alıp banyoya gidiyorum.

"Biraz müzik açmamın sakıncası var mı?" Klein arıyor.

Çeşitli şişelerimi sıraladığım duştan, "Devam et," diye bağıriyorum.

The Beach Boys çalmaya başlıyor ve beni gülümsetiyor. Büyükbabam Beach Boys'u çok severdi.

Klein'a "İyi seçim," diyorum ve yatak odasına dönüp giysilerimi yerleştirmeye başlıyorum. Klein pencerenin önünde durmuş, dışarı bakıyor.

"Her yazı burada geçirdiğine inanamıyorum," diyor. Sesinde huşu ve keder karışımı bir his var. "Ben küçükken birkaç kez Kaliforniya'ya gitmiştik ama sonra-" diye kesiyor.

Babası hakkında mı konuşacaktı? Ya da onu içine kapanık yapan başka bir şeyden mi?

"-gitmeyi bıraktık," diye bitiriyor topalca. "Ve eminim bunu zaten biliyorsundur ama yazın Phoenix'ten çok daha iyi yerler var." "O kadar da kötü değil," diyorum bir yığın pijamayı çekmeceye yerleştirirken. "İçeride klimanın içinde kalıyorsun ve klimalı bir yerden

başka bir mağazaya. Soğuk iklimlerde kışın tersine içeride kalıp sıcaklık ararlar."

"Sanırım bu doğru."

"Burası da çok sıcak oluyor. Ve nemli." "Ama bir plaj var."

"Beni yakaladın."

"Haklıydın Paisley, burası sihirli bir yer. Dışarıda bir okyanus var," diye işaret ediyor, sonra dönüyor, "ama şu tarafta meşe ağaçları var. Ve hayvanlar. Adada geyik olduğunu biliyor muydun? Ve tilkiler?"

İç çamaşırlarımı çekmeceye koyup kalçamla kapatıyorum. "Birisi arakladığı kitaplardan birini okuyordu."

"Sen banyoda eşyalarını yerleştirirken," diyor sandalyenin kolunda açık duran kitabı göstererek. "Sanırım sahile gidip Cecily'ye göndermek için bir fotoğraf çekmeliyiz."

"Sen ne dersen de, Klein yazar."

Klein'a üstünü değiştirmesi ve tazelenmesi için zaman tanımak için odadan çıkıyorum ve benimle büyükannemin ev yapımı tavuklu şehriye çorbasını fırında kaynatdığı mutfakta buluşuyorum.

"Lozan, bizimle sahile gelmek ister misin?"

Büyükannem Klein'ın davetine şaşırıyor ama "Siz ikiniz gidin. Ev yapımı bisküvilerimi yapmak için can atıyordum ve bu iyi bir neden gibi görünüyor. Bisküvi sever misin, Klein?"

"Ev yapımı bisküvileri bir erkeğin sevmesi gerekenden çok daha fazla seviyorum."

Büyükanne titriyor. Bana bir bakış fırlattı. "Oh, Paisley. Bunu sevdim. Sende kalmalı."

Klein'a göz kırpmıyorum. "Bunu düşünüyorum."

Klein'ın iyi olanlardan biri olduğuna hiç şüphem yok. Bana tutkulu ama saygıdeğer bir öpücük kondurması için mükemmel bir zaman olurdu ama sahte öpücükler başlamadan önce yeniden yapmamız gerektiğı için kendimi sakın olmaya zorluyorum.

Şapka ve güneş gözlüğü takarak Klein'ı verandaya kadar takip ediyorum. Sahile giden özel ahşap yürüyüş yolunu gösteriyorum. Giderken elimi tutuyor, parmaklarını parmaklarımin arasından geçiriyor.

"Büyükannen izliyordur diye," diye açıklıyor elimi sıkarak. "O evin arka tarafında yaklaşık on beş pencere var ve mutfakta durduğu yerden muhtemelen en az sekizinin arkasını görebilir."

"Mutfakta beni öpmek için altın bir fırsatı kaçırdın. Sadece tatlı ve küçük bir şey, bir gagadan biraz daha fazlası ama çok fazla değil."

"Biliyorum," diyor huysuzca. "Ama niyetimi açıkça belirttim."

"Bu niyetini bir an önce paraya çevirsen iyi olur, çünkü yarın tüm ailem üzerimize çullanacak."

"Farkındayım."

Yürüyüş yolunun bir sonraki kısmına doğru üç adım atıyoruz. Kum tepesinin zirvesine ulaştığımızda Klein durur. Güçlü olduğu kadar çarpıcı da olan okyanus kendini kıyıya doğru fırlatıyor. "Okyanusu dinlemeyi her zaman sevmişimdir."

"Balık burcu

musun?" "4 Martth ."

"Balık."

"Bunun konuyla ne ilgisi var?"

"Sen bir su burcusun." İçimde bir rahatlama oldu. "Birbirimizin doğum gününü sormayı nasıl unuttuk? Bunu bilmek çok önemli."

"11 Ocak hangi işaretth ?"

İrkildim. "O gün benim doğum günüm." "Biliyorum."

"Bunu nereden biliyorsun?" Paloma'ya ya da Cecily'ye sormuş olmalı.

Omuz silkiyor ve ben bunu sadece görmekle kalmıyor, aynı zamanda hissediyorum çünkü hâlâ ellerimden birini tutuyor. "Seni bazen dersimiz başlamadan önce kafeteryada görürdüm. Bir gün biri sana doğru yürüdü ve ortasında mum olan bir kek uzattı."

"Marie," diyorum, anılar üzerime çöküyor. "O günü düşünmeyeli çok uzun zaman oldu. Tarihi hatırladığına inanamıyorum."

Tekrar omuz silkiyor ve elimi bir kez daha yukarı çekiyor. "İyi bir hafızam var. Ayrıca doğum tarihinizin 1/11 olması da havalı bir şey. Marie ile hâlâ arkadaş mısınız?"

"Keşke buna evet diyebilseydim ama hayır. Üniversiteden sonra bir adamla görüşmeye başladı ve onun için Chicago'ya taşındı. Birbirimizden uzaklaştık. Olur böyle şeyler."

Klein okyanusa bakıyor. "Yürüyüşe hazır mısınız?"

Kum tepesinden sahile inen ahşap merdivenler eski ve dar. Klein önüme geçerek, "Böylece, ayağın takılırsa seni yakalayabilirim," diyor.

"Bu bana kafanın arkasında gözlerin olduğunu söyleme şeklin mi?" İçimdeki heyecanı gizlemek için alay ediyorum.

Gülerken omuzları titriyor. Dibe ulaşıyoruz, ayaklarımızı çıkarıp ayaklarımızı hâlâ sıcak olan kuma gömüyoruz. Sahilin aşağısında aileler toparlanıyor ve birkaç çocuk etrafta koşuşturuyor, parlak uçurtmaları rüzgârda dalgalanıyor.

Klein suyun kenarına doğru yürüyor ve deniz köpüğünün ayak parmaklarını gıdıklamasına izin veriyor. Ben de aynısını yapıyorum, gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum. Tüm vücudumla nefes alıyorum, rüzgâr yanağıma tuzlu su çarpıyor.

Büyükbabama son bir kez veda etmek için buraya geldiğimden bu yana beş yıl geçti. Buranın yeniden zahmetsizce iyi hissettirmeye başlamasına hazırım. "Klein," diyorum aniden. Bana bakıyor, kaşları kalkık. "Nasıl Yarın sana adayı gezdirmeme ne dersin? Bütün hafta boyunca, aslında, düğün işlerini yapmadığımız zamanlarda. Sana burayı neden sevdiğimi göstereceğim."

"Bunun bir randevu olduğunu söyleyebilirim. Gerçi burayı neden sevdiğini şimdiden anlıyorum." Gülümsemem canımı acıtacak kadar genişliyor. "Sadece bekle. Daha iyi olacak."

"Buna inanmak zor," diyor, gözleri üzerimde. "Ama sözüne güveniyorum."

Yürümeye devam ediyoruz. Akşam güneşi alçalıyor, daha koyu bir turuncuya dönüşüyor, pembe ve mora doğru derinleşiyor.

Klein geri çekilir. "Yürümeye devam et," diye talimat verir.

Bir dakika sonra yetiştiğinde, çektiği fotoğrafı paylaşıyor. Şaşırtıcı derecede iyi. Saçlarım sırtımdan aşağı dökülüyor ve başım batan güneşin bir kısmını engelliyor.

"Fotoğraf makinesi konusunda yeteneklisin," diyorum, "ama bir fotoğrafını çekmeme ne dersin? Cecily'ye bazı seçenekler sun."

Klein kabul ediyor ve ben de onu suyun kenarına, okyanusa bakacak şekilde oturtuyorum. "Dizlerini içeri çek ve kollarını etraflarına sar."

Dediğimi yapıyor ve bir avuç fotoğraf çekiyorum. Telefonu geri verirken, "Umarım içinde hoşuna giden bir tane vardır" diyorum.

Uzaklaşmaya başlıyorum ama Klein bileğimden tutup beni kendisine doğru döndürüyor. Telefonunu uzatmış, başka bir fotoğraf çekmeye hazır.

"Sen ve ben," diyor.

Zaten göğsünün önünde duruyorum, bu yüzden başımı geriye yaslıyorum ve sert düzlemlere yaslanmasına izin veriyorum. Klein'in çenesi aşağıya iniyor, yüzünün alt kısmı başımın üst kısmının üzerinde duruyor.

"*Sahte randevu* de," diye şarkı söyleyerek beni güldürüyor. Fotoğrafı çekiyor.

"Ugh," diye inliyorum. "Güldüğüm fotoğraflardan nefret ediyorum."

Klein'ın kaşlarının arasındaki deri kıvrılır. "Kendini gülerken gördün mü?"

"Aşağı yukarı sadece yüz bin kez."

"Eğer gerçekten nefret ediyorsan silerim, ama sana söz veriyorum gülüşün çok güzel. Ve eğer size aksini söyleyen olduysa, bu inancınızdan sizi ilk ben vazgeçireyim."

Göğsüme sıcak ve ağır bir şey yerleşiyor. Duygulardan eminim, ama onlara bir isim koyamıyorum. Bu duygular biraz tehlikeli, henüz bilinmemek istiyorlar.

"Fotoğraf sizde kalsın ama silmeyi teklif ettiğiniz için teşekkür ederim. Ve söylediğin diğer şeyler için de."

Klein telefonunu cebine sokar. "Akşam yemeği birazdan hazır olur." Bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni sahil evine doğru çeviriyor. "İltifat alma konusunda pek iyi değilsin."

"Buna alışık değilim," diye açıklıyorum.

"Bir insan bir şeye nasıl alışır biliyor musun?" "Nasıl?"

"Tekrarlama."

"Sanırım ailemin önünde bana iltifat etmek senin için iyi bir fikir."

Sahil evine giden merdivenlere ulaşıyoruz.

"Ve seni öpmek," diye belirtiyor. "Tatlı ve küçük bir şey, bir gagadan biraz daha fazlası ama çok fazla değil." Sırıttırıyor, cümlemi kelimesi kelimesine tekrarlamaktan gurur duyuyor gibi görünüyor.

Ayakkabılarımı ayağıma geçirip ilk merdivende duruyorum ve ona dönüp bakıyorum. "Saat işliyor, Wordsmith."

Merdivenleri çıkarken kalçalarıma biraz daha fazla yan hareket yaptırıyor muyum? Olabilir.

Sahte bir ilişki yaşıyor olabiliriz ama onunla alay etmekten aldığım zevk gerçek.

Klein I 1acligon
@kleinthewriter

37,ODO feet'te çok güzel. Winclow'un dışındaki manzara
da fena değil.

14

1k

3

BÖLÜM 22

Klein

CECILY MESAJ ATIP UÇAK FOTOĞRAFIMI GÖNDERDİĞİNİ SÖYLEDİ. BU BANA Paisley ve benim sahildeki yürüyüşümüzün fotoğraflarını eklemek için. Yapmam gerekeni yaptıktan sonra telefonumu gecenin geri kalanı için Rahatsız Etme moduna geçiriyorum.

"Pekala, Klein," diyor Lozan, "insanlar şehriyeli tavuk çorbası hakkında fikir yürütmeye meyillidir, o yüzden duyalım bakalım. Benimki hakkında ne düşünüyorsun?"

Verandadaki koltuğuma oturup düşünüyormuş gibi yapıyorum. Tavuklu şehriye çorbası için standartlarım astronomiktir. Çocukluğumda tavuk suyu ve adaçayı kokusu taşımayan bir hastalık günü hatırlamıyorum. Annem, benim olgunlaşmamış beynim için anlaşılmaz bir şekilde, malzemeleri her zaman hazır bulundururdu.

"Anneminkiyle birlikte en üst sırada yer alıyor" diye cevap veriyorum ve Lozan gülümsüyor.

Bunun nedeninin feribotla anakaraya geçmesi ve havuçların bir gün önce topraktan çıkarıldığı bir çiftçi pazarından alışveriş yapması olduğunu iddia ediyor.

Bu olabilir, ama benim param üçüncü biraya gidiyor. Üç numaralı biranın kapağını açtıktan sonra her şeyin tadı daha güzel oluyor.

Paisley ve Lozan akşam yemeğinde bir şişe beyaz şarabı bitirdi ve verandada oturmak için dışarı çıkarken ikinci bir şişe daha açtılar.

"Klein," diyor Lozan, bardağını hafif kazağının önüne bastırmış, karanlık gökyüzüne hülyalı hülyalı bakarken. "Paisley sana bir keresinde Bob Barker'ı öptüğümü söyledi mi?"

Paisley ve ben bakışlarımızı paylaşıyoruz, dudaklarında şakacı bir

gölümseme dolaşıyor.

Arkama yaslanıp kendimi hikâyeyi dinlemeye hazırladım. "Paisley, Bob Barker'ı öptüğünden bahsetmiş olabilir."

"İşte oradaydım," diye anlatmaya başlıyor Lozan. "Los Angeles'ta bir arkadaşımı ziyaret ediyordum. The Price Is Right'ın stüdyo çekimlerine davet edildik. Bu 80'li yıllardaydı, yani program o zamana kadar bir süredir yayındaydı. Demek istediğim, onu yanağından öpmek için emsal çoktan belirlenmişti." Hatırladıkları karşısında sırtıyor. "Aşağı inmeme için ismim okunduğunda inanmadım. Sonra korkunç derecede çirkin bir gardırop için en yakın fiyatı tahmin ettim ve birdenbire beni sahneye davet etti! Bunun hayatımda televizyona çıkacağım ve aynı zamanda Bob Barker'ın huzurunda olacağım tek an olacağını biliyordum, bu yüzden kabul ettim." Gülüyor, gözleri parlıyor.

Paisley iç geçirir. "Bu hikâyeye bayılıyorum."

"Annem de izleyecek. Ben çocukken o diziyi izlerdi."

Lausanne bir omzunu kaldırır ve şakacı bir şekilde küçük bir salınım yapar. "Pekâlâ, torunum," diye bakışlarını Paisley'ye diyor Lozan. "Bana doğruyu söyle."

Paisley telaşla bana bakıyor ama Lozan "Kız kardeşinin eski sevgilinle evlenmesi garip mi?" diye soruyor.

Paisley usulca kıkırdar. "Evet." Ayaklarını yere indiriyor ve sandalyesinde geriye doğru sallanıyor. Bir an için sadece dalgaların sahili öpüşünün güvenilir sesi duyuluyor, sonra "Sienna'nın mutlu olmasını istiyorum, Shane'in de öyle." diyor. Omuz silkiyor ve anlam veremediğim bir bakışla bana bakıyor. "Sienna benim duygularımı düşünseydi iyi olurdu," diye itiraf ediyor.

Lozan başını ileri geri sallıyor. "Annen bana düğüne katılacağını söylediğinde inanmadım. Neden buna evet dedin?"

"Geleceği düşündüm, ileride uzun süre evli kaldıkları bir zamanı. O zamana kadar her şeyi hâlâ önemser miydim, yoksa gerçekten ayak dirersem pişman olur muydum diye kendime sordum. Ve dürüst olmak gerekirse" -Paisley'nin bakışları Lozan'a kayıyor- "evet demek daha kolaydı."

"Onun için daha kolay," diye belirtiyor

Lausanne. "Evet."

"Peki ya sen?" diye soruyor.

Paisley'nin dikkati şimdi benim üzerimde, hızlı ve emin. "Ben iyiyim."

Şu anda ona dokunma arzusu çok güçlü ama Lozan aramızda oturuyor. Çenemi eğmekle yetiniyorum, onun iddiasını yavaşça kabul ediyorum.

Lozan kendi sandalyesini sallayarak ayaklarıyla itiyor ve başını sallıyor. Kabul mü ediyor yoksa onaylıyor mu emin değilim.

Uzun bir aradan sonra Paisley su almak için içeri gideceğini ve herkese yetecek kadar suyla döneceğini söyler.

Kapı arkasından kapandığında, Lozan karanlık gecede şöyle der: "Paisley kız kardeşine gidip kendini becermesini söylemeliydi."

Daha fazla katılamazdım.

PAISLEY ÜÇ BARDAK SU İÇTİ VE YATMA VAKTİNİN GELDİĞİNİ ILAN ETTİ.

Lozan her ikimizin de yanaklarından öptü ve dar merdivenlerden ikinci kattaki yatak odasına çıktı.

Daha önce sahilden gelirken, evin yan tarafına gizlenmiş, müstakil bir kulübede bir havalı yatak bulmuştum. Lozan'ın yatak odasının kapısını kapattığından emin olduğumda, gizlice dışarı çıktım ve onu dalgalanan ortanca çalısının arkasına sakladığım yerden çıkardım.

Ben havalı yatağı şişirmek için el motorunu kullanırken Paisley üst katta duşu açıyor.

Ya da yatağı şişirmeye çalışırken. Eski ve eksik talimatlar, bu muhtemelen MacGyver durumuyla sonuçlanacak. Aletlerim ve ekstra yapışkan sakızım olmadığı için aklıma güvenmek zorundayım.

Paisley suyun ısınmasını beklerken yatağın kenarına oturmuş beni izliyor. Beş saniyelik aralıklarla, özlem dolu bakışları kendini düşün aktığı banyoda buluyor.

"Duş alabilirsin," diyorum ona, yatağın içine sığması gereken küçük metal parçayla boğuşurken.

"Sese ihtiyacımız var. Kapıyı kapatamam." "Gizlice bakmamdan mı korkuyorsun?"

"Klein," başı yana doğru eğiliyor. Bu akşam bir noktada, havaalanına geldiğinde başının etrafında sallanan topuzun aynısı olan dağınık bir topuzla bağladı. O sadece bu sabah mıydı? Sanki dün olmuş gibi.

Düşüncelerim beni harekete geçirmiş gibi, yorgunluk iliklerime kadar işliyor. Dizlerimin üzerine oturuyorum ve esnemekle savaşıyorum. "Evet, Paisley?"

"Bir odayı paylaşıyoruz. Ve bir banyoyu. Bu hafta içinde bir noktada ikimizin de birbirimizin organlarını görmesi muhtemel."

Eğer kısa süre önce bir ağız dolusu melatonin yutmuş gibi hissetmeseydim, onun "*bit*" kelimesini kullanmasına kahkahalarla gülerdim. "Bu bir tuzak gibi geliyor. Sanki ben duştan çıktıktan sonra havlumu yırtmayı planlıyormuşsun gibi."

Paisley kendini yataktan itiyor, yüzünde sinsi bir gülümsemenin gölgesi oynuyor. "Eğer yaparsam, bunun araştırma amaçlı olduğunu bilin. Hâlâ ışık verip vermediğini anlamaya çalışıyorum."

Bir kahkaha beni şaşırtıyor ve öksürmeme neden oluyor. Paisley kapıyı açık bırakarak banyoya giriyor. Paisley'i soyunmuş bir halde görebilmek umuduyla arkama yaslanmak istemeyen tek bir parçam bile yok, sadece birazcık, *sadece yeterince*. Seçici değilim. Her türlü soyunma hali işimi görür.

O seksi bacakları şortla örtülmemiş mi? Ben alırım.

Üst yarısından bir gömlek eksik mi? Yarın gün bitmeden onu muhtemelen bikinili görecektim olmam önemli değil. Sutyeninin dantelleri arasında toplanmış göğüslerini hayal ederek mutlu bir adam olarak ölebirim.

Zihnimin daha ileri gitmesine izin veremiyorum, sütyeninin ve külotunun altında nasıl olacağını düşünmeye başlamama bile izin veremiyorum. Sahildeki yürüyüşümüzden önce giydiğim şort hiçbir şeyi saklamıyor ve eğer kan akışı vücudumun diğer bölgelerine yeniden dağılmadan önce buraya gelirse, onun banyoda çıplak olduğu fikrinin bende yarattığı etkiyi saklamak mümkün olmayacak.

Ereksiyondan kurtulmaya çalışan bir adamın lazer odağıyla, tüm dikkatimi bu havalı yatağı çözmeye veriyorum.

Ve, ne biliyor musun? Yatağa tünemiş beni izleyen Paisley'nin dikkati dağılmadan, kısa sürede çalıştırdım ve şişirdim.

Paisley kapıda beliriyor, vücuduna kabarık beyaz bir havlu sarılmış, saçları küçük, lavanta rengi ve türban benzeri bir şeye sarılmış. Suyun sıcaklığından teni kızarmış.

"Duş boş," diye anons ediyor, koştura koştura odaya girerken.

Şifonyere doğru ilerlerken gözlerim onun vücudunda.

"Yeni kural," diyor üst çekmeceyi karıştırırken. "Duş alırken temiz kıyafetlerini de banyoya götür."

"O halde," diye cevap veriyorum, şifonyerin benim tarafıma geçip üst çekmecemi açıyorum. "Sanırım eşyalarımı almalıyım."

"Mm hmm," diye mırıldanıyor Paisley, çekmecesinin içindekileri karıştırırken. Her renkten tanga bana alaycı bir şekilde bakıyor.

"Bir şey seçecek misin yoksa çorba gibi karıştırarak mısın?" Bu kadar huysuz görünmek istemezdim ama kurtulmak için uğraştığım ereksiyon tüm gücüyle geri döndü.

Ses tonum Paisley'nin pürüzsüz, bronz teninde yuvarlanıyor. Sırıttıyor. Bundan zevk alıyor.

"Oh, Klein. Bazen çok huysuz oluyorsun." İki parmağını kullanarak ürün yelpazesinden iç çamaşırına benzeyen son derece kötü bir şey koparıyor ve havada tutuyor. "Bunlar iş görür," diyor.

Ellerimi şortumun ceplerine sokarak, kumaşı bastırmak ve ön tarafa biraz nefes aldirmek için elimden geleni yapıyorum.

Paisley'e ölü göz ifadesi veriyorum, sanki elinde tuttuğu şeffaf tanga'nın rengi göz rengiyle tam olarak eşleşmiyormuş gibi.

Geri adım atıyor. "Duş zamanı," diyor şakacı bir şekilde. "Soğuk bir duş almak isteyebilirsin," diye ekliyor, kasıklarına dikkatle bakarak.

Uyumak için bir şeyler alıp aceleyle yanından geçerken ona gözlerimi deviriyorum. Ya öyle olacak ya da ilk güzel öpüşmemizi ilk fantastik sevişmemize dönüştüreceğim.

Paisley'nin aksine, banyonun kapısını kapatıp kilitliyorum.

Gizlice bakmadığım için Paisley'nin duşta ne yaptığını kesin olarak söyleyemem ama bu akşamki duş programıma ne ekleyeceğimi kesinlikle biliyorum.

Paisley'nin duş sonrası havluya sarılmış nemli teni ve tangasıyla yaptığı küçük şov sayesinde neredeyse hiç vakit kaybetmeden rahatlıyorum.

Kabul edilebilir ama yeterince iyi değil.

Dışarı çıkmış ve giyinmişim ki kapı hafifçe çalındı. Kapıyı açtım ve Paisley uyluğunun ortasına kadar inen büyük boy bir uyku tişörtüyle içeri girdi.

"Nemlendiricime ihtiyacım var," diyor, tezgahın üzerindeki bir dizi tüp ve şişeyi işaret ederek. "Ve dişlerimi fırçalamalıyım."

Kendi lavabolarımızın önünde yan yana duruyoruz. O diş macunu tüpünü paylaşıyor ve biz de ağızımızın kenarlarından fırlamış diş fırçalarımızla aynaya bakarak sırtıyoruz.

Paisley tuvalet çantasını karıştırırken fayans kaplı banyo zeminine bir şey çarpıyor.

Eğilerek onu aldım. Değnek gibi bir sapı ve minik nodüllerle kaplı yuvarlak bir kafası var.

"Paisley," diye sırtıyorum. "Elimde senin özel arkadaşını mı tutuyorum?"

Lastik aleti elimden çekip aldı. "Dudaklarındaki o eğlenceli sırtışı sil. Bu bir yüz temizleme cihazı." Cildinin yüzeyinden bir santim yukarıda tutarak, eşmerkezli daireler çizerek gösteriyor.

Hiçbir şey söylemediğimde, yüzünü bana meydan okuyan bir ifadeye büründürüyor. Teslimiyet göstergesi olarak ellerimi kaldırıyorum. Cihazı çantasına atıyor ve banyodan çıkıp gidiyor.

İşimi bitirip onu takip ediyorum. Tek istediğim Paisley'nin örtülerini çektiği o dev yatağa yüzüstü kapaklanmak.

Ne yazık ki. Zaten solmuş ve çatlamış olan plastik hava yatağı benim yatağım olacak.

Odadaki tüm ışıklar, komodinin lambasından gelen ortam ışıltısı dışında kapalı. Pencere açık, suyun yumuşak temposu odanın içine süzülüyor.

Kömür grisi çarşaf lar hav al ı yatağı ve bir yastığı örtüyor. Ayağımla yatağı d ürterek, "Duş almaya gittiğimde bunlar yoktu" diyorum.

"Yatak perisi senin yokluğunda ziyarete geldi." Paisley, çarşaf larını düzenlemekten ve yastıklarını kabartmaktan memnun, büyük, yumuşak görünümlü yatağa tırmanıyor. Gece gömleği kalçalarına kadar iniyor, düzgün kaslarını ve kremsi tenini ortaya çıkarıyor.

Örtünün altından bir bacağı çıkıyor ve yemin ederim o bacak parmak uçlarımla uzunluğuna uzanması, ellerimin kasları yoğurması, dudaklarımla iz bırakması için yalvarıyor.

Hemen şimdi yapabilirim. Yattığı yerde üzerine eğilip, ona söz verdiğim öpücüğü verebilirim. O haklı. Saat işliyor.

Ama mükemmel olmasını istiyorum. Bu haftaki dokunuşlarımızın geri kalanı göstermelik olacak. Kimin için olduğunu bilmediğim bir çıta koyuyorum ama üstün olmak zorundayım. Ben zaten onun en kötü öpücüğüyüm. Şimdi en iyisi olmalıyım.

Ben yerleşirken hav al ı yatak garip sesler çıkarıyor. "Teşekkürler, yatak perisi."

"Bir şey değil." Paisley'nin yüzü yatağın kenarında beliriyor. Kaşlarını çatmış, bakışları yatağın üzerinde geziniyor. "Bu yatağın bütün gece dayanacağından emin değilim."

"Her şey yoluna girecek," diye teminat veriyorum, yalan dişlerimin arasından süzülüyor. Bu yatak çok eski ve muhtemelen birkaç çatlağı var.

Paisley'nin kaşları çatılır. "Gece uyanır ve kendini yerde bulursan, buraya gelmen için sana izin veriyorum. Ama domuz gibi davranma," diye uyarıyor. "Kendi tarafında kal."

Yastığımı ikiye katlıyorum ve ona göz kırpıyorum. "Parametreler not edildi ve kabul edildi."

Komodinin üzerine uzanır ve lambayı kapatır. Oda karanlığa gömülüyor. "İyi geceler, Wordsmith. Güzellik uykunu al. Yarın, gerçek kandırmaca başlıyor."

"İyi uykular, Ace."

BÖLÜM 23

Paisley

YALAN. O BENİM VIBRATÖRÜMDÜ.

BÖLÜM 24

Klein

BİR KOZA.

Bu yatak melek öpücüklerinin bir koleksiyonu, bir bulut- Oh kahretsin.

Dün geceki bu yatakta olma fantezisi, karanlık saatlerde tanımlanamayan bir noktada bir şekilde gerçeğe dönüştü.

Portakal çiçeği.

Hafızama kazınmış bir koku.

Paisley.

Bacağım seğiriyor, benim olamayacak kadar pürüzsüz bir uyluk boyunca hızlı bir koşuya zorlayan bir hareket.

Beynimdeki uykulu sis dağılıyor ve şimdi gece yarısı uyanışımı, başım hariç vücudumun her yerinin nasıl yerde olduğunu, havalı yatağın altımda nasıl bir krep olduğunu hatırlıyorum.

Paisley'nin teklifi olmasaydı, ya yerde yatmaktan ciddi bir sırt ağrısı çekecektim ya da kanepede oturup birinin beni bulma riskiyle karşı karşıya kalacaktım.

Söylendiği gibi, yatağın kendi tarafımda kaldım.

Paisley bir bildiri yayınlamış olabilir ama buna uymadı. O sadece benim tarafımda değil, etrafımda kıvrılmış durumda.

Bakışlarım aşağıya, başının üst kısmının çenemin altına denk geldiği yere kayıyor.

Vücudumun Paisley'ninkiyle bağlantılı olan kısımları aniden canlandı.

Göğsüm... ve sırtı göğsüme yaslanmıştı.

Dizlerim... onun arkasındaki boşluğa sıkışmış. Burnum... saçlarına gömülü.

Ve son olarak, ama hiç de az olmayan bir şekilde, güzel poposu çift gökkuşağı gibi merkezime doğru kıvrıldı.

Oh, aşk için.

Tişıörtü sırtının alt kısmında toplanıyor ve gözleriyle uyumlu şeffaf tangasının üst kısmı ortaya çıkıyor. Yuvarlak ve sıkı etini sarıyor ve bedenimin oluşturduğu içbükey boşlukta kayboluyor.

Bu şekilde uyanmak cesaret edemediğim bir rüyaydı, ama işte burada, içime sokulmuş, vücudunun hatları sanki orada olmak için yaratılmış gibi benimkine bastırılmış. Sanki benim için yaratılmış gibi.

Vay be. Yavaşla biraz. Bu nasıl bir düşünceydi?

Yani, evet, Paisley tam bir paket. Komik, nazik, hızlı ve zeki. Ailesi için her şeyi yapar, burada olmamız da bunu kanıtıyor. Dışarıdan sakın görünse de içinin daha yumuşak olduğunu öğreniyorum. Vücudumu tepeden tırnağa inleyen bir vücudu var.

Ama benim için mi yapıldı? Bu çok yoğun.

Buradan çıkmam lazım. Aşağı inip boğazımdan aşağı kafein dökmeliyim. Ben Paisley'nin ona makyaj öpücüğü sözü veren sahte erkek arkadaşımı çünkü egom onun en kötüsü olmayı kaldıramıyor. Hepsi bu kadar.

Şehvet dolu eylemlerde bulunma arzumla savaşıyorak -teşekkür ederim, sarhoş Paisley- sıcak, yumuşak yataktan geri çekiliyorum. Sessiz adımlarla odadan çıkıyorum.

Paisley yatakta kalsa da vücut ısısı üzerimde kaynıyor, kokusu tenime siniyor.

MUTFAKTA BENİ ACI, DUMANLI BİR KOKU KARŞILIYOR. BİR KAHVE SÜRAHISI, ağzına kadar koyu renkli sıvıyla dolu, tezgahın ucundaki altın rengi bir arabanın üzerinde duruyor. Arabada ayrıca altı çeşit aromalı şurup, cam bir kutu içinde küp şeker ve paslanmaz çelik bir krema kabı bulunuyor.

Vay canına. Bu aile kafeini ciddiye alıyor. Şikayet ettiğimden değil. Günün herhangi bir saatinde bir dereceye kadar kafeinli olmam muhtemel.

Bir fincan alıp kahvemi istediğim şekilde hazırlıyorum ve fincanıma krema karıştırdığım sırada Lozan mutfağa giriyor.

"Günaydın. İyi uyudun mu?"

Başımı sallıyorum, bir kez daha Paisley'nin dün onu tarif ettiği gibi giyinmiş olduğunu fark ediyorum.

Kıyı büyükannesini. Bunu kesinlikle saklayacağım ve gelecekteki bir romanda kullanacağım.

"Evet, teşekkür ederim."

"Yatak nasıldı? Yatak yeni. Siz ikiniz üzerinde uyuyan ilk kişilersiniz."

"Tam kıvamında," diye onu temin ediyorum. Gece yarısı yatağımı değiştirdiğim için yalan söylememe gerek kalmıyor.

"Güzel," diyor Lozan, kahvesine bir miktar vanilya şurubu ekleyerek. "Ailenin geri kalanı bugün bize katılacak. Onlar için iyice dinlenmiş olmanız gerekiyor."

Mutfakta masada bana katılıyor. Solumdaki cumbalı pencere okyanus üzerinden doğan güneşi gösteriyor.

"Otuz yıldır bu manzaraya uyanıyorum ve henüz bıkmadım."

"Resimler hakkını vermiyor." Adayı internetten araştırdım, resimleri inceledim. İyi fotoğraflar gerçeğinin yerini tutmaz. Yarın sabah, güneş ufukta ilk görüldüğünde orada olmayı planlıyorum. Şimdilik burada olup Lozan'la konuşmam ve onlar gelmeden önce Royce ailesi hakkında daha fazla şey öğrenmem gerekiyor.

"Paisley bana ailesinin çalkantılı bir ilişkisi olduğunu söyledi."

Lozan usulca güler. "Bunu söylemenin bir yolu da bu. Kızım birkaç yılını eski kocasını hayatından sonsuza dek çıkarmak isteyerek geçirdi ama bunun çocuklarına ne kadar zarar verdiğini görünce sakinleşti. Özellikle de Paisley'e." Lozan bana endişeyle bakıyor, sanki çok fazla şey söylemiş gibi. Onu yatıştırmak için bilerek başımı sallıyorum. Bunların çoğunu zaten biliyordum ama en çok Paisley'ye zarar verdiğini öğrenmek yeni bir ayrıntı. Neden Paisley'nin kardeşlerinden daha fazla acı çektiğini sorma isteğimi engelliyorum. Bu Paisley'nin bana söylemesi gereken bir şey gibi geliyor, Lozan'ın değil.

Barmenlik işim ve kitap hakkında konuştuk.

Lozan sıcak ve eğlenceli biri ve bana annemi hatırlatıyor. Onunla ilgili bir rahatlığı var ve evinde ve onunla sohbet ederken hemen rahat ediyorum.

Paisley gözlerini kısarak mutfağa girer.

"İşte benim parlak gözlü, gür kuyruklu torunum," diye takılıyor Lozan.

Paisley homurdanıyor. Kahvesini hazırlıyor ve fincanı avuçlarının arasına alarak bize doğru geliyor.

Ayağa kalkıyorum, yanımdaki koltuğu çekiyorum ve ona yol gösteriyorum. "Günaydın, Ace," diyorum, şakağına yumuşak bir öpücük kondururken ses tonumu hafif tutuyorum. Bir erkek arkadaş böyle yapardı, ya da en azından *ben* onun erkek arkadaşı olsaydım böyle yapardım.

Bana, dokunuşuma doğru eğiliyor, başıyla dudaklarımı geri itiyor.

"Ace?" Lozan bir bacağına büküp altına sokarak soruyor. "Ne kadar şirin değil mi? Bu lakabın arka planına ihtiyacım var."

Paisley cevap vermek için bana bakıyor. Kahvesini yudumluyor ve sanki örümcek ağlarının temizlenmeye başladığını görebiliyorum. Bakışlarını tutuyorum. Gözleri açılıyor, bir şeylerin farkına varıyor. Gece yatağına nasıl girdiğimi mi hatırlıyor? Belki de *onun bana nasıl* girdiğini düşünüyordur.

"Şey," diye cevap veriyorum, gözlerim Paisley'de ve onun dağınık at kuyruğunda, buruşuk pijamalarında. "Paisley bana yetenekli biri gibi geldi. P Squared Marketing'de koridorda nasıl yürüdüğünü görmelisin. Kendinden emin adımlarla yürüyor, sanki patron olduğunu biliyor. En iyisi o. Yetenekli. Bir as."

Paisley'nin yanaklarında pembenin narin bir tonu çiçek açıyor. Kahvesini dudaklarına götürerek büyükannesine, "Beni abartıyor," diye güvence veriyor.

"Bundan şüpheliyim," diye yanıtlıyor Lozan.

Parmak ucumla pembe yanağını izleyerek, "Virtüöz yerine ası seçtiğim için mutlu ol. Ya da şampiyon."

Paisley kahkaha atarken aynı anda kahvesini de yutuyor ve omuzları sallanıyor. Öksürerek, "As tercih edilir." diyor.

Parmağım bir santim daha ilerliyor, at kuyruğundan düşen kısa bir saç parçasını topluyor ve kulağının arkasına sıkıştırıyor. "As," diye başımı sallıyorum.

Dudakları hafifçe aralanarak beni içeri davet ediyor, sonra aniden bakışlarımızın bağlantısını keserek büyükannesine soruyor: "Bugün herkes kaçta geliyor?"

"On bir. Annen öğle yemeği için en sevdiği çorbayı yapmayı planlıyor. Ben salata yapacağım."

Paisley başını sallar. "Güzel. Klein'ı bisikletle gezdirmek için yeterli zamanım olacak."

"Old Baldy?"

Annem burada olsaydı, yaşı ilerlemiş ve aynı zamanda saçlı olmayan birini çağırmakla ilgili bir şaka yapardı.

Old Baldy'nin bir şeyin, bir yerin adı olduğunu tahmin ediyorum ve Paisley, "Hafta içinde. Bugün Klein'ın araziye tanınmasına yardım etmek istiyorum. Ve onu Nauti Bowls'a götüreceğim."

"Nauti Kaseleri mi?" Ben soruyorum.

Paisley cevaplıyor. "Smoothie kaseleri. Açai kaseleri. Kahve. Unlu mamuller."

Ben hazırlanırken Paisley'i kahvesini bitirmesi için bırakıyorum. Yer değiştirdik, o hazırlanırken ben de bisikletin lastiklerini kontrol ettim. Lastikler patlak ama korkmayın, kulübedeki havalı yatağın yanında bir bisiklet pompası da gördüm.

Bisikletler, biri karanfil pembesi, diğeri nane yeşili olmak üzere birbirleriyle uyumlu bir çift sahil bisikletidir. Pembe bisiklete beyaz bir sepet bağlanmış ve jant tellerine renkli ışıklar sarılmış.

Paisley beni evin altında, son lastiği bitirirken buldu. Dizlerinin hemen üstüne kadar uzanan ve boynunun arkasından bağlanan beyaz bir elbise giyiyor. Gözleri üzerimde, "Son on iki saat boyunca çok fazla pompalama yapmışsın" diyor.

Dik durarak, elimde bisiklet pompası, yüzünde cinsel bir şaka yaptığına dair bir ipucu arıyorum. Daha da kötüsü, dün gece sessiz kalmak için ağzıma bastırdığım yumruklu elime rağmen beni bir şekilde duymuş olması.

Paisley bisikletin kolunu tutup bacağını yana sallıyor ve düzgün oturabilmek için elbisesini düzeltiyor. "Aklını çukurdan çıkar Madigan. Önce beni bu yolculuğa vibratör getirmekle suçluyorsun, şimdi de 'pompa' kelimesini duymaya dayanamıyor musun?"

Benimle alay ediyor. Hoşuma gidiyor.

Devam ediyor. "Gece boyunca yatağının havasının indiğini gördüm. Bu sabah kalktığımda yatağın altından itmemi kolaylaştırdı ama muhtemelen uyku kaliten için pek de iyi olmadı."

Başparmağımla alnımı kaşıyorum. "Bu konuda. Görünüşe göre sadece yarım gece kötü uyumuşum."

"Nedenmiş o?"

"Bu sabah senin yatağında uyandım. Aslında tırmandığımı hatırlamıyorum. Ama evet. Senin yanında uyandım."

Gözlerini kıstı ve kapadı. "Bunun bir rüya olduğunu düşündüm. Uyandığımda rüya gördüğümü sandım."

"Yani içeri girdiğimi hatırlıyorsun?"

Başını sallıyor. "Bulanık ama evet. Yorganı geri çektin ve içeri girdin. Tek kelime etmedin, ama sen" -gözleri parlıyor, bir şey aydınlanıyor
-"Beni kendine çektin."

Daha cümlesini bitirmeden başımı sallıyorum. "Gece bir ara kendini bana emdirdin. Biliyorum çünkü uyandığımda yatağın benim tarafımdaydın."

Şimdi başını sallayan o. "Yalanlar. Hepsi."

Ona bakıyorum. O da benim yüzümde hissettiğim aynı kararlı ifadeyle bana bakıyor. Bir çıkmaz.

"Aynı fikirde değil miyiz?" Elimi uzatıyorum.

Çenesini sertçe çevirerek ona bakıyor. "Asla." Araba yolunun üzerinde pedal çevirerek ilerliyor. Dizlerine kadar uzanan beyaz güneş elbisesi yarattığı esintiyle dalgalanıyor.

Bisikletin üzerinde çok tatlı görünüyor, at kuyruğu sallanıyor ve güneş ona parlıyor. Hemen cebimden telefonumu çıkarıp fotoğrafını çekiyorum. Cecily'ye daha sonra göndereceğim.

Bacağımı yeşil bisikletin üzerinden sallayarak peşinden gidiyorum.

Kuzeye, sahilten uzağa doğru gidiyoruz. Kısa süre sonra bitki örtüsü yerini sık ve yeşil meşe ağaçlarına bırakıyor. Güneş ışığı yaprakların arasından ulaşıyor, dalların etrafından uzanarak yolu aydınlatıyor. Golf arabaları geçiyor, her sürücü selam vermek için elini kaldırıyor.

Paisley'nin bir adım gerisinden ve biraz solundan gidiyorum, böylece ondan daha fazla yolun içinde oluyorum. Sürerken gülümsüyor, yüzü aydınlık ve açık. Kaygısız ve mutlu Paisley önden gidiyor, bir çimenliğe yaklaştığımızda yavaşlıyor.

Onun yanında duruyorum, bakışlarım önümüzde duran deniz fenerinin tepesine ulaşana kadar yukarıya kalkıyor.

"Old Baldy," diye duyurdu. "Kuzey Carolina'da ayakta kalan en eski deniz feneri. Uzun süredir kullanılmıyor ama insanlar tepesine tırmanabiliyor."

"Tırmanıyor muyuz?"

"Başka bir gün," diyor Paisley, yola çıkmak için bisikletini yeniden konumlandırırken. "Nauti Bowls bekliyor."

Adanın ortasında bir dizi dükkan yer alıyor. Giyim, kafe, bakkal, şarap ve Nauti Bowls. Bisikletlerimizi ön taraftaki bir rafa yerleştiriyoruz ve Paisley tuğladan yürüyüş yolunda ilerlerken ben etrafa bakıyorum. Güneş ön verandayı ısıtıyor, girişte demetlenmiş saksı bitkilerinin üzerine düşüyor.

Paisley kapıyı açık bırakmış beni izliyor. "Gördüğün her şeyi kataloglamayı izlemek hoşuma gidiyor."

"Her şeyi hatırlamak istiyorum." Bakışlarım tepemde sallanan ağaçlardan Paisley'i buluyor. Başını eğiyor, sol taraftaki ağzını hafifçe çekiştiriyor.

Her şeyi. Özellikle de Paisley'nin bakışlarındaki yumuşaklık, gözlerinin okyanus rengi, elbisesinin kıvrımlarının üzerinde eriyip gitmesi.

Bir elimi Paisley'nin başının üzerindeki açık kapıya bastırarak dükkâna girmesini bekliyorum. Gelmedi. On dakika gibi gelen bir süreyi bakışlarımın altında, portakal çiçeği kokusunun üzerime sineceği kadar yakınımnda geçiriyor.

Göz kırıyor ve büyü bozuluyor. Mağazaya girmesi için başımı sallıyorum ve o da kapıyı iterek önümden içeri giriyor.

Küçük bir alan olan ve yan taraftaki çeşitli eşyalar dükkânıyla ortak bir geçidi paylaşan mekân, fındık ve şeker kokuyor. Uzun bir kasap tezgahı tek tek paketlenmiş unlu mamullerle dolu ve iki asılı tabela özel içecekleri ve kaseleri listeliyor.

"Ne istiyorsun?" Paisley'e soruyorum. Yanımda sallanıyor, ellerini kavuşturmuş menüyü okuyor.

"Hmm. Orijinal kulağa hoş geliyor. Sen?"

Arka cebimden cüzdanımı çıkararak tezgâhın arkasındaki kıza "İki Orijinal lütfen," diyorum.

Paisley yaklaşarak, "Ben benimkini alabilirim," diyor.

Parayı uzattım ve Paisley'e baktım. "Randevularda ben öderim. Evet, bağımsızsın. Hayır, sana bir şeyler almam için bana ihtiyacın yok. Ama eğer erkek arkadaşınsam, ben öderim. Hikayenin sonu."

Bir an düşünüyor, sırtıyor ve mutlu bir şekilde "Tamam" diyor.

Daha fazla kavga bekliyordum ve kavga çıkmadığı için rahatladım. Acai kaselerimizi güneşli verandaya götürüyoruz. Benimkini rekor sürede bitirdim,

Ama Paisley yavaş yavaş yiyor. Kaşığı ağzına yerleştiriyor, gözleri kapalı bir şekilde koltuğunda arkasına yaslanıyor, güneş üzerine dökülüyor ve kaşığı ağzından çekerken memnuniyetle iç çekiyor.

Bu noktada, acıtıyor. Güzelliği gerçekten acı verici olabilir. Hafta bitmeden merhamet için yalvarıyor olabilirim.

"Burada her şeyin tadı daha güzel," diyor gözlerini açıp masanın üzerindeki yarısı boş kâğıt bardağı iterek. "Burada her şey daha iyi hissettiriyor. Burası tatil ama aynı zamanda evimiz. Her yaz böyle hissederdim. Ziyaret ediyordum,

ama ada benimdi." Yüzüne bir kızarıklık yayıldı. "Bu muhtemelen kulağa saçma geliyor. Çok duygusal."

"Duygular hakkında konuşmak istiyorsan, aradığın kişi benim." Kalan fincanını alıyorum ve sessiz bir soruyla *bunu bitirebilir miyim diye* işaret ediyorum. Paisley başını sallıyor. "Duygular benim olayım, Ace. Onları büyük severim, küçük severim, dağınık severim, hepsini severim."

Kadından bir kahkaha tufanı kopuyor. "Dr. Seuss'tan alıntı mı yapıyorsun?" "Klein Madigan'dan alıntı yapıyorum." diyerek kasesini parlatıyorum.

Sandaletli ayağını benimkine doğru itiyor. "Bu adam söylediklerinde ciddi gibi görünüyor."

Bardaklarımızı üst üste koyup yakındaki bir çöpe atıyorum ve Paisley'nin oturduğu yerden kalkmasına yardım etmek için elimi uzatıyorum. "Öyle."

Paisley elini avuçlarıma koyuyor ve o ayaktayken tutmama izin veriyor. Tutmaya devam etmek isterdim ama dinleyicimiz yok. Herhangi bir konuda ikna etmemiz gereken kimse yok.

"Tura devam etmeye hazır mısınız?" Paisley'nin bisikletini raftan alıp ona doğru götürürken soruyorum. Gidonu tutuyor ve işte o zaman dudaklarının köşesinde küçük mor bir leke fark ediyorum.

Hiç düşünmeden elimi uzatıp rengi yokluyorum. Paisley geriliyor, bisikletin kasası kalçalarının arasında, sonra rahatlıyor.

"Açai," diye açıklıyorum.

Yavaşça, kaybolduğu noktayı ovalıyorum. "Sanırım anladın." Sesi alçaktı.

Başparmağım iki geçiş daha yapıyor. "İnatçı. Ama oraya varıyor." Bir kez daha kaydırıyorum ve geri çekilip göğsümde rahatsız edici bir sıkışma hissiyle bisikletime tırmanıyorum. Paisley'e yakın olmak enfes bir işkence.

Adanın etrafında dolaşıyoruz ve Paisley geçtiğimiz yerleri işaret ediyor. Feribotların geldiği tahta kaldırım. Bilim adamlarının deniz kaplumbağalarını korumak ve bariyer adalarını muhafaza etmek için çalıştıkları Conservancy. Şapel (Paisley güzel bir yer olduğunu ama Shane ve Sienna'nın evleneceği yer olmadığını söylüyor). Golf sahası lagününün yanında mola veriyoruz, yanında getirdiği su şişesinden içiyor ve sudaki timsahları görmeye çalışıyoruz.

"Burası harika, değil mi?" Paisley içerken boğazı hareket ediyor. "Gözlerden uzak bir ada ama bir insanın ihtiyacı olan her şeye sahip."

"Gerçeküstü bir niteliği var," diye onaylıyorum, uzattığı elindeki su şişesini alıp gözümü sudan ayırmadan. Yirmi metre uzaktayız.

ama ürkütücü, özellikle de bu Arizona'lı adam için. Beş dakika sonra bile, hiçbir şey yüzeye çıkmadığında, hala tetikteyim.

Paisley başını gökyüzüne doğru eğmiş, güneşin tadını çıkarıyor. "Bugün timsah yok, Wordsmith. Görevimizin gerçekten başlaması için hazır mısın? Geri döndüğümüzde herkes orada olmalı."

Uzanarak tek bir parmak ucumu açıkta kalan boğazında gezdiriyorum. İrkiliyor, gözleri açılıyor ama uzaklaşmıyor. "Rolümü o kadar iyi oynayacağım ki, bu haftanın sonunda sen bile beni erkek arkadaşın sanacaksın."

Bir şey söylemek ister gibi görünüyor, ama kelimeler orada değil. Dilinin ucuyla dudaklarını yalıyor. "Güzel. Fotoğrafları Cecily'ye gönderdiğinden emin ol. Hayatının rolünü boşuna oynamıyorsun, değil mi?"

Bisikletine biniyor ve yavaş bir tempoda pedal çeviriyor. Onun hatırlatmasını kullanarak telefonumu çıkarıyorum ve uzaklaşırken sırtının fotoğrafını çekiyorum.

Unutmadan Cecily'ye fotoğrafı gönderdim. Hemen cevap verdi.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

İyi olmadığını düşünseniz bile elinizdeki her şeyi bana gönderin. Kırıldığında iyi olan bir kısmı olabilir.

Ona bir başparmak işareti yaptım, sonra Paisley'nin peşinden gittim.

BÖLÜM 25

Paisley

DEHŞETİN ASIDIK BİR TADI VARDIR.

Klein ile bisiklet yolculuğumun son beş dakikasında tek tadabildiğim şey bu, kahvaltımın kalan tatlılığını bastırıyor. Midem bulanıyor, düşüncelerimi endişe kaplıyor. Burada sadece Klein ve büyükannemle birlikte olmanın verdiği tüm güzel duygular, neden burada olduğumuz gerçeğiyle renkleniyor.

"İyi misin?" Klein, evin altından geçip bisikletlerimizi duvara yaslayarak bıraktığımızda soruyor.

Başımı sallıyorum. İyi değilim ama tüm bunlardan kurtulmanın tek yolu ortasından geçmek.

Garaj yolundaki ilave golf arabalarını göstererek, "Buradalar." dedim.

Annem ve Ben. Teyzem ve amcam. Küçük kardeşim ve kuzenlerim. Sienna ve Shane.

Ugh. Shane.

Eve doğru gitmeye başladım ama kolumdan tutup beni geri çekti.

"Paisley," diyor Klein, beni nazıkçe yaklaştırmak için. "İlişkımız göstermelik olabilir ama dostluğum gerçek. Bu hafta yalnız değilsin."

Beyanı beni yatıştırıyor, kalbimi rahatlatıyor, endişelerimi hafifletiyor. Gözlerinin benimkileri arayışını, aşağıya inip yüzümün geri kalanını içine almasını, dudaklarımda oyalanışını seviyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

Beni bırakıyor ve benimle birlikte merdivenlerden yukarı yürüyor. Önce kapıya ulaşmak için önümde adım atıyor, aynı anda eli sırtımın küçük kısmını bulduğunda kapıyı açıyor.

Ve... perde.

Bizi ilk fark eden kız kardeşim oldu. Tezgâh yüksekliğindeki bir taburede oturuyor, bir dizini göğsüne doğru çekmiş, diğer bacağı ise onu sandalyenin basamağında sabit tutuyor. Odaya girdiğimizde gözleri parlıyor. Oturduğu yerden fırlıyor ve ellerini iki kez çırpıyor.

"Abla geldi!" Coşku, ses tonunun kenarlarına baskı yapıyor ve kelimelerini dolduruyor. Beni kucaklamadan bırakıyor ve Klein'a dönüyor. "Ve erkek arkadaşı da. Uzun yolculuk için teşekkürler."

"Önemli bir şey değildi," diyor Klein. "Seni tekrar görmek güzel."

Sienna dudaklarını birbirine bastırıyor. "Bu konuda. Özür dilemek istiyorum. O gece kendimde değildim."

Klein onun özrünü elinin tersiyle itiyor. "Bir sürü sarhoş gelin adayı gördüm.

Sen zararsız kategorisine giriyorsun."

"Doğru." Sienna rahatlamış görünüyor. "Zararsız olduğum için Shane'e bundan bahsetmeye gerek yok."

Kaşlarını çatıldı. Sienna neden bu kadar masum bir şeyi nişanlısından saklama ihtiyacı hissediyor?

Klein, "Sorun değil," diyerek onu temin eder.

"Evet, sorun," diyorum kısık bir sesle. Hissettiğim şüphe, ses tonumun istediğimden daha güçlü çıkmasına neden oluyor. "O gece yanlış bir şey yapmadın. Shane neden bilemiyor? Bilmesini engelleyecek ne var? Sarhoştun ve gece ikide patates kızartması yedin. Bazı insanlar buna normal bir Cuma gecesi diyor."

Sienna boğazını temizliyor ve saçlarını düzeltiyor. "Ben genelde böyle davranmam."

"Bu konuda çok netiz," diye mırıldanıyorum ve sonra, bu kadar katı davranmasından hoşlanmadığım için ekliyorum, "Penislerdi, değil mi? Yoksa çoğul olduğunda peni mi oluyor?" Yol göstermesi için sahte erkek arkadaşına/gerçek kelime ustama bakıyorum.

Omuz silkiyor. "Bunu araştırıp size geri döneceğim."

Sienna gözlerini kısıyor. "Bu detayı hikayelerinizden çıkarın."

Ona gözlerimi deviriyorum. "Nişanlın senin için düzenlediğim bekârlığa veda partisi hakkında daha fazla ayrıntı isterse ne söyleyeceğime dair bana bir senaryo verebilir misin lütfen?" Avucumu kaldırıyorum. "Bekle. Bir deneyeyim. İlk olarak, biz

Bir kadeh şampanya içerken uçuşunuz hakkında konuştuk ve bugünlerde hava yolculuğunun durumundan yakındık. Daha sonra akşam yemeğine geçtik ve burada salata ve masanın etrafındaki kolektif üstünlük havasıyla yemek yedik." Konuşmayı kesmem gerektiğini biliyorum ama kırıldım ve *endişelendim*. Sienna müstakbel kocasına gerçeği söylerken neden rahat hissetmiyor?

Burnunu çekiyor. "Sorununun ne olduğunu bilmiyorum ama geline karşı çok kaba davranıyorsun."

Sorunumun ne olduğunu üst düzeyden biliyorum ama şu anda tam olarak ne olduğunu da bilmiyorum. Bunalmışlık, sanırım, ve öfke. Bastırılmış duygular. Sienna'nın bekârlığa veda partisini düzenlemesine yönelik şüphe. Harika bir kombinasyon değil.

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Shane odaya girmek için en kötü zamanı seçiyor. Sienna gözlerinin altını hızla siliyor, iki kez göz kırpmıyor ve yüzüne benim ilişkimden daha zayıf bir gülümseme yerleştiriyor.

"Pais," diye sesleniyor Shane, sanki onun kardeşiymişim gibi. Birbirimizi üç yıldır görmüyoruz ve o beni böyle mi karşılamayı seçiyor?

Bir kolunu omuzlarıma dolayarak beni garip bir şekilde kucaklıyor ve bir yandan da sarsıyor. "Hey, Shane," diyorum çabucak, kucağından çıkarken.

Klein elime uzanıyor ve beni sırtım göğsüyle buluşana kadar çekiyor. Shane omzumun üzerinden Klein'a bakıyor, tanıma duygusu gözlerini aydınlatıyor.

"Seni bir yerden tanıyorum," diyor Klein'ı göstererek. Parmağı bir piyano tuşuna vurur gibi havaya vuruyor.

Klein, "Üniversitede aynı yaratıcı yazarlık sınıfındaydık" diyerek hepimizin acısını dindiriyor. Kolu sahiplenici bir şekilde bana dolanıyor. "Paisley de öyle."

Shane'in gözleri Klein'dan bana kaydı, sonra parmaklarını şıklattı. "Bu doğru. Paisley'i ağılattın. Kolay bir iş değil." Kolumu yumruklar gibi yaptı. "Bunun etrafında bir güç alanı da olabilir."

Kaskatı kesildim.

Klein kıkırdar, ancak ses *komik olmaktan çok böyle şeyler söylemeye devam et ve neler olacağını gör şeklindedir*. "Güç alanlarıyla ilgili ilginç olan şey, kötüler dışarıda tutmada etkili olmaları. Ama iyileri? Bu nüfuz eder."

Shane'in alnı Klein'ın sözlerini anlamlandırmaya çalışırken kırışıyor. "Doğru," diyor yavaşça. "Her neyse, düğünümüze geldiğin için teşekkürler. Paisley'nin bunu yapabileceğinden emin değildim."

Ayağım kalkıyor ve onun ayak parmaklarına basmaya niyetliyim, ama Klein beni daha yakına çekiyor. Saçlarını okşuyor. Nefes alırken tenimde dolaşan hava, onun yakınlığı, lanet kokusu, hepsi bir araya gelerek dikkatimi dağıtıyor. Beni yatıştırıyor.

Sonra şöyle diyor: "Paisley'le bu hafta gelmeyi tartıştık ama bana sahilin hâlâ seks yapmak istediğimiz yerler listemizde olduğunu hatırlattı. O yüzden"- omuz silkişini hissediyorum-"işte buradayız."

Normalde böyle bir yorum beni utandırırđı ama Shane'in yüzündeki ifade? Bu utanç buna değeri.

Shane'in kafası geriye gidiyor. Gerçekten, ölçülebilir bir şekilde hareket ediyor. Kız kardeşimi belinden kavrayıp şakağından öperek kendini toparlıyor. "Duydun mu bebeğim? Yeni bir ilişkinin karasevda aşamasındalar. Bunu atlatmamız çok uzun sürdü, hatırladın mı?"

"Mm hmm," diyor Sienna, başıyla onaylayarak.

"Sanırım 'düğünden önceki hafta seks yok' saçmalığıyla bizi tekrar bu işin içine soktun."

Sienna'nın yüzünde bir kızgınlık ifadesi belirliyor ama bunu hemen bastırıyor. "Sadece eğlenceli ve romantik olacağını düşünmüştüm."

Shane kaşlarını çatır. "İkisi de değeri."

Sessizlik üzerimize çöküyor. Evin başka bir yerinde televizyon sesi, kısık bir konuşma vızıltısı var ama burada, bu mutfakta sadece garip bir hava var, kalın ve dilimlenebilir.

"Ah!" Sienna ellerini havaya kaldırıyor. Bir şey hatırladığı, mutfak sandalyesine asılı büyük boy çantasına koşmak için bir nedeni olduğu için minnettar görünüyor. "Bu haftaki seyahat programını aldım."

Elime 8,5 x 11 ebadında fildişi dokulu bir kâğıt tutuşturdu. Düğün davetiyesinin basıldığı kırtasiye malzemesine uyuyor.

Düğün Haftası Güzergahı:

Pazar - Seyahat ve Plaj/Bon/ire

Pazartesi - Babam geliyor; Akşam yemeğı

Salı - 'Teşekkür' giysilerini toplayın; Shane'in evinde mikser.

Çarşamba - Gün batımı gezisi

*Perşembe - Spa günü / veya kızlar, charter
/balıkçı teknesi /veya
çocuklar Cuma - Prova
yemeği Cumartesi - Düğün*

"Bu görünüyor"-Kız kardeşimin gözlerinin bir Noel ağacı gibi parladığını görüyorum
-"Eğlenceli."

Yalan söylemiyorum. Kahkahalarla, duman, güneş kremi ve tuz gibi kokan saçlarla dolu bir haftaya benziyor. Güneşin öptüğü bir cilt ve kumlu ayak parmakları.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor Sienna, "çünkü ben zaten her şeyi ayarladım. Ve Klein-" Başımın üstüne bakıyor. Adamı göremiyorum ama her parçam onun orada olduğunu biliyor, rahat olduğumdan emin olmadığım yüksek bir farkındalıkla hissediyor. "Gelin partisinin bir parçası olmadığını biliyorum ama seni her şeye dahil ettim. Umarım sorun olmaz."

"Beni de dahil ettiğin için teşekkürler," diye kibarca karşılık veriyor Klein, derinleşen sesi etrafımda yuvarlanıyor. "Çok nazıksın."

"Şaka mı yapıyorsun?" Sienna'nın gözleri mutlu ve heyecanlı bir şekilde açılıyor. "Benim için zevkti. Paisley uzun zamandır kimseyle çıkmadı." Suçlayıcı bir ifadeyle bana bakıyor. "En azından benim bildiğim kadarıyla. Senin burada olman büyük bir olay. Seninle ciddi düşünüyor olmalı."

Sanki uzuvlarımda bir alarm var. Her şey yüksek alarmda.

Ama sonra kollarımın üst kısmında sıcak eller belirliyor, uzun parmaklar tenimi sarıyor, beni usulca, güven verici bir şekilde sıkıyor. "Bunu duyduğuma sevindim," diyor Klein, sesi tarçın gibi sıcak ve baharatlı. "Ben de onun hakkında ciddiym."

Siren sesi kesildi. Daha sonra Klein'a bu mükemmel tepki için teşekkür edeceğim.

"Oha," diyor girişten bir ses. "Bu garip değil de ne?" İniltimi yutarak bakışlarımı Klein'dan ayırıp sese yöneltiyorum. "Spencer," diye selamlıyorum küçük kardeşimi. "Selam dostum."

Spencer sırtıyor, duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve dördümüze bakıyor. İnsanları, acı noktalarını ve zayıf noktalarını dürtmeyi seviyor. İnsanları tetiklemek en sevdiği eğlencedir.

Saçları babamızın gibi koyu renk ve bilerek dağınık. Çok kısa diyebileceğim keten pantolon giyiyor, ama onun yaşındaki çocuklar için bir tarz olduğunu biliyorum. At

On yedi yaşımdayken Spencer'a hiç benzemiyordum. Okul konusunda ciddiymdim, odaklanmıştım ve babamın izinden gitmeye hazırdım. Finans alanında uzmanlaşacak ve onun sağ kolu olacaktım.

Spencer'ı kıskanıyorum, kaygısız davranışlarını. Kaygısız yaşam tarzını. Genç olmak ve ailenin sakladığı sırlarla boğuşmamak ne büyük bir hediye.

Klein Spencer'a elini uzatarak kendini tanıtır. İngiltere Premier Ligi'ndeki oyuncu değişiklikleri hakkında sohbet ediyorlar. Dinlediklerimden futbol hakkında konuştuklarını anlıyorum. Shane'in sohbete ekleyeceği bir şey yok çünkü bu sporla hiç ilgilenmedi ama sohbetin çevresinde takılıyor.

"Yarın babamı görmeye hazır mısın?" Sienna soruyor. Omuz silkiyorum. "Her zaman hazır olduğum kadar hazırım."

Bana karşı soğuk değil ama mesafeli. Kendi yolumu nasıl çizdiğimi anlayamıyor. Ben de bunu yaptıktan sonra beni hayatından ne kadar çabuk çıkardığını anlayamıyorum. Acaba her şeyi kendisinin başlattığının farkında mı? Onu aldatırken hiç görmemiş olsaydım, annemden saklamamı hiç istememiş olsaydı, benim için çizdiği yolda kalmaya devam ederdim. Yalan söylemesi, ikiyüzlü davranışı, yola düşen bir ağaç gibiydi. Benim için başka bir yol olduğunu görmem için gereken barikattı. O zamana kadar olduğum kişiye, Royce ailesindeki herkesin mutlu olduğundan emin olmak için geriye doğru eğilen kıza ters düşüyordu.

Günün sonunda, onun en büyük pişmanlığı benim. Ve bunun sebebi de o.

Spencer kaldığı odadan bir futbol topu alıyor ve on beş yaşındaki üçüz kuzenlerimizle birlikte geri dönüyor. Hızlı bir tanışma faslı gerçekleştiriyor, bu tanışma homurdanarak merhaba demelerini de içeriyor. Spencer Klein'dan dışarı çıkıp topa vurmasını ister. Klein kabul ediyor ve Shane de katılıyor. Bu ilginç bir görüntü oluşturacaktır.

Shane kapıdan çıkarken arkasını dönüp duraksayarak, "Selam Pais. Annem seni görmeyi dört gözle beklediğini söyledi." Sonra gitti, benim yanıt vermeme gerek kalmadı.

Annesi Rebecca bana karşı hep nazikti. Onu görmek güzel olacak.

Sienna müstakbel kayınvalidesi hakkında tek kelime etmeye fırsat bulamadan, annemiz Lilly Pulitzer maksi eteği ve fuşya atletiyile içeri dalıyor, Ben de yanında. Ne zaman onun yanında değil ki?

"Paisley, bisiklet gezisinden döndüğünü fark etmemiştim." Selamlamak için göstermelik bir kucaklaşma teklif ediyor, geri çekilip mutfığa bakıyor

arkamda. "Klein nerede?"

"Alt katta Spencer ve üçüzlerle futbol oynuyorlar." "Ve Shane," diye ekliyor Sienna.

"Bu çok hoş," diyor annem. Ben onun yanağından öpüyor ve onlara katılacağını söylüyor. Bana hem merhaba hem de hoşça kal anlamına gelen bir el sallayarak çıkıyor.

Annem kalp gözleriyle onun geri çekilen sırtına bakıyor. "Çok yakışıklı." Sienna ve ben bakışlarımızı paylaşarak sessizce *belinizi bağlayın* uyarısında bulunduk.

"Hı-hı," diyorum.

"Ve yatakta gerçek bir erkek, biliyor musun?"

"İğrenç, anne." Oops. Sesli söyledim. Bugün neyim var benim?

Bana kaşlarını çattı. "Artık büyüdün Paisley. Seninle kız arkadaşmışız gibi konuşabilmek istiyorum."

Ona bunun ne kadar işlevsiz olduğunu söylemek istiyorum ama onu kaybetme korkusu beni konuşmaktan alıkoyuyor. Zaten bana zar zor katlanabilen bir ebeveynim var. İkide iki yapmayacağım.

"Özür dilerim anne. Lütfen, zilinizi nasıl çaldığını detaylandırın." "Bunu şarap içtikten sonraya saklayalım."

Lütfen, hayır. İşin içine alkol girince sahip olduğu tüm filtreler parçalanıyor.

Beni ve Sienna'yı atlatıp mutfığa doğru yürüyor. "Ben öğle yemeğine başlayayım."

SPENCER VE ÜÇÜZLER MASAYA KEMİK RENGİ ÇORBA KOYDULAR.

kaseler ve parlak gümüş kaşıklar. Masanın ortasında, emaye tencere ve kepçenin solunda bir şişe kırmızı ve bir şişe beyaz duruyor.

Annem, kalçalarını masanın kenarına dayayarak tencerenin kapağını kaldırıyor. Domates ve baharat kokusu, yengecin tuzlu kokusu odaya yayılıyor.

Derin, sesli bir şekilde nefes alıyor ve mutlu bir şekilde "Mmm" diye iç geçiriyor.

Ben bir elini dalgın dalgın onun kışına sürüyor. Kardeşim bunu görüyor ve başka tarafa bakıyor.

İçime bir sempati saplanıyor. Davranışları onu üzüyor mu? Muhtemelen. Annem herkesin kasesine çorba dolduruyor. Büyükanne

şarap koyuyor. Şuna
Klein, annem diyor ki, "Umarım beğenirsiniz. Çocuklarım büyürken bunu
her yaz en az haftada bir kez yapardım."

Klein karışma bakar, kaşları çatılır.

Kaşığımı yarıya kadar dolduruyorum, havada kaldırıyorum ve onu besleyecekmişim gibi yapıyorum. "Muhtemelen daha önce hiç duymamışsındır, Scottsdale'deki restoran menülerinde görmediğimi biliyorum ama-"

Klein kaşığımdan uzaklaşıyor. "Bu da ne?"

Donup kaldım. "Yengeç çorbası."

Klein başını sallar. "Kabuklu deniz ürünlerine alerjim var."

Lanet olsun.

Kaşığımı kaseme bırakıyorum. Tüm masa bana uzun, suçlayıcı bir bakış gönderiyor. "Erkek arkadaşının kabuklu deniz ürünlerine alerjisinden bana bahsetmeyi düşünmedin mi Paisley?" diye homurdanıyor annem.

"BEN... BEN-"

"Unutmuş olmalı." Klein duruşunu gevşeterek sandalyesine geri yaslanır. "Randevularımızda deniz ürünleri restoranlarına gitmeyiz. Kara ile çevrili bir eyalet. Alerjimin ortaya çıkması için pek fırsat olmuyor."

Annem yavaşça başını sallıyor, bana kurnaz gözlerle bakıyor. "Pekala Paisley, en sevdiğin çorbayı kaçırmak zorunda kalacaksın. Onu yiyip sonra da Klein'ı öpmene izin veremem."

Utancımı üzerimden atmaya çalışarak iki ekmek alıyorum. "Benim için daha fazla karbonhidrat."

"Hah," diye homurdandı Spencer. "Paisley erkek arkadaşını

öldürmeye çalıştı." Shane gülüyor.

Yüzüm alev alev yanıyor.

Büyükannem, sağ olsun, Sienna'ya düğün töreniyle ilgili bir soru soruyor. Klein bir eliyle kalçamın dış tarafını okşuyor. Özür dileyen bir ifadeyle bana bakıyor ve ben de belli belirsiz başımı sallamaya çalışıyorum.

Sienna ve düğün, yemeğin geri kalanında sohbeti domine ediyor. Büyükannem için nedime kıyafetlerini detaylandırıyor. Orta süsü (pampas otu ve kurutulmuş yapraklardan oluşan vazolar) hakkında konuşup duruyor. İsteddiği kemeri (Arizona'nın kuzeyindeki küçük bir kasabada, karısı doğum yaptığı için yeni müşteri kabul etmeyen bir adam tarafından özel olarak yapılmış bir parça) alamadığı için ağlıyor. Shane ile ilk dans şarkılarını nasıl seçtiklerini anlattığında onu duymazdan geliyorum.

Klein ve ben geç öğle yemeği bittikten sonra programımızda yer alan şenlik ateşi için hazırlanmak üzere odamıza çekiliyoruz.

Banyoya doğru gidiyorum, Klein da peşimden geliyor. Kapıyı kapatıyor ve ben de dönüp bakıyorum. "Bir adaya geldin ve bana burada olduğunu söylemeyi unuttun."

kabuklu deniz ürünlerine alerjisi var mı? Nasıl? Hepsinin bana nasıl baktığını gördün mü?" Şu anki en büyük korkum neredeyse gerçekleşmişti. "Bu her şeyi mahvedebilirdi. Şimdi içlerinden en az biri muhtemelen şüpheleniyordur. Spencer en uygunsuz zamanlarda zeki olabiliyor." Gözlerimden sıcak yaşlar süzülüyor.

Klein'ın çenesi gerilir. "Evet, pek iyi değildi."

"En hafif tabirle."

"Delirdin mi sen?"

Kayıyorum, rahatsızım. Kızgın mıyım? Bu doğru kelime değil. Ben... Ben... *oh*. "Utaniyorum. Nasıl bir kız arkadaş erkek arkadaşının kabuklu deniz ürünlerine alerjisini *hatırlamaz*? Ya başka bir zaman yengeç yeseydim ve seni öpseydim? Seni tehlikeye atabilirdim. Ve belki de biraz kızgınım.

-"Nasıl olur da bana gerekli bilgileri vermezsin? Birbirimizi tanımak için onca zaman harcadık ve sen bana bu kadar önemli bir şeyi söylemeyi unuttun mu? Bir parçan benim ortaya çıkmamı mı istiyor?"

Klein'ın bunu yapmayacağını biliyorum, ama şu anda kendimi büyük bir aptal gibi hissediyorum.

Ellerimi banyo tezgahının kenarına dayayarak kendimi tezgahın üzerine çekiyorum. Karo döşeli zemine, sıkıca ilmeklenmiş banyo paspasına bakarak korkunun beni ele geçirmesini engellemeye çalışıyorum. Bu çok yakındı. Çok yakındı. Belki bu ilişkinin sahte olduğunu düşünmeleri için yeterli değildi ama erkek arkadaşına alerjisi olduğu bir şeyi neden kaşıkla yedirmeye çalıştığımı merak etmeleri için kesinlikle yeterliydi.

"Gözden kaçmış, Paisley. Yoksa sen hiç bunlardan yemedin mi?" Tek kaşı çileden çıkaracak kadar sevimli bir şekilde kıvrılıyor. "Sen her zaman mükemmelsin, mükemmel Paisley etrafta dolaşıp her şeyi mükemmel mi yapıyor?"

Kollarımı kavuşturdum. "Sen neden bahsediyorsun? Bu saçmalık. Mükemmel olmadığımı biliyorsun. Yoksa üniversitede yazdığım o korkunç hikâyeyi hatırlamıyor musun?"

"Daha kaç kere özür dilemem gerekiyor? *Özür dilerim*." Klein ellerini saçlarının arasında gezdirip bazı yerlerini yukarı kaldırıyor ve benim kızgınlığım eriyip gidiyor. Hayal kırıklığını iyi gösteriyor.

Devam ediyor. "Gördüğüm kadarıyla iki seçeneğin var. Birincisi, beni affedip yoluna devam etmek."

Gerçekten Peter Facinelli dudakları var.

"İkincisi, tüm bu öfkeyi içinde barındırıyorsun ve bunun bu haftaki davranışlarını etkilemesine izin veriyorsun."

Bir boğaz güçlü olabilir mi? Erkeksi? Boğazı neden çekici?

"Ya da sanırım üçüncü bir seçenek daha var-"

"Klein."

"Öyle mi?"

"Çeneni kapatıp beni öpmen için ne yapmam gerekiyor?" Başka bir şey düşünemedim üzerime atladı.

"Paisley," diye homurdanıyor, iri bedenini bacaklarımın arasına yerleştiriyor. İki eli yanaklarımı kavıyor, çene kemiğim avuçlarının ortasını kesiyor.

Gözlerinde çok büyük ve parlak bir ateş yanıyor. Eğer o gözlere tek bir kelime yerleştirebilseydim, bu "*yutmak*" olurdu.

Bana yapmak üzere olduğu şeyin bu olduğunu düşünüyorum, ama sonra geri çekiliyor. Ellerini üzerimde tutuyor ama yüzümü inceliyor, gözleri üzerimde geziniyor.

"Ne düşünüyorsun?" Sesim boğuk bir fısıltıya dönüştü. "Lütfen fikrini değiştirme."

Bunu ne kadar çok istediğimi itiraf etmekten utanıyorum. Bana en iyi öpücüğümü vermesini ne kadar çok istediğimi. Öyle olacağını zaten biliyorum.

Başını sallıyor. "Seni sayfada nasıl tarif edeceğimi düşünüyordum."

"Anlat bana."

Klein'in gözleri kararıyor. Bakışları omuzlarımda geziniyor ve tekrar yukarı bakıyor. "Paisley'nin bal rengi saçları sırtına dökülüyor. Çenesi eğiliyor ve nabız gibi atıyor."

Sözleri üzerimde yuvarlanıyor, kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor.

Yaklaşıyor. Elleri beni bırakıp kalça kıvrımlarıma yerleşiyor. Beni sert bir hareketle öne doğru sürüklüyor. Başını eğiyor ve sonra dudakları boynumla buluşuyor. Bir ileri bir geri, sadece bir santimlik bir alanı kaplıyorlar ve dili derimin altındaki kan akışının üzerinde geziniyor. "Teni tatlı, şeker gibi, o kadar lezzetli ki içinde kendini kaybedebilir. Onun içinde."

Yutkunuyorum. Burnunun ucu boynumda geziniyor. Ellerinin olduğu çenemin üzerinden. Ona uzanıyorum, beline, dokunuşum sırtına doğru dolanıyor.

Dudakları tenimde geziniyor, dudaklarımızın köşeleri buluşuyor. "Onun ağzı daha önce öptüğü bir dudak, ama yine de bir şekilde ilkmiş gibi hissettiriyor. Öncekiler bir şakaydı, bir oyundu, kaderin bir oyunuydu." Sözleri yanağımda titreşiyor. Ona karşı kıpırdanıyorum, yaklaştırmaya, her yerimizin birbirine değmesini sağlamaya çalışıyorum.

Sol eli göğüs kafesimin etrafında dolaşıp sırtıma yaslanıyor. Sağ eli kalkıyor, saçlarımın arasından kıvrılarak geçiyor ve sırtıma dayanıyor.

Başımı. Beni hafifçe arkaya yaslıyor, yüzümü yukarı kaldırıyor, bacaklarımın arasındaki istek onun alt karnıyla buluşacak şekilde beni kendine çekiyor.

Umutsuzca beklediğim sürtünme karşısında dişlerimin arasından bir çığlık kayıyor. Yine de geçici, anlık bir merhem ve şimdi *daha fazlasını istiyorum*.

Klein'ın dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor -sonunda! "Seninle ne yapacağım, Ace?"

Her şeyini. Elleri, ağzı, her yerimde onu istiyorum.

"Öp beni, Klein," demeyi başarıyorum, benim olamayacak kadar nefesli ve şehvet dolu bir sesle. Ve yine de, bu benim. Klein'ı isteyen. Neredeyse miyavlayarak kendimi ona sürtüyorum.

Boğazından neredeyse vahşi bir inleme sesi geliyor ve sonra ağzını benimkine doğru indiriyor.

Nazıkçe karşılık vermiyorum. İçimde yok. Bu adama duyduğum ihtiyaçla doluyum, kalçalarımı yuvarlamama neden olan bir arzu, sadece tek bir yolla sağlanabilecek bir rahatlama arıyorum.

Dili ağzıma dalıyor, beni tadıyor ve ellerim sırtında gezinerek saçlarına doğru ilerliyor.

Muhtaçmışız gibi
öpüşüyoruz. Çaresizmişiz
gibi öpüşüyoruz.

Haftalardır birbirlerinin cazibesi etrafında dans eden, birbirlerini düşünmeye başlayan insanlar gibi öpüşüyoruz.

Çılgın öpüşmelerimiz yavaşlıyor ve Klein alt dudağımın kenarını ısıyor. Karnına sürtünmem sona eriyor. Nefesimiz bize geri gelirken göğüslerimiz yükselip alçalıyor.

Alnı benimkine değiyor. "Kahretsin, Paisley. Bu sadece ilk öpücüğümüzü *utandırdı*. Bu *tüm* ilk öpücükleri utandırdı."

Hislerim geri geldi. Klein doğruldu ve beni ayağa kaldırdı. "Evet," diyorum. "Bu, bunu telafi etmekten daha fazlasıydı."

Bakışlarım pantolonunun önünü buluyor, iri hatları kumaşa baskı yapıyor ve yeni bir kan akışı kadınlık organıma bir ağrı gönderiyor. Elleri ceplerine gidiyor ve şortunun önünde yer açarak kayıyor.

Gülüyorum, gözleriyle buluşuyorum. Omuz silkiyor ama yüzü kızarıyor ve bu neden bu kadar hoşuma gidiyor?

"Sanırım sizi biraz yalnız bırakmalıyım, böylece plaj için üzerinizi değiştirebilirsiniz."

Başımı salladım. "Sanırım öyle."

Dışarı çıkıp banyo kapısını arkasından kapatıyor. Kilitlemek için acele ediyorum ve tuvalet çantama uzanıyorum.

Eğer bu *yüz temizleme cihazı olmasaydı*, burada eriyip bir su birikintisine dönüşebilirdim.

BÖLÜM 26

Klein

BENİM GIBİ İNSANLAR HAKKINDA ŞÖYLE BİR ŞEY VAR. PAISLEY GIBİ SÖZ USTALARI

yaratıcı bir şekilde beni aradı. Her zaman kafamızda hikayeler yaratırız. Ya da gelişen bir durumu ele alıp senaryoyu tamamlıyoruz.

Bazen bu hikaye anlatımı felaket düşüncesiyle paralellik gösterir.

Belki de şu anda yaptığım budur, bu yatakta uzanmış Paisley'nin üstünü değiştirmesini bekliyorum.

Felaketleştirme.

Paisley sadece o öpücükten zevk alıyormuş gibi mi yapıyordu? Ya hepsi buyusa ve bunu duygularımı incitmemek için yaptıysa çünkü haftanın geri kalanında onunla burada olmam gerekiyorsa ve belki de ikinci öpücüğümüzden ilkinden daha fazla nefret ettiğini fark edersem adadan kaçır (yüzer? bir tekneye takla atar?) ve onu haftayı tek başına geçirmesi için burada bırakırdım.

Felaket tellallığı mı, hikaye anlatıcılığı mı? Okuyucuya göre değişir sanırım.

Benim için o öpücük dünyayı sarsan bir şeydi. Uzun zamandır aklımda olan bir sorunun cevabıydı. *Paisley ve ben fiziksel olarak uyumsuz muyuz?* Cevap, benim için, yankılanan bir hayır. Paisley'nin yumuşak teni, portakal çiçeği kokusu, *boğazının* arkasından gelen küçük sesler ve dudaklarının verdiği his. Yumuşak ve esnek, mükemmel, benimkine karşı eriyen.

Paisley kot pantolon ve ince beyaz bir atlele banyodan çıkıyor. Gözleri benimkileri buluyor, yanaklarına şeftali pembesi bir kızarıklık yayılıyor. Benden mi? Öpüşmemizden mi?

Bana utangaçça gülümsüyor. Bu, kendimi bu adadan ayrılacak bir sonraki gemiye fırlatmam gerekmeyeceği anlamına mı geliyor?

"Paisley-"

Bir elini uzatıyor. "Endişeli görünüyorsun, Wordsmith.

Endişelenme." "En kötü ikinci öpüşmemiz değil miydi?"

Başını yavaşça sallıyor, gülümsemesi küçük ama gerçek, gözleri ıslıl ıslıl. "Uzun bir atışla değil."

Kendimi beğenmişliğim yüzümden belli oluyor mu? Muhtemelen. Yıllarca o berbat performans yüzünden kendimi kamçıldım ve şimdi ona bundan daha iyi olduğumu gösterdim.

Bir yanlışı düzelttim.

Yatağın yanında durdu, kalçasını yatağın kenarına dayadı ve bana baktı. "Biraz plaj voleybolu ve şenlik ateşi için hazır mısınız?"

"Sadece yakamı açabilirsem. Bu ultra-preppy bir etkinlik gibi hissettiriyor. Yelkenlimin anahtarlarını alayım. Fotoğrafçılar da olacak mı? Ralph Lauren beni yaz sayılarına koymak için ısrar ediyor."

Paisley bir kahkaha attı. "Ağzının bir mil koşmasını engellemek için seni tekrar öptürme bana, Madigan."

Yapmaz mısın, lütfen?

"Aklından bile geçirme Royce." Bacaklarımı yataktan aşağı sallıyorum. "Ayrıca, beni şimdi öpemezsin. Dudaklarımızı seyirciler için saklıyor olmamız gerekiyor."

Kıyafetlerimi bir kez daha gözden geçiriyor. "Doğru. Yanınıza bir sweatshirt alın. Geceleri sahilde hava serin olabilir."

Elbisesinin asılı olduğu dolaptan orman yeşili fermuarlı bir kapüşonlu sweatshirt çıkarıyor. Ben de aynısını yapıyorum, şifonyerimin çekmecesinden getirdiğim tek sweatshirt'ü alıyorum.

Tişörtü elimize alıp odamızdan çıkıyoruz. Paisley'nin annesi ve Ben'in kiraladıkları yere gittiklerini söyleyen Lozan'a veda etmek için duraklıyoruz. Paisley Lozan'ı davet ediyor ama Lozan yemek pişirmeyi tercih edeceğini söyleyerek reddediyor.

"Merak etmeyin," diye güvence veriyor Lozan, "çorbayı da yanında götürdü."

Özel yürüyüş yoluna çıkıyoruz, yaklaştığımız her adımda okyanusun uğultusu kulaklarımı dolduruyor. Geldiğimden beri yirminci kez, burada olduğum gerçeğine hayret ediyorum.

Öğleden sonra yeterince geç olduğu için çoğu aile kumdan ayrılmıştır. Bireyler ve bazı çiftler suyun kenarında yürüyor. Bugün hava dün buraya geldiğimizden daha erken, gökyüzü hala limon sarısı ama kenarlarda karahindibaya dönüşüyor.

Kum tepesinin diğer tarafındaki merdivenlerin dibinde duruyoruz. Bir avuç insan -on beş kişi- etrafta toplanıyor. Paisley'nin kardeşi Shane ve Sienna'yı tanıyorum ama voleybol oynayan diğer herkes benim için bir muamma.

Oyun erkeklere karşı kadınlardan oluşuyor. Erkekler sessiz pembeler, maviler ve yeşiller içinde chino pantolonlar ve eşleşen beyaz pololar giyerler. Kadınlar ise keten ve kuşgözü elbiseler ve büyük boy güneş gözlükleri giyiyor.

Paisley'e bakıyorum. "Vineyard Vines'da neler oluyor burada?"

Bir kakhaha patlatır. "Sana söylemeyi unuttum mu? Ralph Lauren çekiminizi iptal etti. Vineyard Vines onların yerini aldı."

"Hardy har har." Sıcak kumların üzerinde ilerliyor ve eşyalarımızı devasa açık mavi ve beyaz pötikareli plaj battaniyesinin bir köşesine bırakıyoruz. Karşı köşede, su şişeleri, soda kutuları, şarap ve birayı ortaya çıkarmak için açık duran bir soğutucu duruyor.

Oyun duraklıyor. Shane sağdıçlarını tanıtıyor, *Tag* dışında hiçbirini hatırlama şansım yok, çünkü o da *Scooter* olabilir.

Tag, gözlerine dökülen kıvrıcık kumral saçlarıyla bana Shane'in kardeşi ve aynı zamanda sağdıç olduğunu söylüyor. Paisley'i gördüğünde tanıma duygusu alevleniyor. Zayıf vücudu geriye doğru eğiliyor, kollarını sarılmak için açıyor.

Paisley'nin selamlaması sıcak ve samimiydi. Sienna beni nedimeleriyle tanıştırtırken (daha çok yeniden tanıştırtırken) birkaç dakika hasret gideriyorlar. Onları bekârlığa veda gecesinden tanıyorum ve gözlerindeki ışıktan anladığım kadarıyla onlar da beni hatırlıyor. Sienna onlara aynı şakayı yaptırmış olmalı çünkü hiçbiri bana striptizci Klein demiyor.

Bir sonraki rotasyonda voleybol maçına katılıyoruz. Paisley oldukça iyi oynayarak beni şaşırtıyor. Ancak daha sonra, oturup güneşin gökyüzünde batışını izlerken, onun lisede voleybol oynadığını öğreniyorum.

Arkamızda, Spencer geç katılan üçüzlere bağırıyor. Paisley omzunun üzerinden onlara bakıyor, izliyor. Ailesinin yanında farklıdır. Dikkatli. Dikkatli. Neredeyse bir ana tavuk gibi. O benim tanıdığım rahat ve eğlenceli Paisley değil, şımarık ağzıyla şakalar yapmayı seven

Eğlenceli. Aile dinamikleri zor ve çok katmanlı olabilir ve Royce ailesi merakımı uyandırmayı başardı.

Paisley neden temkinli, gergin ve ailesiyle fazlasıyla uyumlu ama bir şeyi beğenmediğinde bana söylemeye son derece istekli?

Omuzlarımız neredeyse birbirine değiyor, bu yüzden bakışlarını Spencer'dan çektiğinde benim üzerimde duruyor. Gözlerinin kenarları yumuşuyor, kırışıyor ve gözlerindeki o sıcak bakışın minnettarlık olduğuna inanıyorum.

Bir kolumu ona doluyorum, parmak uçlarım kolunun üst kısmı açıkta kalan kısmında geziniyor. Bana göz kırpıyor ve acaba banyoda yaşadıklarını mı hatırlıyor diye merak ediyorum. Bunu en az bir düzine kez düşündüm, dikkatim dağılacak kadar. Aklım başka yerde olduğu için daha önce oyuna yaptığım katkıyı kaçırmıştım. Telafi etmemiz gereken kötü bir ilk öpücüğümüz vardı ama hepsi bu muydu? Paisley'nin o küçük zevk seslerini çıkarmasına gerek var mıydı? Karnıma sürtünmesi mi? Hayatı pahasına tutunması ve o öpücüğe kendini yüzde yüz on oranında vermesi mi?

Kolundaki parmaklarım yukarıya doğru kayıyor, omzunun üzerinden geçiyor, saçlarına giriyor ve kulağının arkasına doğru ilerliyor. Dokunuşuma doğru eğiliyor, elime sokuluyor. Gözleri dalgalanarak kapanıyor, kirpikleri yanağına değiyor. Sanki o anda, dokunuşumda, hissettiği her neyse onda kaybolmuş gibi.

"Seyircimiz var," diye mırıldanıyor.

Sözleri ciğerlerimdeki havayı silip süpürdü. Ne aptalım. Sadece benimle eğlendiğini düşünüyordum. Ama eğlenmiyor. Bu bir performans. Peki ya banyodaki öpücük? Geçmişteki benliklerimize gösterdiğimiz bir nezaketten başka bir şey değildi.

"Doğru." Dalgalara bakıyorum. "Kimse bakmadığında bana haber ver. Sana dokunmayı keseceğim." Sesimde bir sınır var. Tam olarak kaba değil, ama sıcak ve bulanık da değil. Sert sanırım. Şu anda tek yapabildiğim bu.

"Yapacağım," diye fısıldıyor, gözleri hala kapalı.

Shane ondan sonra beni çağırdı. Sağdıçlarıyla birlikte yarım daire şeklinde durmuş, elinde bir şişe en iyi kalite tekila tutuyordu. Bir teklif gibi uzatıyor, ben de reddetmeye hazırlanıyorum ama "Neden barmenimiz olmuyorsun Klein? Şu anda yaptığın bu değil mi?"

Aptal gibi davranan kibirli kardeşlik çocuklarına yabancı değilim. Bu da Obstinate Daughter'da başka bir Cuma gecesi. İşin püf noktası, onlara basit ve sıkıcıymış gibi bakmak, sonra da bakışlara ince bir küçümseme tabakası uygulamaktır.

"Diğer şeylerin yanı sıra," diye cevap veriyorum.

"Eski sevgilim gibi," diyor, göz kırptıyor ve bir sırrı paylaşıyormuşuz gibi gülümsüyor. Diğer erkekler (bu terim gevşekçe kullanılıyor) sanki Shane üstü örtülü bir yakarısta bulunmuş gibi kıs kıs gülüyorlar.

Shane beni tanımıyor. Bu nedenle, bir kadının bizim *yaptığımız bir şey* olduğunu öne sürerek onun hakkında bu şekilde yorum yapan birine asla ama asla tahammül edemeyeceğimi bilmiyor.

Shane'e o kadar yakın duruyorum ki elimi omzuna koyabiliyorum ve sırtı onlara dönük olana kadar onu gruptan uzaklaştırıyorum.

"Shane." Omzundaki tutuşumu sıkılaştırıyorum, yüzünü buruşturana kadar başparmağımı etine bastırıyorum. "Eğer bir daha Paisley hakkında böyle konuşursan seni hadım ederim. Bundan sonra Sienna'nın sana pek ilgi duyacağından şüpheliyim." Güneşli bir gülümsemeye tehdidimi yumuşatabilirdim ama bunu yapmak istemiyorum.

"Kardeşim," diyor Shane, samimi bir ses tonuyla. Ama titrediğini fark etmedim. "Bu kelimenin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama demek istediğini anladım."

"Bu gece yalnız kaldığında bunu araştırırken iyi eğlenceler." Sırtının üst kısmına iki tokat atıyorum, sertçe. "Kendi tekilanı kendin doldur."

Paisley şenlik ateşinin yanında duruyor, yarısı şarapla dolu şeffaf plastik bir bardağı sıkıca tutuyor. Alevler vücudunun ön tarafını aydınlatıyor, yüz hatlarını ısıtıyor ve kıvrımlı profilini ortaya çıkarıyor. Yaklaşmamı izliyor ve ben yavaşlamıyorum. Ona doğru adım atıyorum, onu kollarımın arasına alıyorum ve başını geriye yatırıyorum. Sonra onu öpüyorum ve evet, bu göstermelik ama bu performansın altında onu öpüyorum çünkü dudaklarımı onun dudaklarına değdirmemeyi hayal bile edemiyorum. Ağzına sahip olma ihtiyacı, hak iddia etmek, ham ve hayvani bir şey.

Evet, sahte bir randevumuz var. Hayır, Paisley benim değil. Ama başkasının da olmadığı kesin.

Dünya bir anda yok olur. Okyanus dalgaları beyaz gürültüye dönüşür. Gevezelik kesiliyor. Paisley'nin ağzı benimkine hemen karşılık veriyor. O da beni öpüyor, baskıma ve yoğunluğuma karşılık veriyor. Dilimle tadına bakacak kadar ileri gitmiyorum ama ağzımın onunkinde oyalanmasına izin veriyorum ve dudaklarına karşı fısıldıyorum, "Bu bizim en iyi ikinci öpüşmemizdi."

Dudakları hissettiğim bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bu ne içindi?"

"Eski sevgiline artık başkasının sevgilisi olduğunu hatırlatmak gerekiyordu.

Benim."

Gitmesine izin verdim ama bir kolumu onun yanında tuttum.

Gecenin geri kalanında birbirimizden ayrılmadık. Kolum onun etrafında kalıyor.

Benimle konuşurken göğsüme, kollarıma, bir yerime dokunuyor.

İnsanların önünde olduğumuzu ve bunun maskaralığın bir parçası olduğunu anlıyorum. Ama tamamen mi? Tamamen mi? Bu kadar zahmetsiz mi olmalı?

HAVALI YATAK YENİDEN ŞİŞİRLMESİNE RAĞMEN, SABAHIN ORTASINDA SÖNER.

Gece. Paisley'nin dün geceki davetinin hâlâ geçerli olmasını umuyorum çünkü yarın bel ağrısı çekmek istemiyorum.

Yorganın arasına girdiğimde Paisley uyanıyor ve uykulu sevimli sesler çıkarıyor. "Klein," diye usulca adımı inliyor ve bedenime doğru geri çekiliyor. Yerimde donup kalıyor, tamamen uyanmasını ve karnıma bir dirsek atmasını bekliyorum. Daha derine sokuluyor ve başını yastığa koyuyor. "Bence bir haftalığına buradayken kendimizi bırakmalı ve birlikte eğlenmeliyiz. Buranın gerçekten tadını çıkarmalıyız." Esniyor. "Seks yapmalıyız. Çok fazla seks."

Ondan sonra hemen uykuya dalıyor.

Ben değil. Sonraki bir saat boyunca uyanık bir şekilde tavana baktım.

Klein I 1acligon
@kleinthewriter

Güneş, sonet, ç e n e m d e bir çınlama. Ve güzel bir
vvornononthebeocb.

Q 18

2k

7

BÖLÜM 27

Paisley

AYAĞIMI ESNETEREK BAŞLIYORUM.

Sıcak, katı bir kütleye rastlamadığımda, birkaç santim daha ilerliyorum.

Bir şey yok.

Bacak uzanıyor. Hala bir şey yok.

Gözlerimi açtığımda zaten bildiğim bir şeyi doğruladım. Klein yatağında değil.

İçimi garip bir duygu kaplıyor. Hüzün değil ama daha çok... burukluk.

Onun yanında mı uyanmak istiyordum? Bu ne anlama geliyor?

Yatak odasının kapısı sürünerek açılıyor. Klein yavaşça içeri giriyor, uyandığımı görünce yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

Kendimi oturmaya zorluyorum, parmaklarımı yatak başımda gezdirmeye çalışıyorum. "Günaydın."

"Günaydın," diye cevap veriyor ve kapıyı ayağıyla hafifçe kapatıyor. Parlak bir gülümseme takınıyor ve elinde iki kupa tutuyor.

Bana kahve getirdi, kollarımı çoktan açmıştım.

"Umarım sorun olmaz," diyor ve parlak boyalı deniz kabuklarıyla süslü bir fincan uzatıyor. "Dün kahvenizi böyle hazırlamıştınız."

Dün kahvemi nasıl hazırladığımı hatırladı mı? Dikkat ediyor muydu? Gözlerimi kırpıştırıp bir yudum alıyorum ve kalbime hücum eden hazzı bastırıyorum.

Burada alışık olmadığım bir sürü şey oluyor. Birinin etrafında uyanmak mı? Bu yıllardır olmamıştı. Birinin benimle ilgilenmesi

Kahvemı nasıl yaptığımı hatırlayacak kadar yakından mı? Muhtemelen asla.

Klein yatağın kendi tarafına, bana bakacak şekilde yerleşiyor. Buruşuk saçları ve uykulu yüzü onu daha da yakışıklı yapıyor. Uyumak için düz beyaz bir tişört giyiyor. Bunu benim iyiliğim için mi yapıyor? Tişörtü çıkarmasının benim için daha faydalı olacağını ona nasıl söylerim? Ya ben-

Aman Tanrım.

Ağız dolusu sıcak kahve, beyaz yatak örtüsünün üzerine uçmakla tehdit ediyor.

Panik gözlerimden okunuyor olmalı, çünkü Klein "Her şey yolunda Paisley" diyor.

Yutkunurken düşüncelerimi toparlıyorum. "Hep böyle deriz, değil mi? Bu kelimeyi tekrar tekrar kullanıyoruz. *Güzel.*"

Klein başını sallar. "Bu kelimeyi sık sık kullanıyor gibiyiz."

"Gece yarısı söylediklerim hakkında," diye tereddüt ediyorum ve Klein kararlı bir şekilde, "Paisley, endişelenme. Seni bu konuda tutmayacağım."

Kahve fincanımı dudaklarıma götürüyorum, sırf önümde bir şey, geçici bir kalkan olsun diye. Bunu yapmak üzere olduğuma inanamıyorum. "Beni tutmaya ne dersin?"

Klein ağzını açtı. Kapatır. Bir şey düşünür, sonra ağzını tekrar açar. "Şu anda savunmasız bir yerde olduğunu düşünüyor musun?"

"Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye iç geçiriyor. "Dün gece sen bunu söyledikten sonra tekrar uykuya dalmam bir saatimi aldı. Zihnimde sürekli bunun üzerinden geçtim, fikrinin çok iyi mi yoksa çok kötü mü olduğunu anlamaya çalıştım." Muhtemelen kötü kelime seçimlerinden dolayı yüzünü buruşturuyor.

"Bundan daha iyisini yapabilirsin," diyorum kaşlarımı çatarak. "Çok üzgün değilsin, suratın asık!" Robin Williams'ın Ölü Ozanlar Derneği'nde kullandığı harekete geçirici ses tonunu benimseyerek bir yumruk kaldırıyorum.

Ağzında bir gülümseme beliriyor. "Sana bunun en sevdiğim beş filminden biri olduğunu söylemiş miydin?"

"Hayır, ama o kadar da büyük bir sıçrama gibi gelmiyor."

Sessiz kalıyor, kaşlarını çattığı o şeyi yapıyor. Artık bunun bir şey hakkında çok düşündüğü anlamına geldiğini biliyorum ve ne olduğunu yüksek sesle söylemesi pek mümkün değil.

"Fikrinin mükemmel mi yoksa yıkıcı mı olduğunu anlamaya çalışıyordum." Sırıttıyor. "Bu daha mı iyiydi?"

Kesinlikle başımı sallıyorum.

"Bana meydan okumanı seviyorum."

"Sana meydan okumayı seviyorum." Çenem yukarı kalktı. "Peki, bir sonuca vardın mı?"

Başını sallıyor. "Somut bir şey yok. Yine de senden faydalanmak istemiyorum, bundan eminim."

"Bunu takdir ediyorum ve senin de edeceğini sanmıyorum. Bu benim için zor bir hafta ama burada olman çok güzel. Birinin benim tarafımda olması güzel, taraf tutmaya gerek yok. Seçmek zorunda kalsam büyükannemin de benim tarafımda olacağını biliyorum." Omuz silkiyorum, ne hissettiğimi kelimelere dökmeye çalışıyorum. Ne istediğimi. "Seninle durum farklı. Neredeyse bir ortağım varmış gibi. Bir... arkadaş?"

Klein başını sallayarak evet, biz arkadaşız dedi.

Sonunda ona arkadaşım demek garip geliyor, oysa haftalardır böyle davranıyorduk.

Son kahvemi de yudumladıktan sonra fincanı komodinin üzerine koyuyorum ve yorganı geriye atıyorum. Geceliğim yukarı kalktı ve uyluğumun üstündeki dövmeyi fark ettiği anda gözlerim Klein'ın üzerinde. Gözleri parlıyor, dudakları aralanıyor.

Masumca ayağa kalkıyorum, eteğimi elimde toparlıyorum ve mürekkebi ortaya çıkarmak için kaldırıyorum. "Şaşırdın mı?"

Gözleri kararıyor, çenesi geriliyor. Yüzünde açlık var, temel bir yeme içgüdüsü. *Ben.*

Sessiz kalıyor. İçimden, bir söz ustasından tüm kelimeleri çaldığım için seviniyorum.

Etek ucunu düşürdüm ve o da sordu, "Ne yazıyor? Okuyamadım."

"Sanırım başka bir zaman öğrenmen gerekecek. Hazırlanmam gerek.

"Yaşlı Baldy'ye yürüyüş." Şifonyerin aynasından gözlerinin beni takip edişini izliyorum.

Kendimi
beğenmiş
miyim? Oh,
evet.

GÖKYÜZÜNÜ BULMAK İÇİN KOYU YEŞİL YAPRAKLARIN GÖLGESİNDEN ÇIKIYORUZ
Tepemiz karanlık, bulutlar nemden ağırlaşmış.

Bisikletiyle yanımda duran Klein'a "Neredeyse geldik," diyorum.

Başını sallıyor ve gökyüzüne bakıyor, bakışlarında en ufak bir endişe izi yok.

İlk yağmur damlaları, büyük ve ağır, bisikletlerimizi ziyaretçi merkezindeki raflara yerleştirirken düşüyor. Ücreti ödeyip kaçıyoruz, çimenlerin üzerinden koşarak geçiyoruz ve bir avuç merdiveni çıkıp ahşap kapıdan geçerek deniz fenerine giriyoruz.

Klein bir elini saçlarında gezdirerek nemi silkeliyor. Etrafına bakınıyor, yönünü bulmaya çalışıyor. "Burası 1817 yılında inşa edilmiş," diyor bana titizlikle.

Yüzümdeki yağmuru fırçalayarak, "Birileri onların *Bald Head Adası Tarihi* kitabı."

Bir duvara doğru ilerliyor, temkinli parmaklarıyla dokunuyor. "Kırmızı tuğlalardan yapılmış, sonra sıva ile kaplanmış ve beyaza boyanmış." Eli, zaman içinde aşınarak alttaki kırmızı tuğlayı ortaya çıkaran lekelerin üzerinde yukarı doğru hareket ediyor.

Küçük alanın ortasına doğru yürürken, ahşap tahta tavana bakar. Ortada, deniz fenerinin en tepesine kadar uzanan bir dikdörtgen boşluk var. "Yüz sekiz merdiven," diyor.

Onunla birlikte yukarı bakıyorum, tüm merdivenleri inceliyorum. "Popo egzersizine hazır mısınız?"

"Kalça kaslarını çalıştırmaya asla hayır deme," diye şaka yapıyor Klein, önümdeki merdivenleri çıkmaya başlarken.

Duvarlara monte edilmiş ışıklar sarı-turuncu bir renk yayıyor. Gün boyunca güneş parladığında, güneş ışığı üst kısımdan içeri süzülür.

Şu anda elektrik ışığı ile doğal ışık arasında bir tercihim yok. Önümdeki iki merdivenin muhteşem kışını takdir etmemi sağlayan her ışığın dostuyum.

"Spor salonuna gidiyor musun?" Ses tonumu hafif tutmaya çalışıyorum, sanki sadece sohbet ediyormuşum gibi.

"Evimin bulunduğu sitede oldukça iyi bir spor salonu var. Orayı kullanıyorum ve futbol oynamak da yardımcı oluyor." Duraksayıp bana bakıyor ve sırtıyor. "Neden? Gördüklerin hoşuna mı gidiyor?"

"Görmemek zor olurdu," diye homurdandım. "Şu anda her şey gözümün önünde olduğu için."

Üçüncü sahanlıkta duruyoruz. Klein bir sonraki merdiveni işaret ediyor. "Önce sen çıkmak ister misin? Kışına bakmaktan çok mutlu olurum."

Bir gülümseme dudaklarımı zorluyor. "Aslında-"

Bir gök gürültüsü cümleme çarpıyor. Çığlık atarak kendimi Klein'ın kollarına attım. Fırtınalardan korkmam, ama bu fırtınadan daha gürültülüydü.

duyduğum en iyi şey.

Klein sırtımı ovarak, "Sorun yok Paisley," diye yatıştırıyor.

"Özür dilerim," diyerek geri çekiliyorum. "Gök gürültüsü genelde beni rahatsız etmez ama bunu iliklerime kadar hissettim."

"Muhtemelen içeride olduğumuz içindir. Sesin gidebileceği hiçbir yer yok." Klein deniz fenerinin tepesine bakıyor. "İstemiyorsan devam etmek zorunda değiliz."

"İstiyorum," diye ısrar ediyorum. "Fırtına sırasında hiç zirveye çıkmadım." "Önden buyurun," diye işaret ediyor.

Liderliği ben alıyorum. İki uçuştan sonra Klein, "Bacakları benden kısa olan biri için benimle aynı mesafeyi kat ediyor gibisin" dedi.

"Başımı öne eğdim ve gücümü topladım."

"Burada yaptığın şey gibi. Düşünde."

Hah. Anlayışlı. "Sanırım bu konuda haklısın." Aniden duruyorum, merdivenin üzerinde dönüyorum. Klein donakalıyor, iki merdiven aşağıda ve neredeyse benimle aynı boyda. "Ama sen burada olmasaydın yapacağım kadar başımı öne eğdiğimi ve güç harcadığımı sanmıyorum. Tüm bunları daha az... keskin hissettiriyorsun."

"Keskin mi?"

"Evet. Daha az acıyor." Belki de hiç acıtmaz. Aslında, bence eğlenceli bile olabilir. Onun etrafımda olması hoşuma gidiyor, adada sevdiğim şeyleri ona gösteriyorum. Ve aramızdaki gerilim? Sarhoş edici.

"Pekâlâ Ace," diye yarım bir selam veriyor. "Hizmetinizdeyim."

"Burası" -daha da yaklaşıyorum, burunlarımız sadece birkaç santimle ayrılıyor- "sanırım içinde olmanı sevdiğim bir yer."

Merdivenlerde yarı dönüyorum, yolun geri kalanını durmadan çıkıyorum.

Klein küçük dikdörtgen oyuktan geçip en üst kata çıktığında "Vay canına," diye takdir dolu bir nefes alır. "Bu... *vay canına*."

"Cape Fear," doğuyu gösteriyorum.

Klein pencerenin önünde bana katılıyor ve karanlık suya bakıyor. "Her şey yemyeşil. Ağaç tepeleri, çok derin ve yeşil. Su bile. Güneşin ışılatmadığı grimsi bir maviye benziyor."

Dünyayı nasıl gördüğünü ve onu nasıl tanımladığını ve bunu yaparken sesindeki merak tonunu seviyorum. Bu, huşu duymaktan korkmayan bir adam. Ve daha da iyisi, bunu göstermekten.

Gökyüzü gürlüyor. Yağmur damlaları daha sert düşerek deniz fenerinin dışına vuruyor. İçerideki hava rutubetli, köşelerdeki örümcek ağları

esen rüzgâr gibi.

Bakışlarım tekrar Klein'a yöneliyor ve onun da bana bakmaya başladığını görüyorum. Morarmış gökyüzü yeşil gözlerini daha da koyulaştırıyor. Dili üst dudağının üzerinde geziniyor, sonra geri çekiliyor ve yutkunuyor. Sertçe. Boğazının dalgalanması içimdeki bir düğmeyi çeviriyor. Dilimi onun adem elmasının üzerinde gezdirme düşünceleri beni tüketiyor. Bu adamdan bu kadar etkilenmiş olmam beni şaşkına çeviriyor. Her yerim ona dokunmak istiyor. Sadece vücuduna da değil. Aklı, düşünme şekli. Kalbi.

Ona doğru dönüyorum. Kalçalarım uzanıyor ve elleri tenimi bulduğunda titriyorum.

"Paisley," diyor, ama hepsi bu. Sadece benim adım, boğuk bir nefesle söylenmiş.

Ellerim omuzlarının üzerinden kayıyor, sırtının üst kısmında geziniyor, boynunda birleşiyor ve saçlarına doğru süzülüyor. Dudaklarım ayrılıyor ve çenem yukarı kalkıyor. "Lütfen öp beni, Klein."

Bakışları ağızma yerleşiyor. "Bu kötü öpüşmemizi telafi etmek olmaz."

"Hayır."

"Ya da maskaralığımız uğruna insanların önünde öpüşmek."

"Hayır."

"Bu bizim için olmalı."

"Evet."

Başımı kavriyor, beni tutuyor ve ağızını benimkine doğru indiriyor.

İlk öpüşmemiz berbattı, ikincimiz aç ve çaresizdi, üçüncümüz onun hak iddia etmesiydi, ama bu? Çökertici. Yavaş. Bir saygı notası, bir rahatlama dokunuşu.

Dudaklarımızı titreterek içine doğru inliyorum ve Klein bana karşı gülümsüyor. Dudaklarımın kenarını yalayarak beni açmaya zorluyor. Dilim onunkine karışıyor, nanenin şokunu ve acı kahvenin acısını tadıyorum.

Avucunun geri kalanı beni yerimde sabit tutarken başparmağı kulağımın arkasında ağır bir daire çiziyor. Ağızımdaki sıcaklığı, üzerimdeki elleri, vücudumdaki her yarığa hızla istek gönderiyor. Parmaklarım saçlarına dolanıyor, ona daha yakın olmak için çaresizce doğruluyorum.

Bana bakmak için duraklıyor, gözleri kukuletalı, daha fazlası için geri gelmeden önce, daha derin, daha sert, hala işkence gibi yavaş.

Bir eli saçlarından ayrılıp boynuna doğru kıvrılıyor, nabızı sıcak avucuma çarpıyor. Ağız düşüyor, eli saçımı yumrukluyor,

Yüzümü sıg tavana doğru çeviriyor. Dudakları boynumu sıyrıyor, köprücük kemiğimi nazıkçe emiyor. Aşağıya iniyor, ardında küçük ateşler bırakıyor. Yolculuğu üstümün kumaşı tarafından durduruldu, onu dişlerinin arasına aldı ve hafifçe çekti.

Daha da yükseliyorum, ağzını üzerimde hissetmek için yanıp tutuşuyorum. "Daha fazla," diye fısıldıyorum.

Klein dinliyor, göğsümün üst kabarıklığını ağzına alıyor, emiyor, yalıyor ve öpüyor. Tek bir parmağı üstüme dalıyor ve sütyenimin kabına giriyor.

Bu *çok güzel* ve neredeyse acı verici çünkü bu deniz fenerinin tepesinde bize sunulan tek şey bu. Keşke bizi buraya taşıyabilseydim-

"Sadece birkaç adım sonra orada olacağız," diye aşağıdan bir kadın sesi yükseliyor. "Tutmanız gerekecek. Burada lazımlık yok."

"Lazımlık" kelimesi bir kova buzlu su da olabilir. Klein başını göğsümden kaldırdı. Elini bıraktı. Dudakları şişmiş. Parmaklarım dudaklarımı ovuyor, onları da şiş buluyorum.

Altımızdaki sesler daha da yükseliyor.

"Eğer şimdi aşağı inmezsek, burada misafirlerimiz olacak ve şu anda insanlarla küçük bir alanda olmak pek de ilgimi çekmiyor."

Klein zemine oyulmuş dikkörtgene doğru döner. "İnsanlarla birlikte küçük bir alanda bulunmakla *hiç* ilgilenmiyorum. Senden sonra."

Kendimi kesikten aşağıya indiriyorum ve son merdivene ulaştığımda Klein da beni takip ediyor.

Bir kadın ve iki çocuk kenarda durmuş bekliyorlar. "Biri daha geliyor," dedim ona.

Bana bir başparmak işareti yapıyor ve bir çocuğun ayakkabı bağını bağlamak için eğiliyor.

Çok dik ve aşağı inerken daha yavaşız. Kırık bir bacak ya da daha kötüsü, buradaki zamanımızı gerçekten olumsuz etkileyebilir. Gittikçe daha fazla, bu geziden güzel zamanların her damlasını sıkmak istemeye başlıyorum.

Dibe ulaşıyoruz ve Klein dışarı bakıyor. "Fırtına geçti. Artık gitmeliyiz. Baban yakında burada olur."

Dizginlenemeyen mutluluk yüzümden düşüyor. Omuzlarım çöküyor, görünmeyen bir ağırlığın altında eziliyorum. Buraya gelmek için bisikletime atlamadan hemen önce gördüğüm mesajı hatırlayınca içimi bir korku kaplıyor. "Söylemeyi unuttum

Sen. Annem Ben'le birlikte olduğu için babam eve gitmeyi reddediyor. Onun yerine akşam yemeği için Beach Club'da buluşabileceğimizi söyledim."

Klein ensesini ovuşturuyor. Bir şey söylemek ister gibi görünüyor ama kafası karışık.

"Ne oldu?" Deniz fenerinden çıkıp yağmurun bıçaklara yapışmasıyla kayganlaşan çimlere adım atarken soruyorum.

"Büyükkannen akşam yemeği için kovboy spagettisi yapıyor ve sen bunun taco'dan sonra en sevdiğin ikinci yemek olduğunu söylemiştin."

Bisikletlerimize ulaştık. "Uh-huh."

Klein elini bisikletin selesinde gezdirerek biriken suyu temizliyor. "En sevdiğin insanlardan biri tarafından pişirilen en sevdiğin akşam yemeğinden neden vazgeçiyorsun?"

Ben de aynısını kendi koltuğuma yapıyorum. "Çünkü babam annemi erkek arkadaşıyla görmek istemiyor. Başka kimse onunla tanışmak için gönüllü olmadı, bu yüzden-" Omuz silkiyorum. "Sanırım yapacağım."

Sienna ve Spencer *ona uyum sağlayamayacağını* söyleyerek çekildiler. Aynı şeyi ben de söyleyebilirdim ama bir yanıma buna izin vermiyor. Neye inanırsa inansın, onu asla bilerek incitmedim ve şimdi de incitmeyeceğim.

Klein bana şefkatle bakıyor. "Yapmak zorunda değilsin." Mutluluk sesi çıkarmadan gülüyorum. "Evet, zorundayım."

"Anlıyorum ama Paisley," diyor Klein elini sırtımın alt kısmına bastırarak. "Neden?"

Boğazımdan rahatsız edici bir huff sesi geliyor. "Klein, üç saniye önce nedenini söyledim."

Klein başını yavaşça sallıyor. "Babanızın bir aile yemeğine katılmak istememesinin nedenini söylediniz. Büyükkannenizin sizin için pişirdiği en sevdiğiniz yemeklerden birini kaçırmayı neden kabul ettiğinizi söylemediniz."

Bisikletin kollarını kavrayan ellerime bakıyorum, parmak eklemlerim beyazlaşıyor. "Babamı görmek istemediği bir şeyi görmeye zorlamak istemiyorum." Klein'ın bununla nereye varmak istediğini biliyorum ve onu takip etmek istemiyorum.

"Yani onu ağırlayacak mısın?"

"Klein, lütfen." Sesim tünel gibi. "Yapamam, tamam mı? Bir hafta içinde tüm aile dinamiklerini ele alamam."

Klein sıcak avucunu sırtıma sürüyor. "Büyükkannenle özel bir şeyi kaçıracak olmandan nefret ediyorum. Benim büyükkannem de vefat etti."

ve onunla tekrar şekerli kurabiye yapmak için her şeyi yaparım."

Düşüncelerimin karmakarışık karmaşasını ayrıştırıyorum ve sadece "Biliyorum, biliyorum. Yerdeyim."

"Birbirimizi tekrar gördüğümüz o ilk gece bana böyle demiştin. Çok sarhoş olduğunu ve bu yüzden böyle söylediğini düşündüm. Ama vücudunda bir yere sakladığın bir matara yoksa-"

"Olabilir," diyorum, o da sırtıyor.

"Lütfen kendinize zemin diyerek ne demek istediğinizi anlamama yardımcı olun."

"Paloma bana ailemin beni ezip geçmesine izin verdiğimi söylemeye çalışıyordu. Bana yer dedi ama paspas demek istedi."

"Bu benim düşündüğümde çok daha mantıklı." "Sen ne düşünüyordun?"

"Akli dengenizin yerinde olmadığını ama bunu mazur gösterecek kadar ateşli olduğunuzu."

Yaptığı şakaya dilimi çıkarıyorum ve o da bir kolunu bana dolayarak beni yanına çekiyor. "Paspas olmak zorunda değilsin."

"Eğer paspas olmazsam, ne yaparlar?"

"Paspas olmaya devam edersen, ne yapacaksın?"

Bana ne yaptığını hiç düşünmedim. Ya da zaten ne yaptığını. "Ben sadece herkesi mutlu etmek istiyorum."

Klein bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor. "Kendininki pahasına."

"Nasıl farklı olacağımı bilmiyorum."

"Olmak istiyor musun?"

"Evet. Kesinlikle. Baktan bir şey yaptıklarında onları mutlu etmekten sorumlu olduğumu hissetmek istemiyorum. Bunu hiç istemedim. Her seferinde bundan nefret ettim." Gözyaşlarım gözlerimin arkasına akıyor.

"Bu hafta olmak zorunda değil. Ya da bu yıl. Değişimi uygulamak zaman alır." Elimi tutuyor ve dudaklarını parmak eklemlerime bastırıyor. Yumuşak bir öpücük ama yine de içimi yakmayı başarıyor. "Bunun farkına varmak ilk adım. İstemek ise ikincisidir."

Yukarı bakıyorum. Klein ne istediğini biliyor ve benimle yarı yolda buluşuyor. Öpücük yavaş, tatlı, dudakların nazikçe bastırılması.

"Bu gece babanla buluşacak mıyız?" diye soruyor ben uzaklaştığımda. "Evet diyebilirsin. Beni yargılamayın."

Cevap olarak başımı salladım. "Ona çoktan söyleyeceğimi söyledim ve iptal etmek için neredeyse çok geç."

"O zaman geri dönüp üstümüzü değiştirsek iyi olur."

BÖLÜM 28

Klein

THE BEACH CLUB, NAUTILUS'A BAĞLI LÜKS BİR RESTORANDIR, Shane ve Sienna'nın evleneceği otel. Beyaz masa örtüleri masaların üzerine örtülmüş ve aynalı bar okyanusu bize geri yansıtıyor.

Paisley önden giderek yemek salonunun içinde ilerliyor. Arka tarafa yakın bir masada, çizgisiz cam pencerenin yanında, sırtı bize dönük bir adam oturuyor.

İnsanları bekliyor olsaydım, onları görebileceğim bir yere otururdum.

"Baba," diye selamlıyor Paisley, daha önce hiç duymadığım bir sesle. Nazik ama ölçülü. Kibar. İşlenmiş.

Onu duyunca ayağa kalkıyor ve keten peçetesini terk edilmiş koltuğuna bırakıyor. "Paisley," diyor ve sert bir sarılma teklif ediyor.

Onun kızına sarılma şekli ile annemin kızına sarılma şekli arasındaki fark çok açık. "Baba, bu Klein. Klein, bu benim babam, Andrew."

El sıkıştık. "Memnun oldum, efendim."

"Ben de Klein. İlginç bir isim."

Başımı sallıyorum ama sessiz kalıyorum. Adım hakkında daha önce duymadığım pek bir şey söylenemez. İç çamaşırı şakaları okulda bolca yapılırdı. Çocuklar acımasız olabiliyor ve konu ben olduğumda ellerinde fazlasıyla malzeme vardı. Benimle dalga geçecekleri tek şey adım olsaydı mutlu olurdu ama yürüdüğüm yol bu değildi.

Yerimize oturduk, Paisley kare masada babasının yanında, ben de karşısında. Babasını bir dev, bir sanayi kaptanı olarak hayal etmiştim ama o sıradan bir adam, bir *Joe*.

Bir kitabı kapağına bakarak yargılamanın hoş karşılanmadığı söylenir, ancak pek çok insanın saçları dökülmüş bu orta boylu adama bakıp Robyn'i aldattığını düşüneceğini sanmıyorum.

Andrew, başkaları için uygun olup olmadığını sormadan masaya bir şişe cabernet sipariş eder.

"Ee, baba," diyor Paisley, mezeleri ve yemeği sipariş ettikten sonra. "Nasılsın?"

"Parmaklarımı kemiğe kadar çalıştırıyorum."

Mecazi bir dil tabii ki. Beyaz yakalı parmaklar sağlam ve ipeksi pürüzsüzlükte kalır.

Paisley koltuğunda arkasına yaslanır ve şarabını yudumlar.

"Perri nasıl?" "Perri iyi."

Paisley bana şöyle açıklıyor: "Perri babamın idari asistanı. Yirmi yıldır onun için çalışıyor."

"Bu... güzel." Kötü ama başka ne diyebilirdim ki? Perri zammı hak ediyor, şu anki maaşı ne olursa olsun?

"Klein, ne iş yapıyorsun?"

Konuşmamızın bu noktaya gelmesinin bu kadar uzun sürmesine şaşırdım. İşte başlıyoruz. Ben bir şey söyleyemeden Paisley cevap verdi. "Klein bir yazar."

Paisley'nin beni, onunla tanıştığım gece annesiyle yaşadığım deneyimin bir benzerini yaşamaktan kurtarmaya çalıştığını biliyorum, ama sorun değil. Benim için yalan söylemek zorunda değil.

"Hevesli bir yazar," diye düzeltiyorum.

"Uzun sürmeyecek," diye karşılık veriyor Paisley. Babasına bakıyor. "Şirketim kısa bir süre önce Klein'ın çalışmalarına odaklanan bir dijital pazarlama kampanyası başlattı ve amacı Klein'ın çevrimiçi ayak izini yaratarak ilgili bir yayıncıyı memnun etmektir."

Mezelerimiz geliyor ve ben Paisley'nin masanın üstünde duran elini sıkıyorum.

"Kitabına lafım yok Klein ama Paisley, benim için çalışsaydın bir şeyler uydurup yayınlamakla ilgili aşırı süslü cümleler kurmazdın."

Paisley'nin gözleri kavun sarılı prosciutto tabağına kayıyor. "Benim işim bu değil."

"Ne iş yapıyorsun, Andrew?" Bu masadaki herkesin iyiliği için konuyu değiştiriyorum. Kızını bir kez daha aşağılamasını dinlemek zorunda kalırsam söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek.

"Bir varlık yönetimi firmam var." Sesine gurur karışıyor. "Konut balonunu hatırlıyor musunuz? Geldiğini gördüm ve kısa devre yaptım."

Bunun ne anlama geldiğini bildiğimi varsayıyor olmalı, ama bilmiyorum. Bilmek de istemiyorum, bu yüzden bana açıklamasını engellemek için başımı sallıyorum.

"Müşterilerimi çok zengin etti," diye devam ediyor. "Ve beni de." "Açığa satış için tebrikler."

Paisley bozuk bir kahkaha attı. Andrew sıkı bir gülümseme bırakıyor, geldiğimizden beri ilk kez.

"Paisley de benim izimden gidebilirdi ama o asi bir dönem geçirmeye karar verdi." İçini çekerek, ona hâlâ hayal kırıklığına uğradığını belli eden bir bakış atıyor. "Sonunda ona kalenin anahtarlarını verebilirdim ama o istemedi. Ülkenin öbür ucuna taşınmak ve onu hiçbir yere götürmeyecek dersler almak istedi." Yanakları şaraptan pembeleşmiş. "Sana yaratıcı yazarlık dersi aldığını söyledi mi Klein? Hiç de şaşırtıcı değil, sevmedi." Şarap kadehiyle onu işaret ediyor. "Tıpkı benim ona sevmeyeceğini söylediğim gibi."

Paisley'nin kendini savunmasını bekliyorum ama bunu yapmıyor. Sadece orada oturuyor, sessiz, pencereden dışarı bakıyor.

O yapmazsa, ben yaparım.

"Andrew, hiç P Squared Marketing'e gittin mi? "O da ne?"

Adam kızının işinin adını bilmiyor mu? Paisley'nin babası hakkındaki zaten düşük olan ama hala da düşmekte olan fikrimi ses tonumdan uzak tutmak için elimden geleni yaparak, "Paisley'nin şirketinin adı," diye cevap veriyorum.

Şarap kadehinin kenarından Paisley'e bakıyor. "Hayır."

"Bir ara onu ziyaret etmeli ve neler yaptığına bir göz atmalısınız."

"Aklının başına gelmesini ve işimde bana katılmasını bekliyorum."

"Katılmayacağım," diyor Paisley, sesi küçük ama kararlı. "Ben yaptığım işi seviyorum. "Yaptığım işi seviyorum.

Yardım ettiğim insanlar."

"İnsanların servetlerini yöneterek onlara yardımcı olabilirsiniz."

"Klein'dan önce, üç yerel kahve dükkanı olan ve müşterileriyle bağlantı kurmakta zorlanan bir müşterim vardı ve-

"*Kahve* bu," diye araya giriyor Andrew, "bu iş ne kadar zor olabilir ki? İnsanlar zaten ürününüze bağımlı."

"Bu kadının işletmesi için düşündüğü şey bu değildi. Davetkâr bir ortam, bir buluşma yeri, dostane yüzler ve yakınlık kuran çalışanlar ve müşteriler istiyordu. Ancak istediği şeyin bu olduğunu bilmiyordu, sadece işletmesinde bir şeylerin eksik olduğunu düşünüyordu. Ekibimle birlikte vizyonunu belirlemesine ve bunu insanlara neler sunabileceğini göstermek için kullanmasına yardımcı olduk."

Paisley'i konuşurken izlerken, elleriyle işaret ederken, yaptığı işe tutkuyla bağlı olduğu çok açık. Yaptığı işi seven birine büyük saygı duyuyorum.

Andrew patronluk taslayarak, "Bu çok hoş tatlım," diyor. Vazgeçmiyor, sadece taktik değiştiriyor.

Paisley'nin gözlerinde bir ateş yanıyor ve tam babasını azarlayacağını düşündüğüm anda ateş sönüyor.

Biri mezelerimizi temizliyor ve garsonumuz yemekle geliyor. Andrew, "Annen bu erkek çocukla kendini utandırmayı bitirdi mi?" diyene kadar sessizce, garip bir şekilde yiyoruz.

"Onun bir adı var." Paisley bifteğini biraz fazla güç kullanarak kesti.

"Adı umurumda değil."

Andrew patronluk taslamaktan huysuzluğa geçti. Sanırım çocuk adamın gerçekte kim olduğunu biliyoruz.

"Annem mutlu." Paisley lokmasını çiğniyor.

"Annen mutlu değil. Dünyanın en uzun nöbetini geçiriyor." Paisley bir ısırık daha alıyor ve göz temasından kaçınıyor. "Boşandınız." "Neymiş o?" Kulağını Paisley'e doğru çeviriyor ama eminim Paisley'in söylediklerini duymuştur.

gayet iyi.

Paisley elindeki çanağı masanın üzerine koyar ve bakışlarını onunkilere diker. "Boşanmışsın."

"Peki bu kimin hatası?"

Çatalım tabağıma çarpıyor. Masanın altında Paisley ayağıma vuruyor. Bir uyarı.

Paisley soğukkanlılıkla, "Dili komşunun boğazına kaçmış halde yakalanan ben değilim," der. Andrew'un burun delikleri alevlenir.

"Bunu sen mi yapıyorsun?" Biftekten bir ısırık aldı ve çatalını bana doğrulttu. "Onun bu tavrı?"

"Hayır, efendim. Bunu *sizin* yaptığınıza inanıyorum."

Yanaklarındaki kaslar gerilir.

Paisley devam ediyor. "Üzgün olduğunu biliyorum. Yalnız olduğunu ve tek yaptığının çalışmak olduğunu biliyorum. Ama bu şekilde davranarak sadece kendine zarar veriyorsun." Paisley'nin sesi yumuşak ama sert. Saygılı ama alttan almayan. "Üç çocuğundan bu gece buraya gelen tek kişi benim. Bunu bir düşünün. Sienna ve Spencer meşgul değil. Sadece benim gibi kendilerini kum torbası olarak sunmuyorlar. Ama ben bile eninde sonunda bunu yapmayı bırakacağım."

Onunla o kadar gurur duyuyorum ki alkışlayabilirim. Belki masadan kalkar, yavaşça alkışlar, bir gösteri yaparım. Buna cesaret edemem, çünkü Paisley utanır, ama bunun ne kadar büyük bir başarı olduğunu ona göstermek istiyorum.

Paisley çantasını kaptığı gibi ayağa kalkıyor. Ben de onu takip ettim.

Babasına şöyle der: "Baba, seni seviyorum ama senden hoşlanmıyorum. Bir süredir sevmiyorum. Nedenini bulmak sana kalmış."

Paisley masadan uzaklaşıyor. Öfke Andrew'un kulaklarının ucunu kızartıyor ama bahse girerim bu renge başka bir duygu daha ekleniyordur.

Utanç. Bu iyi bir şey. Utanç verici bir şey yaptığınızda utanç duymanız normaldir. Bu aynı zamanda yaptığı şeyin etkilerinden tamamen habersiz olmadığı anlamına da geliyor.

davranış.

Paisley'i hostes standında yakaladım. Kredi kartını hostese uzatıyor ve müdürün kartı kontrol etmesini istiyor. Şaşkın hostes aceleyle uzaklaşıyor ve Paisley bana dönüyor, eliyle bacağının yan tarafına dokunuyor.

"O anda iyi hissettirdi ama şimdi korkmaya başladım." Kollarımı beline dolayarak onu kendime çekiyorum ve alnından öpüyorum.

"Eğer yardımı olacaksa, seninle gurur duyuyorum." Cesaretimi toplayarak, "Eğer babamın gözlerinin içine bakıp onu azarlama fırsatım olsaydı, bunu yapardım. Hem de anında."

Paisley'nin gözleri büyür. "Baban hakkında hiç konuşmuyorsun." "Biliyorum."

"Bayan Royce?" Ütülenmiş beyaz gömlekli bir adam Paisley'nin kredi kartını uzatır.

Kollarımdan çekilip cüzdanındaki yerine geri koyuyor. "Teşekkür ederim."

Kaşları çatıldı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," diye yanıtlıyor, hesabı imzalamak için hostes standındaki fincandan aldığı kalemi kullanıyor. "Servis iyiydi. Yemekler çok lezzetliydi. Manzara muhteşemdi."

Anlamaya çalışırken başı öne eğiliyor. "Sorun neydi?"

Paisley kalemi yere atarak, "Şirket," diye karşılık veriyor. "İyi geceler."

Paisley ılık akşamın içinde adımlarını atıyor. Neredeyse golf arabasına varmıştık ki biri ona seslendi.

Golf arabalarıyla dolu ışıklı alanda sesi aramak için etrafına bakınıyor.

Kumlu kahverengi saçlarını topuz yapmış bir kadın yaklaşıyor. Tanıdık geliyor ama onunla hiç tanışmadığıma eminim. Tag'in bir arabadan indiğini fark ediyorum ve her şeyi bir araya getiriyorum. Bu Shane ve Tag'in annesi.

"Seni tekrar görmek çok güzel Rebecca," diyor Paisley, sarılmak için kollarını açarak. "Bu Klein. Erkek arkadaşım."

El sıkıştık ve Shane'in gözlerini ve burnunu nereden aldığını gördüm. Etiket de.

Annesinin arkasında yürürken ona el sallıyorum, o da aynısını yapıyor.

"Seni görmek güzel, Paisley. Seni hep sevmişimdir." Bir elini Sanki bir sır veriyormuş gibi elini ağzının yanında dikey olarak tutuyor. "Shane'in kız kardeşinle evlenmesi biraz garip."

Paisley güler. "Anlaştık."

"Anne," diye iç geçiriyor Tag. "Böyle şeyler söylemeyeceğine söz vermiştin."

"Shane'e böyle şeyler söylemeyeceğime söz verdim."

Tag özür dileyerek Paisley'e bakar. "Bu sözün üzerinde yeniden çalışmam gerekecek."

Rebecca omuz silkiyor. "Çok kötü. Geriye dönük montaj yok."

Tag başını sallar. "Oraya giremezsek rezervasyonumuzu kaçıracağız. Okyanus manzarası için bir böbreğimi bağışlamak zorunda kaldım."

Rebecca Paisley'e tekrar sarılır. "Bu bağışın boşa gitmesini istemezdim. Seni tekrar görmek güzel, Paisley. Tanıştığınıza memnun oldum, Klein."

İçeri giriyorlar ve Paisley arabanın anahtarlarını bana uzatıyor. "Eve dönüyoruz ama ben içeri girmek istemiyorum. Kimseyle yüzleşmeden önce sahilde oturup rahatlamak istiyorum."

Mekâna geri dönüyoruz ama Paisley'den ben içeri girip bir şeyler alırken beni beklemesini istiyorum. Beş dakika sonra cam bir tabak, iki çatal ve bir şişe şarapla geri döndüm.

Paisley ellerini çırpıyor. "Bu kovboy spagettisi mi?" Korkunç bir tınıyı benimseyerek, "Elbette öyle, hayatım" diyorum.

Paisley yanağımdan öpüyor. "Tek ihtiyacın olan çizmeler ve bir şapka. Kovboy Klein."

Golf arabasının ikinci sırasından bir plaj battaniyesi alıyor ve yükümüzü sahile taşıyoruz.

"Bir gün daha gitti." Paisley battaniyeyi serdikten sonra üzerine oturur.

O ufukta görünen güneş parçasına bakarken ben yiyecek ve içecekleri yerleştiriyorum. Bir çatal kapıyor ve Tupperware'in kapağını kaldırıp başını eğerek içine çekiyor. "Tıpkı hatırladığım gibi kokuyor." Çatalı döndürüyor ve kapağına erişte dolduruyor. Çiğnerken mutlu bir şekilde iç geçiriyor ve kocaman lokmasını "Tadı da hatırladığım gibi." diyerek tamamlıyor. Birkaç ısırık daha alıyor ve kabı ve çatalı bana uzatıyor.

Ben yemek yerken, "Keşke hepsi benim mutlu yerimi rahat bıraksa. Babam neden buraya gelip tüm bunları gündeme getirmek zorundaydı ki? Gerçek hayat anakarada kalır. Bu ada iyi yaşam için, sadece iyi yaşam için. Kız kardeşim burada evlenmemeli."

Yutkunuyorum. "Belki onun da mutlu olduğu yer orasıdır?" "Sen kimin tarafındasın?"

"Her zaman senin. Ama bir şeyi farklı görmenin ya da düşünmenin yollarını önermeseydim pek de arkadaş sayılmazdım."

Paisley omzuyla bana vurdu. "Babanın nesi var?"

Bunun olacağını biliyordum. Paisley sınırlarıma saygılı davrandığı ve çok yaklaştığını hissettiğinde geri adım atmaya özen gösterdiği için bu kadar uzun süre bundan kaçınmayı başardım.

Neredeyse boşalmış spagetti kabını yere bıraktım. İşte başlıyoruz. "Büyürken şiddetli disleksim vardı."

Paisley şaşkınlıkla göz kırpmıyor. Sessiz kalarak devam etmemi bekliyor.

"Ne kadar çok zaman geçirdiğimi düşününce bunu düşünmeyeceğini biliyorum.

kitapların etrafında. Bunun üstesinden gelmek için gerçekten çok çalıştım." Karanlık suya bakıyorum, babamın yüzünü kolayca görebiliyorum, masamda başımda dikilirken varlığını hissediyorum. "Üstesinden gelmek işin kolay kısmıydı. Acı verici olan teşhise kadar geçen zamandı. Biraz geç, ikinci sınıfta yakalandım. Etrafımdaki insanları dinler ve bir kitap hakkında söylediklerini ezberlerdim. Bir kelimeye baktığımda harflerin birbirine karıştığı gerçeğini aşmanın yollarını buldum. Ama sonra matematikte ortaya çıkmaya başladı, çünkü kelime problemlerimiz vardı. Notlarım çok kötüydü ve babamın matematik çalışırken başımda nasıl dikildiğini hatırlıyorum.

ev ödevi. Problemleri çözmeye çalışırken beni izlerdi ve bu her şeyi daha da kötüleştirirdi." Zihnimin gözünde küçük parmaklarımın titrediğini ve elimde sarı bir kalem tuttuğumu görüyorum. "Çok acımasızdı. Bana aptal olup olmadığımı sorardı. Kör olup olmadığımı. Bir keresinde anneme neden kendisine aptal bir oğul verdiğini sormuştu."

Paisley soluk soluğa, ağzını kapatmak için bir avucunu kaldırıyor.

"Biliyorum. Korkunç bir şey. Söyledikleri. Nasıl davrandığı. Kısa bir süre sonra gitti. Benim hatamış gibi hissettim ama annem hepimize iyilik yaptığını söyledi. Her neyse, bu üzücü hikayenin gerçek şampiyonu o. Bana bir IEP alma sürecinden geçti. Beni özellikle disleksi için bir okula kabul ettirdi. Pahalıydı ve devletten yardım alsak bile okul ücretinin kalan kısmını ödemek neredeyse imkansızdı. Yine de başardı. Nasıl başardı bilmiyorum. Nelerden mahrum kaldığını düşündüğümde" -gözlerimin arkası sızlıyor- "nasıl fedakârlık yaptığını bilmek? Babamı bulup gözlerinin içine bakarak ona kazanamadığını söylemek istiyorum. Tüm bunların kaybedeni o."

"Öyle," diye ısrar ediyor Paisley tutkuyla. "Biliyorum."

"Gittiğinden beri ondan haber aldınız mı?"

"Bir orada bir burada. Velayet annemdeydi. Biz on sekiz yaşına gelene kadar nafaka ödedi."

"Onu en son ne zaman gördünüz?"

"Ona üst düzey bir araba fuarında rastladım. Orada bir arkadaşıyla birlikteydi. Bir kadınla." Şimdi onu kolayca görebiliyorum, o gün nasıl görüldüğünü. Etkinlik broşürünün arka cebinden çıkışını, onu saklamadan önce eliyle içe doğru kıvrışını. Arkadan bakınca bile o olduğunu hemen anlamıştım. "Mutsuz görünüyordu ve tek düşünebildiğim bunu bir hiç uğruna yapmış olduğuydu. Mutlu bile olamayacaksa ailesini terk etmesinin ne anlamı vardı?"

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Kafasını kaldırdı ve beni gördü. Bana başını salladı." Şarabın mantarını çekiyorum ve şişeden bir yudum alıyorum. "Sadece *başını salladı*."

Bugün bile beni yalnız bıraktığı için mutlu muyum yoksa dehşete mi kapıldım karar veremiyorum. "Bu da ne böyle?" Paisley sesini yükseltti.

"Eğer ben

Daha önce sizi pazarlamak için yatırım yaptınız mı? Şimdi ikiye katlıyorum. Seni yayınlanmış bir yazar yapacağız, Klein." İşaret parmağıyla yere vuruyor. "Babanın adresini bulacağım ve ona ilk kitabının bir kopyasını göndereceğim. Orta parmağımın fotoğrafıyla birlikte."

Sert kaşlarına, ateşli ifadesine gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Beni savunma şeklin çok tatlı."

"Kimse sana bu şekilde davranamaz, Klein. Hiç kimse. Ve memnuniyetle babanı bulup ona bu fırsatı kaçırdığını söyleyeceğim."

Yarım ay Paisley'nin yüzüne bir ışık yayı gönderiyor. Gözleri bir savaşçı gibi çelikleşmiş, içsel metanet ve güce sahip, savaşa girmeye hazır bir kadın. Ona uzanıyorum, kollarımın arasına alıyorum. Bana tutunuyor, onu battaniyenin üzerine yatırırken bana güveniyor. Bir ön koluma yaslanarak ona bakıyorum, yüzündeki ve ruhundaki güzelliği içime çekiyorum.

"Beni savunmak istemen hoşuma gidiyor."

Kaşlarını çattı. "Neredeyse yirmi yıl önce olsa bile birinin sana kaba davranması fikri hoşuma gitmiyor."

"Babanın bu gece işini küçümsemesi hiç hoşuma gitmedi. Diğer şeylerin yanı sıra."

Başını sallıyor ve saçları battaniyenin üzerine düşüyor. "Kendini bir şey söylemekten alıkoymanın senin için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum."

"Tam kendimi kaybetmek üzereyken ayağıma bastın." Parmak ucumla alındaki bir tutam saç kenara itiyorum. "Kendini tutarak iyi iş çıkardın."

"Ona ilk kez böyle karşı çıktım." Gözleri yüzümü arıyor. "Çok iyi hissettirdi."

"Bahse girerim."

Paisley'nin başı dönüyor, bakışları okyanusu buluyor. Dalgalar kıyıya vuruyor, seslerin en rahatlatıcı olanı. "Yarın sabah kiteboard yapmaya ne dersin?" demeden önce tam bir dakika sessiz kalıyor.

"Kiteboard?"

"Siz bir tahta üzerinde giderken büyük bir uçurtma sizi suyun üzerinde çeker."

"Hmm." Altımda ne olduğunu bilmeme fikri hoşuma gitmiyor ama Paisley'nin beni çok sevdiği ada aktivitelerinden biriyle daha tanıştırmak için gülümsemesine hızla bağımlı hale geliyorum. "Yapacağım," diye onaylıyorum.

"Klein?"

"Öyle mi?"

"Beni bir süre öpmeni istiyorum. Ve sonra, yatağa girdiğimizde, söneceğini bildiğimiz havalı yatakta uyuyormuş gibi bile yapma."

Kalbim göğsümde genişliyor. "Nasıl istersen."

Tam olarak istediği gibi yapıyorum.

Nasıl yapamam?

Klein I 1aóigon
@xleinthewriter

Geleceğin deniz feneri.

Q 21

p lk

8

BÖLÜM 29

Paisley

"NE KADAR ACIYOR?"

Kollarım Klein'ın belini sarıyor ve evin önündeki golf arabasından topallayarak inerken bana yaslanmasına izin veriyorum.

Klein sağ ayağına ağırlık verirken yüzünü buruşturur. "Bir arıdan daha fazla."

Hayatımda üç kez arılar tarafından sokuldum, bu yüzden onun hissettiklerinin en azından bir kısmını anlayabiliyorum.

"Denizanası tarafından sokulduğuna hâlâ inanamıyorum. Hayatım boyunca aynı sularda yüzdüm ve bir denizanasına hiç yaklaşmadım."

Uçurtma sörfümüzün ardından Klein ve ben sahilde biraz vakit geçirmeye karar verdik. Ben kıyıda kaldım, o ise suya girdi. Suyun ancak yüzülebilecek kadar derin olduğu bir noktada Klein'ın gözleri aniden parladı ve başı geriye düştü. Güneşi engellemek için bir elimi gözlerimin üzerine koyarak, Klein'ın yüzünü buruşturarak bana doğru yönelmesini izledim.

"Şanslıyım," diyerek sağ baldırına bakmayı başarıyor. Bir dokunaç tarafından kırbaçlanmış, kızgın görünümlü uzun bir çizgi derisinde kırmızı ve şişmiş bir şekilde parlıyor. "Şerefsiz," demeyi başarıyor.

"Evet," diye bağırıyorum, isim takmaya başlıyorum. "Pislik denizanası." Merdivenlerin dibine vardık. "Bunları çıkmaya ne dersin?"

Klein nefesini dışarı üflüyor. "Dışarıda uyumayı planlamadığım sürece fazla seçeneğim yok."

"Ben seninle dışarıda uyurum. Hava soğuk olabilir ama fazladan birkaç battaniye alırız ve sorun olmaz."

"Çok tatlısın." Klein eğilip alnımdan öpüyor ve içim bir parça eriyor. "Olay olduğunda benim için gerçekten endişelendin."

"Şey, evet. İlk başta köpekbalığı olduğunu düşünmüştüm."

Klein soluklaşır. "Köpekbalığı mı? Buralarda yaygın mı?"

"Uh. Hayır mı?"

"Sen korkunç bir yalancısın."

"Umarım bu konuda haklı değilsindir yoksa haftanın geri kalanında zorlu bir mücadeleyle karşı karşıya kalırız."

Klein gülümsemeye çalışıyor ama sadece yüzünü buruşturmayı başarıyor.

"Haydi," diye onu nazikçe teşvik ediyorum. "Seni odamıza ne kadar çabuk çıkarırsak, sana o kadar çabuk ağrı kesici verebilir ve küvette sıcak su akıtabilirim."

Plaj çantamdan telefonumu alır almaz denizanası sokmasının nasıl tedavi edileceğine baktım.

Yavaş ilerliyoruz ama eve girmeyi başarıyoruz. Önce annemle karşılaşıyoruz, o da iğneye sirke sürmemizi söylüyor. Sonra büyükannem hidrokortizon kremi yatak odasının kapısının önüne bırakacağını, eğer kullanmak isterse bunu kullanabileceğini söylüyor. Shane, Klein'ın tekila içmek isteyip istemediğini soruyor ve Klein ona ters ters bakıyor. Shane geri çekiliyor ve ben de bu alışverişi daha sonra sorgulamak için aklıma bir not alıyorum. Oturma odasından geçerken Spencer'ı bir koltuğa yayılmış, telefonuna bakarken buluyoruz. Telefonu hâlâ yüzünün önünde duran Spencer, Klein'ın baldırına bakıyor ve duygudan yoksun bir sesle "Berbat, kardeşim" diyor.

Aslında Klein'ı güldürüyor, bu da beni güldürüyor. Koridorda yürürken başımı sallıyorum. "Daha sonra muhtemelen seni yakalayan denizanasının bir çete üyesi olduğunu söyleyecektir."

"Üzgünüm, havalı çocuk dilini bilmiyorum. "Banger" ne demek?"

"Olağanüstü bir şey anlamına geliyor. En son söylediğini duyduğumda bakmak zorunda kaldım. Daha yirmi altı yaşındayım ve şimdiden gençlerin ne dediğine bakmak zorunda kalıyorum."

"Bugünlerde çabuk yaşılanıyoruz." İçeri girerken bacağı yatak odasının kapısına değince Klein yüzünü buruşturuyor. "Siktir, acıttı."

"Biraz daha," diye ısrar ediyorum, onu banyoya götürüp küvetin kenarına oturmasına yardım ediyorum.

Sıcak suyu açıyorum ve neredeyse dayanılamayacak kadar sıcak olana kadar elimi suyun içinde gezdiriyorum. "Bulduğum tıbbi web sitesinde, dayanabileceğiniz kadar sıcak suda kırk beş dakika bekletmeniz gerektiği yazıyordu. Bu sıcaklık uygun mu?" Klein akan suyu test ediyor ve başını sallıyor.

Küvet yarıya kadar dolarken tuvalet çantamdan iki ağrı kesici tablet alıyorum. Onları susuz yutuyor ve küvete bağlı cam duşa yaslanabilmesi için arkasına havlu koyarak onu yerleştiriyorum. Yaralı bacağını suyun içine kaydırıyor, sıcak su baldırını sardığında dişlerinin arasından bir nefes çekiyor. Geride durup kurulumun işe yarayıp yaramadığını görmek için sahneyi inceliyorum. "Sence küvetin içinde olsan daha mı iyi olurdu?"

"Muhtemelen," diye kabul ediyor.

"Soyunmana yardım edebilirim. Ya da, yani, eminim soyunabilirsin, ama arkanı dönüp seni yalnız bırakabilirim ve yardıma ihtiyacın olursa burada olabilirim."

Klein kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Yorgun görünüyor. Hayal kırıklığına uğramış. Biraz da yenilmiş. "Gündemimizde gelecekte eğlenmek varsa, senin gözlerini almanı dert etmiyorum."

Durdum, şaşırdım. "*Eğlence eğlencesi* mi? Yoksa daha çok kiteboard eğlencesi mi?"

"Hayatım boyunca kiteboard'a doydum. Sadece iki kişilik bir eğlenceden bahsediyorum." "Birinci kişi." diyerek beni işaret ediyor. Parmağını tekrar göğsüne götürüyor. "İkinci kişi."

Beklenti içime işliyor. Tam olarak istediğim şeyi mi alacağım? "Sanırım bu ya düşünceli bir beyefendi olmayı bıraktığın ya da bunun benden faydalanmak olmayacağına karar verdiğin anlamına geliyor."

"Bunun senden faydalanmak olmadığına karar verdim. Ve sadece siz istediğinizde saygılı bir beyefendi olacağım."

Yüzümdeki sırıtış utanç verici. Yemin ederim, eğer bu adam denizanası iğnesi olmasaydı, şu anda üzerine atardım.

Küvetin kenarına çıkıyorum. "Önce tişört, Word Daddy."

Klein yüzünü buruşturdu. "Kelime Babası mı?"

"Cecily," diye açıklıyorum ve Klein başını sallıyor. "Bu aslında mantıklı."

Klein tişörtünü kendi başına çıkarabiliyor, yani ben sadece moral desteği için oradayım. Yine de ona dokunmayı o kadar çok istiyorum ki, ellerimi daha önce plajda sergilenen karın kaslarının üzerinde gezdirmek için, gereksiz yardımımı ona zorla kabul ettiriyorum. Tırnaklarımı göğsünün üzerinde gezdirdiğimde gülüyor. Bu

Gömlek kafasını temizliyor ve dışarı çıktığında giyebilmesi için küvetin yanındaki tabureye güzelce yerleştiriyorum.

"Sırada şortlar var," diyorum ve sanki bir tür hemşireymişim ve bu tür şeyleri o kadar sık görüyormuşum ve bunlara karşı bağıışıklığım varmış gibi soğukkanlı davranmaya çalışıyorum.

Klein başparmaklarını şortunun kemerine geçiriyor, sonra duraksıyor. "Bunlar mayo, yani muhtemelen giyebilirim."

Önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorum, ama kendime karşı dürüst olursam, kesinlikle bir ön gösterim istiyorum. "Sen bilirsin, Wordsmith."

Kendini küvetin içine kadar indiriyor, şortunu giyiyor. "Acı, beni ilk gördüğünde sana istediğim gibi görünmemi *zorlaştırdı*."

Boğazımdaki kaya gibi sert yumruyu yutuyorum. Klein'ı pürüzsüz, uzun, sert ve hazır olarak hayal etmek için çok mu fazla zaman harcıyorum? Bacaklarımın arasındaki nem herhangi bir gösterge ise, cevap evet. "Bunu anlayın. Bu benim senin önünde ilk kez soyunmam ve çıplak renkli tam kalçalı iç çamaşırı giymem gibi bir şey olur."

Klein küvetin içinden bana bakıyor. Orta derecede acı çeken birine göre, çok da sinirlenmiş görünmüyor. "Bilgin olsun diye söylüyorum, seni her türlü iç çamaşırınla görmekten büyük mutluluk duyarım."

"Pantolon bile mi?"

Kolu dışarı fırladı, beni gafil avladı ve kıcıma vurdu. Bir çığlık attım ve uzanamayacağı bir yere sıçradım.

"Programa göre, kız kardeşime ve 'Kabul ediyorum' ekibine düğün konukları için şekerleme yapmalarında yardım etmem gerekiyor. Yine de yakında döneceğim. Size bir şey getirebilir miyim?"

Bakışları arka tarafıma düşüyor. "Sadece senin güzel kıcın."

Odadan çıkarken ona bir gösteri yapıyorum.

"KUSURA BAKMAYIN GECIKTIM," DIYE SESLENİYORUM, YOLUN AŞAĞISINDAKİ EVE GIRIYORUM.

üç nedime paylaşıyor.

Sienna evin arkasından, "Buradayım," diye sesleniyor.

Beyaz badanalı oval bir masanın etrafında toplanan herkesi bulana kadar sesleri takip ediyorum. Masada kız kardeşimle birlikte oturan Farhana ve Maren'e merhaba diyorum. Wren bana arkasını dönmüş, bir kutunun üzerine eğilmiş içindikileri ayrıştırıyor.

Kız kardeşim oturduğu yerden el sallıyor ve ben onun yanındaki boş koltuğa oturduğumda, uzanıp bana sarılarak beni şaşırtıyor. Bir saniyelik sertlikten sonra sarılınca eriyorum. Kız kardeşim doğası gereği sarılmayı sevmez. Bebekken bile oyun minderine yatırılmayı, başının üzerinde asılı duran oyuncaklara vurmayı tercih ederdi.

Sienna beni serbest bırakıyor ama gözlerimin içine bakarak, "Burada olduğun için mutluyum Paisley," diyor.

Kafamı sallıyorum. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kız kardeşim şimdi iyi davranmaya başlayamaz. Onun benmerkezci ve bencil olmasına ihtiyacım var, böylece onun beklentilerini karşılarken hafifçe düşmanca ve düşük anahtarlı huysuz olabilirim.

"Ben de," diye cevap veriyorum. Bu bir yalan değil. Dışlanmak ya da geride kalmak istemiyorum. Klein'in adada olması da hoşuma gidiyor.

"Buraya gelmeden hemen önce babamla öğle yemeği yedim. Bana dün gece ona ne söylediğini anlattı."

Yavaşça başımı sallıyorum, içime bir korku damlası süzülürken kuru gözlerimi ovuşturuyorum. Bu iş nereye varacak?

"Seninle gurur duyduğunu söyledi, Pais." Yüzümdeki şaşkın ifadeyi anlıyor ve ekliyor: "Ayrıca eğer onun senin için çizdiği yolda kalsaydın tüm bunların çok daha kolay olacağını söyledi." Gözlerini deviriyor. "O hâlâ *babam*. Ama belki yola gelir diye düşünüyorum."

Wren masaya bir kol dolusu kurdele ve diğer malzemeleri koyuyor ve "Kim şampanya ister?" diye soruyor. Hepimiz ellerimizi kaldırdık.

Farhana, Maren, Sienna ve ben iyilik bileşenlerinin kutularını açmaya çalışıyoruz. Onları bölümlere ayırıyoruz, büyük masa boyunca yer alıyoruz ve bir montaj hattı oluşturuyoruz. Wren mutfağa iki kez gidip geliyor ve şampanya dağıtıyor.

Farhana Taylor Swift'i açıyor, biz de çalışırken dinliyoruz. Maren, çevre avukatı olduğunu iddia eden ve eşleştiği bir adamdan bahsediyor. Adamın doğruluğu konusunda şüpheleri olduğunu çünkü çalıştığı firmanın adını söylemediğini söylüyor. Kız kardeşim hariç herkes, hiçbir uygulamaya katılmadığım için beni mutlu eden çevrimiçi flört korku hikayelerini anlatıyor.

Sessizim, konuşmalarını dinliyorum. Ekleyebileceğim ve yalan olmayacak pek bir şey yok.

Sienna, "Klein gerçekten iyi birine benziyor Pais," diyerek beni de konuşmaya dahil ediyor.

"Öyle," diye başımı sallıyorum, küçük cam şeker kavanozlarının tepelerine açık mavi kurdeleler bağlama işimi yapıyorum. Klein şimdiye kadar küvetten çıkmış olmalıydı. Acaba nasıl hissediyor ya da bir şeye ihtiyacı var mı? *Benim güzel kıcım dışında*. Bu düşünce yüzüme bir gülümseme getiriyor.

"Ohhh, şu sırtışa bak," diyor Wren, şampanyasını bitirirken. Benimki çoktan bitmişti. Onlar konuşurken yapacak başka bir şey yoktu. "Bu aşık bir kadının gülümsemesi."

Bir sonraki kurdeleyi bağlamayı bitiriyorum. "Aşk hakkında bir şey bilmiyorum. Henüz bunları konuşmadık."

"Bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Sadece adamın hareketlerini izleyin."

"Sana bakışı," diyor Maren hülyalı bir şekilde. Ben kurdeleyi bağladıktan sonra kişiselleştirilmiş etiketi şeker kavanozunun tepesindeki küçük topuza yapıştırıyor.

"Bu," diyor Wren, ağzının bir tarafından bir gülümseme kayarak, "ve Shane'i hadım etmekle tehdit ettiği gerçeği."

Donup kaldım. "Ne?"

Sağ tarafımda, Sienna beni yankılıyor.

Wren rahatsız bir şekilde kıpırdanıyor. "İkinizin de bildiğini varsaymıştım." Gözleri aramızda gidip geliyor. "Shane, Paisley hakkında tatsız bir şaka yaptı ve Klein bundan hoşlanmadı. Tag yanlarında duruyordu ve Klein'a kulak misafiri oldu."

Kaşlarım alnıma doğru kayıyor. "Tag, Klein'ın hadım etmekle tehdit ettiğini duydu mu?"

"Bir bakıma. "Hadım" kelimesini kullandı. Araştırmak zorunda kaldık."

Maren onu dürtüyor. "Biz' kim?"

"Ben ve Tag."

Maren koluna vuruyor. "Dün gece senin odanda mıydı? Duyduğum şey bu muydu?"

Wren kızarır. "Belki."

Farhana'nın nefesi

kesilir. "You ho."

Wren kıkırdar. "Beş gün daha تنها bir adadayız. İkiniz de sevişmeye çalışmalısınız."

Onlar ileride tekrar görüşmek zorunda kalabilecekleri insanlarla kaçamak yapmanın yararları ve zararları hakkında ileri geri tartışırken, ben Sienna'nın ayağını masanın altından itiyorum. Çatık kaşları beni endişelendiriyor.

Ben iyiyim, dedi.

Ama öyle değil ve ikimiz de bunu biliyoruz. Ayrıca Shane hakkında konuşmayacağımızı da biliyoruz. Bana izin verilen tek şey onların önemli anları ve bunu anlıyorum. Bundan fazlasını istediğimi bilmiyorum ama daha fazlasını istiyorum. Onun için orada olmak istiyorum.

Wren dikkatimi çekerek şöyle diyor: "Eminim Klein her gece Paisley'i yatırıyor. Ve her sabah da, muhtemelen, değil mi Paisley? Klein bir sabah adamı mı?" Heyecanla gözlerini açıyor. "Bahse girerim bu yüzden geç kaldın!"

Keşke sebebi bu olsaydı. "Daha çok Klein'ın denizanası iğnesiyle ilgilenmek gibi."

Hep birlikte inliyorlar. Farhana "O iyi mi?" diye sorar. "Neyse ki tipik bir tepki. Şiddetli değil."

Wren, "Paisley'nin bu gece ona iyi bir aşk yaşatması gerekecek," diye takılıyor. "Adam eski sevgilinle bir hafta geçirmek için uçağa, arabaya ve feribota bindi ve sonunda bir denizanası tarafından sokuldu."

Gözlerimi bilerek kardeşimden uzak tutuyorum. Yüzündeki ifadeyi görmek istemiyorum ve benim iyiliğim için belli bir ifade takınmak zorunda olduğunu hissetmesini istemiyorum. Shane'in bütün hafta eski sevgilisinin yanında olmasının ona nasıl hissettirebileceğini hiç düşünmemiştim. Kafamda, o benim eski sevgilim. Kendimi asla onun gibi görmüyorum.

Dürüst olmak gerekirse, kendimi buraya ben davet etmedim. Ve kız kardeşim onunla evlenmeseydi hiçbirimizin bu durumda olmayacağı da doğru. Ama üçümüz de ilk kez aynı odada bulunuyoruz. Ve bu sadece tek bir oda, tek bir sefer değil. Bir haftalık bir parti. Bir *program* var.

Sienna şimdi bu işin içinde olduğuna göre pişmanlık duyuyor mu? Konuşma devam ediyor. Hediyeleri toplamayı bitiriyoruz.

Golf arabama geri döndüğümde, kız kardeşim ve Shane aklımdan çok uzakta.

Ama Klein? O ön planda. Ve benim bir fikrim var.

BÖLÜM 30

Klein

PAISLEY'E İĞNENİN NE KADAR ACITTIĞI KONUSUNDA YALAN SÖYLEDİM. BENİ ÖLDÜRDÜ.

Eve geri dönmek ve merdivenlerden çıkmak acı vericiydi. Ama onun küçük bedenine yaslanmak, sıcak suyu hazırlamasını ve soyunmama yardım etmesini izlemek? Onun bakımında anestezi özellikler vardı.

Küvetten çıkıp ıslak şortumu çıkardığımda üzerime sardığım havluyla yataktayım. İğne kötü, kırmızı ve kızgın görünüyor ama iyi tarafından bakarsak yatmama engel olmuyor. O anki acı şok ediciydi, ilk başta neredeyse elektrik çarpması gibiydi ve sonra sıcak bir zonklama başladı. Paisley'nin bana bakması sayesinde şimdi hafifledi.

Paisley daha ne kadar kalacak acaba? Giyinsem iyi olacak. Yine de pencereden dışarı, masmavi okyanusa bakarken, kendimi kalkmaya zorlamak kolay değil. Bu manzaraya sonsuza kadar sahip olamayacağım. Birkaç dakika daha tadını çıkaracağım, sonra giyineceğim.

Üç gündür adadayız ve Paisley'nin ailesini henüz çözebilmiş değilim. Ne olduğunu anlamak zor ama bir şeyleri eksik. Belki de bir bütünlük? Uydular gibi görünüyorlar, aynı yörüngede varlar ama asla birbirlerine dokunmuyorlar. İnsanların çeşitli şekillerde zengin olabileceğini her zaman anlamışımdır ve şimdi parasal zenginliğe sahip olup da sevgiden, aidiyetten ve kabullenilmekten yoksun olmanın ne demek olduğunu ilk elden görüyorum.

Düşünmekten hoşlandığım bir konu değil, ama babamla bile- "Hey," diye yumuşak, çekingen bir ses geliyor.

Gözlerim onunkilerle buluşmadan önce gülümsüyorum.

Paisley açık kapı aralığında geziniyor. Saçları başının tepesinde bağlı, dağınık, hâlâ rüzgârda savruluyor ve daha önce kumsalda keçeleşmiş. Kız kardeşiyle buluşmaya gitmeden önce temizlenmemiştir. Sadece benimle ilgilenmiştir.

"Nasıl hissediyorsun?" Paisley kapıyı usulca arkasından kapatıyor. Sinirli bir şekilde alt dudağının kenarını ısıyor ama gözleri muzipçe dans ediyor.

"Giyinmedin mi?" diye soruyor, yaklaşarak.

Havluya bakıyorum. "Sen gelmeden önce biraz daha zamanım var sanıyordum. Kıyafetlerimi getirmek istersen giyinirim."

Eşyalarımı almak için banyoya gitmek yerine Paisley yatağa yaklaşıyor. Yatağın ucuna yerleşiyor, dün sabah ona kahve getirdiğimde oturduğum gibi oturuyor.

"Bakabilir miyim?" diye bana doğru uzanıyor, parmakları bileğimi okşuyor. "Sadece hastayı kontrol etmek istiyorum."

Kırmızı çizgiyi görebileceği kadar sağ bacağımı çeviriyorum. Gördüğü manzara karşısında dişlerinin arasından hava emiyor. "Büyükanne o kremi bıraktı, eğer istersen." Paisley şortunun cebini yokluyor. "Buraya gelmeden önce almıştım."

"Belki sonra," diye cevap veriyorum, çünkü tam da şu anda tıbbi kokmamayı tercih ediyorum.

"Bunun başına gelmesi beni çok üzdü," diyor, sesi fısıltının sivri ucunda.

"Bu sadece bir denizanası sokması. Daha kötüsü de olabilirdi." "Doğru. Hadım edilebilirdin."

Gülmemeye çalışırken ağzımın kenarları kıvrılıyor. "Orada durduğum için şanslı."

"Ortaçağ işkence yöntemlerinin üstünde olmadığını bilmek güzel." Yumruk yaptığı elini çenesinin altına koyarak, "Ne dedi?" diye sorar.

Ona söylememeyi tercih ediyorum, çünkü yüzünün bunu anlamasını izlemek istemiyorum. Ama yalan söylemeyeceğim. "İkimizin de"-parmaklarım tırnak işaretleri için havaya kalkıyor-"seni *becerdiğimizi* söyledi."

"Ahh." Şaşkınlıkla başını sallıyor. "Yani uyandı ve klas olmayı seçti."

Alaycı yorumu kahkahalarımın neden oluyor. Üzgün olmadığı için rahatladım.

Paisley kendini yeniden konumlandırarak topuklarının üzerinde geriye doğru oturur, dizlerini büker ve kalçalarını birbirine bastırır. "Beyaz atına

binip benim onurum için cesurca savaşmana şaşırmamalıyım." Elleri kenetlendi ve

Bacaklarının oluşturduğu yarıık ve yüz ifadesindeki şefkat nefesimi kesiyor.

"Klein." Dudaklarında adım yırtık pırtık, sert, kırık camın üzerindeki ipek gibi. "Adaya geldiğimizden beri bana karşı çok iyisin. Ve bir şekilde bana iyi davranmaya devam edeceğini biliyorum."

Sürekli kullandığımız bir kelime var. *Güzel*.

Ağzım konuşmak için açılıyor ama söyleyeceklerim Paisley'nin parmak uçlarını sol bacağımanın iç kısmında gezdirmesiyle kesiliyor. Dokunuşu daha yukarılara çıkıyor ve pelüş havlunun eteğiyle buluşuyor.

Ne yapacağımı ya da söyleyeceğimi bilemeden boğazımdaki düğümü yutuyorum.

"Ve düşünüyordum da," diye devam ediyor Paisley, tek bir parmak ucuyla uyluk kasımın üzerinde gezinirken, "ben de sana karşı iyi olmak isterdim."

"Zaten öylesin," diye homurdandım. "İkimiz de anlaşmanın bize düşen kısmını yerine getiriyoruz." Biliyorum çünkü hesabı düzenli olarak kontrol ediyorum, Cecily'nin yarattığı fotoğrafları ve başlıkları görüyorum.

Paisley kalçamı okşuyor. Orta bölgem kıvrılıyor, Paisley'nin yanındayken neredeyse mükemmel bir kontrol sağladığım vücudumun bir kısmına kan hücum ediyor.

Altın rengi kirpiklerinin arasından bakışları bana doğru kayıyor. Savunmasız ve çekingen görünüyor ve Paisley'nin kendinden emin olmadığını görmek göğsümü parçalıyor. Nedenini bilmiyorum ama öyle.

Dilinin ucu dışarı çıkıyor ve üst dudağının üzerinde geziniyor. "Bu anlaşmamızın bir parçası olamaz." Ağzının bir köşesi orantısız bir gülümsemeyle kalkıyor. "Yeni anlaşmamızın bir parçası olacak. *Eğlenceli* anlaşmamızın."

Kalp atışlarım hızlanıyor.

Paisley ayağa kalkar, hâlâ dizlerinin üzerindedir ama artık topuklarının üzerinde oturmamaktadır. "Klein, ne diyorsun? Sana karşı iyi olmama izin verecek misin? Acını bir süreliğine unutmama yardım etmeme?"

Sting mi? Doğru ya. Tüm bu konuşma, bu gerginlik iğneyi ve acısını zihnimin gerisine itti. Ama Paisley'nin bundan bahsetmesiyle bacağımdaki yakıcı sıcaklık alevlendi.

Paisley'nin suçluluk duygusuyla benimle bir şey yapmasını istemiyorum. Ya da tamamen istediği için olmayan başka bir şey.

Yastık dağından doğrulup iki parmağımı çenesinin altına koyuyorum ve bakışlarımızı aynı hizaya getiriyorum.

"Paisley, bu haftanın senin için duygusal açıdan çok zor geçtiğini biliyorum ve bunu yapmanı istemiyorum-"

Başını sallıyor, dağınık topuzunun zıplamasına neden olan küçük bir hareket. "Sorun bu değil, Klein. Bu yapmak istediğim bir şey. Yapmak istediğim bir şey" - alt dudağını ısırırken dokunuşumla çenesi kayıyor - "Şimdiden düşündüm."

Bugün Paisley Royce'un ağzından çıkabileceğini düşündüğüm onca kelime arasında bu itiraf onlardan biri değildi.

"Ben de seni düşündüm. Bu şekilde." Kısa bir kahkaha atıyorum. "Her şekilde."

Paisley sırtıyor. Çenesini sola doğru hareket ettirerek ona dokunuşumu kırıyor. Avuç içleri uyluklarımın üzerinde, sıcaklığı tenime sızıyor. Elleri yukarı doğru kayarak havlunun altında kayboluyor.

Kaslarım onun yumuşak dokunuşuyla ve beklentiyle esniyor. "Arkana yaslan," diye fısıldıyor Paisley.

Dediğini yapıyorum. Paisley onu sabitlemek için kalçalarımı kullanarak eğiliyor ve dudaklarını karnımın alt kısmına bastırıyor. Dudakları kasların üzerinde yavaşça geziniyor ve mırıldanıyor, "Vücudunu seviyorum, Klein. Kalçalarının bu 'v' şeklini alması." Sola kayıyor ve havlunun kıvrılmış üst kısmı tarafından durdurulana kadar dilini köşegen boyunca gezdiriyor. "Daha önce plajda çok dikkat dağıtıcıydı."

"Özür dilerim."

Havlunun üst kısmını yumruklayıp çekiştiriyor ve havlunun sıkışmış olan ucu açılıyor. Bana bakıyor, bakışları hınzırca şakacı.

"Zavallı Klein," diye suratını asıyor, kirpiklerini kırıştırıyor. "Zavallı ben," diyorum, gülümsememeye çalışarak. "Çok üzücü."

Paisley havlunun iki ucunu tutabilecek kadar arkasına yaslanıyor. Yavaşça, bir pencerenin panjurunun açar gibi onları birbirinden ayırıyor.

Sanki bir yay tarafından yönlendiriliyormuşum gibi, ileri atılıyorum.

Paisley dudaklarını yalayarak muzipçe, "Şuna bakar mısın? Işığı yanmıyor."

Daha önce hiç bu pozisyonda bulunup gülmemiştim ama işte burada yım. Paisley'nin zekâsına gülüyorum, bu kadar samimi bir şeyin eşiğindeyken bile.

Paisley zonklayan yerimi kavırıyor. Yumruk yaptığı eli tırmanıyor, çiy topluyor ve "Umarım bu aklını başından alır" diyor.

Aklım zaten başka şeylerde. Ne acısı? Nerede?

Ve sonra Paisley öne eğildi. Ağzını etrafıma sarıyor, sıcak, ıslak ve mükemmel.

Yıldızlar. Gördüğüm şey bu. Beynim Paisley'nin -Paisley!- ağzını bana dayamış olduğu gerçeğine alışmaya çalışırken başım geriye düşüyor ve tavana bakıyorum.

Bakışlarım tekrar aşağıya kayıyor. Bunun bir anını bile kaçıramam. Paisley'nin güneş ışığı saçları, sağ tarafını aydınlatan güneş, kulağındaki elmas küpe duvara ışık prizmaları saçıyor.

Başparmağım yanağına sürtünüyor. Okyanus gözlü bakışları benimkilerle buluşuyor. Cehennem kadar seksi görünüyor, bir cadaloz, ama bir şekilde tatlı.

Paisley'nin dizlerinin üzerine çökmüş, ağzı benimle dolu, tatlılık ve arzusun sarhoş edici karışımıyla bana bakmasını hak etmek için bu hayatta neyi doğru yaptım?

Paisley'nin gözleri titreyerek kapanır, bakışları düşer ve işe koyulur.

Tüm dünyam arka planda kayboluyor ve sadece bu an, güzel Paisley'nin kucagımda sallanan başı, gardını indirip kendinden bir parça sunması var.

Odağım daralıyor, bir nokta haline geliyor ve zevk yükseliyor. Etrafımda bir mendil, bir tişört arıyorum ama hiçbir şey yok. Sadece vücudumun altına sıkışmış havlu var.

"Paisley," diye inleyerek parmak uçlarımla yanağını okşuyorum. "Yakında. Ben gidiyorum-"

Mırıldanıyor, vazgeçmiyor. Zirve yaklaşıyor, kaslarım geriliyor ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama kalçalarımı elleriyle yerine kilitliyor ve kendini üzerime daha da itiyor.

Gözlerim kapanıyor ve görüş alanımda beyaz bir ışık beliriyor. "Paisley," diye mırıldanıyorum, elim boynunun kenarına dolanmış.

Bedenim sarsılıyor ve avucumun altında Paisley'nin boğazı dalgalanıyor.

Oh.

Sikey

im.

Paisley beni şefkatle bırakıyor ve gözlerim kırpışarak açılıyor. Topuklarının üzerinde oturmaya devam ediyor ve eğer orgazmımdan arta kalan şok olmasaydı, az önce olan her şeyi bu kadınla ilgili birçok fantezimden biri olarak kabul ederdim.

Paisley'nin kaşları kalkıyor, bakışları sulanıyor. "Hiç acı hissediyor musun?"

Sevişme sonrası sersemliğimden kurtulmaya çalışırken ne demek istediğini anlamam biraz zaman alıyor. "Acı dışında her şeyi hissediyorum." Sadece zevkin artçı ışıltısını hissetmiyorum, hissetmemem gereken her türlü şeyi hissediyorum. Anlaşmamızın bir parçası olmayan duygular. Duygular ki

Ona anlaşmamızı unutmasını ve burada, adada, sahte olmayan bir kapasitede olmama izin vermesini söylemek istiyorum.

Bunu söylersem ne yapar? Söylemeli miyim? "Klein, sana karşı dürüst olabilir miyim?"

"Her zaman," diye onaylamak için acele ediyorum. Havluyu kucağıma atıyorum. Buradaki tek çıplak kişi olmaya gerek yok. Ayrıca uyluk kaslarım seğiriyor.

Paisley alt dudağının kenarını dişlerinin arasına alır. "Şimdi biraz utangaç hissediyorum."

"Sen mi?"

"Evet. Ben."

"Neden?"

"Şey," diye yorganı büküyor. "Bu muhtemelen şimdiye kadar yaptığım en cesurca şeydi."

"Bunun doğru olduğunu sanmıyorum."

Başını kaldırıyor. "Şimdiye kadar bu hareket erkek arkadaşlara mahsus bir avantajdı."

Eline uzanarak bükölme hareketini durduruyorum. "Buraya yanında sahte bir erkek arkadaşla gelmen cesurcaydı. Buraya gelmen bile cesurcaydı."

Kollarını kavuşturuyor ve şakacı bir kibirle başka tarafa bakıyor. "Bunu söylüyorsun çünkü az önce sana sakso çektim."

Başımı sallıyorum, bu kadının söylediğı bir şeye bir kez daha gülüyorum. Öne doğru eğilerek kollarımı ona doluyorum ve kaldırıyorum. Nefes nefese kalıyor, sonra kendini göğsüme yaslayarak kaldırmama izin veriyor. Sağ bacağıma dikkat ediyor ve buna minnettarım. Ağrı geri geldi ama aslında hep orada olduğunu biliyorum. Sağladığı dikkat dağıtma etkili oldu.

Paisley'nin başı göğsüme yerleşiyor. Avucunun içini kullanarak göğsümün ortasında bir ritim tutuyor. "Bu senin kalbinin sesi, Klein. Hâlâ hızlı atıyor. Onu hızlandırdım."

"Geçmiş zaman yok."

Paisley başını kaldırıp gözlerimin içine bakıyor. "Ne demek istiyorsun?" "Şimdiki zaman. Kalbimi hızlandırıyorsun."

Başını bu pozisyonda sallayabildiğı kadar sallıyor. "Bunun etkileri-"

"Sen, Paisley. Bu senin etkilerin."

"Klein." Ama tek söylediğı bu. Sadece adımı.

"Paisley, bu hafta eğlenmeye karar verdik. Ve eğleneceğiz. Eğleneceğiz," diye düzeltiyorum. Bu kadınla yapmak istediğim daha çok şey var. Bu kadınla yapmak istediğim

Vücudunu şarkı söyletiyor, gözleri tavanı görmeden arıyor. "Ama bu kalbimin senin yanında daha hızlı atamayacağı anlamına gelmiyor."

Uzun bir süre bana baktı ve sonra şöyle dedi: "Senin bir kelime ustası olduğunu hatırlasam iyi olur. Günlerinizi dilin içine dalarak, kelimelerle oynayarak, onları duygusal tepkiler ortaya çıkaracak şekilde ayarlayarak geçiriyorsunuz."

Anlamıyor. Anlamak da istemiyor. Sözlerimi hafife almak, onların ağırlığına izin vermemek istiyor.

Neden korkuyor?

Bunu ona vereceğim. Ona izin vereceğim. Bu hafta onun istediği türden bir eğlence yaşayacağız. Ama bu benim için yeterli olacak mı?

"Yazar Klein," diyorum, bana taktığı lakaplardan birini kullanarak.

Ona bir çıkış yolu veriyorum, sırtını yaslayabileceği bir şey.

"Klein yazar," diye yankılanıyor. "Ağzımı çalkalayacağım."

Uzandığım yerden Paisley'nin banyo aynasının önünde durduğunu ve parmak ucuna bezelye büyüklüğünde bir diş macunu sıkıldığını görebiliyorum. Diş macununu ve bir avuç suyu ağzına alıyor ve çalkalıyor. Aynadan gözlerime bakıyor ve yemin ederim odanın diğer ucundan bile yanaklarında hafif bir pembe tonu belirliyor.

Tükürüyor, çalkalıyor ve ağzını bir el havlusuyla kuruluyor. Banyodan çıktıktan sonra gelip önümde duruyor. "İyi miyiz?" diye sormadan önce bir an dudaklarını büzdü.

"İyi mi?" Bir kukla gibi inanmayarak tekrarlıyorum. Ben James Bond'um, hayatının amacını gerçekleştiriyorum, sonunda onlarca yıllık hikâyesini kapatıyorum. Mary Jane'i baş aşağı öpen Örümcek Adam'ım. Ben Klein Madigan'ım, aşkının nesnesi ile *şehvetli* bir *hareketten* yeni çıkmış. "Paisley, ben iyiden daha iyiyim."

"Bunu duyduğuma sevindim." Kolyesindeki P harfini ayarlıyor. "Yalan söylemeyeceğim, şimdi ne yapacağımı bilmiyorum." Bocalamaları sevimli.

"Belki şifonyerden benim için birkaç kıyafet alırsın? Ben giyineyim ve aşağıya inelim."

Başka bir şey söylemeden şifonyerden giysilerini alıp uzatıyor, sonra banyoya gidip saçlarını tarıyor ve kendine çeki düzen veriyor (kendi deyimiyle - bence bu haliyle mükemmel görünüyor).

İğneme dikkat ederek giyiniyorum.

Paisley dönüyor, saçlarını ensesinde topuz yapmış. Bacağımdaki acıyı görmezden gelerek eline uzanıyorum.

"Bu gece Shane'in evine gitmeden önce gidip ailenle biraz vakit geçirelim."

"Ugh," diye inliyor Paisley. "Mikser. Onu unutmuşum."

Elini tutarak yatak odasının kapısını açıyorum. "Belki düşündüğünden daha iyi olur."

Paisley parmak uçlarına basarak yanağıma bir öpücük konduruyor. "Sen de orada olacaksın, bu yüzden şimdiden daha iyi."

Klein I 1acligon
@ xlei ntnewriter

Bir denizanası beni yendi. Olay örgüsü olmayan bir hikaye olmazdı.
Twist, yea h?

Q 32

4k

↕ 10

BÖLÜM 31

Paisley

ÖĞLEDEN SONRA BENİMLE MASA OYUNLARI OYNADIKTAN SONRA

Aile, Sienna ve ben hazırlanmak için gruptan ayrıldık. Klein Ben, annem ve büyükannemle kaldı ve ciddi bir Catan oyununa kilitlendi.

Sienna ve ben daha gençken, bir etkinlik için hazırlanırken aynı banyoda olurduk. Şimdi ise aramızdaki uçurumun giderek büyümesi, hazırlanmak için ayrı yollara gitmemize neden oluyordu.

Sienna bütün öğleden sonra kaskatı kesilmişti, anlamsızca gülümsüyordu ama aksiyonun bir parçası değildi. Endişelenmemiştim çünkü gülmekle, gülümsemekle, Klein'in ailemin yanında olmasından keyif almakla meşguldüm. Herkes onu seviyor, bunu görmek kolay. Kim sevmez ki?

Sienna ve benim daha önce iyilikleri toplarken attığımız küçük adım buraya kadarmış. Wren'in Klein ve Shane hakkındaki hikâyesi miydi? Wren bize anlattıktan sonra dikkatimi bilerek ondan uzak tutmuştum, önemli bir sözsüz tepkiyi kaçırmış olabilirim.

Sienna banyoma girdiğinde kirpiklerime bir rimel çubuğu bastırıyorum.

"Güzel görünüyorsun," diyor fırırlı mini elbisemin kumaşını parmaklarken. Sesi tereddütlü ama yumuşak, sanki bu öğleden sonraki davranışını sessizce düzeltiyormuş gibi. "Derin yakasını sevdim." Kendi göğsündeki kesimi taklit ediyor. "Ve rengini."

Sıcak pembe ve parlak turuncu çiçek, her yerde elde edilemeyecek bir renk kombinasyonudur, ancak burada işe yarıyor.

"Ben de elbiseni beğendim," diyorum aynaya doğru eğilip ilk kat kurumadan ikinci kat rimel sürerken.

Sienna aynadan bana dehşetle kaşlarını çatıyor. "Kimseye söyleme ama beyaz giymekten sıkılmaya başladım."

"Gelin olman bütün hafta beyaz giymen gerektiği anlamına gelmiyor." Kirpiklerimin köşelerine rimel sürmeyi bitiriyorum ve çubuğu tüpün içinde sabitliyorum.

"Eğlenceli olur diye düşündüm." Kıyafetime özlemle bakıyor. "Ama renkleri özledim."

Bileğini tutarak, "Takas edebiliriz. Sen benimkini tak, ben de seninkini takayım." Bu benim ricacı olmam değil, nazik olmam ve teklifimi diğer birçok olumsuz duygu yerine iyi hissettiriyor.

Sienna bunu düşünüyor, sonra başını sallıyor, kırmızı boncuklu avize küpeleri sallanıyor. "Beyazlar içinde ortaya çıkamazsın Paisley."

Haklı, ama sadece bir bakıma. Teknik olarak, istediğim her şeyle ortaya çıkabilirim. Ama gelenekler beyazın yasak olduğunu söylüyor.

"Ama sakıncası yoksa balayımda yanımda götüreceğim."

"Ayrıldığımızda sana veririm."

"Teşekkürler." Sienna aynaya doğru eğiliyor ve parmak ucunu zaten mükemmel bir şekilde çizgili ve rujlu olan alt dudağında gezdiriyor.

"Shane'e Wren'in ne dediğini sordum. Onun yorumu," diye açıklıyor, açıklamaya gerek olduğundan değil. "Klein'in yanlış anladığı bir şaka olduğunu söyledi."

Sanki benim inanmama ya da en azından inandığımı söylememe ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Yaygara koparabilirim, fikrimi söyleyebilirim ama ne için? Aileme karşı daha iddialı olmaya çalıştığımı biliyorum ama bu, üzerinde ölmem gereken bir tepe gibi gelmiyor.

"Elbette," diyorum memnuniyetle.

"Sadece Shane'in tuhaf davrandığını falan düşünmeni istemiyorum," diye ekliyor Sienna, kelimeleri 1,5 kat hızlıken.

"Hiçbir tuhaflık algılanmadı," diye teminat veriyorum.

Birlikte oturma odasına doğru yürüyoruz. Büyük pencereden erken akşam güneşi süzülüyor. Yan masadaki hoparlörden Beach Boys çalıyor.

Klein son oyun parçalarını da kutuya yerleştiriyor. Gözlerini bana dikti. "Büyükannen kazandı. Hiç merhameti yok."

Kanepenin öbür ucundan "Hiç sikimde değil" diye bağılıyor.

"Büyükanne," diye uyarıyorum ama şakacıktan. Mutlu gülümsemesini takınıyor.

Oturma odasının penceresinden annem ve Ben'in hasır koltukta oturup kokteyl içtiklerini görüyorum.

Büyükannem bize gülümseyerek, "Siz hanımlar çok güzel görünüyorsunuz," diyor.

"Neden sen de gelmiyorsun büyükanne? Gelin partisine katılırsın?" Sienna büyükannenin yanına oturuyor ve elini tutuyor.

Büyükannem onu başından savar. "Şaka yapıyor olmalısın. O grup benimle başa çıkamaz."

Klein ayağa kalkıyor ve odanın ortasında bana doğru geliyor. Yüzündeki ifade yırtıcı. Beni bir kez döndürüyor, yavaş bir dönüş. "Çok güzelsin."

"Önemli bir şey değil."

"Bu bir şey," diye fısıldıyor. "Sen bir şeysin." Ona hafifçe bastırıyorum.

Daha önce aramızda geçenleri düşünmeden edemiyorum. Her ne kadar planlamış olsam da, nedimenin evinden gelirken bunu düşünmüş olsam da, bir şekilde beni şaşırtmayı başardı.

Yatak odamızın kapısına geldiğimde, kendimi ikinci kez sorgulamış ve neredeyse vazgeçecektim. Ama sonra Klein yatağın üzerinde bir havluyla yatıyordu ve mantıklı düşüncelerim yok oldu.

Onu ağzıma almak, dilimin üzerinde çözüldüğünü hissetmek istemeyen tek bir zerrem bile yoktu.

Ve sonra tam olarak bunu yaptım. Ve bu... olağanüstüydü. Söylediğimde ciddiydim, bugünden önce, bu hareket bir erkek arkadaş ikramiyesiydi.

Ama Klein'da beni derimden çıkmaya, şimdiye kadar kendimi tanıdığım kişiden kurtulmaya iten bir şey var. Yeni şeyler denemek istememi sağlıyor. Belki de onun tarafından yargılanmadığımı hissettiğim içindir. Güvenli. O güvende.

İtiraf etmeliyim ki, şimdi ona baktığımda, uyandırdığı duygular? Tehlikeliler.

Bu hafta eğlenmeye karar verdik, ancak Klein'ın daha önce de söylediği gibi, bu kalp atışlarımızın birbirimizin etrafında hızlanamayacağı anlamına gelmiyor.

Bu mudur yani? Heyecan mı?

Klein başımın yan tarafını okşuyor. "Derin düşüncelere dalmışsın Royce."

"Söylesene Madigan, bunu nasıl bilebilirsin?"

"Bir şey hakkında çok düşündüğün zaman dudakların küçücük bir miktar büzülür" -parmağını dudaklarımda gezdiriyor- "ve kaşların ortada birleşir." Dokunuşu burnumun köprüsünü gölgeliyor, kaşlarımda arasındaki deriyi yumuşatıyor.

"Daha öncesini düşünüyordum," diye itiraf ediyorum.

"Ne olmuş ona?" Alçak ve homurdanan sesi tenimde titreşiyor.

Elim kolundan yukarı çıkıyor, sonra tekrar aşağı iniyor, parmaklarım onunkilerle iç içe geçiyor. "Ne kadar hoşuma gittiğini."

"Ben de beğendim."

Zihnim anıyı koparıp bana servis ediyor. Boğazımda kalın ve ağır, ona uyum sağlamak için kaslarımı gevşetmek zorunda kalışım. "Hatırlıyorum."

Bir tutam saçını kulağımın arkasına sıkıştırıyor. Adam tek bir içki bile içmemiş, ama şimdi bana bakışında, gözlerinde bir sarhoşluk, bir bulanıklık var.

"Paisley." Dokunuşu çenemin üzerinde kayıyor, çenemde duruyor. Eğiliyor, dudakları lobumu gıdıklıyor, sözleri kulağımın kabuğunda alçak bir uğultuya dönüşüyor. "Bu gece buraya döndüğümüzde seni öyle güzel, öyle iyi becereceğim ki çığlıklarını duymasınlar diye elimle ağzını kapatmak zorunda kalacağım."

Ciğerlerimdeki hava kalınlaşıyor, yapış yapış oluyor. Burnumdan sığ bir nefes geliyor ve fısıldıyorum, "Sen yapmazsan ben yaparım. O yüz yıkama aleti bir vibratör."

Sırıttırıyor, yavaş ve seksi. "Biliyorum."

"Um. Hey." Kız kardeşimin yüzü görüş alanıma giriyor. "Hayallerini yıkmak istemem ama şu anda bu odada başka insanlar da var ve sizin burada durup fısıldaşmanız çok garip."

"Özür dilerim," diyorum ama ciddi değildim. Azıcık bile değil.

"Üzgün değilim," diyor Klein, sözleri Sienna için olsa da gözleri benim üzerimde. "Kız kardeşin odada benimle birlikteyken, tek kişi de olabilir. Bunun için asla üzgün olmayacağım."

Klein'a gülümsüyorum, sonra kız kardeşime bakıyorum. Benim adıma mutlu görüldüğünü söyleyebilmeyi isterdim, sanırım öyle de, ama başka şeylere de bakıyor. Kıskanç. Kızgın.

Neden? Birkaç gün içinde evlenecek olan o. Parlaması gereken o.

"Çok tatlı," dedi. "Harika bir yazar olduğunuz çok açık."

"Her neyse," diye araya giriyorum Sienna daha fazla sertleşmeden. "Gitsek iyi olacak. Bu noktadan sonra modaya uygun bir şekilde geç kalmış olacaksınız ama bundan ötesi kabalık sayılır."

Sienna dönüyor ve uzaklaşıyor. Ne oluyor be? Davranışları beni kamçılıyor.

Büyükanneme el sallıyorum ve ona iyi geceler diliyorum. Yüzünde bilmiş bir gülümseme var ve bana şımarık bir göz kırptıyor. Klein'la konuşmamı The Beach Boys'un mırıltıları arasında duydu mu? Muhtemelen duymamıştır. Belki de vücut dilimizi okuyordu.

Büyükannem bizi kovdu. "Ağabeyiniz ve kuzenleriniz birazdan plajdan gelirler. Akşam yemeği hazırlayacağız ve film izleyeceğiz. Size iyi eğlenceler çocuklar. Sizi beklemeyeceğim."

Klein beni belimden kavırıyor, Sienna'yı takip edebilmem için dönüp beni nazikçe itiyor. İlk anda beni ürküten bir hareketle saçlarımı kenara itiyor ve omzumun boynumla birleştiği yere yumuşak bir öpücük konduruyor.

Tüylerim diken diken oluyor. Umarım bu gece çabuk geçer de buraya dönebiliriz. Uyluk kaslarım şimdiden ağrıyor, beklentiyle kasılıyor.

KLEIN BİZİ GOLF ARABASIYLA GÖTÜRÜYOR. SIENNA SESSİZ, VE KLEIN

Bana endişeli bir bakış gönderdi, ben de onunla bir girişimde bulundum. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," diye yanıtlıyor ama sesi yorgun geliyor. Ne yorgunluğu?

Klein'a dönüp omuz silkiyorum. Konuyu zorlayabilirim ama Klein'ın önünde açılacağını sanmıyorum. Ya da belki bana.

Shane adanın daha aşağısında, Cape Fear'a daha yakın bir ev kiraladı. Ön tarafa park etmiş golf arabalarının sayısına bakılırsa, en son gelen biziz.

Park edip diğer arabaların arasından geçerken Sienna tek kelime etmiyor. Merdivenlerde önümüzde yürüyor, adımları hafif ve hızlı.

Klein merdivenleri birlikte çıkarken elime uzanarak, "Belki de bu gece için gergindir," diyor.

"Muhtemelen öyledir."

Merdivenlerin tepesine vardığımızda duraklıyorum. "Cecily bu gece için hazırlanırken bana mesaj attı. Hesabına gelen tepkilerin umduğundan daha iyi olduğunu söyledi. Bunu zaten biliyor muydun?"

Klein başını sallar. "Bana söyleneni yapıyorum. Bir sürü fotoğraf çekiyorum ve bunları ortak bir albüme ekliyorum." Klein ensesini ovuşturuyor. "Çok meşguldüm."

"Denizanası sokmasıyla mı?"

"Hah. Hayır." Elini çıplak kolumda gezdiriyor. "Güzel bir kadın tarafından. Ve onun şımarık küçük ağzı. Ve onun oyuncu doğası. Okyanusu ve saçlarına yapışan kum tanelerini sevme şekli." Elini başımın üzerinde ileri geri sallıyor, sanki devam edebilirmiş gibi. "Ve devam ediyor, devam ediyor ve devam ediyor."

"Burada bulunma nedeninizin yarısının bu olduğunu düşünürsek, bunu göz ardı etmenize şaşırdım."

Yaklaşıyor, yer kaplıyor, nefesimi çalıyor. "Öyle mi?" "Şey, bu ve yaptığımız ikincil anlaşma."

"Bu ikincil anlaşma yeni bir gelişme. Sayılamaz."

Başımı kaldırıyorum, böylece onu gerçekten kavrayabiliyorum. Hafif dağınık saçları, yüzündeki hafif kırışıklıklar. Zeki gözler, şehvetle kararan irisler.

Parmak uçlarımda yükselip dudaklarımı kulağının altındaki boşluğa bastırıyorum. "Yine de anlaşmayı tatlandırıyor, değil mi?"

"Paisley," diyor, geri çekilip iki parmağını çenemin altına sokuyor, böylece doğrudan gözlerimin içine bakabiliyor. "Seninle G sınıfı bir hafta geçirebilirim ve bu da aynı derecede tatlı olur."

Bakışlarımı yana sürüklüyorum, yoğunluğa bir ara vermek istiyorum. Sadece şiirsel konuşuyor, değil mi? Çok iyi yaptığı şeyi yapıyor. *Kelimeleri duygusal bir düzyazıya dönüştürüyor.* Sienna'nın daha önce fark ettiği şey de bu değil miydi?

"Muhabbet kuşları," diye bağıyor biri. Hep birlikte dönüp karanlıkta o sesi arıyoruz.

Shane kapıda durup kapıyı açık tutarken öndeki ışığı yakıyor. "Bu akşam bize katılmayı düşünüyor musun?" Klein'ı işaret ediyor. "Üzerinde adın yazan bir Küba'm var."

İlk hareket eden Klein oluyor ama elimi tutmaya devam ediyor. Eve girerken Shane'in yanından geçiyoruz ve bakışlarının ağırlığını yüzümde hissediyorum.

"Herkes mutfakta," diyor bizi içeri kadar takip ederek. "Yemekler orada." Müzik ve konuşma seslerini takip ediyoruz.

Farhana bizi ilk fark eden oldu. Beni içeri buyur ediyor, bir flüt kapıyor ve şampanyayla dolduruyor. "Baş nedime için," diyor ve uzatıyor. "Klein, sana bir şey getireyim mi?"

"Varsa bir bira."

"Tabii ki var," diye araya giriyor Shane. "Umarım IPA'yı beğenirsiniz."

"İşe yarar," diyor Klein, Shane uzatınca başını sallayarak teşekkür ediyor. "IPA sever misin?" Kâğıdın üzerindeki yelken balığını dürterek fısıldıyorum.

şişeyi örtüyor.

"Bu iyi. Bazıları iri yarı olmaya çalışırken iğrençleşiyor." Markayı inceleyebilmek için şişeyi eğiyor. "Bu... denizcilikle ilgili. Uygun." Shane, Klein'ı sağdıçlarıyla sohbetin içine çeker, risk sermayesi hakkında gevezelik eder. Klein'ın finansal hizmetler sektörüyle ilgili hiçbir şey umurunda değil ama kibarca dinliyor. Kız kardeşim, gelinin yarısına, gelmeyi reddeden ama bugün ulaşan bir misafirden şikayet ediyor ve her şeye rağmen onlar için yer olup olmadığını soruyor. "Ve bir de artı bir!" diye haykırıyor, düğün görgü kurallarındaki gaftan ürpererek.

Klein'a bakıyorum. Adaya yaslanmış, rahat bir duruşu var. Birasından bir yudum aldığı anda gözleri benimkileri buluyor ve orada kalıyor. Fazla düşünmememe gerek kalmadan dudaklarımın kenarları otomatik olarak kalkıyor. Ona bakmak bile yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor.

Çantamdan telefonumu alıp ona bir mesaj yazıyorum.

Nasıl hissediyorsun? İğnen iyi mi?

Cebinden telefonunu çıkardı ve mesajımı okudu.

Ne iğnesi?

Bana göz kırpmıyor.

Bastırılmış kahkahalar omuzlarımı dalgalandırıyor.

İşi dudaklarım mı yaptı o zaman?

Tam anlamıyla.

Eğri büğrü sırtıyor.

Evet. Yaptılar.

Sessizce iç çekerek büyük bir gösteri yapıyorum, omuzlarımı kaldırıyorum ve dramatik bir şekilde indiriyorum.

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama sanırım beni hamile bıraktın.

Bana endişeli bir bakış gönderiyor, alay ediyor.

Belki üreme eğitiminde o günü kaçırdınız ama bu vücut sistemleri birbiriyle bağlantılı değil.

Dudaklarımı yalıyorum ve omuz silkiyorum, tek omuzlu.

Ondan sonra mı?
Olabilir.

Klein kakhahasını elinin arkasına gizler ama Shane fark eder. "Telefonunda komik bir şey mi var, Klein?" Eliyle bir işaret yapar. "Şimdi bunu sınıfla paylaşmanız gerekecek."

Klein başını sallıyor, gözleri benimkilerle buluşuyor. "Olmaz," diye kesin bir şekilde cevap veriyor.

Shane onun bakışlarını takip ediyor, doğruca bana. Anlayış gözlerine yansıyor. "Anladım." Dönerek tezgâhtan bir kutu alıyor ve açık tutarak "Puro zamanı" diye anons ediyor. Klein haricindeki tüm erkekler *ooh* ve *ahh diyor*. Shane açık kutuyu burnumun dibinden geçiriyor ve ben de kibarca başımı sallıyorum.

"Doğru," dedi. "Puro kokusundan nefret ettiğini unutmuşum." Çok kasıtlı bir şekilde sırtıyor, "*Evet, bunu hatırlıyorum.*" "Ve tadından."

Bu lanet herif. Ondan gerçekten nefret ediyorum. Deadpan, "Puro yemekten hiç hoşlanmadım." diyorum.

Farhana gülüyor. Klein da öyle. Shane sırtıyor. "Paisley'nin espri anlayışına bak. Sen ne zaman geliştirdin?"

Klein'in şakağındaki bir damar zonklıyor ve bunu görünce Shane'in sözlerinin beni rahatsız etmesine izin vermemem gerektiğini kendime hatırlatmam gerekiyor. Her ne sebeple olursa olsun, Shane üzgün olmamı istiyor gibi görünüyor. Üzgün. Kızgın. Ama neden? Kim bilir. Egosuyla ilgili bir şey olduğu kesin.

"Shane," diye araya giriyor kız kardeşim, kollarını ona doluyor ve vücudunu onunkine bastırıyor. Onun bu aleni sevgi gösterisi karşısında şaşkınlığımı gizlemeye çalışıyorum ama Shane ilk başta pek başarılı olamıyor. Şaşkın ifadesini geri alması bir saniyesini alıyor. Sienna'nın sırtını sıvazlayarak, "Müstakbel gelinim çakırkeyif mi?" diyor.

Sienna hiç de Sienna'ya benzemeyen bir şekilde kıkırdıyor. "Olabilir," diyerek parmaklarını havada çırpıyor. "Ve bence bir oyun oynamalıyız."

Eğilip kendi burnuyla onun burnunu karıştırıyor. "Bu nasıl bir oyun olabilir?"

"Hmm," düşünüyormuş gibi yapıyor. "Şişeyi çevir!" Klein, "Zor pas," diye anons eder.

Sienna somurtuyor. "Geline hayır diyemezsin."

"Paisley olmayan birini öpmeye hayır diyebilirim."

Nedimelerden koro halinde "*aww*" *sesleri* geliyor.

Sienna sertçe Shane'e bakıyor. "Zaten benim dışımda kimseyi öpmezsin, değil mi bebeğim?"

"Tabii ki hayır, sarışın."

Shane bunu söylerken bana bakıyor. Bana ilk taktığı lakabı duyup tepki vereceğimi mi umuyor? Umurumda değil. Hem de hiç. Nişanlısının özgünlükten yoksun oluşuna kız kardeşim adına üzölmek dışında.

"Sardalye?" Kız kardeşimin bunun çocukken oynamayı en sevdiğimiz oyun olduğunu hatırlayacağını umarak oyunu ortaya atıyorum.

Yüz ifadesi aydınlanıyor. "Evet!"

Shane Sienna'ya bakarken kaşlarını çatıyor. "Saklambaç oynamak ister misin?"

Onun omzunu sıkar. "Bir çeşitlemesi. Herkes?" Yetişkin grubun etrafına bakar. Kadınlar başını sallıyor. Erkekler omuz silkiyor. Wren Tag'e dirsek atıyor ve o da usulca başını sallıyor.

Sienna bilmeyenler için kuralları tekrarlıyor. "Ben saklanacağım," diyerek doğrudan şampanya şişesinden bir yudum alıyor.

Sienna'nın talimatlarına göre hepimiz gözlerimizi kapatıp yüze kadar sayıyoruz. Gözlerimi açtığımda Shane'i anlamadığım bir ifadeyle bana bakarken buluyorum.

Klein elimi sıktı. "İyi olan kazansın, Royce."

"İyi şanslar Madigan. Kız kardeşimin nasıl düşündüğünü biliyorum. O yüzden nerede olduğunu zaten biliyorum."

Göz kırpıyor ve mutfaktan çıkıyor. Gizemli bir şekilde ön kapıya yönelen Tag ve Wren dışında hepimiz dışarı süzölüyoruz.

Olay şu. Biz çocukken kız kardeşimin nasıl düşündüğünü biliyordum. Ama evi ikinci kez dolaşıyorum ve onu henüz bulamadım, yani görünüşe göre bir yetişkin olarak nasıl düşündüğünü bilmiyorum. Onu ararken birkaç kişiye daha rastladım, yani çoğumuz da onu henüz bulamadık.

Birkaç ikolata kaplı yaban mersini yemek ve yarım bardak şampanya içmek için mutfakta duruyorum. Kilerin kapısının önünden geçerken kapı aniden açılıyor ve bir el bileğime yapışıyor.

Küçük, karanlık bir alana çekilirken haykırıyorum.

BÖLÜM 32

Paisley

"NE-" DIYORUM, AĞZIMA HAFIFÇE BASTIRILAN BİR EL TARAFINDAN KESİLİYORUM.

"Şşşt, Ace."

Klein'in avucuna gülümsüyorum. Beni bırakıyor ve fısıldıyorum, "Neden buradasın?" Gözlerim henüz alışmadı ve karanlıktan bir şey göremiyorum. "Bekle. Sienna burada mı? Onu buldun mu?"

"Hayır," diye fısıldıyor. "Sadece sen, ben ve kendi küçük oyunumuz."

Gülüştümü gizliyorum. "Beni yakaladığında ben olduğumu nasıl anladın?"

"Yürüyüşünü biliyorum."

"Gerçekçi ol." Onu şakacı bir şekilde ittim.

"Tamam, gerçek şu ki kapının altındaki yarım inçlik boşluğun altına bakıyordum. Ayakkabılarını gördüm."

"Pusuda bekliyordun."

"Yakında geleceğini biliyordum. Çikolata kaplı yaban mersini, taco ve kovboy spagettisinden sonra en sevdiğin üçüncü yiyecek."

"Bunu sana hiç söylemedim."

"Bir şeyi öğrenmek için sana söylenmesine gerek yok Royce. Sadece izlemen gerekir."

Ellerim göğsünü buluyor, sert düzlemlerin üzerinde geziniyor ve boynunun arkasına doğru kıvrılıyor. "İzleyerek başka ne öğrendin?"

"Ayak parmaklarınızı kumda oynatırsınız çünkü aralarındaki sıcaklık hissini seversiniz. Sen ailenin bekçisisin." Elleri

kalçalarım, parmaklarım tenime kıvrılıyor. "Sabahları tek bir hızın var: tembellik. Ailen ve o şerefsiz senin komik olduğunu görünce şaşırdılar ve ben hâlâ onlara mizah anlayışını neden göstermediğini anlamaya çalışıyorum."

"Bu senin hatan."

Kahkaha nefesi başımın tepesini gıdıklıyor. "Nasıl yani?" "Beni komik yapıyorsun. İçimdekileri ortaya çıkarıyorsun."

Kalçalarımındaki tutuşunu sıkılaştırıyor. "Ben senin espri anlayışını ortaya çıkarıyorum, sen de bana bir erkek arkadaş veriyorsun. Royce, sanırım benden hoşlanabilirsin."

"Sorun da bu, Madigan. Senden hoşlandığımı biliyorum."

Başparmakları kalça kemiklerimi okşuyor. "Bu nasıl bir sorun?"

"Erkekler konusunda kendime güvenmiyorum. Son seçtiğim kişi babamın karbon kopyası çıktı. Onunla yemek yerken uyuyorsanız, bu bir iltifat değil."

"Benimle tanıştığınız günden beri uyuyorsanız diye söylüyorum, ben o insanlardan hiçbirine benzemiyorum."

Öyle olmadığını biliyorum. Bunu, güneşin yaklaşık sekiz saat sonra doğup perdelerimi delip geçeceğini bildiğim kadar kesin olarak biliyorum. Ama o değil. Sorun bende. İlerlemeden önce halletmem gereken duygusal yüklerim var.

Klein'ın eli kalçamdan ayrılıp alnıma yerleşiyor. Bir parmağını kaşlarımın arasında gezdiriyor. "Buruşuk," diyor sessizce. "Bahse girerim dudaklarını hissetseydim, büzülmüş olurlardı."

Dudaklarımı gevşemeye zorluyorum. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Dokunuşunu azaltıyor, başparmağı ağzımda geziniyor. Ağzım hafifçe açılıyor, başparmağını yakalıyor ve ısırıyorum. Dişlerinin arasından bir hava tıslaması geliyor.

Onu serbest bırakıyorum ve dokunuşu çeneme iniyor, iki parmağının arasında sıkıştırıyor. Yüzümü kaldırıyor ve dudakları yüzümü buluyor.

Öpücük iyiden de iyi.

Hiç sahip olmadığım ama hep istediğim bir şekilde tatmin edici. Beni umutsuzca istiyormuş gibi öpüyor. Sadece vücudumu değil, dudaklarımı da.

Başımın arkasını destekleyerek beni kaldırıyor ve tadıma bakıyor. Bu adam benim için yanıp tutuşuyor ve sanırım ben de bu duygu için kavruluyorum. Onun için.

Kendimi göğsüne bastırabildiğim kadar bastırarak ona doğru itiyorum. Bu kıyafetlerden nefret ediyorum. Bu kilerden nefret ediyorum. Bu evde bu saatte olmaktan nefret ediyorum.

kesin bir an.

Klein'in eli kalçamdan ayrılıp önüme doğru kayıyor. Göğüs kafesimin üzerinden geçip, göğsümün kabarıklığını sıyrıyor. Elini isteyerek ona doğru eğildim. Bana karşı gülümsüyor. "Çok heveslisin."

"Senin için," diyorum elimden geldiğince sessiz bir şekilde.

"Bu doğru mu?" Ses tonunda bir kibir var ve ben buna bayılıyorum. "Bunun doğru olup olmadığını öğrenelim."

Dokunuşu elbisemin eteğinde, parmakları elbisemin altında geziniyor. Kalçamın iç kısmında geziniyor, yukarı doğru ilerliyor.

Daha

yükseğ

e. Daha

yükseğ

e.

Zirvede duruyor. Elini kumaşın üzerinde gezdiriyor. "Oh, Paisley," diyor, ses tonu şakacı bir şekilde azarlıyor. "Burada neyimiz varmış?"

"Cennet," diye cevap veriyorum, o kadar alçak ve gırtlaktan bir sesle ki bana ait olduğuna inanamıyorum.

İnce kumaşı kenara çekip parmaklarını üzerimde gezdiriyor. "Öyle, değil mi?"

Bu mu?"

Düzleştirilmiş avucu üzerime geliyor ve baskı uyguluyor. Eli kayıyor Aşağı inerken orta parmağı içeri kaydı.

"Ah," diye nefesim kesildi, bu hoş karşılama karşısında şaşırdım.

Klein'in burnu ve alnı benimkine değiyor, sıcak nefesi benimkine karışıyor. "Uyluklarının arasında Shangri-La'yı keşfettim Paisley ve onu istiyorum."

Yavaşça çalışırken, telaşsız bir ritimle bana işkence ederken, sanki bir kilerde saklanmıyormuşuz ve dünyadaki tüm zamana sahipmişiz gibi, "Senindir," diye nefes alıyorum.

"Benim," diye fısıldıyor ve hızını artırıyor.

Kibirli Klein'ı sevdiğim kadar sahiplenici Klein'ı da sevdiğim ortaya çıktı.

Omuzlarını kavrayarak yüzümü boynuna bastırıyorum ve temiz kokusunu içime çekiyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atarken ona tutunuyorum.

"Çok yakın," diye gergin fısıltım boynunu ısıtıyor.

"Biliyorum," diye mırıldanıyor saçlarıma, ses tonunda saygıya benzer bir şey var.

Şimdi mutfaktan sesler geliyor, Sienna'nın nerede saklandığını yüksek

sesle tekrarlıyorlar.
İçimde alarm çalıyor.

"Parmaklarımın etrafında geriliyorsun" -ikinci bir parmak daha ekliyor-
"parmaklar. Bundan başka bir şeye odaklanma. Bana. Sen."

Temposu artıyor, ritim omurgamın tabanında bir ısı demeti yaratıyor. Mutfakta biri adımı söylüyor. Başka biri cevap veriyor, *nereye gittiklerini bilmediğimi söylüyor*.

Tırnaklarım Klein'ın kollarını tırmalıyor. Dudaklarını kulağıma bastırarak fısıldıyor, "Sessizce gelebilirsin. Ya da çığlık atıp yerimizi belli edersin. Her iki tepkiye de gururla katkıda bulunurum."

Sözleri beni uçuruma sürüklüyor ve kilitli olmayan bir kapının diğer tarafında insanlar varken, elinin altında paramparça oluyorum, sessiz kalmak için omzunu ısıırıyorum.

"İşte benim kızım," diyor, sözleri başımın yan tarafında gürlüyor. Sağ kolundaki pazu yavaşlarken esnemeye devam ediyor ama durmuyor, beni kreşendodan yavaşça aşağı indiriyor.

"Paisley?" diyor.

"Mm-hmm?" Kalçalarım titriyor, sesim de öyle.

"Bir dahaki sefere boşaldığında ışıkların açık olmasını istiyorum, böylece o muhteşem gözlerinin kafanın içinde yuvarlanışını izleyebileyim." Hâlâ içimde olan parmakları kıvrılıyor ve esniyor, hassasiyeti beni sarsıyor.

"Evet," diye kabul ediyorum, parmakları üzerimden kaybolurken.

Elbisemi, saçımı düzeltiyorum, gözlerimin altını siliyorum. Şu anda neye benzediğime dair en ufak bir fikrim yok.

Mutfak yine sessiz. Mükemmel. Herkes başka bir yere gitti ve biz de keşfedilmeden bu kilerden çıkabiliriz.

Klein kolu çevirir, yavaşça bir inç açarken bir ışık yayı belirir. "Önden buyur, Ace. Ya da belki sana siren demeye başlamalıyım."

Yüz hatlarını aydınlatan mütevazı ışıktaki ona bakıyorum. Yanakları kızarmış. Mutlu görünüyor. Memnun.

"Siren?"

"Bir denizciyi cezbeden bir siren gibi çağırıyorsun beni." "Seni boğmak gibi bir niyetim yok."

"Yine de öyle görünüyorsun."

"Seni boğmak mı?"

"Bilmiyor musun, Paisley?" Klein ağzımın kenarına hızlı bir öpücük bırakıyor ve "Sen tehlikeli bir kadınsın" demek için orada kalıyor.

"Bundan şüpheliyim."

"Benim her parçam için bir tehdit oluşturuyorsun."

Kalp atışlarım duraksıyor. Söylediklerinde ciddi mi?

"Önden buyurun." Başını eğiyor.

Kapıyı iterek açıp mutfığa giriyorum ve tepedeki sert ışığa karşı gözlerimi kırıştırıyorum. Klein arkamdan geliyor, göğsü sırtımı okşuyor.

Gözlerim önce alışıyor,
sonra açılıyor. "Hey," diye
ciyakladım.

Shane karşımda duruyor, bir bileğini diğerinin üzerine atmış, rahatça tezgâha yaslanıyor. Bir portakal soyuyor, hazır yemek tabaklarıyla dolu bir ada varken bu bana tuhaf geliyor.

"Sanırım kayıp çiftlerden birini buldum." Yüzündeki sırıtma çabucak kayboluyor. "En azından buralarda birileri birileriyle yatıyor."

Dudaklarımın kenarları aşağı doğru dönüyor. "Sadece düğün gecesinden önceki bir hafta için." Kız kardeşim kararını savunmak için burada değil, bu yüzden onun yerine ben yapacağım.

"Doğru," diyor Shane kuru bir sesle. "Siz ikiniz orada eğlendiniz mi?" Dudakları alaycı bir ifadeyle savaşıyormuş gibi seğiriyor. "Kesinlikle öyle görünüyordu."

Bana yem atıyor. Klein'a yem atıyor. Bir kavga ya da en azından bir tepki için kışkırtıyor. Klein Shane'i çok iyi tanımıyor ama bunu çoktan anlamış gibi görünüyor. Shane'i görmezden gelip bir avuç çikolata kaplı yaban mersini alıyor. Elimi tutup ters çeviriyor, bir fincan oluşturuyor ve tatlıları avucuma bırakıyor.

"Nasıl olabileceğini bilirim," diyor Shane, vazgeçmeden.

Klein gözlerimle buluşuyor ve başımı yavaşça sallıyorum, bir uyarı. Onun huysuzluğuna öfke bile toplayamıyorum, çünkü o kadar acınası görünüyor ki.

Shane portakalını yavaşça soymaya devam ediyor, gözlerini işine dikmiş. "Paisley hazır olduğuna karar verdiğinde, sen de atlasan iyi olur, değil mi?" Sessizce kıkırdıyor, sanki biliyor, *hatırlıyor*, oraya ilk o varmış ve yerini korumak için hayaletini bırakmış.

Shane ilgi istiyor ama nedenini anlayamıyorum. O bir damat. Gelinden sonra herkesin ilgi odağı o değil mi? *Kız kardeşim*. Şu anda, Shane'in yüzüne içten bir *siktir* git göndermekten başka bir şey yapmak istemezdim. Ama kendim için değil. Sienna için. Ona *ve* ilişkilerine yaptığı saygısızlık için.

"Hey Shane," diyor Klein, ağzına birkaç yaban mersini atarak, "Paisley hakkında böyle konuşmaya devam edersen çenenin kırarım." Elimi tuttu. "Hadi gidelim."

Shane'i arkamıza bile bakmadan mutfakta bırakıyoruz. Kız kardeşim ve gelin partisinin geri kalanı ön verandada kalabalık. Sağdıçlardan biri bir esrarı dudaklarına götürüyor, sonra yanındaki adama uzatıyor.

Sienna'ya "Biz gidiyoruz," diyorum. "Hazır olduğunuzda biri sizi geri getirebilir mi?"

"Evet," diyor küçümseyerek.

Onu üzecek ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok ve bunu öğrenmekle de ilgilenmiyorum. Şu anda aklımda çok daha fazla şey var.

"Herkese güle güle. Yarın görüşmek üzere."

Klein ve ben geri dönüyoruz. O golf arabasını sürüyor, ben de yanına oturuyorum, eli kucağымda. Kilerde olanlar yasadışı ve zevkli hissettirdi, ama aynı zamanda *doğru hissettirdi*. Sanki üzerimde olmasını istediğim tek eller Klein'ın elleriymiş gibi.

Bunun anlaşmalarımız için ne anlama geldiğini bilmiyorum. Belki de hiçbir şey ifade etmesine gerek yoktur. Sadece biz, bu adada, gerçek hayat başka bir yerde varmış gibi hissettirdiği için eğleniyor olabilir miyiz?

Evin içinde sessizce ilerliyoruz. Çocukların odasının önünden geçerken kapının altından ışık süzölüyor ve seslerden anladığım kadarıyla video oyunu oynuyorlar.

Klein beni odamıza götürdü. Kapıyı arkamdan usulca kapatıyor, ateşli bakışları bana kilitleniyor.

Ve ben bir nevi kendimi *kaybettim*.

Kendimi ona doğru fırlattım. Beni kolayca yakalıyor, bacaklarım beline dolanıyor ve elleri kığım kavırıyor.

Ben yüzümü indiriyorum, o da yüzünü kaldırıyor. Burun buruna geldik, aynı şehvetli havayı soluyoruz.

Alt dudağından bir ısıruk. Dilimi ısıruk boyunca gezdirdim. Sığ bir nefes. Klein sırtıyor, tembel, kibirli ve alaycı. "Kilerden yeterince almadın mı, Ace?"

Parmaklarım saçlarında dolaşılıyor. *Sana doyabileceğimi hiç sanmıyorum*. Bu aptalca bir düşünce ve bunu yüksek sesle itiraf etmek daha da aptalca olurdu. "Bana söz verdiğin o ışıklı orgazmı istiyorum."

Klein beni vücudundan aşağı indirerek boy farkımızı ayarlıyor, sonra kısa bir öpücükle ağzımı yakalıyor. "O zaman sanırım teslim etsem iyi olacak. Sicilimde tutulmayan bir söz olamaz, değil mi?"

"Verdiğin sözleri tutmadığın hissine kapılıyorum." "Asla," dedi derin sesi bana karşı.

Açık ve kendinden emin bir şekilde söylediği sözler, bana onun söylediklerinde ciddi bir adam olduğunu söylüyor. Sadece bu bile beni çıldırtıyor. Beni şok eden bir şekilde onu istiyorum. Daha önce hiç böyle olmamıştım. Klein benim erkek arkadaşım değil. Karşılıklı iyilikler yaptığımız geçici bir ilişkiden başka bir şey değiliz. Yine de onda bir şeyler var. İlkel, temel bir şey, bir çağrı. Ben... onu *istiyorum*. Çok mu sade? Yeterince katmanlı değil mi? Gerçekten bu kadar kolay olabilir mi?

"Fazla düşünüyorsun," diye mırıldanıyor, başparmağının ucuyla kaşlarımın arasını okşuyor. "Orada neler oluyor? Tereddüt mü ediyorsun?" Şimdi kaşları çatılıyor. "Yapabilirsin. Bunu biliyorsun, değil mi? Herhangi bir noktada fikrini değiştirebilirsin, biz zaten..." diye devam ediyor.

Ona sokuluyorum. "Öyle değil. Hiç de değil. Sadece... bu sana çok mu kolay geliyor?"

Klein anlamaya çalışırken tek gözünü kısıyor. "Bana elde edilmesi zoru oynamanı isteyip istemediğimi mi soruyorsun?"

Gülümsüyorum. "Hayır. Her ne kadar burada büyük bir maskaralık yapıyor olsak da, söz konusu randevular olduğunda oyun oynamaktan hoşlanmıyorum." Bacaklarım hâlâ ona sarılıyken, bir elimi sırtının üst kısmına doluyor, diğer elimle de saçlarının arasından kulağının arkasına doğru bir yol çiziyorum. "Ben ve sen. Fiziksel olarak çok kolay hissettiriyor. Bugün erken saatlerde sana oral seks yapmak sadece cesurca bir hareket değildi, aynı zamanda istediğim bir şeydi, ben de yaptım ve başka hiçbir şey yoktu. Zihinsel olarak da kolay. Seninle konuşmak, şakalaşmak, gülmek, bunların basit olmasına alışık değilim. Sorunsuz. Sanki... en iyi arkadaşım ile oturmak ve asla sohbetin bitmemesi gibi."

"Tanıştığımız ilk gece de böyleydi. Hatırlıyor musun?"

"Bol miktarda biradan kaynaklandığını düşünmüştüm ama öyle değilmiş."

"Seninle hemen ve derin bir bağ kurduğumu hissettim Paisley. Sanki senin kıvrımların benim kıvrımlarıma uyuyordu ve ben de senin sığ kısımlarını dolduruyordum."

"Sanki uyuyoruz."

Başını sallıyor.

"Evet."

Birbirimize bakıyoruz, ikimiz de görünmez bir çizgi üzerinde dans ettiğimizin acı bir şekilde farkındayız. Fiziksel olarak onu çoktan geçtik. Ama duygusal olarak? Hâlâ güvenli bir oyun oynuyoruz.

Belki de sorun değildir. Belki de şu anda ikimizin de ihtiyacı olan budur.

Duygularımdan dehşete düşmüş ve heyecanlanmış bir şekilde,

ağızlarımız buluşuyor ve ayrılıyor. Küçük bir öpücük ve sonra daha derin bir şey. Dillerimiz dans ediyor, sonra çarpışıyor.

Ayrıldığımızda, "İlk öpüşmemizden bu yana birbirimizi öpme konusunda çok daha iyi olduk" diyorum.

Beni göbeğinin üzerine kaldırıyor. "O öpücüğün her anını hatırlıyorum."

"Her kötü saniyesinde mi?"

"Seninleyken en kötü öpücük bile en iyisidir."

Gülümsemem sallanıyor. "Yazar Klein."

Çenesindeki kaslar gerilir.

Yeşil gözlerini arıyorum. "Bunu söylemeyi bırakmamı ister misin?"

BÖLÜM 33

Klein

"BUNU SÖYLEMEYİ BIRAKMANI İSTEDİĞİMDEN DEĞİL," DIYE BİLGİLENDİRİYORUM ONU.

Gözlerine baktım, şimdiye kadar gördüğüm en güzel tondtu. "Hoşuna giden bir şey söylediğimde bunu ona atfetmen gerektiğini düşünmeyi bırakmanı istiyorum."

Yanaklarında renk toplanıyor. "Yaptığım şeyin bu olduğunu fark etmemiştim." "Bu bir savunma mekanizması."

Başını sallıyor. "Evet."

"Bana karşı savunulması gereken şey nedir?"

Açıkça ve güvenle, "Kalbim" der.

Göğsümde oturan aynı organ sıkışmaya başlıyor. Keşke Paisley bana yaptıklarını hissedebilseydi. Keşke beni nasıl işaretlediğini, değiştirdiğini, ailesiyle mücadelesini izlemenin bana nasıl işkence ettiğini, hepsini sarsmak ve tanıdığım en iyi insana zarar verdiklerini söylemek istediğimi bilebilseydi.

"Paisley," yüzlerimizi ortalıyorum, böylece görüş alanlarımızda başka pek bir şey kalmıyor. Bir sonraki sözlerimi sadece duymasına değil, aynı zamanda özümsemesine de ihtiyacım var. "Kalbin için benden daha güvenli bir yer yok."

İnliyor, küçük, bozuk bir ses. "Klein, seni düşünmeden duramıyorum." Sözleri bir itirafın yumuşaklığını ve kırılganlığını taşıyor ve belki de öyle.

Ona daha sıkı sarılıyorum. "Düşüncelerimin her birini işgal ediyorsun, rüyalarımı da."

Buna karşılık Paisley'nin kalçaları beni sıkıyor. Göğüslerini içime doğru iterek kavis çiziyor. "Bana ne düşündüğünü göster."

Ağzını yakalıyorum ve yatağa doğru geri geri yürüyorum, oraya vardığımızda onu indiriyorum. Elbisesi bacaklarına kadar iniyor ve bana dövmesinin en kısa görüntüsünü veriyor.

Elim kalçasında geziniyor, kumaşı daha yukarı itiyor. Parmak ucumla el yazısıyla yazılmış bir kelimenin izini sürüyorum.

Attraversiamo.

"Bu ne anlama geliyor?" Eğildim, dudaklarımı mürekkepli ete sürdüm.

Paisley kıvranıyor, tırnakları saçlarımı tırmalıyor. "İtalyanca 'hadi karşıya geçelim' demek. Geçiş ya da hareketi tanımlamanın bir yolu. İş hayatımın ilk yılında iki haftalığına İtalya'ya gittiğimde almıştım." Tırnakları saçlarımdan ayrılıp boynumun üzerinde geziniyor. "Seyahatin parasını kendim ödedim ve bundan gurur duydum. Yetişkinliğe geçiş yapmış gibi büyük hissetmişim. Bunu kendi başıma, istediğim şekilde yapmıştım. Babama ve doğuştan gelen memnun etme eğilimime karşı gelmişim ve bu boşuna değildi."

Gözlerimdeki şaşkınlığı engelleyemeyerek ona bakıyorum. "Sen başka bir şeysin Paisley. Gerçekten çok özel bir şey."

Dudaklarım onun kalçasına, o kelimeye düşüyor. *Attraversiamo.*

Dilimin ucu el yazısının izini sürüyor. Başımı kaldırıyorum, ağzım hâlâ tenine değiyor. Paisley bana bakıyor, kirpikleri titriyor.

"Klein," diyor ama ondan sonra başka bir şey yok. Ne bir istek. Ne de bir soru. Sadece adımı söylüyor, çünkü söyleyebiliyor. Çünkü istiyor.

Kalçasını, dövmesini emiyorum, derisini ağzıma çekiyorum ve ısııyorum. Nefes nefese kalıyor ve eli tekrar saçlarımı buluyor. Ağzım kalçasından aşağıya, parmaklarımdan daha önce keşfettiği yere doğru kayıyor. Hala birbirine kilitli olan kalçaları bir 'v' oluşturuyor.

Doğrulup kapalı gözlerine bakıyorum. "Paisley, eğer beni burada istiyorsan, bana açılman gerekecek."

Gözleri açık. Bakışları benimkilerde, ayrılıyor.

Dizlerinin arasına yerleşip ellerimi kalçalarında gezdiriyorum ve elbisesinin eteklerinin altında kaybolmalarını izliyorum. Kumaş kalça kemiklerine yerleşene kadar daha yukarı itiyorum.

Gözlerimi ona dikiyorum, benim için açıkta duruyor. "İşte bu," diyorum açık pembe danteli takdir ederek.

Paisley gülümser. "Bu çıkarılmaya değer bir iç çamaşırı."

Parmaklarımı bel bandına geçirip, vücudundan aşağı doğru çekiyorum. Sürdükleri sürece güzellerdi.

Ve işte, tam orada, benim cennetim.

"Çok güzel," diye hayranlıkla bakıyorum, Paisley'nin yanaklarında kıpkırmızı bir kızarıklık belirliyor. Yerleşiyorum, ağzımı istediğim yere bastırıyorum. Paisley'nin istediği yere.

Daha önce kilerde saklıydı, zamanımız kısıtlıydı. Şimdi onu büyük, yumuşak bir yatakta sırt üstü yatırdım ve acele etmiyorum. Tırnakları kafa derimi çok fazla kazıyana kadar kazıyor ve miyavlamasını bastırmak için bir elini ağzına kapatıyor. Kalçaları kıpırdıyor ve onu yerinde tutmak için bir ön kolumu karnının üzerine bastırıyorum.

Üzerinden bir kez geçti. Sonra bir tane daha. Tembel bir sürüklenme, bir yuvarlanma. Uyluk kaslarının gerilmesine neden olan yavaş bir daire çiziyorum ve sonra vücudu yatağın üzerinde eğilene kadar ağzımı ona emdiriyorum. Uyluk kasları titrerken, çırpınan vücudu onun için çılgık atarken sessiz kalıyor.

"Keşke ne kadar güzel göründüğünü görebilseydin," diyorum oturduğum yerden kalkarken. Saçları başının etrafında dönüyor, yanakları en güzel koyu pembe.

"Aklını acıdan uzaklaştırdığım zamanki haline benziyorsa, zaten biliyorum demektir."

"Ve sen bana kelime ustası diyorsun."

Sırıttıyor. "Senin o ağzının pek çok yeteneği var."

"Bir sonraki eylemim için..." Ellerimi şortumun bel bandına sokarak hızla aşağı itiyorum.

Paisley'nin gözleri benim öne çıkan parçama yapışmış durumda. "Prezervatifim yok. Böyle bir şey olmasını beklemiyordum."

"Biraz getirdim."

Paisley şaşırılmış gibi yapar. "Klein Madigan. Bir hanımefendi hakkında böyle varsayımlarda bulunmaya nasıl cüret edersin?"

"Önlemler," diye açıklıyorum, şortumu kaparken. Partiden önce bir folyo paketini cüzdanıma koymuştum. "Beklenti yok."

Dizlerimin üzerine oturarak prezervatifi boyuma doğru yönlendiriyorum. Paisley dirseklerine dayanmış, beni izliyor. Başucu lambasının alçak ışığı yatağın ve Paisley'nin üzerine koyu sarı bir renk yayıyor.

Bana doğru uzanıyor ve ben de kendimi kalçalarının beşiğine bırakıyorum. Ağzımı indirerek dudaklarımın arasına pembe bir meme ucunu alıyorum. Acele etmeme temasına devam ederek, bir göğsünü avuçlarken diğeriyle uğraşıyorum. Paisley altımda sabırsızlanıyor ve ben de

gölümsüyorum.

Kadınsı bir hayal kırıklığı hırıltısı çıkarıyor ve ben daha geniş gülümsüyorum. Çok sevimli.

Paisley aramıza uzanıyor. Tutuşu bana kilitleniyor, beni tam gitmem gereken yere yerleştiriyor ve "Lütfen" diyor.

Paisley'nin dudaklarından bu kelimeyi duymaktan daha çok sevdiğim bir şey var mı?

Şu anda aklıma hiçbir şey gelmiyor.

İçine bastırdığımda nefesi kesiliyor, göğsü nefesiyle birlikte yükseliyor. Köprücük kemiğine, boynuna ve nihayet ağzına öpücükler bırakıyorum. Ne hızlı ne de yavaş, ikisinin arasında bir tempo belirliyorum. Paisley bundan hoşlanıyor. Bacaklarını vücutlarımıza paralel olacak şekilde kıvrıyor, parmakları sırtımda ve saçlarımda geziniyor.

"Bana bak," diye bağırdım.

Okyanus mavisi, orman yeşiline bakıyor. Sadece ben ve o varız.

Elleri sırtımda, kaslarımı yoğuruyor. Yarıklarda biriken küçük ter damlacıkları. Vücutlarımızın kayganlığı.

"Hiç bu kadar iyi olmamıştı," diye fısıldıyor Paisley, vücudu benimkiyle buluşmak için yükseliyor. "Neden son sekiz yıldır bunu yapmıyoruz?"

Kalçalarım onunkilerle birlikte yuvarlanıyor, göğüsleri hareketle birlikte yuvarlanıyor. "Çünkü biz çok ama çok aptalız."

Paisley gülüyor ve bu onun duvarlarını sıkıyor.

Geri çekilip oturuyorum ve Paisley'i de yanıma çekiyorum. Üzerime çöktü, dizleri iki yanımda.

Dudaklarım boynunda. "Işıklar açık, bu sefer seni izleyebilirim."

Paisley başını sallayarak elimi bacaklarının arasına götürüyor. Sessizce istediğini yapıyorum ve o da bana bir gösteri sunuyor. Elleri omuzlarımda, başı geriye eğik, meme uçları göğsüme sürtünüyor ve tıpkı daha önce söylediğim gibi, gözlerinin kafasının içinde yuvarlanışını izleyebiliyorum.

"Çok güzel," diye inliyorum, kaslarının nabızı ve titremesi azalırken boynuna sokuluyorum.

Etrafımda kenetleniyor, kalçalarını aşağı indirmeden önce kaldırıyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor. Gösteriyi o yönetiyor, beni oraya götürüyor.

İlkel, çiğ, ortak nefes ve kaygan vücutlar. Bu evde başka kimse yok. Bu adada. Sadece biz varız. Öpüşmüyoruz ama onun ağzı benimkinin üzerinde, birleştiğimiz yerle birlikte hareket ediyor.

Kenar yaklaşıyor, yükseliyor. Paisley sarsılıyor, beni sıkıyor, ılıklarını susturuyor. Bu beni sona doğru fırlatıyor ve Şimdi o beni öpüyor, ben de onu öpüyorum ve ne yaptığımızı, ne yaptığımızı ya da neyi başlatmış olabileceğimizi bilmiyorum.

Tek bildiğim Paisley'nin kollarımda ve göğsümde mükemmel hissettirdiğı ve Şimdilik bunun yeterli olduğı.

BÖLÜM 34

Paisley

KUMDAN GELEN ISI, ÜZERİNDE YATTIĞIM HAVLUDAN YUKARI YÜKSELİYOR. BU BİR Mükemmel bir gün, ılık, hafif bir esinti tuzdan kurumuş saçlarımı omuzlarımdan kaldırıyor. Güneş gökyüzünün ortasında, üniformasını ortaya çıkaran bir süper kahraman gibi gururla sergileniyor.

Klein yanımda yatıyor.

Ahh. *Klein*. Onu düşündüğümde ayak parmaklarımdan ucundan başımın tepesine kadar tüm vücudum gülümsüyor. Dün gece mükemmeldi. Bu sabah da beni göğsünde toplarken de öyle. Bu sabah daha yavaştı, tembel ve uykulu, çöküşe yakındı.

Klein güneş gözlüklerini burnundan aşağı kaydırıyor, kaşlarını kaldırarak soruyor: "Güneş kremi tekrar sürmemi ister misin?"

Muhtemelen bir süre daha yeniden uygulamaya ihtiyacım yok ama Klein'ın ellerini sırtıma sürme teklifini geri çevirmek mi? Aptallık etmiş olurum.

"Sen teklif ediyorsan, ben de kabul ediyorum." Doğrulup plaj çantamı karıştırıyorum ve hindistan cevizi kokulu güneş kremi ona uzatıyorum. Bikinimin askılarını omuzlarımdan indirirken o da benden alıyor ve avucuna çeyreklik bir miktar sıkıyor.

Dokunuşu ilk başta soğuktur, ama çabucak ısınır.

Sırtımın üst kısmını yoğurarak, "Kasların gergin," diyor. "Sanırım nedenini biliyor olabilirim."

Sağ omzumun üzerinden çapkınca ona bakarak, "Dün gece biri beni çalıştırdı," diyorum.

"Ve bu sabah," diye gururla ekliyor. "Su içmeliyiz. Gün daha yeni başlıyor."

Onun yorumu beni güldürüyor. Yeniden giyinmeyi büyük ölçüde bitirmişti, ben de kayışlarımı omuzlarıma geçirip dönerek ona doğru hamle yaptım. Bu onu havlusunun üzerine düşürüyor ve göğsünün üzerine eğilip dudaklarına bir öpücük bırakıyorum. "Zekânı sevdim."

"Her şeyini beğendim."

Sözleri vücudumda bir zevk dalgası yaratıyor. Kalbim için ondan daha güvenli bir yer olmadığını iddia ediyor. Umarım bu doğrudur.

Biraz daha uzun süren ikinci bir öpücükten sonra havlunun üzerindeki önceki pozisyonuma dönüyorum.

Bizden biraz uzakta bir plaj voleybolu maçı oynanıyor. Tüm düğün ekibi, artı annem, Ben ve büyükannem. Babam akşam yemeğinden beri sessiz ve bugünkü plaj eğlencesinde de yok. Ne zaman bize katılmayı planlıyor? Normalde onun yokluğunu daha çok önemserdim ya da onu da dahil ettiğim için kendimi sorumlu hissederdim.

Klein en iyi dikkat dağıtıcı oldu.

Annem bağırarak Klein ve benim maça katılmak isteyip istemediğimizi soruyor. Klein ona bir sonrakine katılacağımızı söyledi.

Tek gözümü açıyorum. Klein sırtüstü yatıyor, gözlükleri gözlerini kapatıyor, elinde bir kitap var. Bir cinayet gizemi, büyükannemin koleksiyonundan alınmış bir şey. Baktığımı görüyor ve kitabı yere bırakıyor. Yan dönerek belime hafifçe dokunuyor.

Sadece hayranlık olarak tanımlayabileceğim bir bakışla, "Yanaklarında çiller çıkmış" diyor.

"Güneşten." Gereksiz yere gökyüzündeki dev feneri işaret ediyorum.

Başını sallıyor, bakışları üzerimde geziniyor. Eli sırtımı keşfediyor, bikini üstümün bağlarına çarpıyor. Bir parmak ucunu kullanmaya başlıyor, ilmek atıyor, döndürüyor, kesitiriyor ve nokt alıyor.

"Ne yapıyorsun?" Başımın yan tarafını üst üste koyduğum ellerime dayayarak soruyorum.

"Bir hikayeyi planlamak."

Tembelce gülümsüyorum. "Ne tür bir hikaye?"

"Bir aşk hikayesi." Sırtıma bir şeyler yazıyor, çözemediğim bir şey.

"Okuduğun kitap sana gizemli cinayetler konusunda ilham vermiyor mu?" Shane'e bakıyormuş gibi yapıyor. "Belki."

"Hah." Gülüşüm bile yavaş, kavanozdan akan pekmez gibi. Güneş bu. Işınlara altında hızlı bir hızım yok. "Bu aşk hikayesi için sana ilham veren nedir?"

Sahili inceliyor. "Ada havası." Gözleri bende. "Ve belli bir kadın."

"Büyükanne mi? Bob Barker ile bir aşk üçgeni mi?"

Klein'ın planları durur. "Tamamdır. Zamanda geriye gideceğim ve genç Lozan'ın sevgisini kazanmak için onunla yüzleşeceğim."

"Sen bariz bir seçimsin." Yuvarlanıyorum ve bir dirseğimin üzerine çıkıyorum. Parmaklarım göğsünde, göğüs kaslarında geziniyor, kalbinin üzerinde duraklıyor. "Ben seni seçerdim."

Omzumu öpüyor, sıcak tenimi ısırarak oyalanıyor. "Bana karşı bir şeyler hissediyor musun, Ace?"

Kalbim iki kez atıyor. "Yapmamı ister misin?"

Geri çekiliyor ve bana şefkatli bir bakış fırlatıyor. "Evet. Belki de öyle."

Beklenmedik bir şekilde duygulandım. Klein'ın sorusu, güneş ve kum, ada cenneti, şimdiye kadar bulunduğum mükemmelliğe en yakın hissi veriyor.

Sonsuza dek bu anın içinde uzanmak, güneşi ve beni hayatımda ikinci kez eksenimden kaydıran bu adamı içime çekmek istiyorum.

Klein'ı içeri çekmeye hazırlanıyorum, kısmen uygunsuz bir plaj öpüşme seansına başlamaya hazırım, ama üzerimizde beliren bir gölge beni engelliyor. Kime ait olduğunu görmek için elimi kaldırdım.

Sienna, beyaz bikiniyle (doğal olarak) bize bakıyor. "Klein, voleybola ara vermem lazım. Yerime geçebilir misin lütfen?"

Klein ayağa kalkmadan önce kulağımın yanına isteksiz bir öpücük bırakıyor. "Elbette. Sorun değil." Sıcak kumda yürüyor ve ben de gidişini izliyorum. Baldırları haftalık futbol maçlarının bir sonucu olarak dolgunlaşmış, şekillenmiş. Denizanası iğnesinin kirpik izi hâlâ kırmızı, ama biraz daha az kızgın.

Sienna yanımda Klein'ın havlusuna uzanıyor. Yüzünü güneşe doğru çeviriyor. "İkiniz iyi anlaşıyor gibi görünüyorsunuz."

Klein'ın Shane'in takımındaki yerini almasını izliyorum. "Öyleyiz." "Shane, Klein'ı kıskanıyor."

Sesindeki umutsuzluk, dirseğimi büküp başımı elime dayayarak yuvarlanmama neden oluyor.

Kafam çok karıştı. Dün öğleden sonra banyomda bana Shane ve Klein arasında her ne olduysa

bir yanlış anlaşılma mıydı? Shane'in hissettiğini iddia ettiği bu kıskançlığa neden olacak ne oldu ya da ne söylendi?

"Shane neden böyle hissetsin ki?"

Omuz silkiyor, ellerini kucağında kavuşturuyor. Profilinde genç halini görüyorum, çikolatalı puding yapmayı seven ve sertleşmesini beklemekten nefret eden küçük kızı.

Tekrar deniyorum. "Neden, Sienna?"

"Çünkü mutlu olmanın ötesinde olduğun apaçık ortada."

Belki de oyunculuk becerilerim düşündüğümde daha iyidir. *Ya da belki mutluluğun ötesindeyimdir.*

"Klein'la mutlu olmamak zor olurdu," diyorum, aslında tek yapmak istediğim onun ne kadar inanılmaz biri olduğunu anlatmakken pragmatik olmaya çalışarak. "O iyi bir insan."

"Senin adına sevindim Pais, gerçekten."

Daha fazlasını söylemek istediğini hissediyorum, o yüzden sessiz kalıyorum.

Sienna'nın kavradığı eller bükülüyor. "Bunu sana sormak garip geliyor ama sen ve Klein aşk dolu davranışlarınızı biraz azaltabilir misiniz?"

İlk tepkim, dizlerimin üzerine çökerek hemen *Evet, tabii ki kız kardeşimi üzmemle ilgilenmiyorum, özellikle de düğün haftasında.*

Ama.

Onları duyuyorum. Paloma ve Klein.

Sen zeminsin.

Paspas olmaya devam edersen ne yapacaksın?

Öfke kanımda kaynıyor. "Nişanlınızdan kıskançlığı bırakmasını istediniz mi? Ya da nişanlının neden kıskanç olduğunu kendine sordun mu?"

Sienna'nın ağzı açık kalıyor. "Sorunu yaratan sen olduğun için farklı davranırsan herkes için daha kolay olur."

Ellerim kenetlendi. "Nasıl bir sorun yaratıyorum?"

"Shane'i kiskandırırıyorsun."

Başımı sallarken gözlerim sıkıca kapanıyor. Bu gerçek olamayacak kadar çılgınca, değil mi? "Bunu nereden biliyorsun Sienna? Bu senin fikrin mi?"

Omuzlarının duruşu sağlam. "Dün gece onu izleyerek oluşturduğum bir fikir."

Kilerdeki buluşmamızdan sonra Shane'in bana ve Klein'a ne söylediğini bilmiyor, o halde bunu neye dayandırıyor?

"Dün gece her zamanki gibi iğrenç biriydi Sienna. Hepsi bu."

"Gördüğün gibi," diye mırıldandı. "Sen ve Klein gittikten sonra tam bir pislik oldu."

"Davranışları kendi seçimidir, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bu konuda bu kadar nahoş davrandığına inanamıyorum."

Bu noktada bu konuşma neredeyse *gülünç*. "Ben öyle görmüyorum."

Bana ters ters bakıyor. "Sen nasıl

görüyorsun?" "Kendimin itilip kakılmasına

izin vermiyorum."

Alay ediyor. "Şimdiye kadar itilip kakıldığın için mi?" "Evet."

Bu konuşmayı yapan ben değilmişim gibi geliyor. Yukarıda bir yerde süzülüyorum, karabataklar gibi aşağı süzülüyorum, dinliyorum.

"Her neyse," diye sert bir nefes veriyor Sienna. "Ben biraz kestirmek için eve giriyorum. Yolculuk için saat altıda görüşürüz."

Onun kumların üzerinde tepinmesini izlerken kalp atışlarım yavaşlıyor. Farhana ona sesleniyor ve Sienna dönüp dinlenmek istediğini haykırıyor. Yoluna devam ediyor ama yürüyüşü daha az tepinme ve daha çok kapris içeriyor. Bir kalabalığı olduğunu hatırlıyor ve şimdi neşeli, rahatsız edilmeyen müstakbel gelin rolünü oynuyor.

Görünüşe göre başkalarının beklentilerini karşılamak adına belirli bir şekilde davranan tek kişi ben değilim.

BÖLÜM 35

Paisley

GÜN BATIMI GEZİSİ İÇİN BİR TEKNEYE BININ, DEDİLER.

Eğlenceli olacağını
söylediler. Yalan
söylediler.

Sienna babamın da bu gemide olacağını söylemeyi unuttu. Annem ve Ben'in katılımı? Onu da atlamış.

Rıhtımda teknenin gelmesini beklemek işkence gibiydi, yapış yapış nemli hava annemle Ben'in buharlı sevişmeleriyle daha da yoğunlaşmıştı. Babam mesafesini koruyor, cep telefonunu kulağına dayamış yirmi adım ötede bekliyordu. Aramasının işle ilgili mi yoksa kişisel mi olduğundan emin değilim, çünkü beklerken Shane'in annesiyle konuşarak kendimi meşgul ettim.

Şimdi buradalar, boşanmanın kesinleşmesinden bu yana ilk kez aynı mekânı paylaşıyorlar. Annem ve Ben teknenin arka tarafında, babam ise ön tarafında oturuyor. Haki pantolonu ve lacivert dokuma yarı fermuarlı kazağıyla, ellerini ceplerine sokmuş, tek başına ilginç bir figür çiziyor. Kötü seçimlerinin sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kaldı.

Gelin tarafı teknenin üst kısmındaki masanın etrafında toplanır. Masanın üzerinde yarısı yenmiş bir meyve ve peynir tabağı duruyor, etrafı neredeyse boş bira şişeleri ve şarap kadehleriyle çevrili.

Tartışmanın ortasındalar, burgu şarabın mantara karşı faziletlerini tartışıyorlar. Karşımda oturan Klein sıkılmış görünüyor.

Onunla göz göze geldiğimde, bana güven verici bir göz kırptıyor.

Ben de aynısını yapmaya çalışıyorum ama midem karmakarışık. Su bugün dalgalı, şiddetli rüzgârın sonucu. Tekne dalgalara midemin hoşuna gitmeyecek şekilde tepki veriyor. Deniz tutmasının özelliklerini bilmiyorum ama şu anda belirtilerini takdir etmiyorum.

Kötü hislerimi kontrol altına almak için masadan kalkarak gruptan ayrılıyor ve küpeşteye tutunuyorum. İkinci kaptan Crew, elinde herkes için yeni içkilerle mutfaktan geliyor. İçkileri dağıtmayı bitirdikten sonra küpeştede bana katılıyor.

"Bir bardak ister misin?" diye sorar. "Aşağı inip senin için bir tane alabilirim." Hevesli bir gülümseme sunuyor. Derin bronzlaşmış teni ve simsiyah saçlarıyla yakışıklı biri. Gemiye ilk bindiğimizde, kaptan ve ikinci kaptanla tanıştığımızda, Maren Crew'un gün batımı gezisinin pazarlama materyallerinde yer alması gerektiğini söylemişti.

"Hayır, teşekkür ederim," diye cevap verdim. "Şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum."

"Ahh," diye bilerek başını sallıyor. "Deniz bacaklarını altına almalısın." Sırtımı ovuyor ve ben onun uygunsuz dokunuşundan uzaklaşmak için kusmaya çok yakınım.

Midem bulanıyor. "Yakında yüzümün altına bir kova almam gerekebilir." Sırıttıyor, omzunun üzerinden bakıyor. "Elimde biraz zencefilli şeker var. Eşyalarımınla birlikte güvertenin altında, benimle gelip almak istersen biraz?"

Tekne zıplıyor. Bedenim bir o yana bir bu yana geriliyor, tıpkı çekilmiş şeker gibi. Başka bir dalga tekneyi tokatlıyor, bizi sallıyor.

Sürekli mide bulantısı beni zayıflattı ve korkulukları sıkıca kavramama rağmen beni yerimde tutmaya yetmiyor.

Tökezliyorum ve Crew belimi kavlıyor, parmakları içeri giriyor ve beni dik tutuyor. "Oha," diyor, gözleri parlıyor.

"Yumuşak ellerini korumak istiyorsan, onları kız arkadaşımın üzerinden çekmeni öneririm."

Ses karnımın derinliklerine ulaşıyor, içimde yankılanıyor. Güzel kızını kurtarmaya gelen beyaz atlı bir şövalye olabilir. Ve tabii ki muhaliflerini bedensel zarar vermekle tehdit ediyor. Hasta halimle bile, sahiplenici davranışını, tehditkâr ses tonunu takdir etmek için bir an ayırabiliyorum. "Klein," diye mırıldanıyorum, omuzlarına uzanarak.

Crew'un bir cevabı olup olmadığını bilmiyorum, bu duyguyu kontrol etmeye çalışmakla meşgulüm. Crew beni bırakıyor, elleri Klein'inkilerle yer değiştiriyor. O

Beni göğsünün geniş duvarına doğru büküyor, tekne sallanırken beni sabit tutuyor. "Sanırım hasta olacağım."

Beni merdivenlerden aşağı indiriyor, köşeyi dönüp sessiz bir yere götürüyor.

Ben küpeşeleri kavrayıp teknenin üzerine eğilirken, o saçlarımı toplayıp tutuyor. Koyu renkli su alçalıp kabarak tekneye sıcıyor. Damlacıklar yüzüme çarpıp tenimi serinletiyor. Garip bir şekilde, bu beni daha iyi hissettiriyor.

Beklerken bir dakika geçti. Hiçbir şey olmuyor. "Yanlış alarm," diyorum, mide bulantım azalırken korkuluktan bir adım geri çekiliyorum. "Üzgünüm."

"Üzölme," diye mırıldanıyor, saçlarımı bırakıyor, eli sırtımın alt kısmına iniyor ve orada daireler çizmeye başlıyor. "Bu en iyilerimizin bile başına gelir." Bana bakarken ağzının bir köşesinde küçük bir gülümseme beliriyor. Azalan ışık yeşil gözlerini bir deniz ormanı gibi karartıyor.

Dilim dudaklarımı ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Ne gibi?"

"Bana tapıyormuşsun gibi." Daha az anlamlı kelimeler mi seçmeliydim? Klein'a daha az etkili bir yanıt verme şansı tanıyacak bir şey mi?

Birkaç saniye boyunca gözlerini dikmiş, parıldayan ve düşünceli bir şekilde bakar.

"Bana durmamı söyle," diyor kısık sesle. "Durma."

Hissettiğim hastalık her neyse artık çoktan geçti. Eskiden yabancı gelen ama artık Klein'a tanıdık gelen bir şeyin inanılmaz dalgası içimde derin bir yerden geliyor.

Bana ne oluyor? Bize?

BÖLÜM 36

Klein

NEDEN PAISLEY'E ONA TAPIYORMUŞUM GIBİ BAKIYORDUM?

Kısa cevap: Çünkü biliyorum.

Uzun cevap: çünkü hasta olacağını düşündüğü zamanki bariz savunmasızlığı, onun üzerinde mağara adamı tipi bir korumacılık hissetmeme neden oldu. Sanki hayatta kalmam için zorunlu olan biri zayıfmış ve ben de nöbet tutup onun güvenliğini sağlamalıymışım, yırtıcı hayvanların onu kaçırmamasını engellemeliymişim gibi.

İğrenç derecede iyi görünümlü ilk eşler şeklindeki yırtıcılar.

Mürettebat. Bu isim bu iş için fazla mükemmel. Bu bir takma ad olmalı.

Gemiye çıktığımızdan beri Paisley'e dostça olduğunu düşündüğümünden biraz daha uzun süre bakıyordu. Ve sonra onu dengelemek için ellerini Paisley'in üzerine koydu.

Mağara adamı oldum. Ve pişman değilim.

Paisley şimdi daha iyi hissediyor. Mutfakta bir zencefilli gazoz buldum ve o da masadaki tabakta kalan krakerlerden atıştırdı. Rüzgâr dindi, okyanus da onunla birlikte.

Paisley'nin babası teknenin pruvasında kalmış, sadece şu anda telefonuna bakan ve pek konuşacak gibi görünmeyen Spencer'ı ziyaret ediyor.

Eğilerek Paisley'nin yanağına bir öpücük konduruyorum ve "Gidip babanla konuşacağım" diyorum.

Gözlerinde bir soruyla bana bakıyor. "Neden?"

Omuz silkiyorum. "Yalnız görünüyor."

Paisley sola doğru eğilmiş, gemiyi yöneten kaptanın arkasından bakıyor. Ne gördüğünü biliyorum, çünkü birkaç dakika önce ben de gördüm. Babası, tek başına oturmuş Atlantik'e bakıyordu.

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Zorunda değilsin. Sanırım onunla başa çıkabilirim."

Paisley sırtıyor. "Yapabileceğini biliyorum."

Oturduğu yere doğru ilerliyorum. "Bay Royce," diye sesleniyorum arkasından yaklaşırken, böylece onu ürkütmemiş oluyorum.

Sandalyesinin kollarını kavırıyor, öne doğru eğiliyor ve kendisiyle konuşana bakmak için belini döndürüyor. "Klein," diye kibarca selamlıyor ve arkasını dönüyor.

Yanında açık bir koltuk var ve beni yanına davet etmemiş olsa da koltuğa gömülüyorum.

"Güzel bir akşam," diyorum. Başka ne diyeceğimi bilemiyorum ve hâlâ adamın kaşlarını çatmaktan ve sinirli görünmekten başka bir şey yapmasını nasıl sağlayacağımı bulmaya çalışıyorum.

Bana yan gözle bakıyor. "Geldiğin yere bakılırsa günbatımından etkileneceğini sanmıyorum. Arizona günbatımlarıyla ünlü değil mi?"

"Diğer şeylerin yanı sıra." Koltuğumda kayıyorum. "Okyanus üzerinde gün batımı özel bir şeydir."

"Buraya gün batımı hakkında şiirsel sözler söylemeye mi geldin?"

Bir kahkaha atıyorum. Sanırım sadece gelmek için söylenecek bir şey var. "Ben yapmadım."

Dönüp beni tam olarak değerlendiriyor. "Kızım o zaman, anladığım kadarıyla? Kızım hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

"Sadece onun ne kadar harika olduğunu

söylemek istedim." "Bunu zaten

biliyorum."

Sessiz kalıyorum ama kaşlarımı

kaldırıyorum. "Var," diye ısrar

ediyor.

"Bunu göstermek için tuhaf bir yöntemin var."

"Buraya gelip benimle bu konuşmayı başlatman çok cesurca."

Omuz silkiyorum, bir bileğimi diğer dizimin üzerinden geçiriyorum.

"Ben cesur bir adamım."

Beni inceliyor. Yüzündeki bu ifadenin isteksiz bir saygı mı olduğunu, yoksa beni denize atmaya çalışmanın ne kadar zahmetli olacağını mı hesapladığını anlayamıyorum.

Sonunda, "Düşündüğün kadar kötü biri değilim." dedi.

"Bay Royce, günün sonunda size saygısızlık etmekle ilgilenmiyorum. Sonuçta siz hala Paisley'nin babasısınız. Paisley sizinle yaşadığı bazı deneyimleri bana açtı ve ne olursa olsun otomatik olarak onun tarafında olsam da, bunlar ona ait. Şu ana kadar sizinle yaşadığım tekil deneyim Paisley'nin anlattıklarını destekliyor. Bu yüzden beni bağışlayın efendim ama düşündüğüm kadar kötü biri olmadığınızı düşünmemi istiyorsanız, farklı davranmaya başlamanız gerekecek."

Bakışlarını okyanusa çeviriyor. Kalbim göğüs kemiğime çarpıyor. Tüm bunları düşündüğümü biliyordum ama söylemeyi planlamamıştım. Konuşmaya başladığımda kelimeler kendi hayatlarına büründüler ve sanki ayakları uzamış ve savaş botları giymiş gibi dışarı çıktılar. Birinin oturup Paisley'e kötü davranmasına seyirci kalmak benim için kabul edilemez bir şey. Aile üyesi olsun ya da olmasın, gerçek kız arkadaşı olsun ya da olmasın, biri onun harika olmadığını söylerken buna seyirci kalamam. Babası bile olsa.

"Klein." Paisley'nin sesi bana doğru geliyor. Yukarı baktım. Üst güvertenin parmaklıklarında duruyor, parmakları metalin etrafında kıvrılmış. Saçları yüzünün etrafında uçuşuyor, turuncu atleti son birkaç günde aldığı bronzlukta parlıyor. Daha önce yüzüne sürdüğü yeşilimsi renk gitmiş.

El sallıyorum ve o da "Kart oyunu oynayacağız." diye bağırıyor. Bakışları babasına yöneliyor. Sırtı ona dönük ama öne eğilmiş, dua eden elleri dizlerinin arasında ve omuzları kambur. Bakışları tekrar bana dönüyor ve soruyor: "Seni de dahil edeyim mi?"

"Evet," diye bağırıyorum.

Ve sonra, herkesi şok eden bir hareketle, Paisley'nin babası arkasını döner ve "Beni de dahil edin" diye bağırır.

Paisley'nin kendine gelmesi tam üç saniye sürüyor ve ardından yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Bitti," diyor ses tonundaki mutlulukla. Parmaklıklardan uzaklaşıyor ve gözden kayboluyor.

Bay Royce ayağa kalkıyor ve bacaklarına dolanan pantolonunu düzeltiyor. "İşleri tersine çevirmek için şimdiki zaman gibisi yok, değil mi?"

Teknenin yan tarafından dolaşarak merdivenlerin bulunduğu kış tarafına doğru ilerliyoruz. "Günbatımının yeniden başlamak için bir fırsat olduğunu söylerler."

Bir ayağını alttaki merdivene dayayarak duraksıyor. "Sen gerçekten bir yazarsın."

Klein Madigon
@xleinthewriter

Paha biçilmez şeyler. Güneş omuzlarını yakıyor.
İyi bir şaka yaptığını bildiğinde, gözlerinin kenarlarından
rue'yu inceleme şekli, güzel öpücükler. okyanus gözleri,
bisiklete bindiğinde kaygısız gülümsemesi.

37. BÖLÜM

Paisley

BUGÜN PERŞEMBE, KADINLAR İÇİN SPA GÜNÜ OLARAK DA BİLİNİR VE Erkekler için balık tutma günü. Cecily'den gelen bir mesajla uyandım.

Kız. GIRL.

Sorun ne?

Doğru olanı kastetmiyor musun? Klein her türlü ilgiyi çekiyor. Beğeniler, paylaşımlar, yorumlar, bahsedenler. Eğer bu bir editörün dikkatini çekmezse, şahsen ofisine kitabının kapağından oluşan ve altında hiçbir şey olmayan bir sandviç panoyla gideceğim.

Seni ben götüreceğim. Ama umalım da iş o noktaya gelmesin.

Adada işler nasıl gidiyor? Paloma iletişim kuramadığınızı ve kulağınıza kaynar su dökeceğini söyledi.

Paloma ile uzun süredir devam eden mesajlaşmama geçerek yarı ciddi bir tehdit yazıyorum.

Ofisteki çaydanlığı resmen kaldırıyorum.

Masamda mini bir su ısıtıcısı var.

FFS. Mimarlar işler nasıl gidiyor?

Çok güzel, teşekkür ederim. Mimarların masalarının çok amaçlı olduğunu biliyor muydunuz?

Çok güzel. Sadece masamdan uzak dur.

Word Daddy nasıl?

Çok laf kalabalığı. Çok babacan.

BİLİYORDU
M.

Bunu bir şey haline getirme.

Ama öyle. Bu bir şey.

"BABAMIN DÜN GECE BİZİMLE NASIL KAĞIT OYNADIĞINA INANAMIYORUM."
Sienna bacaklarını benimkinin yanındaki şezlonga uzatarak şöyle diyor.

Son üç saattir spadayız. Tepeden tırnağa peeling yapılıyor, nemlendiriliyor, masaj yapılıyor ve tırnaklarımız nötr pembemsi bir tonda. Nedimeler son bakımlarını bitirmek üzereler. Sienna ve ben uyku odasında yalnızız. Dün sahildeki etkileşimimiz konusunu şu ana kadar dikkatle görmezden geldik.

Uyku maskemi gözlerime bastırıyorum ve görüşüm kararıyor. "Tuhaf, değil mi? Ama iyi."

"Eğer sevimli olmaya başlarsa ne yapacağımdan emin değilim."

"Hah," diyorum. "Ben olsam o kadar ileri gitmezdim. Annemle Ben'e en az üç kez kötü kötü bakmayı başardı. Sevilirliği hâlâ düşük."

"Doğru. O kart oyunundan uzak durdular."

"Kendini koruma," diye şaka yapıyorum.

Babam dört tur To Hell With Your Neighbor oynamıştı, herkesin kendi çıkarını düşündüğü ve insanların öfkeyle haykırmasına neden olan pek de hoş olmayan bir kart oyunu. Yıllardır babamla oynadığım en eğlenceli oyundu.

Bugün iyi vakit geçiriyoruz, bu yüzden bir riske girmeye karar verdim ve "Shane'le düşün öncesi nasılsınız?" diye sordum.

Kız kardeşim sessiz kaldı ve sonra dedi ki, "İyi. Neden?" dedi. Sesinde savunmacı bir ton var.

"Sebebi yok." Ses tonumu neşeli olmaya zorluyorum. "Çiftler için stresli bir dönem olabilir, hepsi bu."

"Biz değil." Sesi keskin, sinirli bir hal alıyor. "Biz iyiyiz. Stressiziz."

"Güzel."

"Bu arada, Shane ile konuştum. Yanılmışım. O kıskanç değil." Gülüyor ve melodik olmasına rağmen zoraki bir gülüş. "Bu sadece benim olmayan bir şeyi görmem ve dramatik olmamdı."

Hayatımda bir uyku maskesi için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Kendime kocaman bir göz devirme izni veriyorum ve "Bunu hallettiğine sevindim" diyorum.

"Mm hmm."

Uyku odasının kapısı açılıyor ve kim olduğunu görmek için maskeyi gözlerimden itiyorum. Nedimeler içeri giriyor, cüppelerini giymişler ve mutlu görünüyorlar.

"Günü sonlandırmak için spa havuzunun yanında mimozalar?" Maren soruyor.

Şezlongdan hızla kalkıyorum, kız kardeşimle bu konuşmadan uzaklaşmaya hazırım. "Beni de say."

Klein'a dönmeden önce bir mimoza mükemmel olur.

KLEIN'LA AYNI ANDA EVDEKİ ODAMA GIRDIM.

banyodan. Toz mavisi şort giymiş, tişörsüz, saçları nemden parlıyor. Onu gördüğüm anda göğsümde bir sıcaklık oluşuyor. Bu adam son derece çekici.

Beni gördüğü anda yüzüne bir gülümseme yayılıyor.

"Balıkçılık nasıldı?" Elini normalden bir ton daha koyu olan saçlarında gezdirmesini izleyerek soruyorum.

"Güzel. İki King Mackerel ve bir Amberjack yakaladım."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama"-iki yumruğumu havaya kaldırıp sallıyorum-"yaşasın".

Klein sırtıyor. "Shane küçük bir köpekbalığı yakaladı." "Uygun."

"Spa nasıldı?" Klein yaklaşıyor ve öpmek için başımı kaldırıyorum. Sanki bir çiftmişiz ve ben eve geliyormuşum gibi.

"Spa'ydı. Masajla gevşeyen kaslarım şimdiden yeniden gerilmeye başladı." Muhtemelen Sienna ile yaptığı konuşma yüzünden.

Vücudumdaki tahrişi gidermek için bir mimozadan daha fazlası gerekecek.

Klein'ın yeşil gözlerinde hınzır bir parıltı belirir. "Masaj seni rahatlatmaya yetmedi mi?" Bana doğru bir adım attı.

Şakacı bir şekilde geri çekiliyorum. Bir adım daha atıyor.

Beni yakalamak mı istiyor? Tahmin et ne oldu? Ben yakalanmak istiyorum. "Ne yazık ki, masaj sadece geçici bir rahatlama tekniği."

Bir adım daha geri.

Klein şeytanca sırıtıyor. "Daha kalıcı etkileri olan başka rahatlama teknikleri biliyor musunuz?"

"Muhtemelen." Bir adım daha. "Yırtıcı bir hayvana benziyorsun." Şimdi beni yakalayacak kadar yakın. "Av gibi görünüyorsun."

Sırtım duvarla buluşuyor. Gözlerim açılıyor ve Klein'ın kaşları bir kez kalkıp tekrar aşağı iniyor. "Yakaladım seni."

Eğiliyor, çenemi ısıırıyor, boynumun tadına bakıyor. "Bugün seni özledim. Okyanus seninle kıyaslandığında yavan kalıyor."

Gırtlaktan gülüyorum. "Okyanus bu. Hiçbir şey onunla kıyaslanamaz." Bana bakmak için geri çekildi. "Sen biliyorsun."

İlk eğilimim onun sözlerine gülüp geçmek, elinde olmadan bu şekilde konuştuğuna inanmak, ama sadece iki gün önce benden bunu yapmayı bırakmamı istedi. Böyle konuştuğunda ciddi olduğuna inanmamı istedi.

Bu sefer ben yapıyorum.

"Bugün seni özledim. Uyku odası seninle çok daha eğlenceli olurdu."

Kaşlarını çatıyor. "Uyku odası mı?"

Başımı sallıyorum.

Başını eğiyor ve köprücük kemiğimi yalıyor. "O şekerleme odasının kapısını kilitleyip sana nasıl şekerleme yapmayı sevdiğimi gösterirdim."

Parmaklarım onun nemli saçlarında geziniyor. "Sanırım bir fikrim var."

Sağa doğru eğilip yatak odasının kapısını parmaklarının basit bir hareketiyle kilitliyor. "Bırak da ne demek istediğimi anlatayım." Dizlerinin üzerine çöküyor, şortumu kalçalarımın altına kaydırıyor bana bakıyor. Bacaklarımın altına kayıyor, ayaklarımın dibinde birikiyor. İç çamaşırım da onlara katılıyor.

Dilim beklentiyle dudaklarımın üzerinde geziniyor. "Ne olacağını biliyor musun Paisley?"

"Ben," diyebildim.

Klein gülümser. "Böyle durumlarda beni nasıl hep güldürüyor ya da gülümsetiyorsun?"

"Bu bir yetenek."

"Bu da öyle." Burnunu bana bastırarak eğiliyor. Elleri kalçalarımnda, uzunlamasına geziniyor. "Tenin yumuşacık."

Burnunu üstümde ve altımda gezdirirken kıvraniyorum. Şehvet dolu düşüncelerimin arasından koridordaki ayak seslerini fark ediyorum. Sonra kapı çalınıyor, duvara yaslandığım yerden sadece iki adım ötede.

"Paisley?"

Klein'ın başının tepesine bakıyorum, yıpranmış. O da bana bakıyor. "Ben Shane," diyorum, ses çıkarmamaya dikkat ederek. Vücudumun kafası karışmış durumda. Sanki depar atıyordum ve sonra biri yakama yapıştı.

Klein'ın ağzının bir tarafı kibirli ve sahiplenici bir şekilde yukarı kıvrılıyor. Öne doğru eğiliyor ve beni usulca öpüyor. "Ee?"

"Paisley, orada mısın?" Shane'in sesi anıma sızıyor.

Başım sallanıyor, ellerim önümde titriyor. Şu anda ne yapmam gerekiyor? Ve Klein, durmuyor. Başlıyor.

"Cevap ver ona," diye mırıldanıyor Klein, kelimeler içimde titreşiyor. Yutkunuyorum. "He-ey," diye sesleniyorum.

"Açabilir misin?" diye sorar. "Şu anda değil. Ben... değişiyorum."

"Yalnız mısın?"

Klein'ın kafasına bakıyorum, bir aşağı bir yukarı hareket ediyor, sonra yavaş daireler çiziyor. "Klein sahilde yürüyüşe çıktı." Sesim boğuluyormuşum gibi çıkıyor. Cunnilingus ile ölüm.

"Güzel," diyor Shane, rahatlamış bir şekilde. "Konuşabilir miyiz?"

Ağzı bedenime yapışık olan Klein kıkırdıyor. "Bu harika bir zaman değil," demeyi başarıyorum ama zar zor.

"Pais, lütfen. Herkes dondurma yemeye gitti ve benim de tek şansım bu."

"Bırak konuşsun *Pais*," diye fısıldıyor Klein, nefesi bana karşı sıcak. "Kimse dinlemek zorunda olduğunu söylemedi."

Yanağımı duvara bastırarak ve ağzımı kapıya yaklaştıracak şekilde çevirerek, "Kapıyı kapalı tutacağım ama ne söylemen gerekiyorsa söyle," diyorum.

Shane'in sessizliğinden, benimle tartışmayı düşündüğünü anlıyorum. Ancak bu düşünce beynimde çok az zaman geçiriyor. Klein çabalarını ikiye katlayarak beni yutuyor. Eğer dik durmama yardım etmeseydi, eriyip yere düşecektim.

Shane konuşuyor. "Bu hafta seni görmekte zorlandığımı bilmen gerektiğini düşündüm."

Klein dizimin arkasını kavırıyor, bacağını yukarı kaldırıyor ve omzunun üzerine koyarak erişimini artırıyor.

"Hı-hı," diye cevap veriyorum, sesim titriyor.

"Bilmiyorum Pais, açıklaması zor. Belki yüzüne karşı söyleyebilseydim-"

Kapının kolu hareket ediyor.

"Hayır," diye bağıriyorum.

Klein vazgeçmiyor. Adam duraklamıyor bile. Durmayı aklından bile geçirdiğine inanmıyorum.

"Tamam, tamam." Shane iç geçiriyor. "Sen de zor zamanlar mı geçiriyorsun? Beni görmekte?"

Klein parmağını sokuyor, acımasızca beni yalıyor. Kalçalarım titriyor. *Evet! diye bir çılgılık boğazıma yapıyor.*

"Üzgünüm" -ben kıvrılırken gözlerim tavanda- "Shane. Aynı fikirde değiliz."

"Bu o mu? Mesele bu mu?"

Ellerim Klein'ın saçlarında geziniyor, tırnaklarım kafa derisini kazıyor. Kanım o merkezi noktaya akıyor, zevk kendi üzerine inşa ediliyor.

"Mesele o değil," diye bağırdım, kelimeleri zorlayarak. Çok yakında konuşma yetimi kaybedeceğim. "Bu seninle ilgili. Seninle ilgili."

"Ah," diyor Shane, ama zar zor fark ediliyor.

Boştaki elini karnıma koyan Klein, ben dağılırken beni sabit tutuyor. Sarsılıyorum. Sarsılıyorum. Kendimi o ana, Klein'a kaptırıyorum. Elbette, işi yapan onun ağzı, ama bu hafta benim için yaptıklarının çoğu duygusaldı. Zaten harika olan bir orgazmı alıp güçlendiriyor ve ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselmesini sağlıyor.

"Evet," diye sesleniyorum, bir elimi ağzıma kapatarak. Klein geri çekiliyor, dudakları parlayarak bana sırtıyor.

"Ne? Evet ne?" Shane soruyor.

Klein'ın yüzü seksime bastırıyor ve içime doğru kıkırdıyor. Bu neden sıcaktan daha sıcak?

"Yok bir şey," diye sesleniyorum, sesim normale daha yakın bir yere dönüyor. "Şimdi duşa giriyorum, o yüzden hoşça kal. Seninle sohbet etmek güzeldi." Klein'a yüzümü buruşturarak sessizce *ne diyeceğimi bilemediğimi söylüyorum ama muhtemelen bu değildi.*

Gölüyor ve yatağa oturmaya gidiyor.

Shane başka bir şey söylemiyor. Gittiğini varsayıyorum. Bilmiyorum ve umurumda da değil.

"Sen," diyorum Klein'a, ona doğru yaklaşarak. "Sen çok yaramaz bir adamsın."

Yatağa uzanıyor ve kollarını bana uzatıyor. "Seninle i ř i m henüz bitmedi."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Kalçalarını kaldırarak şortunu hızlıca indirdim. Sadece spadan aldığım atletimi giyerek üzerine yerleşiyorum.

Kalçalarımı kavırıyor, doyana kadar beni aşağı itiyor. "İşte böyle." Kalçalarımı ileri geri sallıyor. "Tam ait olduğun yerde."

Öyle. Gerçekten öyle.

BÖLÜM 38

Klein

BU GECE AT AKŞAM YEMEĞİ, PAISLEY'S ANNE KOPMUŞ A
FOTOĞRAF . BEN VE

Paisley. Dirseğim masaya dayalı, bedenim Paisley'e dönük. Bana yaslanmış, gözleri kapalı, bir eli ağzını kapatıyor ve kahkahasının yanaklarını nasıl sıktığını hiç gizlemiyor. Ben de ona gülümsüyorum. Daha sonra Paisley, Lozan'ın çilekli kurabiye servisine yardım etmeye gittiğinde Robyn benden numaramı istedi ve bana fotoğrafı gönderdi.

Onu kendime fon yaptım.

Bu öğleden sonra Paisley bana yaramaz adam dedi. Benim için bir sürü ismi var. Benim de birkaç tane var. Çırpılmış.

Düşm

üş.

Aptal.

Ben Paisley Royce için çırpınan bir aptalım.

Klein I 1aóigon
@kleinthewriter

Newtrope: Whippecl düşmüş aptal.

Q 41

p 7k

68

BÖLÜM 39

Paisley

DÜN GECE YARISI CECILY'DEN GELEN BİR MESAJLA UYANDIM.

Patron. Seni seksi şey seni.

Telefonumdaki saate bakarak, mesaj göndermek için sabahın uygun bir saati olduğuna karar veriyorum.

Açıkla.

KleinTheWriter
yanıyor.

Dünkü içeriğe henüz bakmadım. Fırsat bulur bulmaz bakacağım.

Yine de onu öldürdüğünü anlamak için bakmama gerek yok!

DÜĞÜN PROVASI NAUTILUS'UN ÇİMENLİK ALANINDA GERÇEKLEŞECEK.

tam olarak yarınki düğünün yapılacağı yer. Otelin düğün koordinatörü Raelynn bizi lobide karşılıyor. Bizi dışarıya, okyanusa bakan yeşil çimlerin olduğu yere götürüyor.

Kare kemer gibi beyaz katlanır sandalyeler de çoktan yerleştirilmiş. Raelynn bize sarmaşıkların ve çiçeklerin kemerin etrafına

Sabah, gece boyunca solmalarını önlemek için.

Raelynn ellerini çırparak gösteriyi başlatmaya hazırlanıyor. Gözleri grubu tarıyor, gelin ve damadı arıyor ama bir şey bulamıyor. "Shane ve Sienna nerede?"

Tag, gözleri telefonunu tararken bir parmağını kaldırıyor. "Shane bir dakika içinde burada olacaklarını söylüyor. Otoparkta bir sorun yaşamışlar."

Babam sesli bir şekilde iç geçiriyor ve ön sıradaki sandalyelerden birine oturuyor.

Annem karşı tarafa oturuyor. Bir tarafta gelinin, diğer tarafta damadın misafirleri için çok fazla.

Shane bir dakika sonra Sienna'yı kollarında tutarak ortaya çıkıyor. Koridorda, gözlerinde sorularla bekleyen herkese doğru ilerliyor.

"Sanırım golf arabasından inerken bileğini burktu."

Tag bakmak için gruptan ayrılır. "Biraz şişmiş. Üzerine ağırlık koyabilir misin?"

Shane, Sienna'yı nazikçe yere bırakıyor. Sağ ayağını yere koymaya çalışırken yüzünü buruşturuyor. "Gerekirse yapabilirim ama canım acıyor."

Tag başını sallar. "Otur ve ayağını başka bir sandalyeye koy." Sienna onun talimatlarını uygularken Raelynn'e döner. "Otelden bir torba buz getirebilir misin?"

Adamın dediğini yapmak için acele ediyor. Gözlerim arka sırada oturan Klein'ı buluyor. Çenesini kaldırıyor, bakışımı onaylıyor, kaşlarının çekilmesiyle sessizce neyin yanlış olduğunu soruyor.

Koridorda ona doğru yürüyorum. Bir bacağını diğerinin üzerine dört şeklinde katlamış, ellerini kucağında kavuşturmuş. "Neler oluyor?" diye soruyor yaklaştığımda.

"Sienna ayak bileğini burktu. Dinleniyor ve koordinatör buz getirmeye gitti."

"Bu talihsiz bir durum ama en azından yarına kadar iyileşmiş olur." Klein onun bacağını çözer ve kucağına vurur. "Otur."

Etrafındaki tüm açık koltuklara bakıyormuş gibi yapıyorum. "Bu sandalyelerin hepsi benim için uygun değil mi?"

"Senin için tek yer" -kollarını açıp aşağıya bakıyor- "tam burası."

"Peki o zaman," diyorum, sanki yan biniyormuşum gibi üzerine çökerek, "sanırım kendimi oraya park etsem iyi olacak."

Yüzümü ona dönerek bir kolumu omuzlarına doluyorum ve boştaki elimi göğsüne bastırıyorum. "Paylaşımların nasıl gidiyor? Cecily mesaj atıp bana seksi bir şey olduğumu mu söyledi? O da neydi öyle?"

Klein'ın yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Tüm o fotoğrafları çekip paylaşılan albüme ekliyordum ama sanırım ısırılmaya değer kıcına yapışmış kumlarla kıyı şeridinde otururken çektiğim fotoğraflardan bahsediyor."

"Ufacık bikinimle mi?"

Bir kez başını sallıyor, yavaşça, dudakları dışarı itilmiş.

Eğilerek onu küçük bir öpücük konduruyorum. Kabarık dudaklar öpücük ister. Kuralları ben koymuyorum.

Klein, "İsterseniz silebilirim," diye öneriyor. "Eğer onun kullanmasından rahatsız oluyorsanız. Kullanacağını sanmıyorum ama karar sizin."

"Yüzüm fotoğrafın bir parçası olmadığı sürece benim için sorun yok."

Klein'ın sırtındaki elleri kaslarımı yoğurarak hareket etmeye başlıyor. "Sence-"

"Paisley?" diye bağılıyor kız kardeşim.

Hâlâ Klein'a tutunarak etrafımda dönüyorum. Sienna ön taraftaki yerinden bize bakıyor. Bacağını bir koltuğa dayamış ve bileğinde bir buz torbası olduğunu tahmin ediyorum.

"Ne?" Ben soruyorum.

"Prova için yerime geçebilir misin?"

Kaşlarımı çatıyorum. Kız kardeşimin yerine geçmek, Shane'le aynı koridorda yürümek demek. Eski sevgilimle. Normal bir günde bile sevmediğim ve bu hafta ilerledikçe daha da çok sevmediğim bir adam.

Sienna'nın yanında ailelerimiz var. Onun arkasında gelin partisi duruyor. Her biri. Shane'in annesi. Ve tabii ki sadece işini yapmaya çalışan koordinatör.

Bütün gözler üzerimde.

Bunu gerçekten yapmak istemiyorum ama hayır dersem bir sorunum varmış gibi görünecek. Bir sorun. İnsanlar Shane'i sevmediğimi düşünecek. Ya da Sienna'yı sevmediğimi. Ya da Shane ve Sienna'yı birlikte sevmediğimi. Shane'in sözlerini görmezden gelme başarıımı, on birinci saatte yıkılmak için bir kenara atamam. Bunu yapabilirim. İhtiyacı olduğu anda kardeşimin yanında olabilirim.

Tekrar.

Bu durum hakkında ne hissedebileceğimi düşünmedikten sonra.

Tekrar.

Klein'ın elleri sırtımdan çekiliyor, sanki beni bırakıyormuş gibi.

İstemediğim halde benden istenileni yapacağımı varsayan o hareketten mi, yoksa Sienna'nın bıkkın ifadesinden mi, uymamın çok uzun sürdüğünü düşünmesinden mi bilmiyorum. Belki de bu ikisinin bir kombinasyonudur ama kesin olarak bildiğim şey şu: Ağzımı açıyorum ve o kelimeyi söylüyorum. "Hayır."

Bu kelime çok güçlü.

Hayır, bu hafta sana ve bana saygısızlık eden nişanlıyla aynı koridorda yürümeyeceğim.

Hayır, sırf siz istediniz ve benden beklediniz diye istediğinizi yapmayacağım. için.

Hayır, sen benim hayatımı düşünmeyi hiç bırakmazken ben paspas olmayacağım.

Duygular.

Cızırdayan bir enerji parmak uçlarıma kadar uzanıyor, gurur göğsümü dolduruyor. Sienna'nın ağzı açık kalıyor. "Ciddi misin sen?"

Klein'ın kolları belimi sarıyor ve bana burada olduğunu hissettirecek kadar küçük bir baskı uyguluyor. Beni destekliyor.

"Evet, ciddiyim. Hayır, senin yerine geçip koridorda yürümek ve eski sevgilimin önünde durmak istemiyorum. Bunu benden neden istiyorsun? Yanında duran üç kadın daha var." Farhana, Wren ve Maren'i işaret ediyorum. Üçünün de ağzı açık kaldı. "Onlardan birine sor."

Sienna tam beş saniye boyunca şaşkın şaşkın bana bakıyor, sonra yavaşça arkasını dönüp gruba bir şeyler söylüyor. Hepsi sıraya giriyor, sandalyelerin etrafında dolaşıyor ve arka tarafa yakın bir yerde toplanıyorlar. Sessiz, garip bir ortam ve bana deşifre edecek kadar önemsemediğim bakışlar atıyorlar.

Ellerimi Klein'ın omuzlarına bastırıyorum ve ayağa kalkmak için itiyorum. "Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldanıyor. "İşte benim kızım."

Övgüsü yanaklarımın kızarmasına neden oldu. *Onun kızı*. Ben bu muyum? Klein'ın kızı mı?

Ona göz kırpyorum, sonra gelin partisine katılıyorum. Maren gelin rolünü oynuyor. Raelynn bizi sıraya dizdi. Ben sondan ikinciyim, olmam gerektiği gibi. Bize ne zaman gideceğimizi söylüyor ve ben de sağdıç Tag ile birlikte koridorda yürüyorum. Shane gözüme takılıyor, bilerek utanç verici ama yüz ifadesi beni ürkütüyor. Kızgınlık bulacağımı sandığım yerde sadece şaşkınlık vardı.

Prova devam ediyor. Kız kardeşimin gözlerinden fırlayan ölüm

ışınlarına rağmen, onun dublörü olmadığım için son derece memnunum.

PROVA YEMEĞİ, THE PEPPER'DAKİ ÖZEL YEMEK SALONUNDA DÜZENLENECEKTİR.

Beach Club. Gelin partisindeki diğer hanımların yanına yerleştirilmiş olmama rağmen, Klein'ın yanında kendime bir yer açtım. Sienna, Klein'ın yanındaki yerimden ağzıma pırasa ve patates çorbası kaşıkladığımı görünce bana pis bir bakış fırlatıyor. Onu görmezden geliyorum.

Benden memnun değil mi? Bil bakalım ne oldu? Şu anda ben de onunla mutlu değilim.

Tatlı, beyaz ve bitter çikolatalı mus ve isteyenler için kahve servis edilir. Yarının büyük bir gün olduğunu unutan ya da umursamayanlar için bir tepsi espresso martini servis edilir.

Sienna oturuyor, ayaklarını Shane'in kucağına dayamış. Yirmi dakika ara verip yirmi dakika buzlanma yapıyor. Bu onun izin zamanı.

Tag masanın aşağısından bana bakıyor, martini kadehini kadeh kaldırır gibi kaldırıyor. "Paisley, baş nedime konuşmanı hazırladın mı? Seni uyarmalıyım, benimki muhteşem olacak. Sana gününü göstermeyi planlıyorum."

Oh. Kahretsin.

Konuşma.

Konuşma!

Aklımdan mı çıktı yoksa bilinçaltım bilerek mi gömdü? Her iki durumda da, bir konuşmam yok. Bir konuşmanın başlangıcına bile sahip değilim. Bu nedenle, çift hakkında söyleyecek tek bir güzel şeyim var mı bilmiyorum.

Klein aramızdaki mesafeyi kapatıyor, dudakları kulağıma değiyor. "Yüzün şu anda düşündüğün her şeyi ele veriyor."

Gözlerimdeki paniği zorluyorum. Gergin elmacık kemiklerimdeki kızgınlığı.

Kahve fincanımı havaya kaldırarak sahte bir kabadayılıkla, "Muhteşemliğinizi görüyorum ve size bir olağanüstü yükseltiyorum" diyorum.

"İyi iyileşme," diye mırıldanıyor Klein.

Tag göz kırpmıyor. "Yarın kimin kazanacağını öğrenmemiz gerekecek, değil mi?" İçiyor. Ben kahvemi yudumluyorum.

Konuşma devam ediyor. Ama Sienna? Bakışları kurnazlaşıyor. Saçmaladığımı biliyor.

KLEIN SIENNA VE BENİ EVE BIRAKTI, GIDERKEN BIZE EL SALLADI.

garaj yolunun dışında. Nautilus'a geri dönüyor ve sarhoş sağdıçları topluyor. Ve en sarhoş olan damadı.

Saat geç oldu, gece yarısına yaklaşıyoruz. Geveze böceklerin sesleriyle yoğunlaşan hava, artık sadece ikimiz olduğumuz için garip bir hal alıyor.

"Ee," diye başlıyorum ilk merdivenden inerken. Elimde başka bir şey yok. Bu akşamki boktan şov üzerinde anlamlı bir etkisi olabilecek söyleyecek hiçbir şeyim yok. "Bileğinin daha iyi olmasına sevindim. Yarın da topuklu ayakkabı giymeyi düşünüyor musun? İhtiyacın olursa belki şık bir babet ya da sandalet bulabiliriz-"

Sienna, benden bir adım daha yüksekte, tahta korkuluklara tutunmuş, bana doğru dönüyor. Ayın ışığı sarı saçlarından yansıyarak ona ruhani bir nitelik kazandırıyor. En azından kısmen iyileşmiş gibi görünmesine rağmen sol ayağını tercih ediyor. "Paisley, konuşmamız gerek."

Başımı salladım. "Evet," diye kabul ediyorum. Söylemem gereken, içimi dökmek istediğim o kadar çok şey var ki. Belki bu gerçekleştiğinde, ilişkimiz üzerinde çalışabiliriz. Onu geliştirebilir ve daha da güçlenebiliriz.

"Yarınki törenin bir parçası olman gerektiğini düşünmüyorum." İfadesi nemli havada asılı kaldı.

"Ben... Sen... Ne?"

İç çekiyor. "Şimdi anlıyorum ki senden nedimem olmanı hiç istememeliydim. Aptallık ettim."

Ben olsam aptal kelimesini kullanmazdım. Aptalca, belki. Düşüncesiz, kesinlikle.

"Sienna, sence de vuruş sırasını değiştirmek için biraz geç değil mi?"

"Bunun işleri karıştıracığının farkındayım, evet. Ama damada karşı bir şeyler hissediyorsan yanımda durmana izin veremem."

Bakışlarım kaya gibi sert, bakışlarım onun beynine girmeye çalışıyor. Daha önce hiç biriyle aynı dili konuşmamış ve tüm kelimelerin onlar için benden başka bir şey ifade ettiğini hissetmemiştim.

"Shane'i unutmadığımı mı düşünüyorsun?" Şimdi kekeliyorum.

"Prova sırasında yerime bile geçemedin."

"Çünkü ben istemedim! Çünkü en başta düğününde olmamı hiç istememeliydin. Bu çok *garip* Sienna. Aklından ne geçiyordu?"

Sienna göğsünü avuçlayarak başını geriye atıyor. "Ablamın düğün günümün bir parçası olmak isteyebileceğini düşündüğüm için özür dilerim."

"Eski sevgilimle," diyorum yavaşça, inanamayarak. Gerçekten bu kadar mı habersiz? "Onu unuttuğunu sanıyordum."

"Ben onu aştım." Burnumun kenarını sıkarak yıldızlı gökyüzüne bakıyorum ve en başından beri onunla nasıl birlikte olduğumu düşünüyorum. "Onu çok uzun zamandır unuttum."

"O zaman Klein'ı buraya getirmenin sebebi ne?"

"Neden erkek arkadaşımı senin düğününe getirdim?"

"Hayır," diye başını sallıyor. "Neden düğünüme sahte bir eş getirdin?"

Çenesi yukarı kalkıyor, büyük sırrımı öğrendiği için kendinden çok memnun. "Nereden bildin?"

"İnkâr bile etmeyecek misin?"

Omuz silkiyorum. "Ne anlamı var ki?"

"Birlikte çalıştığım kadınlardan biri bugünkü paylaşımını grup mesajımıza gönderdi. Fotoğraftaki dövmenizi tanıdım. Sonra hesabın geri kalanına baktım ve gördüklerime inanamadım."

Sessiz kalıyorum. Söyleyecek ne var ki?

"Shane'i kışkırtmak için Klein'ı işe almış olmalısın. İkiniz çok *ateşlisiniz*. Birbirinizin her yerinde. Birbirinizi izliyorsunuz. Fısıldaşıyor ve gülüyorsunuz. Klein oyunculuğa başlamak isteyebilir."

"Sienna, ben-" Bekle. Bunun zamanlamasında bir tuhaflık var. "Tüm bunları provadan önce biliyordun, yine de benden senin yerine geçmemi mi istedin?"

Kendini beğenmiş bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Bu bir testti. Geçtiniz. Ya da başarısız oldun, nasıl baktığına bağlı."

Sienna'yı hiç bu kadar sinsi görmemiştim. Sanki ele geçirilmiş gibi... ya da çaresiz. Ama ne için? "Shane'le pek ilgilenmiyorum."

"Koridorda yürüyüp onun yanında durma fikrini hazmedemedin. Çünkü ona değer veriyorsun."

O konuşmasını bitirmeden ben başımı sallamaya başlamıştım bile. "Evet, Paisley," diye ısrar ediyor.

Hiddetle, "Hayır, Sienna," diyorum. Hayal kırıklığı beni devirmekle tehdit ediyor ve benekleri görene kadar parmak uçlarımı gözlerime bastırıyorum. "Bunların hepsi çok aptalca Sienna. Benden düğününde yer almamı istememeliydin. Kabul etmemeliydim. Geriye kalan her şey ayrıntı."

"İstemediğim ayrıntılar." Sienna sahanlığa doğru adım atıyor. Kısa bir süre arkasına bakmadan önce kapıya kadar geliyor. Ağzı konuşacakmış gibi açılıyor. Tereddüt ediyor. Ağzı kapanıyor. İçeri giriyor.

Ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ne yapacağımı.

Adada bulunma sebebim ortadan kayboldu.

BÖLÜM 40

Klein

"NE DEMEK İSTEDİĞİMİ ANLIYOR MUSUN, DOSTUM?" SHANE SORUYU YAVAŞÇA Üçüncü kez.

BMW'ye karşı Mercedes'in motorunun mırıltısı umurumda mı? Bir nebze bile değil ama "Evet, ne demek istediğini anlıyorum." diyorum. Konuşmasını kesmesi için her şeyi yaparım.

Evinin önünde duruyoruz. Golf arabasından kayarak iniyor, Oliver'ın yapmayı sevdiği balçık gibi yavaş ve yapışkan.

Shane yürümek için yüzde elli çaba gösterir, sonra denemeyi bırakır ve uzanır.

Açık olmak gerekirse, Shane'den hoşlanmıyorum. Hiç sevmedim ve bu hafta boyunca da bu his devam etti. En iyi tahminim, ondan asla hoşlanmayacağım.

Sorun değil. İnsanlar her zaman birbirini sevemez.

Ancak bu adamla vakit geçirmektense yontulmuş bir kül blok duvarla vakit geçirmeyi tercih etmem, onu kiraladığı evin önündeki çakılların üzerinde yatarken bırakacağım anlamına gelmiyor. Yine de itiraf etmeliyim ki, şu anki pozisyonu ona yaklaşıyor.

Kollarımı koltuk altlarından geçirip onu kaldırdım. "Hadi, salak." Fırsatım varken ona bir iki isim takmadan duramıyorum. Bunu ona ayıkken de söyledim ama bu şekilde yüzündeki o şişmiş ifadeyle uğraşmak zorunda kalmıyorum.

Onu içeri çekiyorum, ama sadece oturma odasındaki kanepeye. Onu yatağına yatırıp sıcak süt ve masal anlatacak kadar nazik değilim. Hayır.

Paisley hakkında kötü konuştuğunda.

Kanepeye oturmuş, göz kapakları yarı açık bir şekilde odaya bakıyor.

Başını kanepeye yaslamış, bakışlarını tavana dikmiş. "Birinin değişebilmesi oldukça korkutucu, değil mi? Sanki... sanki... aynı kalmayı bana borçluymuşsun gibi." Parmağını burnunun altında gezdirip kokluyor. "Yem ve anahtar, ama tersi."

Düğün öncesi gerginliği bu adamı yakalamış ve kancalarını takmış olmalı. Ancak, onun terapisti olmakla ilgilenmiyorum. Buradan gitmek için sabırsızlanıyorum. Paisley beni bekliyor ve eğer bu gece de dün geceki gibi biterse, bu ona ellerimi sırtında gezdirip dilimle dövmesinin izini sürmeyi ne kadar çabuk takıntı haline getirdiğimi gösterme fırsatı anlamına geliyor. Bu benim yeni favori eğlencem ve yoluma çıkan herkesi yok edeceğim.

"Evet, insanların onları tanıdığınızı sandığınız anda değişimleri çok garip. Sienna'ya olanlar için üzgünüm ama-"

Shane tek gözüyle bana bakıyor. "Paisley. Sienna değil." Tamam, şimdi dikkatimi çekti. "Peki ya Paisley?"

Ellerini havaya kaldırıyor ve kucağına düştüklerinde yere yığılıyor. "O farklı. O artık *eğlenceli*. *Eğlenceli*. Ben onunla birlikteyken bunların hiçbirisi yoktu. *Oradaydı* ama renkli bir şey değildi. Arka plandaki bir insandı. Daha fazlasına ihtiyacım vardı." İç çekiyor. "Ve şimdi o *daha fazlası*."

Yaptığı her açıklamaya karşı çıkabilirim. Onunla çelişen örnekler verebilirim. Ama sonuçta o çok sarhoş ve ne düşündüğü umurumda değil. "Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz," diye dostane bir teklifte bulunuyorum.

"Hatırlamalısın," diye ısrar ediyor Shane. Sivri parmağını kaldırıyor ve aramızdaki havaya saplıyor. "Onu o zamanlar da tanıyordun. Muhtemelen çok iyi değil."

Elimin bu aptalın kafasının yan tarafına çarpmasını duymak tatmin edici olurdu ama bu bizi bir yere götürmezdi. Kalem kılıçtan daha güçlüdür, bu yüzden sözlü bir saldırının fizikselden daha kalıcı olduğu sonucu da çıkmalı. Shane'in önündeki sehpa oturuyorum. Bok gibi görünüyor. "Eski sevgilisi olarak Paisley'i olduğuna inandığın kişi olarak hatırlamak senin hakkın." Bu aptalın sandığı gibi biri değildi ama konudan sapıyorum. "Ve Paisley'nin de gerçekte olmak istediği kişi olmaya hakkı var. Onu nasıl algıladıysan öyle hatırlayacaksın. O da istediği kişi olma yolunda istediği kişi olmaya devam edecek. Anladınız mı?"

Shane'in gözleri kapanır. "Çamur gibi temiz."

Onu kanepesinde bıraktım, muhtemelen bayılmıştı. Zaten iyi bir insan gibi davrandım. İçeri girmesini sağladım ama sabah yanağında çakıl izleriyle uyansaydı muhtemelen çok ihtiyacı olan bir dilim mütevazı turta ikram edilirdi.

Mesele şu: Paisley ile üç yıl boyunca çıkan şanslı piç ben değildim ve onu ondan çok daha iyi tanıdığımı hissediyorum. Paisley hiçbir zaman sadece *orada değildi*. Shane bunu göremeyecek kadar sığ ve bencil biriydi. Paisley arka plandaki bir karakter değildi. O lanet olası hikayenin tamamıydı. Karmaşık bir olay örgüsü, alt olaylarla örülü. Sürükleyici bir ana karakter. Değişen hedeflerle karışık iç çatışma.

Shane asla onun hikayesini okuyacak kadar erkek olmadı.

Ama ben? Kendimi kaptırdım. Yavaşça dalmayı bırakın, sayfalarında çoktan kayboldum. Daha ilk sayfada, ilk cümlede bağlandım.

Favori bir kitabım var mı?

Elbette. Paisley Royce'un hikayesi.

Ve sonsuza dek mutlu bir sonla bitmezse lanetleneceğim.

PAISLEY BENİ BEKLİYOR. YATAĞIN ORTASINDA BAĞDAŞ KURMUŞ,
Benim gri jarse tişörtümü giyiyor. Prova yemeğinde yaptığı makyajdan arınmış yüzü, gece kullandığı nemlendiriciyle nemli.

Ellerim ona dokunmak, onu yastıklara yaslamak ve boğazının çukurunu öpmek için ağrıyor. Yüzündeki ifade arzularıma ara vermemi söylüyor.

"Sorun nedir?" Ayakkabılarımı çıkarıp kapının yanına tekmeleyerek soruyorum.

Paisley burnunu çekiyor. "Kiteboard'u tekrar denemek istersen, yarın iyi bir gün olabilir. Görünüşe göre müsaitim."

Yatağa yerleşiyorum, bir bacağımı büküp diğerini yere doğru uzatıyorum. "Ben gittikten sonra Sienna'ya bir şey mi oldu?"

"Öyle de denebilir." Paisley güvensizlik dolu bir nefes verdi. "Beni bugün partisinden kovdu."

Başımı geriye attım. "O... Ne?"

Paisley ellerini kucağında kavuşturmuş, diğer başparmağıyla bir elinin üst kısmını ovuşturmaya başlıyor. "Ben de neredeyse aynı tepkiyi verdim."

Ellerine uzanıyorum, onun için burada olduğumu bilmesini sağlamak için nazikçe sıkıyorum. En başta bu düğünün bir parçası olmak istememişti, ama cesaretini topladı ve buraya geldi, sadece kovulmak için mi?

"Ne oldu?" Temkinli bir şekilde soruyorum.

"Sienna hâlâ Shane'e karşı bir şeyler hissettiğimi düşünüyor." Gözlerini deviriyor. Ben de gözlerimi deviriyorum ama içimden.

"Dürüst olacağım, bu hafta ilişkimizi satarak çok iyi bir iş çıkardığımızı düşünüyorum."

"Sienna hesabını gördü. İlişkimizin sahte olduğunu biliyor." Paisley'nin gözleri benimkilerle buluşuyor ve bu itiraf karşısında telaşlanıyor. "Ya da öyleydi zaten. Her neyse. Bilmiyorum."

"Öyleydi," diye onaylıyorum.

Gülümsemesi küçük ama orada. Aynı zamanda minnettar ve rahatlamış. "Sienna'nın yaptığı şey hakkında ne hissediyorsun?"

Yanakları kirpi balığı gibi havayla doluyor ve gürültülü bir nefesle dışarı veriyor. "İlk başta kızgın hissettim. Öfkeliydim. "Bu *ne cüret? Buraya gelmek için neler çektiğimi biliyor musun?* Sonra bu his azaldı ve üzgün hissettim."

"Kız kardeşinin düğününü kaçıracağın için mi?" Kaçıracak mı? Gelin partisinden atılman düğünden de men edildiğin anlamına mı geliyor? Hiçbir fikrim yok ve şu an sormak için doğru zaman değil. Şu an dinlemek için.

Paisley başını sallar. "Belki bir dereceye kadar, ama tam olarak değil. Daha çok, ailemin kendilerine söyleneni tam olarak yapmayan birini ne kadar çabuk dışlayabildiğine inanamıyorum. Sonra düşünmeye başladım ve bunu sadece bana yaptıklarını fark ettim. Babamın izinden gitmesini ve mezun olduğu okula gitmesini beklediği kişi bendim, şirketinin başına geçmesini istediği kişi bendim. Sienna onun dediklerini yapmamı bekliyordu, hem de hiç soru sormadan." Paisley iki kez gözlerini kırıştırıyor ve bakışlarını kaldırıp gözlerimle buluşana kadar yorgana bakıyor. "Neden? Neden ben? Babam annemi aldatarak ve sonra da gerçeği ondan saklamamı isteyerek çok kötü bir şey yaptı. Ve bunu yapmam için bana yalvarmadı. Bana *talimat verdi*. Bir kez konuştuğunda benim de ona uyacağımı varsaydı. Bir emir gibi."

Ben de Paisley'nin şu anda bulunduğu yerdeydim, sevdiklerimin kusurlarının gerçekliğine bakıyordum. Hiç kimse mükemmel değildir, ancak birinin kusurları

zarar verir, onları sevdiğinizde biraz daha fazla acıtır.

"Paisley, ailenizi bu konuda somut fikirler oluşturacak kadar iyi tanımıyorum, ama işte iki sentim: bazı insanlar doğuştan manipülatördür ve bazen niyet kötü niyetli değil, alışkanlıktır." Başını sallıyor ve ben de bunu devam etmek için izin olarak kabul ediyorum. "Ayrıca, kendi eksikliklerini göremeyen bazı insanlar vardır. Bazı insanlar onlara narsist der, bazıları narsist eğilimleri olduğunu söyleyebilir ya da basitçe bencil olarak adlandırılabilirler."

Paisley şaşkınlıkla bana bakıyor. "Bütün bunları nereden biliyorsun?" "Kitabım için araştırma yapıyorum. Sonunda bana da çok yardımcı oldu."

Mutlu olmayan bir şekilde gülümsüyor. "Görünüşe göre bilginizden faydalandım."

"Karaya çıktıktan sonra arabada sahile doğru gittiğimiz zamanı hatırlıyor musun? Seni sırtıma alıp bu adadan yüzerek çıkaracağımı söylemiştim. Teklifim hâlâ geçerli."

Ayağa kalkıyor, bacaklarını açıyor ve ağırlığını dizlerine veriyor. Kollarını boynuma doluyor ve beni kendine çekiyor. Burnumu boğazının dibindeki boşluğa sokup derin bir nefes alıyorum.

"Harika kokuyorsun."

"Tarif et, Wordsmith. Nasıl kokuyorum?"

Tenine doğru inliyorum, ses yankılanıyor. "Benimmişsin gibi kokuyorsun."

Topuklarının üzerine oturup gözlerimin içine bakıyor. "Ben senin miyim?"

Güzel gözleri, kalp şeklindeki yüzü, güneşten benek benek olmuş çilleri beni benden alıyor. Bu kadın, *bu kadın*.

"Buraya pasta için geldim diye şakalaşıyoruz, değil mi?" Başını sallıyor, bekliyor.

"Paisley." Parmaklarım saçlarının arasından geçip ensesine dolanıyor. İşte başlıyoruz. "Sen pastasın. Senin için buradayım. Zor zamanlarında yanımdayım ve sen bir insan olarak büyürken yanımdayım ve seni bilmem ama tüm bu sahte flörtler iner inmez sahte gelmeye başladı."

Paisley'nin yüzüne, penceremizin dışındaki okyanusun üzerindeki öğle güneşine rakip olabilecek bir gülümseme yerleşiyor. "Klein," diye nefes alıyor adımı. "Keşke zihnimi açmanın ve geçen haftaki düşüncelerimi okumana izin vermenin bir yolu olsaydı. Kalbime ne kadar mükemmel bir şekilde girdiğini görürdün." Paisley öne doğru eğilip alnıma bir öpücük konduruyor. "Hikâyecî zihnini seviyorum,

Canlı hayal gücün, bir durumu olduğu gibi kabul etmek yerine onu nasıl gördüğün ve nasıl kurcaladığın." Dudakları aşağıya, göğsüme doğru iniyor ve boşluğun ortasına bir öpücük konduruyor. "Kalbin çok büyük Klein ve benimle çok ilgileniyorsun. Benim köşemde olmakla. Yeterince zaman geçmiş gibi görünmüyor ama hiç kimsenin bana olan yatırımını seninkini hissettiğim gibi hissetmemiştim." Ayağa kalkıyor, dudakları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Ve bu ağız." Dalarak beni kısa bir süre öpüyor ve daha fazlası için yalvarmamı sağlıyor. "Bu ağız anlatmaya başlamayayım bile. Büyük, güzel şeyler söylüyorsun ve beni daha da büyük ve güzel hissettiriyorsun."

Öne doğru itiyorum, dudaklarını yakıcı bir öpücükle yakalıyorum. "Bu ağız mı?" Alt dudağını alaycı bir şekilde ısırarak soruyorum.

"Evet," diye inliyor.

Tek bir hareketle bizi ters çeviriyorum, o da bana sarılıyor.

Paisley şaşkınlıkla göz kırptırıyor, kendine geliyor ve sonra şortuma uzanıp düğmelerini açıyor ve beni dışarı çekiyor. Dizlerinin üzerinde doğruldu, büyük beden gömleğimi vücudundan kaldırdı ve ben de iç çamaşırını kenara ittim. Beni girişine yerleştirerek, aşağı doğru eğildi.

"Ahh," diye nefes alıyor, sanki olduğu yerde olmak rahatlatıcıymış gibi.

Benim için bu sadece bir rahatlama değil, tüm dünyam. Bu duygu sağanağı ne anlama geliyor? Bu büyük L kelimesi mi, henüz hissetmemem gereken bir duygu mu, çünkü yeterince uzun zaman geçmedi mi? Kime göre yeterince uzun? İki hafta önce, bir yabancıyı kurtarmak için hayatını riske atan bir adam hakkında bir makale okudum ve günün geri kalanında bir insanın böyle bir şey yapmak için nasıl temel bir insanlık sevgisine sahip olması gerektiğini düşündüm.

Eğer bu doğruysa, neden Paisley'i şimdiden sevemiyorum? Ona aşık olamıyorum? O yabancı değil ve sadece şu anda onun bedeninin içinde olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum. Sevişmemiz onun içime girmesini gerektirmiyor ama yine de o orada, göğsümün ortasından uzuvlarıma kadar içime sızıyor. Paisley'nin tonları, baştan sona.

"Ace," diyorum ve o da başını sallıyor.

"Biliyorum Klein," diye başını sallayarak bedenini kaldırır. "Biliyorum." Batıyor. "Henüz değil, tamam mı?" Kalçalar yuvarlanıyor. Yumuşak inlemeler.

"Benimle birlikte yuvarlan," diyorum ve göğsüme uzanıyor, saçları yüzüme yayılıyor.

Sırt üstü yatana kadar dönüyoruz. Bacaklarını omuzlarımdan üzerinden geçirip içeri giriyorum, kalçalarını kavrayıp hızımı artırıyorum. Baş geriye eğildi, ağız açıktı.

"Paisley'm," diyorum, yaptığım şeyden keyif almasını izlerken.

"Klein'im," diye cevap veriyor ve kalbim bir konfeti topu gibi patlıyor. Biz kendi insanlarımız mıyız? Tabii ki öyleyiz. Ama birbirimize ait miyiz? Kesinlikle.

Başparmağımı kullanarak ortasına sıkı daireler çiziyorum. Gözleri üzerimde, sessizce paramparça oluyor. Onun boşalması benim boşalmamı tetikliyor ve ben de onun üzerine düşüyorum. Ben boşalırken tırnakları sırtımı hafifçe çiziyor.

"Unuttum," diye hayıflandım. "Prezervatif." Her şey çok ani oldu. Bunu düşünmemiştim bile.

"Merak etme," diye mırıldanıyor Paisley, elleri saçlarıma doğru ilerliyor. "Doğum kontrol hapı kullanıyorum. Ayrıca, biliyorsun, artık beraberiz, yani..."

Vücudunda asla geri istemediğim tişörtlere karşı sırtıyıyorum. "Erkek arkadaş avantajı mı?"

Yumuşak kahkahası üzerime süzülüyor. "Evet."

Kalkıp ikimizi de banyoya götürüp temizlenmem gerektiğini biliyorum ama Paisley ile ilgili her şey o kadar sıcak ve davetkâr ki burada bir dakika daha kalmak istiyorum.

"Şey hakkında," diye duraksıyor Paisley. Başımı kaldırıp ona bakabiliyorum. "Sana karşı hislerim çok güçlü. Ama bu hafta üzerimde çok fazla yük var ve sana karşı hissettiklerimin kendine ait bir zamanı olmalı. Kendi yeri. Büyük kelimeleri başka duygularla paylaşmak istemiyorum. Bu mantıklı mı?"

Ulaştığım ilk noktaya bir öpücük konduruyorum, ki bu onun kalbi oluyor. "Toplam."

Ondan kayarak ayrıldım, yataktan kalktım ve ona elimi uzattım. "Seni bilmem ama ben duş almak istiyorum. Bana katılmak ister misin?"

Paisley beni takip ediyor, sanki gitmeme izin vermeyecekmiş gibi elimi tutuyor. Su ısındığında birlikte giriyoruz. Saçını yıkıyorum, daha önce hiçbir kadına yapmadığım bir şey. Bana ne yapacağımı, kafa derisine nasıl odaklanacağımı gösteriyor, saç uçlarına nasıl bakım yapacağımı öğretiyor.

Uzun bir gecenin ardından yorgun düşmüştük ama duşta birlikte olmak ve prezervatife ihtiyacım olmadığını bilmek bizi canlandırdı. Paisley arkasını dönüyor, bir ayağını gömme raflı koltuğa dayıyor ve poposunu bana doğru sallıyor.

Onu işaret ediyorum. "Siren."

Gülüyor, sonra sessizleşiyor.

Geldiğinde elimi ağzına doluyorum ve parmağımı ısırtıyorum.

Bu kadın.

Ona henüz ne söylememem gerektiğini biliyorum.

Bu yüzden, su bacaklarının arasındaki kanıtları yıkarken arkasını dönüp bana sarıldığında, içimden sessizce söylüyorum.

Kelimelerin gücüne inanan biri için bu üçünün üstün olduğunu itiraf etmeliyim.

Klein Madigon
@xleinthewriter

Küçükken birden fazla kalbim olduğuna inanırdım.
Bileğimde, kolumda, kulağımın önündeki uyluğumda,
boynumda. Bu yerlere dokundum ve birçok kalbimin attığını
hissettim. benim Parmaklarım.
Daha sonra bunların nabız noktalarım olduğunu öğrendim.
Bir çocuğun saf ve masum inancıydı bu. geride bıraktım.
Ta ki Onu. Onun bakışları altında,
benim müftüm! dışarı çıktım. Yıllar sonra
buradayım, bir kez daha çok kalbim olduğuna
inanıyorum.

Q 23

♥ 9k

↕ 25

BÖLÜM 41

Paisley

'ERKEK ARKADAŞ KLEIN'A UYANMAK TEK KELİMEYLE *MUHTEŞEM*.

Dün gece onu çok yormuş olmalıyım çünkü genelde benden önce kalkıyor. Bana kahve getirme ve sabahları ne kadar tembel olduğumu hatırlatma fırsatını asla kaçırmaz.

Göğsünün eşit aralıklarla inip kalktığı secde halindeki formuna bakıyorum. Sırt üstü yatmış, haksız uzunluktaki kirpikleri yanaklarını tozlandırıyor, ağzı hafifçe ayrılmış. Küçük bir doğum lekesi kaburgalarındaki bir deri parçasını karartıyor ve daha da küçük bir ben onun yanındaki manzarayı noktılıyor.

Bu adam hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Vücudunun haritasını çıkarmak, gıdıklanma noktalarını öğrenmek.

Ona olan tepkim çok güçlü ve kendime karşı dürüst olursam, ilk günden beri de öyle. Sadece on sekiz yaşındayken evime girdiği o ilk gece değil, altı hafta önce onun barına yanaştığımda da öyleydi.

Sadece incinmiş duygular beslediğim için miydi? Hiç sanmıyorum. Geriye dönüp baktığımda, o anda göremediğim şeyi görüyorum. Ona güçlü tepki veren sadece ben değildim, ruhumdu.

Ruhum Klein'ı istiyor.

Bedenim mi? Bu belli.

Peki ya kalbim?

Geçmişte berbat bir yargıç oldum, babamın neredeyse karbon kopyası olduğu halde Shane'i seçtim. Klein'ın ne Shane'e ne de babama benzediğini biliyorum.

Kalbimin derinliklerinde ve sıgılıklarında bu gerçeği biliyorum.

Kalbim onun ellerinde
güvende. Ne büyük bir
rahatlama. Ne büyük bir
mutluluk.

Yatağımdaki yakışıklı adama son bir kez özlemle baktıktan sonra yorganın altından sıyrılıp bornozumu alıyorum. Belime bağlayıp telefonumu alıyorum ve parmak uçlarımda yatak odasından çıkıyorum.

Ev sessiz. Henüz erken, güneş gökyüzüne tırmanmaya yeni başlıyor. Birden annemle konuşma isteği duydum. Ona bir mesaj gönderdim.

Uyanık mısın?

Mutfakta kahve içiyor. Buraya gel.

Pijamalarım ve bornozumla golf arabasına atlayıp annem ve Ben'in evine kadar olan kısa mesafeyi gidiyorum.

Kapıyı çalmadan içeri girdim. Annem mutfak adasında oturuyor, lavanta rengi ipek bir bornoz giymiş ve elinde bir fincan kahve var.

"Merhaba anne," diye selam veriyorum.

"Günaydın." Kahve makinesini işaret ediyor. "Kendine bir fincan yap."

Söylediğini yapıyorum ve işim bittiğinde adada ona katılıyorum.

"Peki... Sienna'yla konuştuğun mu?"

Kahve fincanının kenarından bana bakıyor ve başını sallıyor. "Dün gece geç saatte beni aradı. Geceyi Shane'le geçirmek için yola çıkmıştı."

"Eminim bu onu memnun etmiştir," diye homurdandım.

Elindeki kahve fincanını masaya bırakıyor. "Gerçek konuşma, Paisley?" Bir kaşımı çattım. "Bunu kaldırabileceğinden emin misin?"

Bu ailede gerçek konuşmaktan başka her şey var.

Annem sorumu duymazdan geliyor. "Sienna bana Klein'dan bahsetti." Harika. Tek kelimeyle harika. Bu haftaki onca çalışma bir hiç içindi.

Saçlarımı omzumun üzerinden atıyorum ve Klein'ın vücut yıkamasının kokusu üzerime siniyor. Aileme ne olursa olsun, bu hafta boşuna geçmedi. Adadan ayrılana kadarki kırk sekiz saat ne kadar dağınık geçmiş ya da geçecek olursa olsun, bu hafta sonu benim ve Klein'ın ilişkisinin başlangıcıydı. *Gerçek* ilişkimizin.

"Klein ve ben çok geleneksel bir şekilde başlamamış olabiliriz anne, ama artık aramızda sahte olan hiçbir şey yok. Aslında-"

Annem avucunu kaldırıyor. "Bana söylemek zorunda değilsin. Benim gözlerim var. Birbirinize ne kadar aşık olduğunuzu görebiliyorum."

Ağzımın bir köşesinde bir gülümseme beliriyor. "Öyle mi?"

Yavaşça bir kez başını sallıyor. "Evet. Sana kafayı takmış durumda. İyi anlamda." "Ben de ona takıntılıyım."

"Evet, öyle. İyi hissettiriyor, değil mi?"

Kahvemi yudumlarken, "Ben hakkında böyle mi hissediyorsun?" diye sordum.

Ben'den bahsedince annemin gözleri p a r l ı y o r . "Ah, evet. Evet, evet. O..." Kelimeyi arıyor. "Her zaman istediğim her şey."

Destek olmak için başımı sallamaya çalışıyorum, ancak annemin bu sözleri söylediğini duymak ve bunların babamla ilgili olmaması garip geliyor. Öyle olması gerektiğini düşündüğümünden değil, sadece garip.

"Sienna sana beni düğününden kovduğunu söyledi mi?"

Annemin yüzünde kızgınlık ifadesi beliriyor. "Evet. Ve ona bunu yapmasının yanlış olduğunu söyledim."

"Yaptın mı?"

"Elbette Paisley." Şaşkınlığım onu şaşırtmış gibi bana bakarken kaşları ortada birleşiyor.

"Sienna'nın yanlış yapamayacağını düşünme eğilimindesin." Kaşlarını çatıyor. "Bu doğru değil."

"Sienna'nın eski sevgilimle çıkmasının sorun olmadığını düşündün. Onunla nişanlanmasının sorun olmadığını düşündün. Benden bekârlığa veda partisini düzenlememi istemenin kabul edilebilir olduğunu düşündün."

Annem sandalyesine geri oturdu. "Tatlım, ne düşündüğümü bilmiyorsun. Bana sormadın."

"Sana şimdi soruyorum."

"Bu seçimin tuhaf olduğunu düşündüm ve Sienna'ya sorduğumda senin için sorun olmadığını söyledi. Hatta onun adına mutlu olduğunu bile söyledi. Dürüst olmak gerekirse, ailemizde o kadar çok karışıklık olmuştu ki rahatlamış hissettim. Çocuklarımla hayatında daha fazla acıyla uğraşmak istemedim. Ama," diye iç geçirdi, parmaklarını saçlarında gezdirerek, "zorlamalıydım. Seni aramalı ve açıkça sormalıydım. Bu konuda baskı yapmadığım için üzgünüm Paisley. Keşke umursamaz tavrına daha dikkatli baksaydım."

Nefesim boğazımda düğümleniyor. Özür mü? Annemden mi? Bu gerçek mi? Tek parmağını kaldırdı. "Ancak, neden daha önce konuşmadın, Paisley? Neden Sienna'ya onun ilişkisinden rahatsız olduğunu söylemedin?"

Derin bir nefes çekiyorum. "Bu ailede sesimi yükselttiğimde kovuluyorum."

"Babanızdan, üniversiteden ve kariyer seçiminizden mi bahsediyorsunuz?"

"Evet, ama bundan daha fazlası var. Sonunda sana babamın seni aldattığını söyledim ve bu ailemizi parçaladı. Sienna ve Spencer beni suçladı anne. Bu onlarla olan ilişkiimi etkiledi."

Tartışmaya başladı ama ben sözünü kestim. "İkisi de bana hiçbir şey söylememiş olmayı dilediklerini söylediler. Yıllardır bunun suçluluğunu taşıyorum. *Yıllardır*. Sienna bana Shane'le karşılaştığını söylediğinde ve sesindeki mutluluğu duyduğumda onu inkâr edemedim. *Yapamadım işte*."

"Suçluluk güçlü bir duygudur. İnsanların her türlü şekilde davranmasına neden olabilir. Hatta bir kadının ayrılmaya hazır olduğu mutsuz bir evlilikte yıllar sonra bile kalmasına neden olabilir."

Parmaklarım fincanımın etrafında sıkılaşıyor. "Diyorsun ki-"

Başını sallamaya başladı bile. "Gerçeği söyleyerek babanla aramızı bozmadın. Aksine, bana uzun zamandır istediğim çıkışı verdin."

"Ama... ama..." Kekeliyorum, cümle kuramıyorum.

"Kardeşlerinle konuşacağım, tatlım. Senin suçlanmadığını bilmelerini sağlayacağım." Bir elini benimkine doladı. "Bu yükü bu kadar uzun süre omuzladığın için üzgünüm."

Bir değil, iki özür mü? Bu konuşmadan ne anlam çıkaracağımı bilemiyorum.

"Ve," diye devam ediyor, "ne olursa olsun, Sienna dışında kimse Shane'e karşı bir şeyler hissettiğine inanmıyor. Ve sadece o inanıyor çünkü Shane'in seni burada Klein'la görmek için mücadele ettiği gerçeğini kabullenemiyor."

"Babam da seni Ben'le görmeye dayanamıyor."

Gözlerini deviriyor. "Bunu daha fazla belli edebilir miydi?"

Annemin saygısızlığına bir kahkaha atıyorum. Eski gerçeklerle dolu bu atmosferde ihtiyacım olan küçük bir komedi rahatlaması.

"Bir gün," diyor annem, kahve fincanını alıp dudaklarına götürerek, "baban ve ben oturup kalpten kalbe konuşacağız, ama o gün bugün değil." Lavaboya doğru yürüyor ve kahve fincanını duruluyor. "Kulübe gidip tören için hazırlanmaya başlamak üzere üstümü değiştirmem gerekiyor. Makyaj ve saç ekibi birazdan gelecek ve ilk ben kalkacağım."

Bu aile anısının bir parçası olamayacağımı bildiğim için içimde bir acı ve bir tutam kıskançlık hissediyorum. Bundan mahrum bırakıldım.

Annem beni hızlıca kucaklıyor, bu da beni şaşırtıyor. Fiziksel dokunuş onun son sevgi dilidir.

"Her şey yoluna girecek," diyor ve çeneme vurarak beni daha da şaşırtıyor.

Bir anı zihnimin önünde kıpırdanıyor ve soruyorum, "Bu rastgele olacak ama şu Halston şal elbiselerden hala var mı?"

Kaşları çekiliyor. "Bu rastgele. Ve evet, biliyorum."

"Bir tanesiyle ayrılmak ister misin?" Halston ve annesinin hikâyesini kısaca özetliyorum. "Klein'la şu anda birlikte olmamızın nedeni muhtemelen Halston'dır. Her şey onun fikriydi."

"Bu çok hoş bir jest. Sana bir elbise göndermekten mutluluk duyarım." "Teşekkürler anne."

Arabayla sessiz bir eve dönüyorum. Kahve demlenmiş ama büyükannem mutfakta ya da oturma odasında değil. Sienna burada değil ve genç oğlanlar öğlene kadar uyuyacaklar.

Boş günümde ne yapacağım? Zamanımı nasıl dolduracağım?

İçimde huzursuz bir enerji dalgalanıyor. Çok yakında Bald Head Adası arka planda kalacak, hayallerimdeki ve anılarımdaki yerini alacak.

Yatak odamıza girdiğimde Klein gözlerini açıyor. "Hey," diyor o kalın, seksi sabah sesiyle. "Tembellik moduna ne oldu?"

"Erken uyanan ve canı hangi hayvanı isterse ona dönüştüm" - seçenekler zihnimde yarışıyor - "sahilde yürümek."

"Martı." Klein elini yatağa dökülmüş saçlarında gezdirir.

Üzerine atılma dürtüsüne direnerek kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. Arzuma boyun eğersen sahilde sabahın erken saatlerinde yapacağım bir yürüyüş yok olacak. "Martı. Benimle gelmek ister misin?"

Klein kendini yataktan kaldırdı.

"Bu örtülerin altından çıkma yeteneğinizden ısrarla etkilendim."

Klein banyoya giderken bir öpücük için durur. "Diğer numaralarımı görene kadar bekle."

Dişlerini fırçalıyor, sonra tişörtünü giyiyor. Evden çıkarken iki kahve hazırlıyoruz ve sonra sahildeyiz, ayak parmaklarımız ıslak kumda kıvrılıyor, köpüklü su ayak bileklerimizde çıtırdıyor.

El ele tutuşuyoruz ve yürürken onun yanına sokuluyorum. Alışılmadık derecede sessizdi, ben de "Ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Burada sadece kırk sekiz saatimiz kaldı. Çılgın bir hafta geçirmiş olmama rağmen burayı geride bırakmayı bekliyorum ve bu hiç de hoş bir duygu değil. Tıpkı dediğin gibi. Burası sihirli bir yer. Ayrılacağım için üzülüyorum."

Elini sıktım. "Her zaman geri gelebiliriz. Belki bir dahaki sefere düğün saçmalıkları olmadan."

Kısa bir süre duruyor, kenetlenmiş ellerimizi döndürerek beni göğsüne doğru çekiyor. O kadar mutlu görünüyor ki, tek düşünebildiğim *gözlerine o bakışı yerleştirmek*. Klein'ı mutlu etmek ne zaman her şeyden önemli oldu? Sürekli olarak benim yanımda olması ve aileme karşı kendimi savunmam için gereken desteği vermesi arasında bir zamanda.

Yeşil gözlü bakışları ısınıyor, çenesi düşüyor ve ağzı benimkine doğru eğiliyor. Acı kahve ve soğuk nane aromaları dillerimizde dönüyor, dudaklarımız birbirine teslim oluyor.

İnanılmaz kokuyor ve tadı muhteşem. O kadar yakışıklı ki göğsüme bir ağırlık saplanıyor. Bu adam *her şeyim*.

Büyük bir dalga baldırlarımıza su gönderdiğinde hava almak için yukarı çıkıyoruz.

"Düğün hakkında ne hissediyorsun, şimdi biraz uyuma fırsatın oldu mu?"

"Harika bir soru." Kollarımı boynuna doluyor, baharatlı elma kokusunu derin derin içime çekiyorum. "Sienna'nın beni bu kadar kolay ve sudan bir sebeple dışarıda bırakması beni çok incitti. Sorunlu olanın Shane olduğu açık ama Sienna bunu görmek istemiyor ve beni suçlamak daha kolay geliyor. Sanırım-" Okyanustaki hareket dikkatimi çekiyor. "Yunuslar!"

Önce biri atlıyor, sonra iki tane daha. Klein ve ben, gözden kaybolmadan önce kıyıya paralel hareket etmelerini izliyoruz.

Heyecanım azalıyor. "O yunuslar bu düğün günü olan felaketi umursamıyorlar."

"Hiç de değil."

Klein'a sokulmaya devam ediyorum. "Kız kardeşimin yapmadığım ya da kontrolümde olmayan bir şey için beni suçlamamasını isterdim ama bunu neden yaptığını anlıyorum. Eğer bugünü düğün günüm olarak hayal edersem ve nişanlım Shane'in davrandığı gibi davranırsa, belki de suçu yanlış kişiye atarak kendimi ve egomu korumuş olurum. Onun için beni davet etmemek, onu davet etmemekten daha kolay."

"Boşanmalar pahalıdır ama."

Homurdanıyorum ve Klein'ın koluna vuruyorum. "Umarım sonuç bu olmaz ama evet.

Pahalıdırlar."

Yürümeye devam ediyoruz ve güneş bizi biraz fazla ısıtınca eve doğru gidiyoruz. Kum tepesinin üzerinden yürürken Wren özel yürüyüş yolunun sonunda beliriyor. Ağır ağır nefes alıyor, saçlarını gözlerinden iterken göğsü kabarıyor. "Paisley, çabuk gel. Bu bir felaket."

"Sorun nedir?"

Sana söylesem bile bana inanmayacağını söyleyen bir bakış atıyor.
"Sienna. Kes. Kaküller."

Gözlerim o kadar büyüyor ki gerçekten acıyor ve elim havaya uçup ağzımı donuk bir şaplakla kapatıyor.

"Biliyorum," diyor Wren ciddiyetle. Elimi tutuyor. "Sienna seni soruyor."

Klein başımın yan tarafına bir öpücük konduruyor ve mırıldanıyor: "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, senin yanında olacağım."

"Teşekkür ederim." Yanağına bir öpücük kondurarak karşılık veriyorum. Onu şimdiden özlemenin acısı göğsüme çarpıyor.

Wren beni bekleyen golf arabasına götürüyor. "Şanslısın," diyor arabaya bindiğimde. "Seksi, zeki ve sana değer veriyor. Kısacası bir kadının istediği her şey."

Şanslı mıyım? Sanırım bir dereceye kadar öyleyim. Bölgedeki yüzlerce restoran arasından Obstinate Daughter'ı seçtiğim için şanslıyım. Klein'ın çalıştığı bir gece gittiğim için şanslıyım. Bekârlığa veda partisinin peşinden kapıdan çıkmak yerine barda kendime acımaya karar verdiğim için şanslıyım.

"Her şeyde bir miktar şans var," diye kabul ediyorum, Wren bir virajdan dönerken ona tutunuyorum. "Ama ben iyi sevmeyi hak ediyorum, Wren. Ve sen de öyle." Kız kardeşim de öyle. Shane onu iyi sevecek adam mı? Bilmiyorum. Söyleyemem bile. Onlar hakkında çok az şey biliyorum, sadece bu hafta gördüklerim. Kuşkusuz temsil zayıftı. Belki de bu hafta ilişkilerinde bir anormallik oldu. Düğün stresi falan.

Wren yolculuğun geri kalanında sessiz kaldı. Oraya vardığımızda saçlarım hiç de hoş olmayan bir şekilde rüzgârla savrulmuştu.

"Paisley," Wren beni bir çitin yanında durdurdu. "Az önce iyi sevmeyi hak etmekle ilgili söylediklerin? Bu vurucu." İki parmağıyla göğsünün ortasına dokunuyor. "Umarım Sienna için kolunda bunun gibi birkaç mücevher daha vardır. Onlara ihtiyacı olacak. Benden sonra ne oldu bilmiyorum."

Bu sabah onu Shane'den alıp buraya getirdim ama durumu iyi değil."
Derin bir nefes alıp gelin odasına giriyorum.

BÖLÜM 42

Paisley

"HAKLIYMIŞSIN." SIENNA, ALTIN ÇERÇEVELİ BİR MAKYAJ MASASINA OTURMUŞ

aynada bana bakıyor. Kapıyı kapatıp küçük odaya doğru ilerlerken gözleri beni takip ediyor. Yakınlarda yuvarlak pembe kadife bir sedir var, ben de onu kapıp ona doğru sürüklüyorum.

"Hangi konuda haklıydım?" Dikkatle soruyorum, bir yandan da alnına düzensiz bir şekilde dökülen kakülleri kesmek için kullandığı kesici aleti aradığımı belli etmemeye çalışıyorum.

Kötü görünüyorlar.

"Shane. Uyandıktan sonra benimle konuşmak için buraya geldi." "Espresso martini gibi mi kokuyordu?"

"Ahır hayvanı gibi kokuyordu."

"Çok hoş."

Ağzında hüznü bir gülümseme belirliyor. "Seni unutamadı Pais."

İç çekiyorum. Bunun olacağını biliyordum ve bir karşı cevabım var. "O sadece öyle düşünüyor Sienna. Klein'la birlikte geldiğimde çok şaşırdı. Beni mutlu görmeyi beklemiyordu. Dürüst *olmak gerekirse*, ben de mutlu *olmayı beklemiyordum*. Klein manevi destek sağlamak ve kız kardeşimin eski erkek arkadaşıyla düğününde daha az ezik görünmemi sağlamak için buradaydı." Gülümsemeye çalışıyorum ama tam olarak kulaklarıma ulaşmıyor. Bebek adımları.

Kız kardeşim burnunu çekiyor. "Eski sevgilini kıskandırmak için getirilmedi mi?"

"Hiç de değil." Ellerini tutuyorum. "Şunu bilmelisin ki, bugün tüm bunlar nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bunların hiçbirisi benim niyetim değildi. Bir hafta önce Phoenix'te uçağa bindiğimizde Klein ve ben arkadaş bile sayılmazdık. Onun görevi insanların bana acıyarak bakmasını engellemekti. Hepsi bu."

"Kimse sana acıyarak bakmıyordu."

"Bekarlığa veda partinde nedimelerin benim bir ezik olduğumu söylediklerini duydum."

Sienna 'y' sesini çıkararak, "Asla olmaz,"

diyor. "Evet," diye onaylıyorum.

"Artık insanlar bana acıyarak bakacak." Sienna aynaya bakıyor. "Kâkül kestirdim Pais," diye fısıldıyor, yüz hatları inançsızlık ve dehşete dönüşüyor. "Üstelik sevimli bile değiller."

"Ah, hayır. Düzensiz ve talihsizler."

Gözlerinden yaşlar fışkırır. "Ne yapacağım ben?"

"Kâküller hakkında mı?"

Hıçkırmaya başlar. "Her şey hakkında."

Hıçkırıklarının dinmesini bekledikten sonra "Shane'le bu sabah nasıl ayrıldınız?" diye soruyorum.

"Bugün hâlâ benimle evlenmek istediğini söyledi. Buna inanabiliyor musun? Seni unutmadığına inanıyorsa neden benimle evlenmek istesin ki?"

Uzuvlarımda ısı yükseliyor. Lanet olası piç. Kız kardeşime bunu yaşattığı için onu sikeyim. Sahip olamayacağı şeyi istediği için sikeyim onu. Başkası isteyene kadar beni istemediği için.

"Bilmiyorum. Shane," diye duraksıyorum, düşündüklerimi ifade etmenin doğru yolunu bulmaya çalışıyorum. "Sanırım babama çok benziyor."

Sienna yüzünü buruşturuyor. "Bu iğrenç. Ama gerçek dışı değil. Ve bu düşünce aklımdan ilk kez geçmiyor."

Gülüşüm boş. "Harika değil. Ayrıca alışılmadık bir şey de değil. İnsanların ebeveynlerine benzer partnerler aramaları. Özellikle de onları incitmiş ebeveynleri."

Sienna, "Klein babama hiç benzemiyor," diye belirtiyor. Güzel yüzü gözyaşlarıyla kaplanmıştı. Neyse ki makyaj sanatçısı henüz ona başlamamıştı, yoksa bir palyaçoya benzeyecekti.

"Doğru. Ama Shane öyle ve bu hikayenin nasıl gittiğini biliyorsunuz."

Sienna ellerinin tersiyle yüzünü siliyor. "Bu çok berbat bir durum. Bugün benim düğün günüm. Benim düğün *günüm*. Mükemmel olması gerekiyordu."

"Hâlâ olabilir." Odanın öbür ucundaki mendilleri bulup alıyorum ve ona veriyorum.

Kutudan iki tane alıyor ve minnetle bana bakıyor. "Hiç sanmıyorum. Ben-" Derin bir nefes alıyor ve içinde bir yerlerden güç alarak kendini toparlıyor. "Babam gibi bir adamla evlenmek istemiyorum."

"Sienna, seni caydırmak istememiştim. Ne istiyorsan onu yap. Sizi neyin mutlu edeceğini düşünüyorsanız."

"Mesele de bu. Shane'in o kişi olduğuna inanmıyorum." Sözleri ağzından tereddütle çıktı. "Çıkmaya başladığımızda harikaydı, ama bir süre sonra bir enstrümanda çalınan yanlış bir nota gibi yanlış hissettirdi." Kelimeler ağzından şimdi daha hızlı dökülüyor. "Onunla çıktığım için kendimi aptal gibi hissettim Paisley. Çünkü o senin eski sevgilindi. Eğer onunla çıkacak kadar cüretkâr olacaksam, onunla çıkmaya devam etmeliydim."

"Kötü bir kararı ikiye katlamak asla doğru seçim değildir."

Elini havaya kaldırdı. "Şimdi bana söylüyor."

Ayaklarımı uzatarak bileklerimden bacak bacak üstüne atıyorum. "Yani bugün olmuyor mu?"

Sienna nişan yüzüğünü parmağına doluyor. "Hayır." Sesi pek çok duygunun karışımından oluşuyor ama şok duygusu ağır basıyor.

"Her şey yoluna girecek. Bunu aklından çıkarma."

Sienna aniden inledi. "Babama söylemek istemiyorum." Burnuma vurarak, "Olmaz," diyorum.

"Sence annem ne diyecek?"

"Kim bilir? Farkına bile varmayabilir. Gözlerindeki kalpler muhtemelen görüşünü engelliyordur."

Sienna'nın yüzünde bir gülümseme kendine yer bulmaya çalışıyor.

"Bugün iyiye gitmeden önce daha da kötüleşecek."

"Senin için," diye belirttim. "Benim için bu gün sadece buradan daha iyi olabilir." "Teşekkürler," diye kestirip atıyor.

"Bir de şu açıdan bak," diye şarkı söylüyorum, perçemini parmaklarımla alnına sürme isteğimle savaşıyor. "Eğitimsiz kâküller bir titreşimdir. "

BÖLÜM 43

Paisley

"SEVGİLİ DOSTLARIM, BUGÜN BURADA BİR ARAYA GELEREK..."

"Robyn Royce ve Ben Patel," diye annemin yanındaki yerimden fısıldıyorum.

Peder kısa, sinirli baş hareketleriyle başını sallar. Bu yer değiştirmeyi eğlenceli bulmuyor.

Babamın neredeyse sağır olan büyükannesi gıcırtilı sesiyle yüksek sesle, "Kim evleniyor? Kafam karıştı. Ne haltlar dönüyor?"

Arkamda Sienna o mutlu kahkahasını atıyor. Tüm bu katmanların altında o da üzgün ama şu anda annemiz için mutlu. Birileri onun planladığı bu güzel düğünü kullanabildiği için mutlu.

Toka yardımıyla kaküllerini geriye doğru itmeyi başardık. Sienna'nın anakaraya döndüğünde ilk arayacağı yer kuaförü olacak.

Sienna düğünün olmayacağını açıklamaktan henüz kurtulmuştu ki Ben devreye girdi ve onun yerine annemle evlenmeyi teklif etti. Annem önce şok oldu ama sonra gözlerinden yaşlar akmaya başladı ve evet dedi ve ağlamaya devam etti, sonra öpüştüler ve o da ağlamaya devam etti.

Sienna, Wren'in nedime elbisesini ödünç almıştı. Annem çoktan zarif gelin annesi elbisesini giymiş, saç ve makyajı yapılmış olarak hazırды. Ben takım elbisesini giymişti.

Ben'i savunan ve haki dokuma takım elbisesi ve ütülenmiş beyaz gömleğiyle çok yakışıklı görünen Klein'a bakıyorum. Tek düşünebildiğim ondan bunu almak. Ben ve benim şehvetli hareketlerim.

Sanki aklımdan geçenleri okuyabiliyormuş gibi Klein bakışlarını daraltıyor ve şakacı bir şekilde beni uyarırcasına başını hafifçe sallıyor. Elimde değil. O adam için aptalın tekiyim.

Tören devam ediyor.

Değiştirilecek yüzük yok. Sienna kendi yüzüğünü Shane'in evine gittiğinde ona geri verdi, kötü perçemleri rüzgârda sallanıyordu ve ona düğünün iptal olduğunu söyledi.

Ben annemi geriye doğru yatırıp öpüyor. Öpücük derinleşiyor. Bu utanç verici. Babam ayaklarını sürüyerek uzaklaşıyor, doğruca bara gidiyor.

Bugünün gidişatını öğrendiğinde, "Kesinlikle olmaz. Kızımın evlenmesi için para ödedim, eski karımın değil."

Annem sanki ona bir şey hatırlatıyormuş gibi bir an için ona sertçe baktı ve "Toplam ne kadardı? Hemen hesabınıza aktarıyorum."

Kaşlarını çattı ve uzaklaştı, ancak zamanı geldiğinde ortaya çıktı ve arkada somurttu. Onun katılımı hakkında ne yapacağımdan emin değilim.

Resepsiyon da boşa gitmiyor. DJ'e isim değişikliğini açıklayan bir not veriyorum. Pastanın üstünde altın bir el yazısı S & S duruyor. Kimse bakmazken pastadan koparıp çöpe atıyorum.

Pastadan bahsetmişken... Muhteşem. Vanilyalı, ekşi ve tatlı limonlu lor dolgulu ve vanilya fasulyeli krema. Ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçmaya, araba kiralamaya ve feribota değer. Belki de kaçtığım ailevi acıyla yüzleşmeye bile değer.

Klein çatalıyla dev bir dilim pastayı mızraklıyor. "Bu pasta hayal kırıklığına uğratmıyor." Kolunu bana doluyor, fotoğrafımızı çekerken bana bir lokma yediriyor.

Yutkunarak, "İyi ki bunun için buradasın," diyorum. Ona kaşlarımı oynatıyorum. Beni bir ısırıkla besliyor.

"İstediğim her şeyi ve çok daha fazlasını elde ettim."

"Çok daha fazlası'ndan daha iyisini yapabilirsin, Wordsmith."

"Plethora."

Başımı sallıyorum.

"Profusion."

Bir kaşımı kaldırıyorum.

"Aşırı bolluk."

"Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama kabul ediyorum."

"İstediğim her şeyi ve daha fazlasını aldım."

Burnumu kırıştırıyorum. Klein yüzünü buruşturuyor.

"Boş ver."

Pastamı bitiriyorum ve tabağı masaya koyuyorum. "Belki de laf kalabalığı her zaman daha iyi değildir."

Klein'in eli uyluğumun iç kısmına doğru kayıyor. Elbisemle örtülü olsa da tenimde sıcak bir iz bırakıyor. "Sözcükler *her zaman* daha iyidir."

Ciddiyetle başımı sallıyorum. "Evet,

Kelime Babası." İç çekiyor ve başını sallıyor.

Bu çok eğlenceli, o yüzden devam ediyorum. "Ateşli Hemingway?"

Öfkeli bir bakış atıyor ve elini uzatarak ayağa kalkıyor. "Sanırım sıradaki şarkı bizim."

"Şarkımızın Macarena olmasını öneriyorsanız, yüksek topuğumu çıkarır ve neşeyle sizi onunla döverim."

"Sabır, Ace." Beni çimlerin ortasındaki ahşap dans pistine götürüyor.

Mevcut şarkı biter ve DJ "Bu şarkı Word Daddy'den Bayan Paisley Royce'a gidiyor" der. DJ söylediklerine inanamıyormuş gibi kafasını sallıyor.

Klein'in üzerinde dönüyorum. "Bunu sevdiğini biliyordum!"

Müzik başlıyor ve hemen tanıyorum. She's In

Love With A Boy.

Gömleğimin önünü yumruklayarak gülüyorum ve sallanıyorum. "Hatırladığına inanamıyorum."

Yüzümü avuçlarının arasında tutuyor ve burnunun ucunu yüzümün üzerinde gezdiriyor. "Sen söylersen, ben hatırlarım."

Klein beni etrafında döndürüyor. İkimiz de ne yaptığımızı bilmiyoruz ama mutlu bir karmaşa içindeyiz. Şarkının her kelimesini bağıra bağıra söylüyorum.

Günün tüm çalkantıları arasında hala neşe olduğuna inanmak zor. Haftanın en yüksek ve en düşük seviyelerinde ve aradaki her şeyde iki insan bir araya gelmeyi başardı.

Düşmek için.

Şarkı bitiyor. Klein beni arkaya yatırıp, anlamsızca öpüyor. Beni ayağa kaldırdığında yüzüm pembe ve mutluydu.

Yakındaki bir masada tek başına oturan Sienna gözüme çarpıyor. Mutluluğumun üzerine bir gölge düşüyor. Keşke kız kardeşim mükemmel gününe kavuşmuş olsaydı. Keşke Shane onun ruh eşi olsaydı.

Sienna bana göz kırpıyor, şampanya kadehini indiriyor ve geceye doğru yürüyor.

Klein ve ben ayaklarımız acıyana kadar dans ederiz. Annem ve Ben'le dans ediyoruz. Büyükannemle dans ediyoruz ve Spencer'ı DJ tarafından verilen iki adım dersi için piste çıkmaya zorluyorum. "Yapıyorum" ekibinin kadın yarısı burada kaldı. Erkekler kayıp, muhtemelen Shane'e düğününün iptal edilmesinin üstesinden gelmek için her ne yapıyorsa yardım ediyorlar.

Klein golf arabasına giderken ayakkabılarımı taşıyor. Beni ve büyükannemi evine geri götürüyor. O üst kattaki yatak odasına çıkıyor, Klein ve ben de kendi yatak odamıza gidiyoruz.

Soyunuyoruz ve ben saçımı açıp yüzümü yıkarken Klein banyoda beni bekliyor.

Yorganın altına girdiğimizde "Çılgın bir gün," diyor.

"En çılgını," diye katılıyorum.

Sessizce bir araya geliyoruz, her birimiz diğerinin ne istediğini biliyor. Diğerinin neye ihtiyacı olduğunu. Bittiğinde, pencereyi açıp yatağa uzanırız ve dalgaların kıyıya vuruşunu dinleriz.

Klein parmak uçlarını kolumun üzerinde gezdiriyor. "Bu sesi özleyeceğim," diyor kederli bir ifadeyle.

Sırtımı göğsüne yaslayıp daha derine sokuluyorum. "Geri dönebiliriz. Ada hiçbir yere gitmiyor."

Klein I 1acligon
@kleinthewriter

Şimdiye kadar yediğim en iyi ca ke, ve sanırım belki de She's In Love
Bir çocukla.

175

p

17k

72

BÖLÜM 44

Paisley

BALD HEAD ADASI'NDA HENÜZ TAM BİR GÜN GEÇİRMEDİM.

Hem mutlu hem de üzgün. Bu zıt duyguları aynı anda yaşamak ilginç bir ikilem.

Klein benden önce uyandı. Bana kahve getiriyor. Yatakta uzanıyorum, kafein beni yavaşça hayata döndürüyor ve sahilde yürüyüş yapmak için Klein'a katılıyorum. Bu onun fikriydi, gerçi ben de önerirdim.

Tar Heel martıları suyun üzerinde gülerek kahvaltılarını için dalış yapıyor. Bir balıkkartalı da eğlenceye katılarak önce ayaklarını suya sokuyor ve kıpırdayan bir balıkla geri dönüyor.

Klein suyun giderek parlayan yüzeyine bakıyor. "Hayatım boyunca çölde yaşadım ve bu hafta buraya gelmek bana ne olduğumu fark ettirdi."

"Susadın mı?" Kendimi şaka yapmaktan alıkoyamayarak soruyorum.

Gülüyor ve dudaklarıma bir öpücük kondurmak için duraklıyor. "Birden fazla şekilde." "Peki ya şimdi?" Yüzümü kaldırıp daha fazlasını isteyerek soruyorum. "Susuzluğun söndürüldü mü?"

"Hiç de değil." Beni tekrar tekrar öpüyor. Okyanus kıyıda bize doğru uzanıyor, serin su ayak bileklerimizi sarıyor. Ayrılıyoruz, suyun çekilişini izliyoruz. "Sanırım bir kez daha gelmeni istiyor. Seni çağırıyor."

"Hiç şansın yok."

Birden arkamı dönerek geriye doğru koşmaya ve parmaklarımı ona doğru döndürmeye başlıyorum. "İçeri gel, Klein. *İçeri* gel."

Dizlerini büküp eğiliyor ve bana doğru koşuyor. Kollarının arasında, omzunun üzerinden atılmadan önce sadece yarım bir çığlık atacak vaktim var.

Gülerek avuçlarımı onun sırtında gezdiriyorum. O da aynısını benim **s ı r t ı m a** yapıyor.

"Bugün ne yapmak istiyorsun?" diye soruyor beni yere bırakırken.

"Seyahat programında bulunabilecek bir şey değil."

"Anlaştık."

Bu anlaşmayı yerine getirdik. Dondurma almak için bisiklete biniyoruz ve ben tavuk boynu almak için küçük bakkalda duruyorum. Klein yüzünü buruşturuyor ama ona ne yaptığımı söylemeyi reddediyorum, bana güvenmesini istiyorum.

Onu bataklıktaki bir iskeleye götürdüm ve daha önce Klein'ın arızalı (şanslıyız!) havalı yatağını kaldırırken kulübede bulduğum iki dayanıklı ipi çıkardım. Bu bulgu, kabuklu deniz hayvanlarına alerjisi olan birinin yengeç avına çıkıp çıkamayacağını öğrenmek için internette bolca zaman harcamama neden oldu. Sonuç olumluydu.

"Yüzündeki tiksintiyi saklamakta pek de iyi bir iş çıkaramıyorsun," diyorum, yüzünün buruşmuş haline gülerek.

"Belki de tavuk boynuna düğüm attığın içindir." "Çiğ tavuk boynu," diye açıklıyorum.

"Bu tanımlama davanıza yardımcı olmuyor."

"Al." Ona bir ip uzattım. "Bunu suya bırak." "Bir su canavarı mı yakalayacağım?"

"Evet."

"Gerçekten mi?"

"Eğer bir yengeci su canavarı olarak görüyorsanız, o zaman evet." Heyecan gözlerini genişletir. "Yengeç mi avlayacağım?"

İçimden bir kahkaha koptu. "Yengeç için yengeç avlıyorsun."

Bir kez başını sallıyor, kararlı bir şekilde. "Yengeç avlıyoruz o zaman. Alerjimle ilgili bir sorun değil mi?"

"Bu sabah yirmi dakikamı bu konuda bir şeyler okuyarak geçirdim. **S o r u n y o k g i b i** görünüyor ama endişeleniyorsanız hurdaya çıkarabiliriz."

"Kalmak istiyorum. Sadece onlara dokunmayacağım." "İyi fikir. Sıkışıyorlar."

"I-" Oltası sarsılıyor. "Balık tut!"

"Yengeç," diye düzeltiyorum, ona yardım edebilmek için ayağa fırlıyorum. "Çok sessiz olmalısın." Bunu neredeyse hiç ses çıkarmadan söylüyorum. "Yengeç seni duyarsa bırakır."

Sessizleşiyor. Misinayı sudan santim santim çıkarırken kasları geriliyor. Bu faaliyetten duyduğu heyecan kalbimi yerinden oynatıyor.

Önce pençe sudan çıkıyor, sonra vücudun geri kalanı. "Bu bir mavi yengeç," diye fısıldadım. "Bir dişi."

"Nereden biliyorsun?"

"Pençe uçları parlak kırmızı."

Görebilmek için boynunu büküyor. "Bizi görebiliyorsa neden gitmemize izin vermiyor?"

"Çok alıngan."

Bir kez daha kontrol ettikten sonra Klein onu suya indirdi. Ben de kendi oltamı atıyorum ve bir saat boyunca yengeç avlıyoruz.

Büyükanneme dönerken "Bunu yapmayı sana kim öğretti?" diye soruyor.

"Babam, eğer inanabiliyorsan."

Biz geldiğimizde büyükannem sandviçleri ve patates salatasını hazırlamış oluyor. Ellerimizi sıcak, sabunlu suyla yıkar ve yemeğe başlarız.

Öğleden sonrayı büyükannem, Sienna ve Spencer ile sahilde geçirdik. Yeni evliler öğleden sonra bize katılıyor. Öpüşmeleri sosyal olarak kabul edilebilir bir süreyi aştığında gözlerimi kaçırmak zorunda kalıyorum.

Sienna annem dışında kimseye Klein ve benden bahsetmediğini söyledi. Bir gün anlatacağım. Harika bir hikaye olacak. Ama o gün bugün değil.

Güneş gökyüzünde ağırlaşıyor ve annem eve gidip buzdolabında ne kaldıysa yememizi öneriyor. Çocukken her seyahatin son gününde söylediği şeyin aynısı. Herkes farklı bir şey ya da her şeyden küçük parçalar yiyor.

Annem, büyükannem ve ben verandadaki sallanan sandalyelere yerleştik. Sienna elinde birer şişe şarapla çıkıp dördüncü sandalyeye oturuyor. Annem ve ben bir şişeyi paylaşıyoruz, Sienna ve büyükannem de diğerini.

Güneş alçalıyor ve Sienna "Buraya evlenmeye geldim" diyene kadar kendi düşüncelerimizde kaybolmuş bir halde sessiz kalıyoruz.

Eli sallanan sandalyenin koluna dayanıyor ve büyükannem uzanıp hafifçe okşuyor. "Eğer evlenmek istiyorsan, muhtemelen daha iyi bir damat seçmeliydin."

Sessizliğe gömülüyoruz ama sonra Sienna gülüyor. Derin bir kahkaha, insanı ikiye katlayan türden. Annem ve ben de gülüyoruz ve büyükannem şımarıkça omuz silkiyor.

Bakışlarını bana doğru çeviriyor ve ben küçülüyorum. "Başlama yine." Kaşlarını kaldırıyor. "Sesini bulmuş gibi görünüyorsun."

Sienna, "Klein onu ortaya çıkarıyor," diyor.

Büyükanne katılmayarak başını sallar. "Onu ortaya çıkardığını sanmıyorum.

Daha çok bastırmıyor gibi."

Annem şişeyi dudaklarına götürüyor. Yutkunmasının ardından, "Az önce sözlü bir şaplak yemiş gibi hissedenden başka biri var mı?" diye soruyor.

Sienna başını sallıyor. "Kesinlikle."

"Yaşlanmanın avantajlarından biri de bu." Büyükanne Sienna'dan şarabı alıyor. "Filtren yıpranmış ve daha fazlasını geçiriyor."

Gece boyunca konuşuyoruz. Klein bir şişe birayla bize katıldı. Annem ondan kitabını anlatmasını istiyor ve sonra Ben'in en yakın arkadaşının bir yayınevinde çalıştığından bahsediyor. Klein zaten ilgi olduğunu açıkladığında "Başka bir seçeneğin olması her zaman iyidir" diyor. "Bir yayıncının başka bir yayıncının eserinizin peşinde olduğunu düşünmesi daha da iyi."

Telefonum arka cebimde titriyor ve onu çıkardığımda ekrandaki isme iki kez göz kırpmam gerekiyor. Babam bana en son ne zaman mesaj atmıştı?

Selam tatlım. Bugün beklenmedik bir şekilde geri dönmek zorunda kaldım. İş yerinde acil bir durum. Bu gece seninle konuşma fırsatı bulmayı umuyordum ama öyle olmayacak gibi görünüyor.

Telefona bakıyorum, mesajı tekrar tekrar okuyorum. Klein bana doğru eğiliyor ve şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Okudun mu?" Sessizce sordum.

Tenime karşı başını sallıyor. Düşünmek için çok fazla zaman harcayamadan bir yanıt yazıyorum.

Bunu duyduğuma üzüldüm, baba. Her zaman bir telefon uzağındayım.

Ve bir uçuş.

Donup kalıyorum. Klein kalçamda daireler çiziyor, şortumun çıplak bıraktığı derimin büyük bir kısmı. Hareketi durduruyor ve yerine en nazik sıkma hareketini yapıyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyorum. *Senin için buradayım. Sorun yok.*

Cevabımı yazıyorum.

Çölde her zaman hoş karşılanırsınız. Saguarolar ve ben seni ağırlamaktan mutluluk duyarız.

Seni seviyorum,
Paisley.

Seni seviyorum
baba.

Klein'a bakıyorum. Arkasındaki verandanın ışığı yanıyor ama lacivert gece yüzünü gölgede bırakıyor.

Çenesiyle telefonumu işaret ediyor. "Bu konuda ne hissediyorsun?"

"İyi," diye cevap veriyorum, konuşmayı okuyarak.

"Güzel," diye tekrarlıyor.

Kısa bir süre sonra Klein ve ben yatmaya gittik. İkimiz de düzenli ve metodik olmak istemediğimiz için aceleyle eşyalarımızı topladıktan sonra (seyahatimizin sonuna karşı kendi isyanımız), son bir kez yorganın altına giriyoruz.

Bu hafta baştan sona inişli çıkışlı bir haftaydı, ancak yüksek bir notla bitiriyorum. Uzun zamandır ilk kez kalbim doğru yönde ilerliyor gibi hissediyorum.

Yarın uzun bir seyahat günümüz var ve erken başlıyor. Ama Klein'ın parmakları uyluğumun iç kısmında gezindiğinde, canlılıkla karşılık veriyorum.

Bir kez daha camı aralayıp dalgaların kıyıya vuruşunu dinlerken aynı anda Klein'ın kalçaları bana doğru yuvarlanıyor.

Klein'ı en sevdiğim yerde ağırlamak, bu odayla ilgili hafızama kazınmasına izin vermek için bir fırsat daha.

Kalçalarımı tutuyor, bacaklarım omuzlarına atılıyor, parmakları uyluklarımdaki kıvrımda kayboluyor. Karın kasları eforla esneyip dalgalanıyor ve bir elimi göğsünün ve orta bölümünün üzerinde gezdirerek avucumun altındaki kasları hissediyorum.

"Paisley," diye inliyor neredeyse hiç ses çıkarmadan, sadece sertleşmiş bir meme ucunu iki parmağının arasında yakalayıp hafifçe çimdiklemek için bir kalçasını bırakıyor. İçimde dibe vuruyor, beni terk ediyor ve sonra tekrar dolduruyor, bir elimi ağzıma bastırana kadar ama gözlerini ondan ayırmadan.

Dudakları açık, gözleri yarı kapalı orgazmımı içiyor. Çenesini tavana doğru eğerek sarsıntılı hareketlerle bitiriyor.

Temizlenmek için banyoya gidiyoruz ve Klein ılık bir bezi bacaklarımın arasına bastırıyor.

Yatağa girdiğimizde, bir kolunu belime doluyor ve beni bu ön tarafa sıkıştırıyor.

Çalkantılı bir hafta için mükemmel bir son.

Klein I 1aóigon
@kleínthewriter

Adadan ayrılırken, umudum asla kayıp bir zamanın
olmayacağıdır.

212

27k

ss4

BÖLÜM 45

Klein

GOLF ARABASI.

Bir feribot.

Bir otomobil.

Bir uçak.

Bunlar bizi sıcak ve kuru Phoenix, Arizona'daki Sky Harbor Uluslararası Havaalanı'na geri getiren ulaşım araçları.

Bavullarımızı aldıktan sonra bagaj alım yerinde duruyoruz, ellerimiz iç içe. Paisley'nin beni bırakmak istemediğini söyleyebilirim. Ben de onun gitmesine izin vermek istemiyorum. "Sekiz gün önce buraya geldiğimde bu haftanın nasıl geçeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. tutun. Güneş, kum ve-" Arsızca sırtıyor.

"Pasta."

"Evet. Ama yolculuk hayal edebileceğimden çok daha fazlasına dönüştü." "Şimdi ne olacak, Klein?"

Başparmağım elinin üstünde geziniyor. "Ne demek istiyorsun?"

Endişe gözlerinin kenarlarını çekiştiriyor. "Artık döndük. Şimdi ne olacak? Uçakta merak etmeye başladım, ya adanın büyüsüye? Çöl her şeyi yok mu edecek? Normal hayatı?"

"Sekiz yıl önce çölde normal bir hayat sürerken karşılaştığımızda senden hoşlanmıştım."

Göğsünden rahat bir nefes çıkar.

Eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve uzun süre kalmasına izin veriyorum. "Buraya park etmiş bir araban var mı?"

"Evet."

"Beni eve bırakmak ister misin? Yoksa Halston'ı aramak zorunda kalacağım ve onun sorularına ve tavırlarına hazır değilim." Yarın akşam onunla çalışacağım, bu yüzden ondan daha fazla kaçamam.

Paisley beni eve bıraktı. Evimin önünde oyalanıyoruz, konsolunun üzerinde öpüşüyoruz. Bir parmağının ucunu alt dudağına götürüyor ve "Bu gece seninle olmamak çok garip olacak. Yarın sabah sensiz uyanmak."

Yüzünü okşuyorum, saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum, başparmağımı yanağının elmasının üzerinde gezdiriyorum. Geçtiğimiz hafta hayatımı değiştirdi ve sanırım uyanmak ve onun bedenini kendime çekmek anlamına gelse Palo Verde dallarından yapılmış bir evde yaşayabilirdim. "Yarın gündüz izinliyim ama yarın akşam çalışıyorum. Sonra gelebilir miyim? Geç olabilir." Bu bile benim için çok fazla zaman. Onu şimdiden özledim.

Dokunuşuma doğru eğiliyor. "Geç saat benim için uygun."

Çantamı onun arka koltuğundan çekip alıyorum ve daireme çıkan merdivenleri tırmanmadan önce el sallamak için dönüyorum. İçeri girdim ve inanılmaz bir şekilde her şey aynıydı. Her şeyin gittiğim zamanki gibi beni bekliyor olması çok garip, ama ben farklı bir adam olarak dönüyorum.

Bavulları boşalttım ve çamaşırları yıkamaya başladım. Paisley ve ben bütün akşam her şey ve hiçbir şey hakkında mesajlaştık.

Onu ne kadar çok özlediğim için göğsüm ağrıyor.

BÖLÜM 46

Paisley

"GERİ DÖNMENE SEVİNDİM PATRON." CECİLY BİR HAVUÇ ÇUBUĞUNU bir tabak kırmızı biberli humus.

Paloma gevrek bir hindiba yaprağını ısırırken, "Bize her şeyi anlatmana ihtiyacımız olacak," diyor.

Favori öğle yemeği mekanımızdayız. Dün eve döndükten sonraki ilk günüm. Yorgunum ve vücut saatim Doğu Standart Saati'nde, ama adrenalin için söylenecek bir şey var. İş kaçırıldım. Adadayken bunu düşünmek için fazla zaman harcamadım ama şimdi döndüğüme göre yeniden işlerin ortasında olacağım için heyecanlıyım.

Yine de Klein'ı daha çok özleyorum. Gülümsemesini, anlamlı kaşlarını, başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirmesini özleyorum.

"Ne bilmek istiyorsun?" Masumca soruyorum, susamlı bir krakeri humusa batırıp ağzıma atıyorum.

"Klein'ın sahtekârlıktan *babalığa* nasıl geçtiğini öğrenmemiz gerekecek." Paloma'nın kaşları bana bakarken alnında yükseliyor.

"Bir şekilde... oldu mu?"

Başını iki yana sallar. "Bu yeterince iyi değil."

"Başlıklardı, değil mi?" Cecily peçetesiyle ağzını siler.

Alay ediyorum. "Evet. Onun sosyal medya paylaşımları için yazdığı başlıklar bikinimi kaybetmeme neden oldu. Özellikle de içinde kalp olduğunu düşünmenle ilgili olan.

vücudunun farklı bölgeleri." Bir havuç çubuğunu ikiye böldüm. "Bu kadar şiirsel olduğunu kim bilebilirdi?"

Cecily'nin başı eğilir, anlamaya çalışır. "Benim altyazılarımı kastetmiyorum. Onunkileri kastediyorum."

Kafam karıştı. "Onun sosyal medyasını yönetiyorsun."

"Tüm fotoğraflar, evet. Yorumlara yanıt vermek falan. Ama Klein gezinizin yarısında altyazıları devraldı."

Havucum masaya çarptı. "Ne?"

Cecily'nin bakışları benden Paloma'ya ve tekrar bana dönüyor. "Bildiğini varsaymıştım."

Bir elimi karnıma bastırarak kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıyorum. O paylaşımlar çok güzeldi. "Bana söylemedi."

Cecily'nin dudakları büzülür. "Bu iyi bir ifşaat mı?"

Klein'ı geçen Cuma gecesi yatakta altımda hayal ediyorum, söylemek istediği ama benim isteğim üzerine yuttuğu sözleri.

O üç büyük kelimeyi bana söylemesine izin vermedim ama o yine de devam etti ve söyledi. Konuşmanın dışında bildiği tek yolla. Hikaye yoluyla.

"Gitmem gerekiyor." Masadan kalkıp çantamı bulmaya çalışıyorum. Titreyen ellerim bu görevi başaramayınca Paloma çantamı koltuğumdan çözüyor.

"Al bakalım," diyor sakın bir şekilde. "Git erkeğini getir."

EVDE OLACAK MI?

Ne söyleyeceğim ki?

Ben aptal mıyım? Çok mu erken? Beni ilk sıraya koyan bir adamı sevmek için çok mu erken? Beni bir adadan yüzerek çıkarmayı teklif eden, babamla mantıklı bir şekilde konuşan, Shane'i ve haftanın diğer tüm saçmalıklarını tolere eden birini?

Hayır.

Olamaz. Bu çok iyi. Çok doğru.

Belki de birine aşık olmak bir süreç değildir. Bir zaman çizelgesindeki madde işaretleri gibi belirlenmiş değildir. Belki de sessizce, annesine sarılışını, ağaçların altında bisiklete binişini ya da fırtına sırasında bir deniz fenerine tırmanışını izlerken gerçekleşen bir şeydir. Elinize uzandıklarında

Zorlandığınızda, yalnız olmadığınızı bilmenizi sağlamak için. Nasıl öpülmekten hoşlandığınızı öğrendiklerinde ve sonra bunu iyi ve sık sık yaptıklarında mı?

Eğer öyleyse, cevabımı aldım.

Klein'in dairesine giden merdivenleri gök gürültüsüyle çıktım. Dört kişi kapıyı çalıyor ve kapı açılıyor.

"Paisley?" Klein'in alnı endişeyle kırışır. "Merdivenlerdeki sen miydin? Sorun nedir?"

Kollarını uzatıyor ve ben onların içine düşmüyorum, çünkü bunu zaten yaptım. *Süzülüyorum.*

"Paisley," diye mırıldanıyor, saçımı okşuyor. "Bir sorun mu var? İş kıyafetleri giymişsin."

Başım titriyor, burnum yumuşak tişörtünün önünü okşuyor. Kendimi bu adama gömmek, onun içinde kaybolmak ve bir daha hiç çıkmamak istiyorum.

"Başlıkların," diye mırıldanıyorum.

Klein bizi kapı aralığından çıkarıyor ve kapıyı ayağıyla kapatıyor. Bizi kanepesine götürüyor ve o oturunca ben de kucağına sürünüyorum.

Bakışları yüzümü tarıyor, vücudumdan aşağı iniyor. "Anladığım kadarıyla mutlusun."

"Çok mutlu. Yüce bir şekilde."

Saçımın bir kısmını kulağımın arkasına doluyor ve kulak mememi iki parmağının arasında ovuşturuyor. "Bu, söylemek istediklerimi senin o muhteşem yüzüne yüksek sesle söyleyebileceğim anlamına mı geliyor?"

"Evet." Ellerim saçlarında geziniyor, aşağı kayıyor ve yanaklarını kavriyor.

"Paisley, sana aşığım. Bir anlık bir his ve aynı zamanda bir çarpıntı gibi. Sen kalbimin yerleşebileceği ama yine de kendisi olabileceği bir yerdesin. Senin kahkahaların benimkileri harekete geçiriyor ve seninle tanışana kadar bunun ne kadar önemli olduğunu fark etmemiştim. Bağlanmak, sevmek, el üstünde tutulmak, ilham almak, topraklanmak ama bağlanmamak, sen hayatıma tekrar girene kadar bunların hiçbirini bilmiyordum." Klein benim onunkini kavradığım gibi yüzümü kavriyor ve yanaklarımdaki nemi emiyor. "O zamanlar bir şeyimiz vardı Paisley, bugün de bir şeyimiz var ve bu bana yirmi yıl sonra da bir şeyimiz olacağını söylüyor. Kırk yıl sonra. Elli yıl sonra da. Biz her zaman yeşiliz."

Gözlerimin arkasında nem oluşuyor, tuzlu bir sızı.

"Senin ruh eşin olduğuma inanıyorum Paisley, ama seni tamamladığıma inanmıyorum. Bence bunu kendi başına yapıyorsun ve ben de bunu paylaşmak için buradayım. Bence

Aynı şey benim için de geçerli. Öğrenmek, büyümek ve daha iyi olmak için buradayız ve ben bunu seninle yapmak istiyorum, koşulsuz olarak. Sen ne dersin?"

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor. Ben ağlayan biri değilim ama yine de burada duramıyorum. "Buraya seni sevdiğimi söylemeye geldiğimi sanıyordum," diye burnumu çekiyorum. "Onun yerine hayatımda duyduğum en iç açıcı aşk ilanıyla karşılaştım." Daha fazla gözyaşı geliyor. Yanaklarımı silmem işe yaramayacaktı. Klein bana tutunmuş durumda ve bu teması koparmaya niyetim yok.

Eğri büğrü sırtıyor. "Evet, ben de Bald Head Adası'na pasta yemeye gittiğimi sanıyordum."

Bir kahkaha atıyorum. "Yazar Klein, güzel sözler söyleyen bir ağzın ve güzel şeyler hisseden bir kalbin var. Umarım ben de senin kadar iyi, düşünceli ve etkileyici olabilirim. Ve zamanı geldiğinde kelimeleri senin gibi söyleyemediğimde, umarım hareketlerimi görür ve seni ne kadar çok sevdiğimi anlarsın."

"İletişimin birçok şekli vardır." Klein beni nazıkçe yaklaşıyor. Beni bir besinmişim ve tek istediği hayatta kalmakmış gibi öpüyor.

Nefes almak için ara verdiğimde, "Bildiğim kadarıyla yazılı sözcükler kadar etkili olan başka bir iletişim biçimi daha var" diyor.

Kalçalarım kıpırdıyor. "Öyle mi?"

Ellerini kıçıma doluyor ve beni kendisine doğru daha sert bastırıyor. "Sıkı tutun," diye talimat veriyor.

Kollarımı boynuna doluyorum ve o da bizi yatak odasına taşıyor.

Giderken ensesine öpücükler kondurarak, "Klein *aşık olduğum adam*" diye fısıldıyorum.

"Bana taktığın lakaplar arasında en sevdiğim bu." "Diğer bacağıma dövme yaptıracağım."

"Ve onu ısıracağım. Her birini. Lanet olsun. Gün." Birlikte yatağına yuvarlandık.

Gömleğini başından çekerek, "Lütfen bana bunun bir söz olduğunu söyle." "Sana söylediğim her şey bir sözdür."

Siyah iş pantolonumun düğmelerini açıyor. Bluzumu çekiştiriyorum. Yüzünü göğüslerimin arasına gömüyor, mutlu bir şekilde mırıldanıyor.

"Her şey Paisley," diye mırıldanıyor bana karşı.

"Bu benim ikinci lakabım mı?"

Başını sallıyor, meme ucumu ağzına alıyor. "Senin için mükemmel," diyor ve mırıldanıyor sertleşmiş tepenin etrafında. "Sen benim her şeyimsin."

Kalbim kırılıyor, parçalanıyor, daha yeni, daha büyük bir şeye yer açıyor. Benimle aynı hizaya geliyor, çentik atıyor, bakışları benimkide.

"Seni seviyorum," diyor içime tamamen girdiğinde. Tercih ettiğimi bildiği mükemmel bir tempo tutturuyor ve "*Seni seviyorum*" sözleri içimde mağara gibi bir salona haykırılmış gibi yankılanıyor. Her geri çekilişinde ve her geri dönüşünde bunu tekrar tekrar duyuyorum.

Çenesini öpüyorum. "Seni seviyorum, Klein. O kadar çok ki, bilmiyorsun bile." Geri çekiliyor, sonra tekrar içeri giriyor. "Biliyorum Paisley. İnan bana, biliyorum."

Ertesi güne kadar işe dönmedim. Paloma bana parladığımı söyledi. Ona mimarıyla çifte randevu teklif ettim. Ketum davranıyor, sadece öylesine bir şey olduğunda ısrar ediyor ama ben onun ciddiyetini anlıyorum.

Annemin paketi geldi, sedefli kâğıda sardım ve bir not iliştim.

Bir Halston /veya Halston.

Her şey için teşekkürler.

- Paisley

Klein bir sonraki vardiyasında ona veriyor ve bana mesaj atarak gözlerinin dolduğunu, sonra da gözyaşlarını gösterdiğinde kolunu yumrukladığını söylüyor.

Ertesi hafta sonu, Klein'ın annesi bizi akşam yemeğine çağırdı. Eden ve Oliver da oradaydı ve Eden aramızda gerçek bir şeyler olacağını bildiğine yemin ediyordu. "Sana nasıl baktığımı gördüm ve kardeşimin işinin bittiğini anladım."

Nefesimin altında ona "Sırada şu futbol koçu var." diyorum. "Köprü kaldırma hareketlerinin videosunu paylaşmış. Onların ne olduğunu biliyor musun?" "Kalça itme hareketini hayal ediyorum."

O başını sallar, yavaşça ve ile Dudaklar itilmiş dışarı. "Bu oldu neredeyse pornografik."

Klein başımın yan tarafını öperken, "Bu iğrenç," diye yakınıyor. "Aş artık bunu. Sosyal medya paylaşımlarının her birini okudum. hesabı oluşturuldu. Beğendim, paylaştım, yorum yaptım, çıktılarını aldım ve arabama yapıştırdım, hepsi bu."

Bir kahkaha patlattım. Eden sırtıyor.

Klein kuru bir sesle, "Desteginiz için minnettarım," diyor. "Umalım da ilgilenen yayıncı da en az onun kadar hevesli olsun."

BÖLÜM 47

Paisley

ÜÇ AYDIR CECILY, KLEINTHEWRITER'I YÖNETİYOR VE DOM ARIYOR.

"İşe yaradı. Görüşmek istiyorlar," diyor, sesi ve tonu yükseliyor.
"Hoparlörde miyim?"

"Evet," diye cevap veriyorum, Klein'ın sehpasının üzerinde parlayan telefon ekranına bakarak. Klein kanepede oturuyor, sessiz. Transa geçmiş gibi görünüyor.

"Paisley, Cecily'ye gelecek hafta şehre geldiğimde onu bir şeyler içmeye götürmek istediğimi söyle. Kutlamaya o da katılmalı."

Klein'a bir bakış attım ve kaşlarımı oynattım. Yanıt yok. "Dom, Klein şu anda katatonik olabilir."

"Ona borcunu ödemesini hatırlatmak için mükemmel bir zaman. Bahsi kaybetti ve bana hâlâ yüz dolar borcu var."

En azından gözlerini kırptırarak Klein'a bakıyorum. "Bahis?" diye soruyorum.

"Adaya gitmeden önce sizin arkadaştan başka bir şey olamayacağınızı söylemişti." Dom gülüyor. "Yanlış."

Klein'dan hâlâ ses yok. Onu harekete geçirecek bir şey varsa o da kuzeninin hakkını istemesiydi.

"Klein sesini bulduğunda seni aramak zorunda kalacak, Dom."

Telefonu kapattık ve ben Klein'ın kucağına süründüm.

"Klein?" Parmak uçlarım omuzlarını sıyrıyor. "Yaşıyor musun?"

"Bir toplantı istiyorlar," diyor, canlanarak. "Bir toplantı. İşe yaradı." Sesi nefes nefese bağırmaya dönüşüyor.

Aniden ayağa kalkıp beni etrafında döndürdüğünde nefesim kesiliyor. "Seni güzel, inanılmaz, zeki kadın." Bir eli belimde kilitli, diğeri şefkatle başımı kavıyor. "Bana inandın. Kitabı okumadan bana inandın."

Kitabı adadan döndükten hemen sonra okudum ama onun kastettiği bu değil. Kitabı okumadan nasıl bir pazarlama kampanyası başlattığımızdan bahsediyor.

Parmak uçlarımı yanaklarında gezdirerek, "Üniversitedeyken ne kadar yetenekli olduğumu hatırladım. O zamandan beri daha da iyi olacağımı biliyordum."

Bilgin olsun, kitabı inanılmazdı. Olay örgüsünü hiç tahmin edememiştim.

Dudaklarıma karşı, "Sen benim en sevdiğim hikâyemsin. Şimdiye kadar duyduklarımın ve anlatacaklarımın en iyisi."

Epilogue

KUMLAR AYAK PARMAKLARIMIN ARASINDA SICACIK. GÜN AÇIK, PARLAK VE Çok güzel. Okyanus Paisley'nin gözlerinin renginde.

Gözyaşlarıyla ıslanmış yüzü bana doğru parlıyor. "İstiyorum," diyor, sesindeki güç harflerin etrafındaki yarıklara kayıyor, onları dolduruyor.

"Kuzey Carolina Eyaleti'nin bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan ediyorum. Klein, gelinini öpebilirsin."

Paisley'i güzelce öpüyorum. Onu geriye doğru yatırıyorum. Onu tuttuğu kadar sıkı tutuyorum

Ben.

Sekiz ay önce babasından evlenme teklif ettiğimde Neyse ki, yeminlerimizi nerede etmek istediğimizi hemen biliyorduk.

Bald Head Adası aşık olduğumuz yerd, bu yüzden geri dönmemiz doğaldı. Bir seyahat programı ya da etkinliklerle dolu bir hafta yoktu. Planlamaya başladığımızda Paisley "Sahilde," demişti. "Küçük, ailemizin ve en yakın arkadaşlarımızın katılacağı. Aslında kimsenin orada olmasına gerek yok. Sadece sana ihtiyacım var."

"Ve kek," diye düzelttim.

Paisley güldü. "Ve pasta."

Resepsiyon sırasında bir an kendime zaman ayırıp kenardan Paisley'i izliyorum. O beyaz elbisenin içinde göz kamaştırıyor ama beni asıl etkileyen gözlerinde gördüğüm ruh. Beni çağıran, bana ulaşan, beni özleyen bir ruh. Yanında yürümek için bu kadına sahip olmak ne büyük bir armağan. O benim en büyük amigom, savunucum oldu, tanıdığı herkese kitabımdan gururla bahsediyor.

Paisley ve ekibi sayesinde ilk romanım çok beğenildi. Öyle ki, önümüzdeki hafta New York'ta kitabımla ilgili bir toplantı yapacağız.

Yayıncı bir sonraki kitap fikrim hakkında: sahilde geçen sahte bir flört cinayeti gizemi. Spoiler uyarısı: İşbirlikçi nişanlı, yaratıcısıyla tanışan ilk kişi.

Bu toplantıdan sonra Paisley ve ben Avrupa'ya uçacağız ve balayımızın ilk durağında gerçek Cenevre Gölü'nü göreacağız.

Ben izlerken, Paisley'nin babası ona yaklaştı. Elini uzatarak onu dansa davet ediyor. Son iki yıldır Paisley ve babası için zorluklarla dolu bir yolculuk oldu. Paisley onun sevgisine açık ama babası bunu vermekte zorlanıyor. Bunun üzerinde çalışıyor ve sanırım bir insandan isteyebileceğiniz en fazla şey de bu. Kusurlarının farkına varmak ve onlar üzerinde çalışmak.

Paisley'i tekrar kollarıma aldığımda, eğilip onun tatlı kokusunu içime çekiyorum.

Bana karşı memnuniyetle iç çekerek, "Kocasını Klein." dedi. "Karısı Paisley."

Parmak uçlarında yükseliyor, bir öpücük veriyor. Ben yaşayan en şanslı adamım.

İSTEMEK DAHA FAZLA PAISLEY VE KLEİN Mİ?
ZİYARET

www.jennifermillikinwrites.com bonus sonsözü okumak için.

Also by Jennifer Millikin

Hayden Ailesi Serisi

Vatansever

Başına Buyruk

Kanun Kaçağı

Felaket

Bağımsız

Çoğundan Daha İyi

Size En Az Miktarda Kötü Dönüş

Solgunluğun

Ötesinde İyi Bir

Şey Kağıt

Üzerinde İyi

Gittiği Gün

Zaman Serisi

En Güzel Saatimiz - TV/Film için Seçildi!

Sihirli Dakikalar

Bir Saniyenin Ömrü

Acknowledgments

Okuyucular, Here For The Cake'i seçtiğiniz için teşekkür ederim! Çalışmalarına gösterdiğiniz sevgiden dolayı minnettarım.

Luke. Kendi başıma ayakta durmakta zorlandığımda beni ayağa kaldırıyorsun. Sen benim en azılı koruyucum ve en ateşli destekçimsin. Seni seviyorum.

Erica. Beta okumalarınızın kenarlarına karaladığınız yorumlarınız yüzüme en parlak gülümsemeyi getiriyor. Çalışmalarımı parlatmama sürekli yardımcı olduğun için teşekkür ederim.

Crystal. Bald Head Adası saf bir sihir ve siz bizim aile tatilimizi orada planlamamış olsaydınız bu konuda yazamazdım. Bizi en sevdiğiniz yere, kalp atışı ve nabızı olan bir yere davet ettiğiniz için teşekkür ederiz. Ve araba yok!

About the Author

Jennifer Millikin, çağdaş romantizm ve kadın kurgusu alanında çok satan bir yazardır. Readers Favorite Altın Yıldız Ödülü'nün iki kez sahibi olan yazarın eserleri okuyucular tarafından "duygusal açıdan sürükleyici" ve "vazgeçilemez" olarak nitelendirilmektedir. On dört milyondan fazla görüntülenen viral bir TikTok videosunun ardından Jennifer'ın üçüncü romanı *Our Finest Hour* TV/Film için seçildi. Kocas, çocukları ve Labrador retriever cinsi köpeği Liberty ile Arizona çölünde yaşamaktadır. Bugüne kadar on altı romanı yayımlanan yazar, hikâye anlatma tutkusunu sürdürmeyi planlıyor.

